

கைத்தலம் பற்றி

அத்தியாயம் 1

“பொழுது புலர்ந்தது யாம் செய்த தவத்தால்
உண்மையிருக்கணும் போயின யாவும்;
எழுபசும் பொற்சுடர் எங்கெனும் பரவி
எழுந்து விளங்கியது அறிவெனும் இறைவி”

ஒரு வெள்ளிக்கிழமை காலை அழகான விடியல். சென்னை அடுக்குமாடி குடியிருப்பில் தமிழ் நேசனின் இல்லத்திலிருந்து கீதம் காற்றில் மிதந்து வந்து செவிகளை நிறைத்தது.

அவருக்குப் பக்கத்து வீட்டில் இருந்த நம் கதாநாயகன் நவீன் அந்த கீதத்தை ரசிக்கும் மனநிலையில் இல்லாமல் அலுவலகத்திற்கு பரபரப்பாகக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தான்.

அம்மி மிதித்து, அருந்ததிப் பார்த்து, அக்னியைச் சாட்சியாக வலம் வந்து பெரியோர்களின் ஆசியுடன் கைத்தலம் பற்றிய அவனின் பத்தினி நந்தினி நீராடிக் கொண்டிருந்தாள்.

நவீனின் பரபரப்பு நன்றாகத் தெரிந்ததாலோ என்னவோ சற்று நிதானமாகவே தன் வேலையை செய்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சாதாரணமாக அலுவலக நாட்களில் காலை நேரத்தில் ஒவ்வொரு நொடியுமே முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது தான். இன்று அலுவலகத்தில் முக்கியமான மீட்டிங் என்பதால் நவீனுக்குச் சீக்கிரமே செல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் எனும் போது கூடுதல் பரபரப்பு.

நாம் அன்றாடம் சந்திக்கும் இன்றைய இளைஞர்களில் ஒருவனான நவீன் சென்னையில் பன்னாட்டு மென்பொருள் நிறுவனத்தில் ப்ராஜெக்ட் மேனேஜராக பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிறான். நவீனின் பெற்றோர் மற்றும் தங்கை ஹரிணி பாண்டிச்சேரியில் இருக்க, நவீன் தன் மனைவி நந்தினியுடன் சென்னையில் வசித்து வருகிறான்.

இருவரும் ஒருவரையொருவர் வாழ்க்கைத் துணையாக ஏற்றுக் கொண்டு ஒரு மாதம் நிறைவடைந்திருக்கிறது. இனிதே ஒரு மாதம் நிறைவடைந்திருக்கிறது என்று சொல்ல எங்களுக்கும்

ஆசை தான். ஆனால் அப்படிச் சொல்ல முடியாத அளவிற்கு நவீனும், நந்தினியும் இருவேறு துருவங்களாக இருக்கிறார்களே?

இருவேறு துருவங்கள் ஈர்க்கும் என்பது பொதுவான நியதி. ஆனால் நவீன், நந்தினிக்கோ?

மிகச்சிறந்த மேலாளருக்கான எல்லா தகுதிகளும் கொண்டிருந்த நவீனுக்கு அவன் மனைவியை சமாதானம் செய்வது மிகப்பெரிய சவாலாகவே இருக்கின்றது.

திருமணமான புதிதில் சிறுப்பிள்ளைத் தனமாய் கோபத்தை வெளிப்படுத்துகிறாள் என்று தான் நினைத்தான். ஆனால் ஒரு மாதத்தில் நந்தினியின் சிறுப்பிள்ளை செய்கைகளின் பாதிப்பு முழுவதும் தனக்கே என்பதைத் தெளிவாகவே உணர்ந்திருந்தான்.

இதோ இன்று கூட காலை நவீனுக்கு முக்கியமான மீட்டிங் என்பது நந்தினிக்கு நன்றாகவே தெரியும். இரவு தாமதமாக உறங்கியதாலோ என்னவோ காலை அலாரம் அடித்த பின்பும் மேலும் பத்து நிமிடம் சோம்பலாக கண்களைத் திறக்க முடியாமல் போராடிக் கொண்டிருந்தான் நவீன். அந்த இடைவெளியில் நந்தினி குளியலறைக்குச் சென்றுவிட்டாள்.

எப்படியும் சில நிமிடங்களில் வந்துவிடுவாள் என்ற நம்பிக்கையில் மேலும் சிறிது நேரம் படுத்திருந்தான் நவீன். ஆனால் நேரம் கடக்க கடக்க அவனது நம்பிக்கைக் குறைய ஆரம்பித்தது.

எப்பொழுதும் சூழ்நிலைக்குத் தக்கவாறு செயல்படுபவன் என்பதால் இப்பொழுதும் கிளம்புவதற்கான வேலைகளைச் செய்யத் தொடங்கினான்.

வேலைகளை முடித்ததும் குளியலறைக் கதவைத் தட்டி, "நந்தினி! நந்தினி! கொஞ்சம் சீக்கிரம் வர முடியுமா? லேட் ஆகிட்டிருக்கு." என்று நிதானமாகவே வினவினான்.

ஆனால் நந்தினியோ அதற்காகவே காத்துக் கொண்டிருந்தது போல், "சீக்கிரம் கிளம்புனும்னா சீக்கிரம் எழுந்திருக்கணும். உங்களுக்கு லேட் ஆகுதுங்கறதுக்காக எல்லாம் சீக்கிரம் வர முடியாது." என்று பேச்சைத் துண்டித்தாள்.

அதிகாலை நான்கு மணி வரை வெளிநாட்டில் இருக்கும் க்ளைண்டிடம் பேசிக் கொண்டிருந்ததும், அறிக்கைத் தயார் செய்து கொண்டிருந்ததும் தெரியாதா உனக்கு என்று சண்டையிட நவீனின் நாக்கு துடித்துக் கொண்டிருந்தது.

ஆனால் இருக்கும் கொஞ்ச நஞ்சு பொறுமையையும் இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டு அமைதிக் காத்தான். அமைதிக் காத்தான் என்று சொல்வதை விட நேர விரயமின்றி செயல்பட்டான் என்று குறிப்பிடலாம்.

அந்த அடுக்குமாடிக் குடியிருப்பில் ஒவ்வொரு ப்ளாக்கிலும், அந்த ப்ளோகில் உள்ள அனைவருக்கும் பொதுவான அறை மொட்டை மாடியில் இருந்தது நினைவில் வந்து நவீனுக்கு கைக்கொடுத்தது. அங்கு சென்று அவன் குளித்து முடித்து வரும் வரையில் கூட நந்தினி வெளியில் வரவில்லை.

நவீனுக்குக் கதவைத் தட்டி, "பாத்ரூமில் இருக்கிற டைல்ஸ் எல்லாத்தையும் சுத்தம் செய்யறதுக்கு ரொம்ப தேங்க்ஸ்." என்று குதர்க்கமாகச் சொல்ல வேண்டும் போல் இருந்தது.

சில நிமிடங்களில் நந்தினியே புத்துணர்ச்சியுடன் வெளியில் வந்து, "வெளியில் வர வைக்கிறதுக்காக தண்ணியை நிறுத்தியாச்சா? புத்தி எப்போதும் குறுக்கு..." காதில் விழும்படியாகவே முணுமுணுத்தவள், நவீன் உடை மாற்றி கிளம்பியிருப்பதைப் பார்த்ததும் நிறுத்திவிட்டாள்.

இதுவரைக்கும் பொறுமை காத்த நவீனால் இப்பொழுது இரண்டு வார்த்தையாவது பேசாமல் இருக்க முடியவில்லை.

அவனும், "வெறுமனே தண்ணியை மட்டும் திறந்து வைச்சிருந்ததில் தண்ணியே காலி ஆகிடுச்சோ என்னவோ?" என்று உதட்டோரத்தில் கேலி புன்னகையுடன் சொல்லிவிட்டு நகர்ந்துவிட்டான்.

திருமணம் முடிந்த இந்த ஒரு மாதமும் தான் நந்தினியின் கூச்சல்களுக்கு மௌனம் காப்பதால் தான் எந்த பயனும் இல்லையே?

இரு கைத்தட்டினால் தான் ஓசை என்று நந்தினி என்ன பேசினாலும் முடிந்தவரை அமைதியே காத்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் இரண்டு நாட்களாக அலுவலகத்திலும் வேலைப்பளு அதிகமாகவே நவீனிடம் பொறுமை கபடி ஆடிக்கொண்டு இருந்தது.

நந்தினியின் உள்ளம் அவனது புன்னகையைப் பார்த்து எரிமலையாய் கொதித்தது.

“இப்போ என்ன குறைஞ்சு போச்சு? உங்களுக்கு எந்த பிரச்சனையும் வராமல் தான் கிளம்பியாச்சே?” என்று பல்லவியை ஆரம்பித்தாள். ஆனால் அவளது எரிமலை முற்றிலும் கொந்தளித்து வெடிக்கும் முன்னர் தமிழ் நேசன் அழைப்பு மணியை அழுத்தினார்.

தமிழ் நேசன் – இவரது பெயருக்கு ஏற்றார் போல் தமிழ் மீது மிகுந்தப் பற்றுதல் கொண்டவர். தமிழும், ஆங்கிலமும் கலந்து பேசி ‘தமிழீஷ்’ என்ற புது மொழி உருவாகும் காலக் கட்டத்தில் கூட தமிழ் மொழியில் ஆங்கிலம் கலக்காமல் உரையாடுபவர்.

தொடக்கத்தில் இவர் பேசுவது வியப்பாகத் தான் இருந்தது நந்தினிக்கு. சில சமயங்களில் சிரிப்பாகவும் இருந்தது. ஆனால் இந்த ஒரு மாத காலத்தில் ஓரளவு பழக்கமாகி விட்டது. தமிழ் நேசனின் கொள்கைகளை மதித்து அவரிடம் முடிந்தளவு கலப்பு மொழியில் பேசாமல் பார்த்துக் கொண்டாள் நந்தினி.

இப்படி அனைவரிடமும் எளிதில் பழகும் குணமும், மற்றவர்களின் கொள்கையை மதிக்கும் நந்தினி கணவனிடம் மட்டும் விலகியே இருந்தாள். நவீனிடம் விலகல் என்று மட்டும் சொல்ல முடியாது. நவீன் செய்த... செய்யும் ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் குற்றம் என்று முறையிட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

ஒரு செயற்கைப் புன்னகையைப் பொருத்திவிட்டு வரவேற்றவனிடம், “காலை வணக்கம் நந்தினி. நேத்து நம் குடியிருப்பில் அறிவிப்புக் கொடுத்ததை மறந்துவிட்டேன். அசௌகரியத்துக்கு மன்னிக்கணும்.” என்று ஒரு காகிதத்தை நீட்டினார் நேசன்.

அதை அங்கிருந்த டீபாயில் வைத்தவன், “நன்றி அய்யா. ஒரு நிமிஷம். ரெண்டு நாளைக்கு முன்னாடி அம்மா பணியாரம் செய்து கொடுத்த பாத்திரம் என்கிட்டே இருக்கு. அதை எடுத்துக்கோங்க. ரொம்ப நல்லாயிருந்ததுன்னு சொல்லிடறீங்களா?” என்று அடுப்படிக்குச் சென்றாள்.

“பணியாரம் அம்மா செய்ததா நினைக்கிறியா நந்தினி? உனக்கு மட்டும் ஒரு ரகசியம் சொல்றேன். அதை நான் தான் செய்தேன். ரொம்ப நாளா அம்மா செய்த சமையலையே சாப்பிட்டு அலுத்துப் போனது. அதனால் நானே களத்தில் இறங்கிட்டேன்.” என்று வெடிச் சிரிப்போடு சொன்னார் நேசன்.

தமிழ் நேசனின் மனைவி மணிமேகலை அரசாங்கப் பள்ளியில் ஆங்கில ஆசிரியையாக பணிபுரிகிறார். இவர்களுக்கு ஒரே பெண் காவேரி திருமணம் முடிந்து தஞ்சாவூரில் குடும்பத்துடன் இருக்கிறார்.

“தமிழ்நேசனின் மனைவி ஆங்கில ஆசிரியையா?” என்று யாராவது கேள்வி எழுப்பினால், “தமிழை நேசிப்பவன் ஆங்கிலத்தை வெறுக்க வேண்டும் என்று இல்லையே?” என சிரிப்புடனே பதில் தருவார் நேசன்.

அவர் சொல்வது நியாயம் தானே? தமிழை ஆங்கிலம் கலந்துப் பேசுவதில்லை என்பதற்காக அவர் ஆங்கிலத்திற்கு எதிரி என்று இல்லையே?

நந்தினி திருமணமாகி வந்ததில் இருந்து மிகவும் நெருக்கமாக இல்லை என்றாலும் அவ்வப்பொழுது தன்னாலான உதவிகளைச் செய்வார் மணிமேகலை. சென்னைப் பட்டினத்தில் இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் பரிச்சயமான புன்னகையே அரிது எனும் போது மணிமேகலை ஒரு நல்ல அண்டை வீட்டுக்காரர் தான்.

பாத்திரத்தை வாங்கிக் கொண்ட நேசன், “இன்னைக்கு மாலை ஆறரை மணிக்கு மணிமேகலை மாங்காடு அம்மன் கோயிலுக்குப் போகலாம்னு சொன்னாள். நீயும், நவீனும் வரீங்களா?” என்றார்.

சாதாரணமாக அழைத்தால் கூட ஒருவேளை நந்தினி கோயிலுக்குச் செல்ல வாய்ப்பு இருக்கும். ஆனால் நவீனுடன் சேர்ந்து அழைப்பு எனும் போது? யோசிக்கவே தேவையில்லை; கட்டாயம் “எ பிக் நோ” தான்... தமிழ்நேசன் என்பதால், “இல்லை” என்று சொல்லுவாளாக இருக்கும்.

எதுவாக இருந்தாலும் நந்தினியே சொல்வது தான் நல்லது. ஏற்கனவே ஒருமுறை ஏதோ நண்பர் கொடுத்த அழைப்பிற்கு நவீன் முந்திக்கொண்டு பதில் தந்தான் என்பதற்காக முன்னூறு முறை வானத்திற்கும், பூமிக்கும் குதித்துவிட்டான் நந்தினி.

எப்படி பதில் எதுவுமே சொல்லாமல் சமாளிப்பது?’ என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் போது நவீனுக்கு அலுவலகத்தில் இருந்து முக்கியமான போன் அழைப்பு வர அவன் எதற்கு அங்கு நிற்கிறான்?

நிம்மதி பெருமூச்சுடன் ஃபோனை எடுத்துக்கொண்டு உள்ளே சென்றுவிட்டான் நவீன்.

பத்து நிமிடங்கள் சென்று ஹாலிற்கு வந்த பொழுது தமிழ்நேசன் அங்கில்லை. நந்தினியிடம் மாலை கோவிலுக்குப் போவது பற்றி எதையும் விசாரித்துக் கொள்ளவில்லை. வேகமாக லேப்டாப்பைத் திறந்தவன் தயாரித்திருந்த அறிக்கையில் கூடுதல் விவரங்களை சேர்க்கத் தொடங்கினான்.

அலுவலகத்திற்குச் செல்லும் நேரம் வேறு நெருங்கி அவனை மிகவும் சோதித்தது.

அறிக்கைத் தொடர்பான அலுவலில் இருந்த பொழுது அலைப் பாய்ந்த கண்கள் நேசன் தந்துவிட்டுப் போன நோட்டீசில் நிலைத்தன.

அந்த அறிவிப்பின் சாராம்சம் இதுதான்- தண்ணீர் தொட்டியில் ஏதோ அடைப்பை சரி செய்ய காலை நேரத்தில் முப்பது நிமிடங்கள் தண்ணீர் நிறுத்தம் இருப்பது பற்றிய முன்னறிவிப்பு நிர்வாகத்தின் சார்பில் வந்திருந்தது.

நவீன் விவகாரத்தை எளிதாக எடுத்துக் கொள்ளாமல், “நந்தினி! நந்தினி மேடம்! கொஞ்சம் இந்த நோட்டீஸ் படிச்சு பார்த்தீங்களா? இந்த மாதிரி தான்... இதே மாதிரி தான் எல்லா விஷயத்திலும் என்னையே குற்றவாளி ஆக்கி கத்த வேண்டியது. எவ்ரி காயின் ஹேஸ் டு சைட்ஸ். கொஞ்சம் புரிஞ்சுக்க முயற்சி பண்ணலாம்.” என்று சொல்லி முடிப்பதற்குள் அடுப்படியில் பாத்திரங்கள் உருளும் சத்தம் கேட்டது.

அறிக்கையை அவசர கதியில் முடித்துக்கொண்டு அறையிலிருந்து தன்னுடைய செல்போனை எடுத்துக்கொண்டு வெளியில் வந்த நவீன் மீது கொதிக்க கொதிக்க காபியோடு எதிர்பாராத விதமாக மோதினான் நந்தினி.

கோபத்துடன் அவனை உறுத்து விழித்தான் அவளின் கணவன்.

தூக்கமின்மையால் சிவப்பேறிய கண்கள், கோபத்தில் மேலும் சிவக்க, “உனக்கு என்ன தான் வேணும் இப்போ? ஏன் இந்த பாடுபடுத்தறே? இன்னைக்கு ஆபீசுக்கு சீக்கிரம் போக விடக் கூடாதுன்னு தானே காலையில் இருந்து இப்படி என் உயிரை வாங்கறே?” என்று பற்களைக் கடித்தபடி சொல்ல, வெறுப்பை உமிழ்ந்தபடி அவனை வெறித்துக் கொண்டிருந்தான் நந்தினி.

அவளது பார்வை மேலும் நவீனை உசுப்பிவிட, “என் வேலை போய் நான் வீட்டில் வந்து உட்கார்ந்துக் கஷ்டப்படனும். அதுக்குத் தானே இத்தனையும் செய்யறே?” என்று கோபம் சற்றும் குறையாமல் வினவினான்.

நந்தினி அவளது கோபத்தை முதன் முதலாக எதிர் கொள்கிறாள். இதுநாள் வரை அமைதிக் காத்துக் கொண்டிருந்தவன் இன்று கோபத்தை வெளிப்படுத்துகிறான். ஆனால் பயம் வரவில்லை அவளுக்கு.

நவீனின் கண்களை நோக்கியபடியே, “நான் தெரியாமல் தான் மேலே மோதிட்டேன் என்று சொன்னால் எக்ஸ்க்யூஸ் ஆகிடுமா மிஸ்டர் நவீன்? வலிக்குதுல்ல? வேலை போயிடுமோன்னு நினைக்கிறதே இப்படி வலிக்குதா? கோபம் வருதா? நான் வாழ்க்கையையே தொலைச்சுட்டு இருக்கேனே? எனக்கு எப்படி வலிக்கும்? தெரியாமல் செய்திங்க என்று நீங்க ஒவ்வொரு முறை சொல்லும் பொழுதும் எவ்வளவு கோபம் வரும்?” என்று உணர்ச்சியற்ற குரலில் வினவினான்.

அவனால் எதுவும் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. சொல்லி தான் என்ன பிரயோஜனம்?

நந்தினியிடம் முறைப்பைச் செலுத்திவிட்டு, “டேம் இட்.” என்று சுவற்றில் ஓங்கி குத்திவிட்டு உடை மாற்றி அலுவலகத்திற்குக் கிளம்பிவிட்டான்.

தன்னால் முடிந்தவரை துரிதமாகச் செயல்பட்டும் முப்பது நிமிட தாமதத்தைத் தவிர்க்க முடியவில்லை.

பரபரப்புடன் இருந்தவனை எதிர்கொண்ட விக்னேஷ், “குட் மார்னிங் நவீன்!” என்று உற்சாகமாக சலாம் வைக்க நவீனோ புன்னகைக்க முயன்று தோற்றான்.

அவனது முகத்தைப் படித்த விக்னேஷ், “கவலைப்படாதே மேன். நம்ம ஷர்மா ஆபீஸ் ரவுண்ட்ஸ் அழைச்சுட்டுப் போய் இருக்கார். அவங்க வந்ததும் நமக்கு மீட்டிங் வைச்சுக்கலாம்னு சொல்லிட்டார். புதுசா கல்யாணம் ஆகி இருக்கும் போது லேட்டாகறது எல்லாம் வாழ்க்கையில் சகஜம்பா!” என்று கேலியாக நண்பனை குளிர்வித்தான்.

“டேய்! நீ வேற ஏன்டா? எல்லாம் தெரிஞ்ச ஏகாம்பரம் மாதிரி பேசிட்டு?” என்று கடுப்புடன் நவீன் சொல்ல, “உன் ஷர்ட்டில் இருக்கிற லிப்ஸ்டிக் கறை சொல்லுது மச்சான்!” என்று கண்ணடித்தான் விக்னேஷ்.

நவீனுக்கு நந்தினி ஒருவேளை லிப்ஸ்டிக் கறையை ஒட்டி வைத்திருப்பாளோ என்ற எண்ணம் உதிக்க அவசரமாக, “எங்கேடா?” என்று சட்டையை சரி பார்த்தான்.

எந்த கறையும் தென்படாமல் இருக்கவும் சிரித்துக் கொண்டிருந்த நண்பனிடம் அசடு வழிந்தபடியே, “ஆல் மை டைம்!” என்று பெருமூச்சு விடுத்தான் நவீன்.

“ஏன்டா! உனக்கு போன் செய்தால் எடுக்க மாட்டியா? உனக்கு போன் செஞ்சு போன் செஞ்சு என்னுடைய மொபைலில் இருக்கிற கீ பேட் தான் தேய்ஞ்சு போனது. அய்யா என்னடானா கூலா வந்து லிப்ஸ்டிக் கறையைத் தேடிட்டு இருக்கான். ஹைய்யோ! ஹைய்யோ!” என்று விக்னேஷ் விளையாட்டாகக் கேட்ட பொழுது தான் நவீனுக்குக் காலையில் இருந்த பரபரப்பில் செல்போனை வீட்டிலேயே வைத்துவிட்டு வந்தது நினைவில் வந்தது.

நந்தினியும், நவீனும் ஒரே அலுவலகத்தில் தான் பணி புரிகின்றனர் என்றாலும் இருவரும் வெவ்வேறு பிரிவில் இருக்கின்றனர்.

தன் மனைவி வீட்டில் இருந்து கிளம்ப இன்னமும் பதினைந்து நிமிடங்கள் இருக்கின்றன என சரியாகக் கணக்கிட்ட நவீன், செல்போனை எடுத்து வந்து நந்தினி கொடுப்பான் என்று தவறாக யூகம் செய்தான்.

தன் அலுவலக ஃபோனில் இருந்து மனைவி எண்ணை அழைத்து விவரம் சொல்லும் போதே இதற்காகவே காத்துக் கொண்டிருந்தது போல் அனுபல்லவியைத் தொடங்கினாள் நந்தினி.

“காலையில் படுத்தறேன்னு சொல்லிட்டு எதுக்கு இப்போ கால் பண்ணி ‘கேன் யூ டூ மீ எ ஃபேவர்’ என்று கேட்கறீங்க? காரியம் ஆகனும்னா காலில் கூட விழறது இது தான் போல?” என்று அடுக்கடுக்காகக் கேள்விகளைத் தொடுத்தாள்.

நவீன் தன்னுடைய அறை போனில் இருந்து செய்திருந்தாலாவது உடனே வைத்திருக்கலாம். ஆனால் பெரிய “இவன்” மாதிரி கான்ஃபரன்ஸ் அறையில் இருந்து போன் செய்து கொண்டிருக்கிறான். அதுவும் விக்னேஷ் வேறு அருகிலேயே கேலி சிரிப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

கவனமாக முகத்தில் எந்த மாறுதலையும் கொண்டுவராமல் புன்னகையுடனே, “சரி செல்லம். நோ ப்ராப்ளம் ஸ்வீட்டி. செல்லமா தானே ராட்சசின்னு சொன்னேன்?” என்று கொஞ்சலாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான் நவீன்.

நவீனுக்கு கீழே விழுந்தாலும் மீசையில் மண் ஒட்டவில்லை என்ற நிலை. ஆனால் அதைக் கேட்ட நந்தினிக்கோ எரியும் கொள்ளியில் எண்ணையை விட்டு ஆற்றினார் போல் இருந்தது.

“நான் என்ன க்ரீக் அன்ட் லாட்டினா பேசிட்டு இருக்கேன்? ஹலோ? ஹலோ!”

“இருக்கேன் டார்லிங். ஐ லவ் யூ!” தன் நண்பன் விக்னேஷைப் பார்த்து முறுவலித்தபடியே மெல்லிய குரலில் சொன்னான் நவீன்.

“மண்ணாங்கட்டி!” என்று போனை நந்தினி வைத்துவிட நவீன் மேலும் இரண்டு வார்த்தைகள் விக்னேஷை திருப்திப்படுத்த பேசிவிட்டு வைத்துவிட்டான்.

நந்தினியிடம் செல்ல சீண்டல் நண்பனை திருப்திப்படுத்தவா அல்லது தன்னுள்ளே வைத்திருக்கும் காதலை திருப்திப்படுத்தவா என்று யோசிக்க முடியாத அளவிற்கு அன்றைய அலுவல்கள் அணிவகுத்தன.

ஆனால் அலுவலில் மூழ்கியிருந்த நவீனுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை அன்றைய நாளின் சோதனை இன்னும் முடிவடையவில்லை என்று!!!

*****

அத்தியாயம் 2

நவீன் அன்று மாலை வீடு வந்து சேரும் போது எப்போதையும் விட சிறிது தாமதமாகிவிட்டது. மென்பொருள் அலுவலகத்தில் இது ஒரு கூடுதல் தலைவலி. அரசாங்க பணி போல் “டான்” என்று மணி அடித்ததும் கிளம்ப முடியாது. அன்றைக்குச் செய்ய வேண்டிய வேலைகளைக் கண்டிப்பாக செய்து விட்டுத்தான் போக வேண்டும். பல நாட்கள் இரவும் வேலை செய்யும்படி நேரலாம்...நேற்று இரவு மாதிரி.

கையும், பையும் நிறைய பணத்தைக் கொட்டிக் கொடுக்கிறார்கள் என்றால் இதெல்லாவற்றையும் சிரித்துக் கொண்டே தான் செய்யவும் வேண்டும். அதுவும் நவீன் போன்று பொறுப்பான பதவியில் இருப்பவனுக்கு மாதத்தில் பாதி நாட்கள் அப்படித் தான்.

வீட்டிற்குள் சிறிது பயந்து கொண்டே தான் நுழைந்தான் நவீன். போன மாதத்தில் ஒரு நாள் தாமதமாக வந்ததற்கு ‘தாட் பூட் தஞ்சாவூர்’ என்று அவன் மனைவி ‘நான் என்ன உன் வீட்டுக்கு சம்பளம் இல்லாத காவல்காரியா?’ என கத்தி ஆர்ப்பாட்டம் செய்து விட்டாள்.

தாமதமாக வந்ததுடன் இன்று காலையில் போனில் பேசியதற்கும் சேர்த்து, ‘மகனே இன்னைக்கு அவன் கத்தி மட்டும் இல்லை; வீச்சருவாள் எடுத்து ஆர்ப்பாட்டம் செய்ய போறா..’ என தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டு கேலி புன்னகைப் பூத்தான். ஆனால் நந்தினியை சமாளிப்பது நினைவிலாட மெல்ல புன்னகை மறைய, தன் சாவியைக் கொண்டு கதவைத் திறந்து எட்டிப் பார்த்தான்.

நிலைமை மோசமாக இருந்தால் அதற்கேற்ப சமாளிக்க வேண்டியது தான். ‘இதைத் தானே கடந்த ஒரு மாதமாக செய்துவருகிறேன்... இதென்ன புதுசா?’ என்று எண்ணிக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தான். யாரும் வீட்டில் இருப்பதற்கான அறிகுறியே இல்லையே. ‘ஓ! மேடம் இன்னும் வரவில்லையா?’ ஒரு நிம்மதி பெருமூச்சை வெளியேற்றியவன் மணியைப் பார்த்தான்.

எப்போதும் இந்த நேரத்திற்குள் வீட்டிற்கு வந்திருப்பாளே? இன்றும் ஏதேனும் முக்கிய வேலையோ? நெற்றியைச் சுருக்கி யோசித்தவனுக்கு ஹம்... சாதாரண கணவன் மனைவி என்றால் ஏதேனும் தகவல் தெரிந்திருக்கும் என்ற ஏக்கப் பெருமூச்சு ஒன்று வெளிப்பட்டது. தகவல் மட்டுமா?? அப்படியே அலுவலகத்தில் இருந்து கட்டிய மனைவியுடன் எங்காவது வெளியில் ஜோடியாக சென்று வந்திருக்கலாம்.

அவளது மனதில், “ஜோடியாக? இந்த கொடுப்பினையெல்லாம் அடுத்த ஜென்மத்திலாவது கிடைக்கணும்னா மொட்டை போடணும் நவீன்!” என்று கேலியாக நினைத்துக் கொண்டான்.

அவனே சுய கேலியில் வெகுண்டு, “எனக்கு அவ கிடைச்சதே போதும்.” என்று உரக்கவே சொல்லிவிட்டு, சில நிமிடங்கள் சோபாவில் சாய்ந்து கண்களை மூடி அமர்ந்தான்.

சிறிது நேரம் சென்று கண்களைத் திறந்துப் பார்த்தவனுக்கு அவன் அப்படியே கிட்டத்தட்ட அரைமணி நேரம் உறங்கிவிட்டது புரிந்தது. நந்தினி ஒருவேளை அவன் உறங்கும் பொழுது வந்துவிட்டாளோ என்றெண்ணி படுக்கையறையைப் பார்த்தான்.

அவன் இல்லையென்றதும், “ஸ்வீட்டி எங்கே போனே?” என்று வினவியபடியே பதட்டத்துடன் கைப்பேசியை எடுத்து நந்தினியை அழைத்தான். அலுவலகம், கைப்பேசி இரண்டிலுமே ரிங் தான் போய்க் கொண்டிருந்ததே தவிர, அதை எடுப்பார் யாருமின்றி போக, மனதில் இருந்த பதட்டத்தைப் போக்க ஒரு காபியைப் போட்டுக் குடித்தான்.

நவீனுக்கு மனமும், வீடும் ஏனோ நந்தினி வராமல் வெறுமையாய் இருந்தன.

‘பதட்டப்பட ஒன்றுமில்லை; வேலை முடிந்து இப்பொழுது வந்துவிடுவாள்’ என்ற நம்பிக்கையை வளர்த்துக் கொண்டு சமையலில் ஆழ்ந்தான்.

கண்ணும், காதும் போனையும் வாயிலையும் கவனித்தவாறே இருந்தது. ஏன் இன்று இத்தனை தாமதம்?

அவனுக்குத் தெரிந்த சப்பாத்தியையும், உருளைக் கிழங்கு குருமாவையும் செய்து முடித்த போதும் நந்தினியைக் காணவுமில்லை; அவளிடமிருந்து தகவலுமில்லை.

“காலையில் எரிச்சலில் பேசியதால் கோபமா?”

“இருக்காது நவீன். கோபம் வரணும்னு தானே அந்த மாதிரி நடந்துக்கிறா?”

“காலையில் அவளை போனில் கடுப்பேற்றியதால் கோபித்துக் கொண்டு எங்கேனும் சென்று விட்டாளோ?”

“ஆமாம்! அப்படித் தான் இருக்கும்.” என்று விடையைப் பொருத்திவிட்டு எதற்கும் தமிழ்நேசனின் வீட்டில் விசாரிக்கலாம் என்று அவர் வீட்டு கதவைத் தட்டினான் நவீன்.

ஒருவேளை மாங்காடு போயிருப்பாளோ என்ற எண்ணத்தில், “அங்கிள்! நந்தினி இங்கே வந்தாளா? ஆன்ட்டி எங்கே?” என்று பதட்டத்தை மறைத்துக்கொண்டு கேட்டான்.

அவரோ இவனது நிலை புரியாமல், “மாலை வணக்கம் நவீன். மணி எட்டாகப் போகிறது. மேகலை கோயிலில் இருந்து திரும்பி சமையலில் இருக்கிறார். இந்த நேரத்தில் உன் மனைவி எங்கே இங்கு வரப் போகிறார்? ஏன் ஏதேனும் ஊடலா உங்களுக்குள்?” என்று வினவினார்.

“ச்ச.. ச்ச! அதெல்லாம் இல்லை அங்கிள்! ஏதோ மசாலா இல்லை. ஆன்ட்டிகிட்ட வாங்கிட்டு வரேன்னு சொல்லிட்டு வந்தா. ஒரு வேளை எதிர்த்த மாதிரி இருக்கிற கடைக்கு போயிருக்கலாம்.” என்று ‘சமாளிப்புத் திலகம்’ பட்டத்திற்குப் போட்டி போட்டுக் கொண்டிருந்தான் நவீன்.

“எல்லாம் என் அனுபவம் தான்! கல்யாணம் ஆன புதிதில் என்னிடம் அடிக்கடி ஊடலில், மேகலை அம்மா வீட்டுக்கு கிளம்பிடுவாங்க. ஆனால் என்னவோ நவீன் இப்பொழுதெல்லாம் ஊடல் என்றால் வெளிநடப்பு எல்லாம் கிடையாது. உள்நாட்டுக் கலவரம் தான்.” என்று சிரித்தபடியே கண் சிமிட்டினார் நேசன்.

அப்படியும் இருக்குமோ? ச்ச..ச்சே...

“உங்களுக்கு எப்போதும் கேலி தான் அங்கிள்!” என்று உதட்டை இழுத்து வைத்து சிரித்த வண்ணமாய் சொல்வது போல் பாவனை செய்தான்.

இவர்களது பேச்சுக் குரலைக் கேட்டு சமையலறையில் இருந்து கைகளைத் துடைத்தபடியே வந்த மேகலை, “வாப்பா நவீன். நந்தினி எங்கே? இன்னைக்குக் கோயிலில் தரிசனம் நல்லா இருந்தது. ஒரு நிமிஷம் இரு.” என்று பூஜையறைக்குள் சென்று பிரசாதம் எடுத்து வந்தார்.

அவரிடம் இருந்து பிரசாதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டவன் அவசரமாக, “கதவைத் திறந்தே வைச்சுட்டு வந்திருக்கேன். வரேன் ஆன்ட்டி.” என்று மற்ற இருவரும் மறுப்பதற்குள் தன் வீட்டுக்குள் புகுந்து கதவை மூடினான்.

முன்னைவிட பதட்டம் அதிகரிக்க, நந்தினியின் பெற்றோரையும் கலவரப்படுத்தவா என்ற யோசித்தவாறே அவர்களின் வீட்டிற்கு அழைத்தான்.

தன் மனைவி அங்கே வந்தாளா என்று எப்படி கேட்பதென்று தடுமாறுபவனை முந்திக்கொண்டு நந்தினியின் அண்ணன் குமார், “ஹலோ நவீன்! எப்படி இருக்கீங்க? நந்தினி எப்படியிருக்கா? ரெண்டு நாளாச்சு பேசி. அம்மா பேசுனும்னு சொன்னாங்க. இருக்காளா பக்கத்தில்? கூப்பிடறீங்களா?” என்று வினவினான்.

கையில் இருந்த பிரசாதம் கண்ணில் பட அவசரமாக, தொண்டையை செருமிக் கொண்டு, "அவ... இங்கே... இப்போ மாங்காடு அம்மன் கோயிலுக்குப் பக்கத்து வீட்டு ஆன்ட்டி கூட போயிருக்கா. வந்ததும் ஃபோன் செய்ய சொல்றேன்." என்று பூசி மெழுகி பொதுவாக சில நிமிடங்கள் பேசிய பின் போனை வைத்தான் நவீன்.

இப்பொழுது இதயத்துடிப்பு ஏகத்திற்கு எகிற நம்பிக்கையில்லாமலேயே புதுவையில் இருக்கும் தன் பெற்றோரையும் அழைத்தான். எதிர்மறை பதிலை எதிர்பார்த்தே அழைத்தவனுக்கு, நந்தினியை விசாரித்தே கேள்விகள் வரவும் தொய்வுடன் அழைப்பைத் துண்டித்தான் நவீன்.

எங்கே தான் போயிருப்பான்? தலையை அழுந்தக் கோதியவனுக்குக் கண்ணைக்கட்டி காட்டில் விட்டது போலிருந்தது.

கைகள் நடுங்க அவள் அலுவலக எண்ணிற்கு மீண்டும் அழைத்தான். அழைப்பு ஓசை நின்றபிறகு நந்தினியின் குரலில் தகவல் விடுமாறு கூறிய பதிவு செய்த இனிய ஒலி தான் அவன் காதுகளை நிரப்பியது. கண்களை அழுந்த மூடி அவள் நண்பர்கள் யார் யாரென்று நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தான். அவனுக்குத் தெரிந்த வரையில்... தெரிந்தது மிகச் சொற்பமே என்றாலும் அனைவரின் தொடர்பு எண்ணுமே இருக்க வாய்ப்பில்லை.

நந்தினியின் நெருங்கிய தோழியே நவீனின் ப்ராஜெக்டில் வேலை செய்பவள் தான். அவள் மூலம் தான் நந்தினியே அறிமுகம் நவீனிற்கு.

பதட்டத்துடன் யோசித்தவனுக்கு தன்னுடன் வேலை செய்யும் சுரேஷ் நந்தினியின் குழுவில் இருக்கும் சௌந்தர்யாவுடன் சுற்றிக் கொண்டிருப்பது நினைவில் வந்தது.

தாமதம் செய்யாமல், "சுரேஷ்! எனக்கு சௌந்தர்யா நம்பர் கொடுக்க முடியுமா?" என்று நேரடியாகவே விஷயத்திற்கு வந்தான்.

சுரேஷ் குழப்பமாக, "ஏன் நவீன்? அதை நந்தினிக்கிட்ட கேட்கலாமே?" என்றான்.

"அது... அது... வந்து நந்தினிக்கு ஒரு சர்ப்ரைஸ் பார்ட்டி கொடுக்கலாம் என்று ஐடியா. அதுக்குத் தான் நந்தினி ஃபிரண்ட்ஸ்க்கு ஃபோன் செய்து சொல்லணும்." என்று ஒரு வழியாக சௌந்தர்யாவின் தொடர்பு எண்ணை வாங்கினான் நவீன்.

ஒருமுறை பொய் சொன்னதற்கே வாழ்நாள் வரைக்கும் மறக்கக் கூடாத பாடம்.. மறக்க முடியாத பாடம் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறான். ஆனால் இன்று எத்தனை பொய்கள்? எத்தனை சமாளிப்புகள்?

முதல் தடவை மாதிரியே இப்போதும் இவையெல்லாம் நவீன் தேவையற்ற விளக்கங்களைத் தவிர்ப்பதற்காக சொல்லப்படுபவை... ஆனால்... ஆனால் தான்!!!

கண்களில் உயிரைத் தேக்கிப் பொதுவாக சௌந்தர்யாவிடம் விசாரித்தவனுக்கு அங்கிருந்தும் உருப்படியாக ஒரு தகவலும் கிடைக்கவில்லை. இன்று எப்போதையும் விட நந்தினி சீக்கிரமே கிளம்பிவிட்டாள் என்பதைத் தவிர.

சௌந்தர்யா மூலமாகவே சுரேஷிடம் சொன்ன விஷயத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டு மற்ற நட்பு வட்டாரங்களின் தொடர்பு எண்ணையும் பெற்றுக் கொண்டான்.

"ஹலோ! திஸ் இஸ் நவீன். எப்படி இருக்கீங்க? வேலையெல்லாம் எப்படி போயிட்டு இருக்கு?" என்று தான் உரையாடலை ஆரம்பிப்பது.

"நந்தினிக்கு தெரியாமல் சர்ப்ரைசா ஃபோன் செய்யணும் என்று தான் நான் செய்யறேன். அவள் பக்கத்தில் எதுவும் இல்லையே?" என்று மறைமுகமாகக் கேள்வி.

"வீட்டுக்கு வரலை என்றால்... அப்படியே நேரடியா ஷாப்பிங் போயிருக்கிறதா சொல்ல வந்தேன். ஏதோ 'டீல், சேல்' என்று சொல்லிட்டு இருந்தா. உங்கக்கிட்ட சொல்லலையா?" என்ற சமாளிப்பு.

"மத்த ஃபிரண்ட்ஸ்கிட்டேயும் பேசிட்டு சர்ப்ரைஸ் ப்ளான் வொர்க் அவுட் ஆகுமான்னு சொல்றேன்." என்று அழைப்பையும் நாகுக்காகவே முடித்துக் கொள்ளவும் செய்தான்.

ஆனால் எங்கும் அவனுக்கு மனதுக்குகந்த பதில் தான் கிடைக்கவில்லை. சுவற்றில் அடித்த பந்தாக 'அவள் எங்கே?, எப்படி இருக்கிறாள்?' என்ற கேள்விகள் தான் அவனை நோக்கி வந்தது.

அதன் பிறகு நவீன் செய்வதறியாது நின்றது சில கணங்கள் தான். தொண்டையில் துக்கமும், நெஞ்சில் பதட்டமும், கண்ணில் கலக்கமும் வெளிப்பட தன் பைக் சாவியை எடுத்துக் கொண்டு வேகமாக கீழிறங்கிச் சென்றான் நவீன்.

ஒரே அலுவலகத்திற்கு சில நிமிடங்கள் இடைவெளியில் செல்லும் கணவன் மனைவிக்கு, இந்த சென்னை நெரிசலில் இரண்டு வாகனங்கள் தேவையில்லை என்று திருமணமான புதிதில் நந்தினியிடம் சொல்லி, ஒரு உக்கிரப் பார்வையைப் பரிசாகப் பெற்றுக் கொண்டது இப்போது நினைவிலாடியது. அப்போதே அவளிடம் சண்டைப் பிடித்தாவது அதைச் செய்திருந்தால் இப்போது இந்த அவதியிருந்திருக்காது. என்ன செய்வது?

தங்களின் அலுவலகத்திற்கு நந்தினி தினமும் செல்லும் பாதையை குத்துமதிப்பாக உத்தேசித்து, வண்டியை அந்த வழியில் சில பல முறை மெதுவாகச் செலுத்தினான். ஆனால் அவன் மனைவி தான் கண்களில் தட்டுப்படவில்லை.

நேர் வழியில்லாமல் சில வேறு வழிகளிலும் 'வைக்கோல் போரில் ஊசியைத் தேடுவது போல்' தேடிக்கொண்டிருந்தான். இதெல்லாம் நடக்கும் போது அவளின் செல்லிற்கும் அழைத்துக் கொண்டே இருந்தான். இரண்டு முறை அழைப்புப் போக மூன்றாவது முறை எடுத்ததுமே மெஸேஜிற்குச் சென்றது.

அந்த வழியில் சில கடைகளில் ஏதேனும் விபத்து நடந்ததா என்று நெஞ்சில் பயத்துடன் விசாரித்துப் பார்த்தான். அப்படி விபத்து எதுவும் நடக்கவில்லை என்ற தகவல் மனதில் ஒரு புறம் நிம்மதியைத் தந்ததையும் தாண்டி நந்தினி காணவில்லை என்ற பதட்டம் தான் முழுவதுமாக ஆக்கிரமிக்கத் தொடங்கியது.

அவளுக்கு என்னமோ ஏதோ என்று பதறியவனின் கண்கள் கலங்கின. "ஸ்வீட்டி! எங்கேமா இருக்கே?" என்று மானசீகமாகக் கேட்டபடியே வீடு திரும்பினான் நவீன்.

அவனுக்குத் தெரிந்த எல்லா வழியிலும் தன் மனைவியைத் தேடியவன், ஒரு வேளை தான் அவளைத் தேடி வெளியே சென்ற நேரம் வீட்டிற்கு வந்திருப்பாளோ என்று இதயம் வேகமாகத் துடிக்கப் பெருத்த பரப்பரப்புடன் வீட்டினுள் நுழைந்தான். அந்த ஒற்றை படுக்கை அறை கொண்ட ஃபிளாட்டை எத்தனை முறை சுற்றி வந்தாலும் உள்ளே இருப்பவரைத் தானே பார்க்க முடியும். அதென்ன மைசூர் மாளிகையா? ஒரு அறையில் தேடும் போது வேறெங்கும் ஒளிந்துக் கொள்ள?

இப்போதே மணி பதினொன்றை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. கண்கள் கலங்க, தலையின் பாரத்தை கூட உடம்பு தாங்காதது போன்று தன் கைகளால் அதைத் தாங்கியவன், இனியும் தாமதிக்காது போலீஸிற்கு தான் போக வேண்டும் என்று காவல் நிலையத்திற்குக் கிளம்பினான்.

நவீன் பைக்கை ஸ்டார்ட் செய்துவிட்டுத் திரும்ப, அவனருகில் அவர்களுக்கென ஒதுக்கப்பட்ட பார்க்கிங் இடத்தில் தன் ஸ்கூட்டியை லாவகமாக நிறுத்தினான் நந்தினி.

தன் பக்கத்தில் வந்து நின்றவனை அவசரமாக உச்சி முதல் பாதம் வரை பார்வையால் ஆராய்ந்தான் நவீன்.

அவளைக் கண்ட மகிழ்ச்சியிலும், அவளுக்கு ஆபத்து ஒன்றுமில்லை என்ற நிம்மதியிலும், முகம் மலர்ந்து விகசிக்கிக் நந்தினியைப் பார்த்தான்.

பிறகு ஏன் இத்தனை தாமதம்? யோசனையோடு வண்டியை நோட்டம் விட, அதுவோ எந்த சேதமும் இல்லாமல் இருப்பதாகத் தான் பட்டது. முதலில் தோன்றிய மகிழ்ச்சி லேசாக வடிய அவளை கேள்விக்குறியோடு நோக்கினான்.

அவளிடம் அலட்சியப் பார்வையை வீசியவன், தன் மொபைலை உயிர்ப்பித்து, "நிம்மி! நான் பத்திரமா வந்து சேர்ந்துட்டேன். ஐ ஹேட் எ வெரி நைஸ் டைம். சீ யூ, குட் நைட்." என்று பேச்சை முடித்து நவீன் அங்கு நிற்கிறான் என்பதை மறந்தவன் போல் தங்கள் வீட்டிற்குச் சென்றான்.

ஆக மொபைலும் தான் நினைத்த மாதிரி சார்ஜ் போயிருக்கவில்லை. வேறு யாருக்கோ தான் வந்து சேர்ந்து விட்டதை அறிவிக்க முடிகிறது... வீட்டில் ஒருவன் காத்திருக்கிறான் என்ற நினைப்பே இல்லாமல்... இல்லை இருந்ததோ? அதனால் தான் ஆஃப் செய்து வைத்திருந்தாளா? கண்கள் கோபத்தில் சுருங்க அவளைப் பின் தொடர்ந்தான் நவீன்.

படுக்கையறைக்குள் நுழைபவளை, "ஒரு நிமிஷம்!" என்ற நவீனின் குரல் தடுத்து நிறுத்தியது.

தன் குரலில் கோபத்தைக் காட்டாமல், "உன் ஸ்கூட்டியில் ஏதாவது ப்ராப்ளம் இருக்கா ஸ்வீ... நந்தினி?" என்று கேட்டான்.

சற்றே அலட்சியமாக, "ஏன்? அதுக்கென்ன? நல்லா தான் ஓடிக்கிட்டு இருக்கு. போன வாரம் தானே சர்வீஸ் செய்தேன்?" என்று சுருக்கமாக பதில் தந்தான்.

"ஃபோன்?"

அவன் என்ன கேட்க வருகிறான் என்று புரிந்தே நக்கலாக, "கீழே நான் என் ஃபிரண்டை கூப்பிடும் போது கேட்கலை? லேட்டஸ்ட் மாடல். ஜம்முன்னு வேலை செய்யுது." என்று மீண்டும் அறைப் பக்கம் திரும்பினான்.

பொறுமை இதோ அதோ போய்விடுவேன் என்று அவனுக்கு விளையாட்டுக் காட்ட, அதை இழுத்துப் பிடித்து, "இத்தனை நேரம் எங்கே போயிருந்தே?" என்று வினவினான்.

அவன் பதில் பேசாமல் நடக்கத் தொடங்கவும், "சொல்றது காதில் விழலையா?" என்றான் அழுத்தமான குரலில்.

திரும்பி நவீனை நோக்கியவளுக்கு அவன் கண்களில் இருந்த பிடிவாதத்தை உணர முடிய, "ஏன்? திவ்யமாகவே காதில் விழுதே! என் காலேஜ் ஃபிரண்ட்ஸ் கூட டின்னர் போயிருந்தேன். உங்ககிட்ட பெர்மிஷன் கேட்டு தான் போகணுமோ?" என்று புருவம் உயர்த்தினான் நந்தினி.

காரியம் பெரிதா? வீரியம் பெரிதா? என்று பார்க்காமல் இப்போதைக்கு நந்தினிக்குப் புரிய வைப்பது தான் முக்கியம் என்று பேசினான் நவீன்.

"புரியாம பேசாதே நந்தினி. உன்னை யாரும் பெர்மிஷன் கேட்கச் சொல்லலை. அது உனக்கே தெரியும். அட்லீஸ்ட் போன பிறகாவது தகவல் கொடுத்திருக்கலாம் இல்லையா? நான் எத்தனை தடவை போன் செய்தேன்? அதுக்கும் ரெஸ்பான்ஸ் இல்லை. நான் என்னனு நினைக்கிறது? உன்னைக் காணாமல்..." கண்களை இறுக மூடித் திறந்தவன், "ஏன் நந்தினி? நான் என்னமோ ஏதோனு நினைச்சு பயந்து உங்க வீட்டுக்கெல்லாம் போன் செய்து..." என்று முடிப்பதற்குள் நந்தினி எரிச்சலுடன் கத்த ஆரம்பித்தான்.

"நினைச்சேன். எங்க வீட்டில் கம்பனைன்ட் செய்தாச்சா? உங்க பொண்ணு இப்படி அப்படின்னு? அவங்களும் பொல்லாத மாப்பிள்ளைக்கு வரிஞ்சு கட்டிக்கிட்டு வந்துடுவாங்க. எங்க வீட்டு ஆளுங்க சப்போர்ட்டில் தானே நீங்க இந்த மாதிரியெல்லாம் செய்யறீங்க?" என்று குரலை உயர்த்தினான்.

கணவனின் கண்களில் இன்னதென்று பிரித்தெடுக்க முடியாத பாவத்தைப் பார்த்தவள் தானாகவே அடங்கினாள்.

'நீ கத்துவது என்னைப் பாதிக்கவில்லை' என்பது போல் தன்மையான குரலில், "உன்னை வேணும்னு நான் தனிமைப் படுத்தவோ... இல்லை வேறு எதுவுமோ செய்யலை நந்தினி. ப்ளீஸ் புரிஞ்சுக்கோ. நான் ஒரு தடவை செய்த தப்புக்கு எத்தனை தடவை தண்டனை கொடுப்ப? என் கூட பேச பிடிக்கலைன்னா அட்லீஸ்ட் ஒரு மெசேஜாவது விட்டு இருக்கலாம். கட்டிய கணவனா நினைச்சு வேண்டாம்... குறைந்தப் பட்சம் ஒரே வீட்டில் தங்கியிருக்க சக மனிதன் என்ற முறையிலாவது அப்படி நீ செய்து இருக்கலாம்." என்று கண்களில் வேதனையை தேக்கிக் கூறினான் நவீன்.

இதற்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாமல் விழித்தான் நந்தினி. அவன் ஒன்றும் இயல்பிலேயே பிடிவாத குணமும், தான்தோன்றித் தனமும் நிறைந்தவன் அல்ல. சுய கௌரவம் நிறைந்தவன் என்பதால் நவீன் தன் காரியத்தை சாதித்துக் கொள்ள கையாண்ட விதம் தான், அவளைத் திருமணமாகி ஒரு மாதமே ஆன தன் கணவனிடம் இப்படி நடந்துக் கொள்ள தூண்டியது.

நடந்தவைகளை வைத்து நவீனைப் பற்றி அவளது நினைப்பாகக் கூட இருக்கலாம். அந்த நினைப்பின் அடிப்படையில் தான் அவனை எந்த விதத்திலாவது குத்திக் கிழிக்க வேண்டியது ஒன்றே தன் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தாள். நவீனிற்கும் அவளின் எண்ணம் புரிந்ததோடு மட்டுமல்லாமல் தன் தவறும் சேர்ந்தே புரிந்தது. அதனாலேயே, அவள் என்ன செய்தாலும் முடிந்த வரையில் பொறுமையாகப் போவது.

தகவலாவது கூறியிருக்கலாம் என்று நவீன் கூறியது அவள் மனதைச் சுட, அதற்கும் அவன் மீதே கோபப்பட்டு, “ச்ச! நிம்மதியே இல்லாமல் போச்சு. வீட்டில் தான் நிம்மதியில்லைன்னு வெளியே ஃபிரண்ட்ஸ் கூட போயிட்டு வந்தா அதுவும் தப்பு. பெரிய பெரிய முடிவு தான் மற்ற எல்லோரும் சேர்ந்து எடுக்கிறீங்கனா, இந்த சின்ன விஷயத்தில் கூட என் இஷ்டத்துக்கு நடக்க முடியலை.” என்று அவனை உறுத்து விழித்துவிட்டு அங்கிருந்து அகன்றாள்.

அவள் எதற்கும் எதற்கும் முடிச்சு போடுகிறாள் என்பது புரிந்தாலும், நந்தினி இந்த வீட்டில் நிம்மதியே இல்லையென்றது அவன் மனதை வாட்டி வருத்தியது. இன்னமும் எத்தனை நாள், எத்தனை மாதங்கள் அவள் மனமாற்றத்திற்காக காத்திருக்க வேண்டும்?

யாருக்கும் தீங்கு செய்யவேண்டுமென்று திட்டம் தீட்டி எல்லாம் தான் ஒன்றும் செய்யவில்லை. இருந்தாலும் தவறு தவறு தானே? அதற்காக இன்னமும் எத்தனை நாட்கள் தான் தாங்கள் இப்படி எதிரும் புதிருமாக இருப்பது?

கடவுளே! சீக்கிரமே நந்தினியின் மனதுக்கு நிம்மதியைத் தா. என்னோட தவறுக்கு அவளையும் ஏன் சேர்த்து வாட்டுகிறாய்? சீக்கிரம் இதற்கு ஒரு நல்ல வழிக்காட்டு என்று எல்லாம் வல்ல இறைவனிடம் வேண்டிக் கொண்டு, அவனிருந்த மனநிலையில் உணவு உட்கொள்ள முடியாமல், வெறும் பாலை மட்டும் அருந்தி படுக்கச் சென்றாள்.

அடுத்த நாள் சனிக்கிழமை என்பதால் தாமதமாகத் தான் எழும் வழக்கம் இருவருக்கும். முன்தின மனக் கலக்கத்தாலோ என்னவோ எப்போதையும் விட நவீன் அன்று நந்தினி குளித்து முடித்து வரும் வரை கூட எழவில்லை. அடுப்படிக்குச் செல்லும் பாதையில், சுவற்றில் நந்தினி அழகாக சிரித்துக் கொண்டிருப்பது போன்று ஃபோட்டோ ஒன்றும், இருவரும் சேர்ந்திருக்கும் அவர்களின் ரிசெப்ஷன் நாளன்று எடுத்த ஃபோட்டோ ஒன்றும் மாட்டியிருக்கும்.

அதைப் பார்த்தவளுக்கு எப்பொழுதும் தோன்றும் ஆச்சரியம் தான் இப்பொழுதும் தோன்றியது. அவள் தனியாக இருக்கும் அந்த குறிப்பிட்ட புகைப்படம் அவளிடமே இருக்கிறதா என்பது சந்தேகமே! ஒருவேளை குமாரிடம் வாங்கியிருப்பானோ? இருக்கும் இருக்கும் என்று எண்ணியவளின் பார்வை தன்னிச்சையாக படுத்துக் கொண்டிருந்த நவீன் மேல் பாய்ந்து மீண்டது. அவன் கண் நிறைய வருத்தத்துடன் ‘தகவலாவது கூறி சென்று இருக்கலாம்’ என்று சொன்னது அவள் மனதை நேற்றிலிருந்து குடைந்து, குற்ற உணர்ச்சியை மேலும் தூண்டியது. சொல்லாமல் சென்றது தப்பு தானே?

லேசாக எரிச்சல் எழ, ரிசெப்ஷன் பொழுது எடுத்த போட்டோவில் அழகான பச்சை வர்ண ஷேர்வானி அணிந்திருந்தவனைப் பார்த்தாள்.

“செய்றதையெல்லாம் செய்துட்டு ஒன்னும் தெரியாதவன் மாதிரி போட்டோக்கு போஸ் கொடுத்து சிரிக்கிறதைப் பாரு. லாசு.. லாசு.” என்று போட்டோவில் அவன் கன்னத்தை இடித்தாள்.

அவனைத் திட்டும் சுவாரஸ்யத்தில் சத்தம் சிறிது வெளிப்பட, அதில் கண் விழித்துப் பார்த்த நவீனிற்கு, நந்தினி போட்டோவில் தன்னை இடித்துக் கொண்டிருப்பது பார்வையில் பட்டது. அசையாமல் இதழோரம் பூத்த புன்னகையோடு அவள் செய்வதையே பார்த்திருந்தான்.

நந்தினியோ மேலும், “நீ ஏன்டா என்னை பார்த்து அப்படி சொன்னே? அதனாலே தானே இப்படி? சில நேரம் என்னையே எனக்குப் பிடிக்க மாட்டேன்குது . எல்லாம் உன்னால் தான். பார்க்கிறதைப் பாரு. உன்னை...” என்று புகைப்படத்தில் சிரிக்கும் அவன் கண்களைக் குத்தினாள்.

அதுவரைக்கும் கன்னத்தை வருடிக் கொண்டிருந்த நவீனுக்கு இப்பொழுது புன்னகை மேலும் விரிந்தது.

கண்களைக் குத்தியவள் லேசாகத் திரும்ப அங்கே கணவன் சிரிப்போடு தன் கன்னத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள்.

வழியும் அசட்டைத் துடைத்துக் கொண்டே அவனை முறைத்துவிட்டு, "அது... அது போட்டோவில் ஏதோ என் முகத்தில் தூசி இருந்தது. அதான் துடைச்சு விட்டேன். அதுக்கு ஏன் சிரிப்பு?" என்று தலையை சிலுப்பிக்கொண்டு அடுப்படிக்குள் புகுந்து கொண்டாள்.

நவீனிற்கு இப்பொழுது புன்னகை பெரிதாக மலர்ந்தது. சீக்கிரமே அவள் மாறிவிடுவாள் என்ற நம்பிக்கை மலர்ந்தது. தன் மனைவிக்கு ஒன்றும் தன் மீது 'நீ' இருந்தால் இரு; போனால் போ' என்ற அசட்டை இல்லை. விருப்போ வெறுப்போ அதை வெளிப்படையாகக் காண்பிக்கிறாள்.

அன்றைய நாள் முழுதும் மெல்லிய குரலில் அவ்வப்பொழுது, "கன்னத்தில் என்னடி காயம்? இது வண்ணக் கிளி செய்த மாயம்! கனி உதட்டில் என்னடி தடிப்பு? பனிக் காற்றினிலே வரும் வெடிப்பு!" என்று நவீன் முணுமுணுத்துக் கொண்டே இருக்க நந்தினிக்கு எரிச்சல் வந்தாலும், தன் சிரிப்பை மறைக்க பெரும் பாடுபட வேண்டியதாய் இருந்தது.

விருப்பையும், வெறுப்பையும் பிரிப்பது மெல்லிய கோடு தான். அது மிக விரைவிலேயே மறையும் என்ற நம்பிக்கையில் திளைத்தான் நவீன்.

*****

அத்தியாயம் 3

ஒரு வாரம் நவீன், நந்தினி இருவரின் வாழ்வும் தெளிந்த நீரோடை மாதிரி சென்றது. ஆனால் நவீனும், நந்தினியும் இன்னமும் நீரோடையின் இருவேறு கரைகளாகத் தான் இருந்தனர்.

இருவருக்கும் இடையில் இருக்கும் உறவில் எந்த வித முன்னேற்றமும் இல்லை என்பது கசப்பான விஷயம் தான். ஆனால் இங்கு இருவரின் உறவும் பின்னடையாமல் இருப்பதே சந்தோஷம் தரும்... இல்லை கொண்டாடப்பட வேண்டிய விஷயம் என்பது நமக்குத் தானே தெரியும்!!!

கொண்டாடுவதற்குக் கூடுதலாக நந்தினியின் பிறந்த நாளும் வந்துவிட்டதால் நெருங்கிய வட்டாரத்துடன் இன்று மனைவிக்குப் பிடித்த உணவகத்தில் இரவு உணவு ஏற்பாடு செய்திருந்தான் நவீன்.

நந்தினிக்கும் பார்ட்டி பற்றி செளந்தர்யா மூலம் முதல்நாள் தெரிந்ததில் இன்பகரமான ஆச்சரியம் தான். அதன் பிறகு அவள் மனதில் நவீனைப் பற்றிய கேள்விகள் எழுந்த வண்ணம் இருந்தன.

"என்னுடைய பிறந்தநாள் எப்படி தெரிந்திருக்கும்?"

"ஆமாம்... இது ஒரு பெரிய விஷயமா? மனைவியின் பிறந்தநாள் பற்றி தெரிந்து வைத்துக் கொள்ள முடியாதா?"

"பெரிய விஷயமில்லை என்றால் நவீனின் பிறந்த நாள் தெரியுமா உனக்கு?"

"ம்ம்ம்..."

"சரி அப்படியே தெரிந்து வைத்து இருந்தாலும் எதற்காக இந்த பார்ட்டி?"

"ஊர் உலகத்திற்கு நாங்கள் ஆதர்ஷ தம்பதியர்கள் தான் என்று காண்பித்து கொள்ள வேண்டாமா?"

நவீனுக்குச் சாதகமாக அமையாதவாறு தன் மனதில் எழுந்த கேள்விகளுக்கெல்லாம் விடைக் கண்டுபிடித்துக் கொண்டாள். அந்த விடைகள் அவளை சோர்வடையவே செய்தன என்றாலும் கண நேரத்தில் தன்னை இயல்புக்கும் மீட்டுக் கொண்டாள்.

காலையிலேயே புதுவையிலிருந்து நவீனின் பெற்றோர்கள் நேரில் வந்து வாழ்த்தி புது புடைவையும், சல்வாரும் அன்பளிப்பாய் கொடுத்துவிட்டு வேலையிருப்பதாகக் கிளம்பிவிட்டார்கள். அவளுடைய பெற்றோர்களும், அண்ணனும் தொலைபேசியில் வாழ்த்து தெரிவித்தனர்.

நவீன் காலையில் புன்னகையுடன் வாழ்த்தியதோடு சரி. பார்ட்டி ஏற்பாடு செய்வதே பெரிய அன்பளிப்பாய் எண்ணிக் கொண்டான் போலும்!

‘அப்படி நவீனே கொடுத்தாலும் யாருக்கு வேண்டும் அவன் பிறந்தநாள் பரிசு?’ என்று அலட்சியம் செய்தான்.

ஆனால் நவீனின் பரிசிற்காக சமாதானம் செய்துக் கொண்ட நந்தினியால், பார்ட்டிக்கு கிளம்ப பைக் எடுக்கும் பொழுது சமாதானம் செய்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

அதையும் மறைமுகமாகவே, “கார் எடுக்கலை என்றால் பரவாயில்லை... நான் ஆட்டோவிலேயே வந்துக்கிறேன்.” என்று முகத்தை சுருக்கிக் கொண்டு கூற, நவீன் மறு பேச்சில்லாமல் காரை எடுத்தான்.

உணவகத்தை அடைந்தபொழுது பார்ட்டிக்குச் சில நண்பர்கள் ஏற்கனவே வருகைத் தந்திருக்க, புன்னகை மாறாமல் இருந்தான் நந்தினி.

ஏற்கனவே இவர்களின் நட்பு வட்டாரம் களைக் கட்டும். அதிலும் புதிதாய் மணமானவர்கள் இருக்கும் பொழுது அன்றைய பார்ட்டி கூடுதலாகக் களை கட்டியது.

நவீனையும், நந்தினியையும் இணைத்து அலுக்காமல் கேலி செய்துக் கொண்டிருந்தனர். அந்த கேலியுடன் இருவரையும் கேள்விகள் கேட்டு துளைத்தெடுத்துவிட்டனர்.

“நவீன்! உங்க கல்யாணம் லவ் மேரேஜ் தானே? எங்களுக்கெல்லாம் இன்விடேஷன் வர்ற வரைக்கும் உங்க லவ்ஸ் தெரியவே தெரியாது!” என்று சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்துக் கொள்ள வினவினான் சுரேஷ்.

“லவ் இல்லாமல் எந்த மேரேஜும் இல்லை சுரேஷ்.” என்று கண்ணடித்தான் நவீன்.

விக்னேஷ், “அதானே? லேட்டா வந்தாலும் ஷர்ட்டில் லிப்ஸ்டிக் கறை இல்லையேன்னு சமாளிக்கிற ஆளு எங்க ஆளு. அவன்கிட்டப் போய் லவ்வா என்று கேள்வி கேட்டால்...” என்று பாதியிலேயே நவீனின் அடியில் நிறுத்திக் கொண்டான்.

நந்தினிக்கு எரிச்சலாய் வந்தது. நவீன்...ஷர்ட்டில்... லிப்ஸ்டிக் கறை... இதையெல்லாம் நான் கேட்கிற நிலைமை...

“இதென்னதுடா புதுசா ‘கீழே விழுந்தாலும் மீசையில் மண் ஒட்டலை’ டைப்பில்... லேட்டா வந்தாலும் ஷர்ட்டில் லிப்ஸ்டிக் கறையில்லையேன்னு சொல்ற?” என்றான் ஒரு நண்பன் தெரிந்துக் கொள்ளும் ஆவலில்.

நவீன் விக்னேஷிடம் ‘சொல்லாதே’ என்பது போல் மறுப்பாகத் தலையசைக்கவும், “சரி மச்சி டீல்! நான், நீ மீட்டிங்கு லேட்டா வந்தது, கான்ஃபரன்ஸ் ரூம் போனில் கொஞ்சிப் பேசினது இதையெல்லாம் பத்தி சொல்லவே இல்லை. போதுமா?” என்று நேரம் காலம் தெரியாமல் வம்பு செய்துக் கொண்டிருந்தான் விக்னேஷ்.

நந்தினிக்கு கோபத்தில் முகம் சிவக்க செளந்தர்யா, “ஹப்பா! நந்தினிக்குப் பார்ட்டி ஏற்பாடு பன்றதுக்கு ஒரு வாரத்துக்கு முன்னடியே ப்ளான் செய்து எல்லாருக்கும் கால் பண்ணி, ‘பக்கா’ தான் நவீன்!” என்று தன் பங்கிற்குச் சொல்லி வைத்தான்.

“சரி அதை விடுங்க. ஒரு முக்கியமான கேள்வி நவீன். நந்தினிகிட்ட ரொம்ப பிடிச்சது?” என்று வினவினான் சுரேஷ்.

‘என்னத்தை சொல்லுவான் பாவம்’ என்று நந்தினி நினைக்க, சிறிது கூட யோசிக்காமல் விடைத் தந்தான் நவீன்.

மனைவியை நோக்கியவாறே, “குறும்பு, சிரிப்பு, தைரியம், பாசம் எல்லாமே ரொம்ப பிடிக்கும்.” என்றான் இயல்பாக.

‘மக்கும். இவன் அடிச்ச விடறதைக் கேட்கறதுக்கு இத்தனை பேரா? எல்லாம் நேரம் தான்’ என்று மனதில் சலித்தவனிடம், “உனக்கு?” என்றான் கூட்டத்தில் ஒருத்தி.

“ஹான்.. எனக்கு.... எனக்கு...” வார்த்தைகள் வெளியே வராமல் திருதிருவென விழித்தாள்.

நவீனுக்கு வருத்தமாய் இருந்தது. தன்னிடம் பிடித்தது என்று சொல்லும் அளவிற்கு ஒன்று கூட தென்படவில்லையா நந்தினிக்கு?

நவீன், “என்னிடம் எல்லாமே பிடிச்சதால் எதையும் குறிப்பா சொல்ல முடியலை நந்தினிக்கு.” என்று தன்னுடைய தண்ணீரை எடுத்து நந்தினியிடம் நீட்டவும், “ஓ!” என்று கூட்டத்தில் ஆரவாரம் எழுந்தது.

“டேய் நவீன்! அப்படியே சமாளிக்க முடியாது. நந்தினி சொல்லட்டும்.” என்றான் சுரேஷ் விடாப்பிடியாக.

நந்தினி சில நொடிகள் விழியை உருட்டிவிட்டு, ‘யூரேக்கா!’ பாணியில், “நவீனிடம் சின்சியாரிட்டி பிடிக்கும்!” என்று சொன்னாள்.

“ஹேய்! இது அநியாயம்பா. நவீன் சின்சியர்ன்னு எல்லாத்துக்கும் தெரியும். வேற ஏதாவது சொல்லு.” என்றான் செளந்தர்யா கேலியாக.

ஒரு அசட்டுச் சிரிப்பை உதிர்த்துவிட்டு, “ம்ஹம்ம்.. செய்தது தப்புன்னு தெரிஞ்சால் தப்புன்னு ஒத்துக்குவாங்க. அது பிடிக்கும்.” என்றான்.

உண்மை தானே? இதுவரைக்கும் அவன் தான் செய்தது தப்பு. மன்னித்துவிடு என்று எத்தனையோ விதங்களில் சொல்லிவிட்டான். ஆனால் நந்தினியால் தான் மன்னிக்கவும் முடியவில்லை; மறக்கவும் முடியவில்லை.

நவீனுக்குமே ஆச்சரியம் தான். தெரிந்தோ, தெரியாமலோ என்னில் இருக்கும் ஏதோ சில குணங்கள் நந்தினியை ஈர்த்திருக்கிறது என்ற எண்ணமே அவனுக்கு சந்தோஷத்தைத் தந்தது.

தொண்டை வரை வந்த, “நவீனின் குறும்பும், பொறுமையும் பிடிக்கும்.” என்ற வரியை அப்படியே உள்ளிழுத்துக் கொண்டாள் நந்தினி.

இதைச் சொன்னால் அவ்வளவு தான்... எப்பொழுதாவது தன்னிடம் குறும்பு செய்யும் நவீன், எனக்கு பிடித்திருக்கு என்றால் இனிமேல் அடிக்கடி கூட குறும்பு செய்வான் என்று கணவனைப் பார்க்க, அவன் புன்னகையுடன் புருவத்தை உயர்த்தினான்.

விக்னேஷ் கேலியாக, “அப்போ நவீன் உனக்கு பிரச்சனையே இல்லைடா. நல்ல நோட் பண்ணிக்கோ. தப்பு செய்துட்டு அதை ஒத்துக்கிட்டால் உன் ஆளுக்குப் பிடிக்கும்.” என்று கமென்ட் சொல்லவும் அனைவரும் சிரித்தனர்.

அவசரமாக இடையில் புகுந்து, “ம்ஹம்ம். தப்பு செய்துட்டு ஒத்துக்கிட்டால் தப்பு எல்லாம் சரியாகிடுவாது.” என்று வாதம் செய்தாள் நந்தினி.

அதானே பார்த்தேன்! வேதாளம் முருங்கை மரத்தில் இருந்து இறங்குமா?’ என்று தன் மனைவியிடம் செல்லமாக முறையிட்டுக் கொண்டான் நவீன்... மனதிற்குள் தான்.

விக்னேஷ், “அடடா! தப்பு பத்தி தெரியாமல் பேசி தப்பு பண்ணிட்டேன். என்னை விட்டுத் தாயே!” என்று கேலியாகக் கூறவும், நந்தினியும் அபயம் அளிப்பது போல் பாவனை செய்தாள்.

“கஷ்டம் தான் நவீன் உன் பாடு!” என்று விக்னேஷ் ஆறுதல் சொல்லும் பாணியில் நவீனின் தோளைத் தட்டினான்.

அனைவரின் சிரிப்பும் அடங்கியதும், “சரி! யார் முதலில் ப்ரொபோஸ் செய்தது?” என்று அடுத்த கேள்விக்கணையை தொடுத்தனர்.

சற்று நேரம் பதில் சொல்லி சமாளித்த நவீன், “ஹே! போதும்பா! நம்ம ஆபீஸ் இன்டர்வ்யூவில் கூட இத்தனை கேள்வி கேட்கலை.” என்று சிரித்தபடியே முடித்தான்.

அதன் பிறகு நண்பர்களும், 'பாவம் பிழைத்துப் போகட்டும்!' என்று நினைத்தார்களோ பேச்சு வேறு திசையில் மாறியது.

சௌந்தர்யா தெளிவாக, "சரி புதுசா கல்யாணம் ஆனவங்களையே இதுவரை கிண்டல் செய்தாச்சு. இப்போ கல்யாணம் ஆகப் போறவங்க எல்லாம் அவங்கவங்க எதிர்பார்ப்பைச் சொல்லுங்க கேட்கலாம்." என்று சுரேஷிடம் பூடகமாகப் பார்வை செலுத்திவிட்டு வினவினாள்.

விக்னேஷ், "நான் ரொம்ப விளையாட்டுத் தன்ம் ஜாஸ்தியான பையன். அதனால் எனக்கு வற்ற பொண்ணு மெச்சூர்டா நடந்துக்கணும்." என்று தொடக்கி வைத்தான்.

"மெச்சூர்டா நடந்துக்கணும் என்றால் நடிகர் சிவாஜி மாதிரி நடந்துக்கலாமா?" என்று கிண்டல் செய்தாள் ஒருத்தி.

"அட்டா! அடுத்த பலியாடு இன்னைக்கு நான் தான் போல?" என்று தலையைக் கோதிக் கொண்ட விக்னேஷ், "நவீன்! உனக்கு கல்யாணத்தில் என்னடா எதிர்பார்ப்பு இருந்தது?" என்று பேச்சை மீண்டும் நவீன் பக்கமே திருப்பினான்.

மௌனமாக இருந்த நவீன், 'என்னை பலியாடு ஆக்காமல் காப்பாத்தி விடுடா ப்ளீஸ்.' என்ற விக்னேஷின் பாவனையில் பேசத் தொடங்கினான்.

"எதிர்பார்ப்பு? நான் என் மனைவியிடம் எதிர்பார்த்ததை விட, கணவனா நான் எப்படி நடந்துக்கணும் என்று தான் யோசிப்பேன். கணவன்-மனைவி இருவரும் ஒருவர் மற்றவரை அவர்களை அவர்களாகவே ஏற்றுக் கொள்ளணும். ஒருவர் மற்றவர்களுக்காக மாறும் பொழுது தனித்தன்மையை இழந்துடறாங்க. எங்க வீட்டுப் பக்கத்தில் நேசன் இதையே தான் அடிக்கடி சொல்வார். அப்படி சொல்றதோடு மட்டுமில்லாமல் அந்த மாதிரி தான் வாழ்ந்துட்டும் இருக்கார்." என்று பேசும் போது நந்தினி இடைமறித்தாள்.

"தனித் தன்மையை இழக்கிறாங்க என்ற கோணத்தில் பார்க்கிறதை விட ஒருவர் மீது மற்றவர் வைத்த அன்பினால், காதலினால் விட்டுக் கொடுக்கிறாங்கன்னு தான் இதை எடுத்துக்கணும்." என்று தன் கருத்தைத் தெரிவித்தாள் நந்தினி.

"அன்பும், காதலும் எதிர்பார்ப்பு இல்லாதது தானே நந்தினி? நீ எனக்காக இதை மாத்திக்கணும் என்று எதிர்பார்க்கிறது நியாயமாகாது இல்லையா? அப்படியே மாற்றம் வந்தாலும் அது தற்காலிகம் தானே தவிர நிரந்தரமா இருக்காது. நிறையும், குறையும் சேர்ந்தே இருக்கிறது தான் மனுஷன். நிறையை எத்துக்கும் போது... குறையை எத்துக்கவும் தயாரா இருக்கணும்." என்று தன் வாதத்தை முன் வைத்தான் நவீன்.

திருமணம் ஆனதில் இருந்து இருவரும் இவ்வளவு அதிகமாக பேசியதே கிடையாது. பேச்சே இல்லை எனும் போது புரிதல் எங்கிருந்து வரும்?

நந்தினிக்கு இப்பொழுது என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியவில்லை. குழப்பமாய் இருந்தது. ஒரு விதத்தில் நவீன் சொல்வது சரி தானே என்று யோசித்தாள்.

சௌந்தர்யா, "வித்தியாசமான அணுகுமுறை நவீன். வெரி குட். நல்ல கேட்டுக்கோ!" என்று சுரேஷைப் பார்த்தவாறே சொன்னாள்.

விக்னேஷ் கேலியாக, "எதுவா இருந்தாலும் நேரா சொன்னாலே எங்க மாப்பிள்ளை சுரேஷ் கேட்டுப்பான். இப்படி பக்கத்து இலை பாயாசம் வேலை எல்லாம் வேண்டாம்..." என்று சௌந்தர்யாவிற்கு அறிவுரை வழங்கினான்.

சுரேஷோ, "அதை என்னால் எத்துக்க முடியாது நவீன். நீ எனக்காக மாத்திக்கணும்னு நினைக்கிறது நியாயமாகாது தான். ஆனால் உனக்காக என்னை மாத்திக்கறேன் என்பதும் எதிர்பார்ப்பில்லாத அன்பின் ஒரு நிலை தான். முக்கால்வாசி கல்யாணம்ங்கற அமைப்பு வெற்றியடைவதும், தோல்வி அடைவதும் விட்டுக் கொடுக்கிற குணத்தின் அடிப்படையில் தானே? 'நான் இருக்கிற மாதிரி தான் இருப்பேன்; நீயும் அதே மாதிரியே இருந்துக்கோ' என்றால்...வாட் இஸ் தி பாயிண்ட் ஆஃப் மேரேஜ் மேன்?" என்று தன் கருத்தை வலியுறுத்தினான்.

சிறிது தெளிந்து வந்த நந்தினி இப்பொழுது மீண்டும் குழம்பினாள்.

“நீ சொல்றதும் சரி தான்டா. பண்டமாற்று முறை மாதிரி விட்டுக் கொடுக்கிறதை நினைக்கக் கூடாது. ‘எனக்காக நீ’ என்று சொல்றதை விட ‘உனக்காக நான்’ என்று இருக்கலாமனு சொல்ற?” என்று நந்தினியிடம் அர்த்தப்பார்வைச் செலுத்தினான் நவீன்.

“அடுத்த கேள்வி...” என்று நண்பர்கள் தொடங்கவும், “ஹே! என்னைப் பார்த்தா பாவமாயில்லை.” என்று சின்ன குழந்தைப் போல் கேட்டான் நவீன்.

“இல்லை! கடைசி கேள்வி மேன். என்ன இன்னைக்கு ஸ்பெஷல் பர்ட்டே கிஃப்ட் நந்தினிக்கு?” என்றான் விக்னேஷ்.

“இங்கே பார்ட்டியில் தான் சர்ப்ரைஸா கொடுக்கலாமேன்னு. பார்ட்டி தான் சர்ப்ரைஸா வைக்க முடியலை.” என்று தன்னருகில் இருந்த கவரில் இருந்து ‘ஹார்டின்’ வடிவில் சுற்றப்பட்டிருந்த பார்சலை நந்தினியிடம் நீட்டினான் நவீன்.

‘சூழ்நிலைக் கைதி ஆக்கும் வித்தை தெரிஞ்சவன் தானே நீ? சர்ப்ரைஸ் கொடுக்கிறதுக்காகவா பார்ட்டியில் வைச்சு கொடுக்கிறே? வேற வழியில்லாமல் வாங்க வைச்சே ஆகணும்னு தானே இந்த பார்சலை எல்லார் முன்னாடியும் கொடுக்கிறே?’ என்று நந்தினியின் மனதில் எழுந்த பொருமலை நவீனின் பார்வையில் வெளிப்பட்ட கனிவே அடக்கியது.

உடனே அந்த கவரைப் பிரிக்க எண்ணியவன், “ஹாப்பி பர்ட்டே!” என்ற வாசகம் நிறைந்த ஸ்டிக்கரை தனியாக எடுத்து வைத்துக் கொண்டான்.

மற்றவர்களின் எதிர்ப்பார்ப்பை விட நவீனின் விழிகள் தன்னுடையவனின் முகபாவங்களை உள்வாங்கி பத்திரப்படுத்திக் கொள்ள தயாராய் இருந்தன.

சாதாரணமாக எந்த எதிர்ப்பார்ப்பும் இல்லாமல் கவரைத் திறந்த நந்தினிக்கு வெள்ளை நிற டிசைனர் புடவையில் சின்னச் சின்ன பிங்க் கலர் பூக்களுடன், அதில் வெள்ளை முத்துகளும், பிங்க் நிற கற்களும் பதித்து அழகான வேலைப்பாடுடன் இருந்ததைப் பார்த்ததும் கண்கள் ஆச்சரியத்தில் விரிந்தன. உதட்டில் குடிக்கொண்டிருந்த மெல்லிய புன்னகை விரிந்து வசீகரத்தை அதிகரித்தது.

‘இத்தனை ரசனை மிகுந்தவனா நீ?’ என்று மனதில் கணவனிடம் கேள்வியெழுந்த அதே நொடி ‘என்னை பரிசுப் பொருட்கள் வாங்கிக் கொடுத்து வழிக்குக் கொண்டு வரலாம் என்று கனவு காண்கிறாயா?’ என்ற எண்ணம் நவீனை நோக்கி எழுவதையும் தடுக்க முடியவில்லை.

ஆனால் அந்தப் புடைவையை ரசிக்காமலும் அவளால் இருக்க முடியவில்லை. எத்தனையோ முறை தன் தோழியிடம், “வெள்ளைக் கலர் டிசைனர் புடவை வாங்கணும்னு ரொம்ப நாளா வீட்டில் நச்சரிச்சுட்டு இருக்கேன். ஆனால் எங்க அம்மா வெள்ளைக்கலர் புடவையே எடுக்கக் கூடாதுன்னு என்னைப் படுத்தி எடுக்கிறாங்க.” என்று புலம்பியிருப்பாள்.

இத்தனை யோசித்தவன் நவீனுக்கு எப்படி இவளுக்குப் பிடித்த விஷயங்கள் தெரியும் என்று யோசிக்க மறந்துவிட்டான். அதையேன் அவன் நினைவு வைத்து, தனக்காக ஒன்று செய்ய வேண்டுமென்றும் அவன் எண்ணி பார்க்கவில்லை.

அதன் பிறகு மனதில் எண்ணங்களோ எல்லா திசைகளிலும் சென்றது. இதையெல்லாம் நவீன் எப்பொழுது செய்திருக்க முடியும்? இருவரும் ஒரே வீட்டில் இருந்தாலும் ஒருவருக்கொருவர் அன்னியர்களாய் வாழும் பொழுது, என்னைப் பற்றி, எனக்கு பிடித்த விஷயங்கள் தெரிந்து கொள்ள முடியுமா? அதுவும் என்னைப் பற்றி தெரிந்துக் கொள்ள ஆர்வமும் தான் எப்படி வரும்? எனக்கு அவனது பிறந்த நாள் கூடதெரியாதே? இதே வகையான பலத்தரப்பட்ட யோசனையுடன் தான் வீட்டிற்குத் திரும்பும் வழியிலும் இருந்தான்.

ஏனோ இப்பொழுது திருமணம் உறுதி செய்தப் பிறகு ராஜேஷுடன் முதல் முறை பேசியது நினைவில் ஆடியது. தன் எதிர்ப்பார்ப்பு எல்லாவற்றையும் பட்டியலிட்டு, ‘நீ இப்படி இருக்கணும் நந்தினி... அப்படி இருக்கணும் நந்தினி. உன்னை இப்படி வைச்சுப்பேன். அப்படி வைச்சுப்பேன்.’ என்று முழு நீளத்திற்குப் பேசினான்.

இப்பொழுது எதற்காக அவனின் நினைவுகள்? நவீனுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறாயா?

ச்ச... ச்ச... அதெல்லாம் இல்லை. எதிர்ப்பார்ப்பு என்ற பேச்சு வந்ததும் முன் பேசிய நினைவுகள்.

ஏனோ அம்னீஷியா வந்தால் கூட தேவலாம் போல இருந்தது நந்தினிக்கு. ஆனால் அம்னீஷியா என்ன ஆட்டுக் குட்டியா... வா என்றால் உடனே வருவதற்கு?

கண்ணை மூடி கார் சீட்டில் நன்றாக பின்புறம் சாய்ந்துக் கொண்டாள். நான் நினைத்த மாதிரி ரொம்ப பொல்லாதவன் இல்லை போல நவீன்.

தனக்கு திருமணப் பேச்சு தொடங்கிய காலக்கட்டத்தில் தன் நெருங்கிய தோழியிடம், "ஹே! ஹிப்போபொடமஸ்! அப்படியெல்லாம் எதிர்ப்பார்ப்பு ஜாஸ்தி வைச்சிருந்தால் தேவையில்லாத ஏமாற்றம் தான் வரும். வீட்டில் இருக்கிறவங்களுக்கு என்னுடைய டேஸ்ட் தெரியும். சோ அவங்க சாய்ஸ்க்கு விட்டுட்டேன்." என்று தோளைக் குலுக்கியதும் இப்பொழுது நினைவில் ஆடியது.

உடனே, 'எதிர்ப்பார்ப்பு இல்லாமல் இருந்தால் நவீனுடன் சுமுகமாய் போக வேண்டியது தானே? அப்பறம் ஏன் இது தப்பு, அது குற்றம்-னு கதை சொல்லிட்டு இருக்கே?' என்ற விடையறியா கேள்வியும் வந்தது.

'சுமுகமாய்... எதுவுமே நடக்கவேயில்லையே!? ராஜேஷுடன் நடக்க...' எண்ணங்கள் நவீனின் குரலில் தடைப்பட்டன.

"நந்தினி! இன்னொரு ஏதோ ஒரு விஷயம் என்னைப் பத்தி பிடிச்சதில் சொல்லாமல் விட்ட மாதிரி இருந்ததே?" என்றான் நவீன் ஆர்வமாக.

'ஹையோ! நான் தயங்கினதை கண்டு பிடிச்சுட்டானே? அதனால் தான் புருவத்தை உயர்த்தி அப்போதே என்னன்னு கேட்டானோ?' என்று மனதில் பதறியவன், "அ..அ... அதெல்லாமில்லை." என்று மழுப்பினாள்.

மனைவியின் புறம் லேசாகத் திரும்பி உற்று நோக்கியவன் புன்னகையுடன், "நம்பிட்டேன்!" என்று கண்ணடித்தான்.

நந்தினி துப்பட்டாவின் நுனியை சுற்றிக் கொண்டு வேறுபுறம் திரும்ப, நவீன் குறும்பாக புகைப்படத்தில் தன் கன்னத்தை இடித்து கண்ணை நோண்டும் செய்கையை நினைவிற்கொண்டு, "ஏற்கனவே கன்னத்தைக் கிள்ளி கண்ணை நோண்டியாச்சு? நாளைக்கு உன் காது பத்திரம்டா நவீன்." என்று தனக்குத் தானே சொல்லவும், நந்தினி உணர்ச்சியைத் துடைத்து மீண்டும் கண்களை மூடி அமர்ந்துக் கொண்டாள்.

செல்ஃபோனில் சார்ஜ் இல்லை என்பதால் கார் சார்ஜரில் ஃபோனைப் போட்டிருந்தாள் நந்தினி. சற்று நேரத்தில் நந்தினியின் செல்ஃபோன் அழைக்க, 'நவீனுடைய ஃபோன் தான்' என்று நினைத்து முதலில் செல்ஃபோன் ஒலியை பொருட்படுத்தாமல் இருந்தாள்.

அவளது செல்ஃபோன் திரையில் ஒளிர்ந்ததைப் பார்த்த நவீனுக்கு அதுவரையிருந்த புன்னகை மறைந்தது. ராஜேஷ் என்ற பெயருடன் அடைப்புக் குறியில் ஆங்கில எழுத்தில் ஐ.சி.ஈ. என்பதைப் பார்க்கப் பார்க்க எரிச்சல் அதிகமானது.

செல்ஃபோன் தொடர்ந்து ஒலிக்கவும் முதலில் கணவனின் முகத்தைத் தான் ஏறிட்டாள் நந்தினி. ஆனால் அவன் முகமோ கோபத்தைப் பிரதிபலிக்க, அழைப்பைக் கண்டதும் கோபத்திற்கான காரணமும் தெளிவாக விளங்கியது.

வேண்டா வெறுப்பாக ஃபோனை எடுத்தவளிடம், ராஜேஷ் ஏதோ சொல்ல எதுவும் பேசாமலேயே வைத்துவிட்டாள்.

வீட்டிற்கு வந்ததும் உணர்ச்சியற்ற குரலில், "நந்தினி! உனக்கு ஐ.சி.ஈ. என்றால் என்ன அர்த்தம் தெரியுமா?" என வினவினான் நவீன்.

இப்பொழுது நந்தினிக்கு நவீனின் கோபத்திற்கான காரணம் தெளிவாக விளங்கியது. ஆனால் இருந்த குழப்பமான மனநிலையில் நந்தினியும் புரிந்து கொள்ளாமல் எரிச்சலடைந்தாள்.

“ஏன் தெரியாம? நல்லா தெரியுமே? இன் கேஸ் ஆஃப் எம்ர்ஜன்சி கான்டாக்ட் திஸ் பெர்சன்.” என்று தோளைக் குலுக்கிக் கொண்டு அறைக்குச் செல்பவனை நவீனின் குரல் தடுத்தது.

“அப்போ தெரிஞ்சு தான் ராஜேஷ் பெயரில் ஐ.சி.ஈ. போட்டு வைச்சிருக்கே?”

“ராஜேஷ் பத்தி தெரிஞ்சு தானே நீங்களும் கல்யாணம் செய்தீங்க?” என்று வெடுக்கென்று பதில் வந்தது நந்தினியிடம் இருந்து.

நவீனுக்கு இருந்த பொறுமையெல்லாம் கை விட, “தெரிஞ்சு தான் கல்யாணம் செய்தேன். அதுக்கு இப்போ என்ன பண்ணணும்? எது எப்படி வேணாலும் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் ராஜேஷ் இப்போ தேர்ட் பெர்சன். ஞாபகம் இருக்கட்டும். என்னுடைய மனைவிக்கு எம்ர்ஜன்சி சிச்சுவேஷன் வந்தால் ஒரு மூணாவது மனுஷனுக்கு தகவல் போறதை நான் விரும்பலை.” என்றான் அழுத்தம் திருத்தமாக.

நவீனின் குரல் உள்ளூர பயத்தை ஏற்படுத்தினாலும், “நான் விரும்பாதது எல்லாம் நடக்காமல் இருக்குதா என்ன?” என்று குத்திப் பேசினான்.

ராஜேஷிடம் இருந்து ஃபோன் வந்ததில் அவளுக்குமே எரிச்சல் தான். ஃபோனில் யாரோ சின்ன குழந்தைகள் விளையாடினதில், ஸ்பீட் டயலிலிருந்த இவளுடைய எண்ணிற்கு அழைப்பு சென்றதாக சொல்லவும், பேச்சை வளர்க்காமல் வைத்துவிட்டான். இருந்த மனநிலையில் ராஜேஷ் பேசி இருந்தாலும், அவளால் பேசி இருக்க முடியாது தான்.

நந்தினியின் குத்தல் பேச்சில், “அப்படியே விருப்பம் இல்லாமல் நடந்தாலும் தான் என்ன இப்போ குறைஞ்சு போச்சு? படிப்பு இருக்கு. நல்ல சம்பளத்துடன் உத்தியோகம் இருக்கு, கட்டின மனைவியின் மதிப்புக்கு பாதிப்பு வராமல் தான் நடத்தறேன். இன்னும் என்ன தான் வேணும் உனக்கு? இப்படி குத்திப் பேசறதை எல்லாம் கேட்கனும்னு எனக்குத் தான் தலையெழுத்து.” என்று கோபத்துடன் அலுத்துக் கொண்டான் நவீன்.

‘எவ்வளவு ஆணவம் உனக்கு? படிப்பு, உத்தியோகம் இருந்தால் எல்லா தகுதியும் இருக்குன்னு நினைக்கிறியா? செய்த தப்புக்கு பிராயச்சித்தம் மாதிரி ஒரு வாழ்க்கையைக் கொடுத்துவிட்டு இதுவும் பேசுவ... இன்னமும் பேசுவ’ எதுவுமே பேசாமல் அமைதியாக வெறித்துக் கொண்டிருந்தாள் நந்தினி.

அமைதியாக இருந்தாளே தவிர நவீனின் பேச்சு நந்தினியை மிகவும் பாதித்தது. மனதில் ஏற்பட்ட வலி நவீனை வீழ்த்த நல்ல ஒரு சாதகமான சந்தர்ப்பத்தை எதிர்நோக்கி காத்திருந்தது. அந்த சந்தர்ப்பம் விரைவிலேயே அமைய இருவருக்குமான விரிசல் இன்னமும் அதிகமானது.

*****

அத்தியாயம் 4

நவீன் கோபத்தில் பொரிந்து விட்டுப் போன பின்னும் அதே இடத்தில் அவன் சென்ற வழியையே வெறித்தபடி இருந்தாள் நந்தினி.

‘திமிரைப் பாரு. உத்தியோகம் புருஷ லட்சணம் தான். இருந்தாலும் படிப்பும், சம்பாத்தியமும் மட்டும் தான் ஒருவரின் தகுதியைக் கூட்டுதா? அப்படினா படிப்பு இல்லாதவங்களுக்கு எல்லாம் கல்யாணமே நடப்பதில்லையா? எல்லாம் ஆண் என்ற திமிர். இருடா! உனக்கு வைக்கிறேன் வேட்டு. செய்யறதை எல்லாம் செய்துட்டு... என்ன ஒரு தெனாவட்டா என்கிட்டேயே பேசிட்டு போற? இரு இரு உன்னைப் பார்த்துக்கிறேன்.’ என்று ஜென்ம விரோதியைக் கறுவுவது போன்று கோபத்தில் கறுவினாள் நந்தினி.

தன் கணவன், இத்தனை நாளாக சராசரி ஆண் மகனை விட பொறுமையாகத் தான் போகிறான் என்பதை மறந்துவிட்டான். மனைவியின் மொபைலில் வேற்று ஆணின் எண்ணை, அதுவும் அதிமுக்கிய எண்ணாக குறித்து வைத்திருந்ததைப் பார்த்த பின்பு தான் அவனுக்கு கோபம் என்பதெல்லாமும் அந்த நேரத்தில் அவளுக்கு மறந்துவிட்டது. அதுவும் அந்த வேற்று ஆண், தனக்கு ஏற்கனவே திருமணம் செய்ய உறுதி செய்யப்பட்டிருந்த நபர் என்றாலும் இப்பொழுது மூன்றாவது மனிதன் தான் என்றும் சிந்திக்கவில்லை.

நந்தினிக்கு எதுவுமே நினைவிலேயே இல்லையா? இல்லை அவனின் கோபத்தில், வருத்தத்தில் நியாயம் இருக்கிறது என்று நினைக்க மனம் தான் இல்லையா?

அவனுக்குப் பதிலடி கொடுக்கவும், அவனுக்கும் இதே அளவு சீற்றத்தைக் கொடுக்கவும் சரியான தருணத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தாள் அவனின் அருமை மனைவி.

கோபத்துடன் பேசிவிட்டு உள்ளே சென்ற நவீனிற்கும் ஆத்திரம் அடங்க சிறிது நேரமானது. ச்ச! எத்தனை பொறுமையா போனாலும் நடுநடுவே ஏதாவது சொல்லி தன்னைக் கோப்படுத்திப் பார்ப்பதே இவளுக்கு வேலையா போச்சு. சிறிது நேரத்திற்கு முன் தானே கூடிய சீக்கிரம் எல்லாம் சரியாகி விடுமென்று நினைச்சோம். அதற்குள் இப்படி நடக்கணுமா? நடந்ததையே நினைத்து இன்னமும் எத்தனை நாள் தான் இப்படியே இருக்கப் போகிறானோ என்ற கவலை மீண்டும் எழுந்தது. திருமணத்திற்குப் பிறகு அடிக்கடி கவலை தரும் எண்ணம் தான் என்றாலும் ஒவ்வொரு முறையும் நொந்து கொள்ள தான் முடிகிறது.

ச்ச! எத்தனை இனிமையாகத் தொடங்கின நாள்? இப்படி சண்டையிலா முடியுமாம்? உன்னோட பிறந்தநாள் அதுவுமா உன் மேல் கோபப்பட்டு திட்டி... ப்ச! ஸ்வீட்டி! தலையை அழுந்தக் கோதி ஆழ்ந்த மூச்சுக்கள் எடுத்தான் நவீன்.

எப்ப தான் என்னை நீ புரிஞ்சுக்க போற? என் மனசு பூராவும் நீ தான் நிறைஞ்ச இருக்கிறாய் நந்தினி. நம்ம கல்யாணத்தில் இருந்து இல்லை. அதுக்கும் முன்பிருந்தே என்று எப்போ தான் நீ தெரிஞ்சுக்கபோற?

சராசரி ஆணுக்கு வரும் கோபம், உணர்வு தானே எனக்கும் வந்தது? இதிலென்ன தப்பிருக்கு? அவள் அமைதியாக இருந்திருந்தாலோ, இல்லை மாற்றி விடுகிறேன் என்று சொல்லி இருந்தாலோ நானும் ஒன்றும் பதிலுக்குப் பேசியிருக்கப் போவதில்லை. எப்பொழுதும் போல் இன்றும் பழைய கதையையே பேசவும், நானும் குற்ற உணர்ச்சியில் சத்தமாகப் பேசிவிட்டேன். எல்லாம் பேசி முடித்த பிறகு வருந்தி என்ன செய்வது? பாவம்... பிறந்தநாள் அதுவுமாக என்று வருந்தினான் நவீன்.

அன்று இரவு, இருவரும் நவீன் கிரகங்கள் மாதிரி ஆளுக்கு ஒரு திசையைப் பார்த்துக் கொண்டு, 'நீ முதலில் கீழே இறங்கி வா' என்று முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டே இருந்தனர்.

மறுநாள் நவீனே எப்பொழுதும் போல் இறங்கி வந்து அவனைச் சாப்பிட அழைக்க, அப்பொழுதும் முகத்தைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்தாள் நந்தினி. அன்று அரசு விடுமுறை என்பதால் கணவன்-மனைவி இருவரும் வீட்டிலேயே இருந்தனர்.

"கோபத்தைச் சாப்பாட்டில் காட்டாதே நந்தினி. வா! வந்து லைட்டா ஏதாவது சாப்பிடு. சண்டை போடவாவது தெம்பு வேணுமில்ல?" என நக்கலாக நவீன் கூற, அவனை முறைத்து விட்டுப் பாத்திரத்தை, 'நங்.. நங்..' என்று எடுத்து வைத்து உணவருந்த வந்தாள்.

காலை நேர வேலை முடிந்து தொலைக்காட்சியில் நவீன் ஆழ்ந்துவிட, நவீனின் செல்ஃபோன் அடுப்படியில் இருந்து இசைத்தது அவனுக்குக் கேட்கவேயில்லை.

சமையலறையிலிருந்த நந்தினிக்குக் கேட்டாலும், 'அவனே வந்து எடுக்கட்டும்' என்று அமைதிக் காத்தாள்.

சிறிது நேரம் கழித்து பக்கத்து வீட்டு தமிழ் நேசன் வந்து, "வணக்கம் நவீன்! விடுமுறையும் அதுவுமாக தொலைக்காட்சியில் வரும் தொல்லை யை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறீரா? எனக்கு உம்முடைய உதவித் தேவையாக இருக்கிறது நவீன். எங்கள் வீட்டுத் தொல்லை வேலை செய்ய அடம் செய்கிறது. வந்து சிறிது உதவ முடியுமா? என் மனைவிக்கு அது இல்லாவிட்டால் பொழுதே போகாது." என்று நவீனை அழைத்தார்.

நவீன், நந்தினியிடம் சொல்லிக்கொண்டு அவரின் வீட்டிற்குச் செல்லவும், அவனின் செல்ஃபோன் மறுபடியும் ஒலி எழுப்பியது. சிறிது நேரம் எனக்கென்ன என்று இருந்தவன், ஒரு தருணத்தில் கடுப்பாகி அதை எடுத்து என்னவென்று விசாரித்தான்.

நவீனின் அலுவலத்திலிருந்து தான் அவசர அழைப்பு வந்திருந்தது. ஏதோ பிரச்சனை என்றும் அதை உடனே சீரமைக்குமாறும் அழைப்பு வந்திருந்தது. ஏற்கனவே அவனை பலமுறை அழைத்துப்

பார்த்ததோடு மின்னஞ்சலும் அனுப்பி இருக்கிறார்கள். அவன் வீட்டில் இல்லையென்று சொன்னதும் இவளிடமே விவரங்களைக் கூறினார் எதிர்முனையில் பேசியவர். நவீன் வேலை செய்யும் ப்ராஜக்ட் கிளைன்ட் நியூயார்க் நகரில் ஒரு புகழ்பெற்ற பங்குச் சந்தை நிறுவனம். ஒவ்வொரு மணித்துளியும் அவர்களுக்கு முக்கியமானது.

எல்லாவற்றையும் விவரமாகக் கேட்டறிந்தவள், ஃபோனை அணைத்துவிட்டு யோசனையில் ஆழ்ந்தாள்.

முதல்நாள் அவன், “அப்படியே விருப்பம் இல்லாமல் நடந்தாலும் தான் என்ன இப்போ குறைஞ்சு போச்சு? படிப்பு இருக்கு. நல்ல சம்பளத்துடன் உத்தியோகம் இருக்கு. இப்படி குத்திப் பேசறதை எல்லாம் கேட்கணும்னு எனக்குத் தான் தலையெழுத்து.” என்று மிகவும் கோபத்தோடு பேசிய வார்த்தைகள் அவள் செவிகளில் ரீங்காரமிட்டது.

படிப்பு, நல்ல சம்பளத்துடன் உத்தியோகம் எல்லாம் இருப்பதால் தானே இந்த ஆட்டம் உனக்கு?

‘உன் கொட்டத்தை அடக்க இப்படி ஒரு சந்தர்ப்பம்... அதுவும் உடனே எனக்கு வருமென்று நான் நினைக்கலை. இன்னைக்கு ஒரு நாளாவது உனக்கு நான் டென்ஷன் ஏத்தலை... பாரு’ என்று சிறு குழந்தையிலும் சிறு குழந்தையாக மாறினாள் நந்தினி.

‘என்னோட பொம்மையை நீ பிடுங்கினாயா ... இரு உன்னுடையதை நான் உடைக்கிறேன்’ என்ற மனநிலையில் தான் இருந்தாள் அவள். அவனுக்கு ஒரு கேடு, தீங்கென்றால் அது தன்னையும் பாதிக்குமென்று ஏனோ அவளுக்குத் தோன்றாமலே போய்விட்டது.

சில கணங்கள் யோசித்தவள், நவீனின் செல்ஃபோனை ஆஃப் செய்துவிட்டு, அதனை படுக்கையறையில் உள்ள புத்தக அலமாரியின் மேல் தட்டில் கொண்டு போய் வைத்தாள். வீட்டிலேயே இருந்தால் நவீன் எப்படியும் தனது கணினியை நோண்டுவது உறுதி என்பதால் அடுத்து செய்ய வேண்டியதை மடமடவென்று முடிவு செய்தாள். எப்படியும் அவனை வெளியே அழைத்து சென்று விட வேண்டுமென்று நினைத்து தானும் அவசரமாகக் கிளம்பி தமிழ்நேசனின் வீட்டிற்குச் சென்றாள்.

“என்னம்மா நந்தினி? எங்கேயோ வெளியே கிளம்பற மாதிரி இருக்கு?” என்று கேட்டார் மணிமேகலை.

நந்தினி, “ஆமாம்மா! வீட்டிலேயே இருந்தால் போர் அடிக்குது. அதான் நவீன் வேலையை முடிச்சுட்டா... அப்படியே வெளியே கடைக்குப் போயிட்டு வரலாம் என்று பார்க்க வந்தேன்.” என்று நவீனிடம் ஓரப்பார்வையைச் செலுத்திக் கொண்டே சொன்னாள்.

தொலைக்காட்சியைச் சரி செய்துவிட்டு, சேனல்களை மாற்றி மாற்றிப் போட்டு சரிப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன் ஆச்சரியமானப் பார்வையை அவளிடம் செலுத்தினான். உள்ளத்தில் எழுந்த பூரிப்பு அவனின் முகத்திலேயே தெரிந்தது.

நேற்று அவள் பிறந்த நாளும் அதுவுமாக அவளிடம் கோபமாகப் பேசியதை மனதில் வைத்துக்கொள்ளாமல், தானாகவே முன்வந்து பேசியதோடல்லாமல், வெளியேவும் போக அழைத்தது நவீனைத் திக்கு முக்காட வைத்தது.

எங்கே அவளுக்கு யோசிக்க நேரமிருந்தால் தன் எண்ணத்தை மாற்றிக் கொள்வாளோ என்று நினைத்தவன் போன்று, “இதோ இன்னும் அஞ்சே நிமிஷம் நந்தினி. ஒரு தடவை செக் செய்துட்டு கிளம்பலாம்.” என்று வேக வேகமாக எல்லாவற்றையும் செய்தான்.

“ஓகே ஆன்ட்டி! இப்ப சரியா இருக்கு. எதுக்கும் நீங்களும் ஒரு முறை செக் செய்துக்கோங்க. எப்படியும் சர்வீஸ்காரனைக் கூப்பிடத் தான் ஆன்ட்டி செய்யணும். எலெக்ட்ரானிக்ஸ் ஐடம்ஸ் அவ்வளவு தான்.” என்று சொல்லி டிவி ரிமோட்டை மேகலையிடம் கொடுத்துவிட்டு, “அங்கிள்! எனக்கு ஒரு சந்தேகம்... ரிமோட் கண்ட்ரோலை நீங்க தமிழில் என்ன சொல்லுவீங்க?” என்று நேசனிடம் வினவினாள்.

‘பார்த்தியா? இந்த காலத்தில் நம்ம தமிழ் வார்த்தைகள் கூட பரிச்சயமில்லாமல் இருக்கு?’ என்று பார்த்துவிட்டு, “தொலை இயக்கக்கருவி அல்லது தொலைக் கட்டுப்பாட்டுக் கருவி.” என்று பதில் தந்தார் தமிழ் நேசன்.

“ம்ம். இப்ப சரியா இருக்கு நவீன். ரொம்ப நன்றி. நந்தினி ரொம்ப நேரமா காத்திருக்கா பாரு. நீங்க போயிட்டு வாங்க.” என்று விடைக் கொடுத்தார் மணிமேகலை.

“ஓகே ஆன்ட்டி! தமிழில் இந்த மாதிரி நிறைய தெரிஞ்சுக்காமல் இருக்கிறது தப்பு தான் அங்கிள்! அடிக்கடி உங்களிடம் இருந்து கேட்டுக்கறேன்.” என்று உறுதி தந்துவிட்டு, “வீட்டில் போய் ட்ரஸ் மட்டும் மாத்திட்டு வந்துடறேன் நந்தினி.” என்றபடி துள்ளலுடன் கிளம்பினான் நவீன். பாவம்... அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை மனைவியின் மன நிலையைப் பற்றி!

தமிழ்நேசனிடம், “எப்படி அய்யா நீங்கள் இந்த அளவுக்குத் தமிழ் மொழியில் தான் பேசணும்னு கொள்கையோட இருக்கீங்க?” என்றாள் ஆர்வமாக.

அவளது கேள்வியில் உற்சாகம் பிறக்க, “வளர்ப்பு அப்படி. எங்க அப்பாவுடைய கொள்கையும் இந்த மாதிரி தான்மா நந்தினி. அது அப்படியே பழக்கமாகிடுச்சு. நீ காசியானந்தன் தமிழ் பற்றி பாடியிருக்கிற பாட்டைக் கேட்டிருக்கியா?” என்று வினவி நந்தினி மறுப்பாகத் தலையசைக்கவும் அந்த குறிப்பிட்ட பாடலை பாடிக் காட்டினார்.

“தமிழா! நீ பேசுவது தமிழா?
அன்னையைத் தமிழ் வாயால் ‘ம்ம்மி’ என்றழைத்தாய்!
அழகு குழந்தையை ‘பேபி’ என்றழைத்தாய்!
என்னடா? தந்தையை ‘டாடி’ என்றழைத்தாய்...
என்னுயிர் தமிழை கொன்று தொலைத்தாய்!!
உறவை லவ் என்றாய்... உதவாத சேர்க்கை,
வைஃப் என்றாய் மனைவியை பார் உந்தன் போக்கை...
இரவை நைட் என்றாய்... விடியாது உன் வாழ்க்கை,
இனிப்பை ஸ்வீட் என்றாய்... அறுத்தெறி நாக்கை...
வண்டிக்காரர் கேட்டார்... லெஃப்ட்டா... ரைட்டா?
வழக்கறிஞர் கேட்டார்... என்ன தம்பி ஃபைட்டா?
துண்டுக்காரர் கேட்டார்... கூட்டம் லேட்டா?
தொலையாதா தமிழ் இப்படி கேட்டால்?
கொண்ட நண்பனை ஃபிரண்டு என்பதா?
கோல தமிழ் மொழியை ஆங்கிலம் தின்பதா?
கண்டவரை எல்லாம் சார் என்று சொல்வதா?
கண்முன்னே தாய்மொழி நலிவது நல்லதா?
பாட்டன் கையிலே வாக்கிங் ஸ்டிக்கா?
பாட்டியின் உதட்டிலே வண்ண லிப்ஸ்டிக்கா?
வீட்டிலே பெண்களின் தலையிலே ரிப்பனா?
வெள்ளைக்காரன் தான் நமக்கு அப்பனா?”

அவர் பாடி முடித்ததும், “ரொம்ப அற்புதமா பாடினீங்க.” என்று சொல்லிய நந்தினிக்கு நேசனின் பாவனையில் சிரிப்பை வரவழைத்தாலும் மனதிற்கு சிறிது கஷ்டமாய் தான் இருந்தது.

மணிமேகலை, “நந்தினி! இப்படியே சங்கம் வைத்து வளர்ந்த தமிழ் என்று ஆரம்பிச்சு இன்னும் ரெண்டு நாளைக்கு விடாமல் பேசுவாங்க அய்யா. உங்களுக்கே அபூர்வமா தான் விடுமுறை கிடைக்குது. நீங்க கிளம்புங்கம்மா.” என்று கணவனின் குணத்தைப் பற்றி அறிந்ததால் நந்தினிக்கு விடைக் கொடுத்தார்.

நேசன், மேகலை இருவரிடமும் சொல்லிவிட்டு மிகுந்த உற்சாகத்துடன் வீட்டிற்கு வந்தவளிடம் நவீன், “எங்கே நந்தினி உனக்கு போகணும்? எனி ஸ்பெஷல் ப்ளேஸ்?” என்று கேட்டான். மனைவி முதன் முறையாக தன்னுடன் தானாக வெளியே வரச் சம்மதித்திருந்தாள் என்பதிலேயே அவன் மிதந்துக் கொண்டிருந்தான்.

நந்தினி தோளை மட்டும் குலுக்க, அவளின் பதிலை எதிர்பாராமல் கிளம்பிய நவீன் அவனின் கைப்பேசியைத் தேடினான்.

“என்னோட ஃபோனைப் பார்த்தியா நந்தினி? கிட்சென்ல தான் கடைசியாப் பேசிட்டு வைச்சேன்னு நினைக்கிறேன்.” என்று சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான்.

அவனை யோசிக்கவிடாமல், "அதான் என்னோட மொபைல் இருக்கு இல்ல? கிளம்புங்க போகலாம். இல்லைனா ரொம்ப கூட்டமாகிடும். அப்புறம் போயும் வேஸ்ட் தான்." என்று அவனைக் கிளம்புவதில் அவரசம் காட்டினான் நந்தினி.

'போயும் வேஸ்ட்' என்றதில் மற்றவற்றைப் பற்றியெல்லாம் கவலைப் படாமல் காரைக் கிளப்பினான் நவீன். அது தானே நந்தினிக்கும் வேண்டும்?

நவீனிற்கு பைக்கில் மனைவியுடன் ஜோடியாகப் போகவேண்டுமென்று தான் ஆசை. ஆனால் அதிகம் ஆசைப்பட்டு இருப்பதையும் தொலைத்துக் கொள்ள கூடாது என்ற யோசனை கடைசி நிமிடத்தில் வர, விசில் அடித்துக் கொண்டே காரை ஓட்டினான்.

அவனின் உற்சாகமும், மகிழ்ச்சியும் எதற்கென்று புரிய, கிளம்பிய சில நேரத்திலேயே நந்தினி, குற்ற உணர்ச்சியில் தவித்தாள். அதுவே அவனின் ஆசையான 'ஹை-ஸ்டைலுக்குப் போகலாமா, சிட்டி சென்ட்ருக்கு போகலாமா, புக் ஷாப்புக்கு போகலாமா' என்ற வெவ்வேறு கேள்விகளுக்கு பதிலளிக்க முடியாமல், உலகத்தின் எட்டாவது அதிசயமாக 'உங்கள் இஷ்டம்' என்று சொல்லவும் வைத்தது.

நவீன் ஒற்றைக் கையால் தன் நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டு, "இன்றைக்கு எனக்கு எத்தனை முறை தான் ஆச்சரியம் கொடுப்பே நந்தினி? எனக்கு ஷாக்கில் ஹார்ட்-அட்டாக் கே வந்துடும் போல இருக்கு?!" என்றான் மகிழ்ச்சியுடன்.

ஏற்கனவே குற்ற உணர்ச்சியில் இருந்தவள், "ஷ்...இதென்ன ஹார்ட்-அட்டாக் அதிதுன்னு. எங்கேயோ போங்க. சிட்டி சென்ட்ருக்கே போங்க. அங்கேயே எல்லா ஷாப்பிங்கும் முடிச்சுட்டு வந்துடலாம்." என்றாள்.

"ஓகே. டன். நந்தினி தேவியாரின் சித்தம் அடியேன் பாக்கியம்."

கார் சி.டி ப்ளேயரில் ஜேசுதாஸின் தேனினும் இனிய குரல்,

"...கை சேரும் காலம்...அதை என் நெஞ்சம் தேடும்...
இது தானே என் ஆசைகள்...அன்பே....
என் இனிய பொன் நிலாவே...
பொன் நிலவிலே என் கனாவே...
நினைவிலே புது சுகம்...தரத் த தா...
தொடருதே...தினம் தினம்...தரத் த தா...
என் இனிய பொன் நிலாவே...
பொன் நிலவிலே என் கனாவே..."

என்று பாடிக் கொண்டிருக்க, அந்தப் பாட்டைச் சீட்டியடித்தபடியே, அதே சந்தோஷ மனநிலையில் சிட்டி சென்ட்ரை நோக்கி காரைச் செலுத்தினான் நவீன்.

வண்டியை நிறுத்திவிட்டு முதலில் இருவரும் 'விண்டோ ஷாப்பிங்' செய்ய, மியூசிக் கடையைப் பார்த்து அதனுள் நுழைந்தான் நவீன். ஜென்சியின் பாடல் சி.டியும், ஜேசுதாஸின் பாடல் சி.டி சிலதும் வாங்கி, நந்தினியிடம் கொடுத்தான்.

ஆச்சரியமாகப் பார்த்தவனிடம், "முதன்முதலா என் கூட கடைக்கு வந்திருக்கே... அதுக்கு ஞாபகார்த்தமா மை ஸ்மால் கிஃப்ட் டு யு. உனக்கு ஜென்சி பாட்டுனா ரொம்ப பிடிக்கும்ன்னு தெரியும். ஜேசுதாஸ் எனக்கு பிடிக்கும். அதான்." என்றான் கண்கள் மின்ன ஒரு எதிர்பார்ப்புடன்.

ஒரு கணம் தயங்கியவள், 'இவனுக்கு இது எப்படி தெரியும்?' என்ற யோசனையோடு, "தேங்க்ஸ்!" என்று அதைப் பெற்றுக் கொண்டாள்.

பார்க்கும் எல்லா கடைகளிலும் 'இது வேண்டுமா? அது வேண்டுமா?' என்ற நவீனின் அன்புத் தொல்லை ஒரு கட்டத்துக்கு மேல் நந்தினியால் தாங்க முடியாது போயிற்று. லேசாக இருந்த குற்ற உணர்ச்சி இப்போது பல மடங்காகப் பெருகியது.

"ப்ளீஸ் நவீன்! எனக்கு ஒன்னும் வேண்டாம். ஏதாவது சாப்பிடலாம்." என்றாள்.

உணவருந்தும் இடத்திற்குச் சென்று அங்கே அவர்களுக்குப் பிடித்ததை ஆர்டர் செய்து சாப்பிட்டார்கள். நவீன், நந்தினிக்குப் பிடித்த 'குக்கீஸ் அண்ட் க்ரீம்' ஃப்ளேவர் ஐஸ்க்ரீம் ஆர்டர் செய்ய, இப்போதும் அவனைக் கேள்விக்குறியோடு நோக்கினாள் அவன் மனைவி.

"எனக்கு இது ரொம்ப பிடிக்குமென்று உங்களுக்கு எப்படி தெரியும்?" குழப்பமாகக் கேட்டாள்.

சிரிப்போடு தோளைக் குலுக்கிய நவீன், கண்ணை சிமிட்டியப்படி, "ஐ நோ!" என்றான்.

நந்தினி மேலும் குழப்பமாகப் பார்க்கவும், நவீன் சிரிப்பு மாறாமல், "நீ தான் சொன்னாய்." என்றான்.

"நான் எப்போ உங்ககிட்ட சொன்னேன்?"

"நீ சொன்னேன்னு தான் சொன்னேன். என்கிட்ட என்று சொன்னேன்னா?" என்று சிரித்தான்.

"நீங்களை சொல்லுமனா சொல்லுங்க. இல்லாட்டி போங்க. மஹம்!" அவனை முறைத்துவிட்டு நந்தினி திரும்பிக் கொள்ள, நவீன், "உன் ஃபிரண்ட் கிட்ட தான் சொல்லிக்கிட்டு இருந்தே நந்தினி. உன் சம்பந்தப் பட்டதெல்லாம் எதையும் நான் மறக்கலை. எல்லாத்தையும் ஞாபகம் வச்சிருக்கேன். அதில் இதுவும் ஒன்னு." என்று இதொன்றும் பெரிய ரகசியம் இல்லையென்பது போல் சொன்னான்.

தலையைச் சாய்த்து அவனைப் பார்த்தவள், "நானும் என் ஃபிரண்டும் பேசறதை ஒட்டுக் கேட்டீங்களா?" என்று வினவினாள்.

நவீன், "ஷ...நந்தினி! எதையும் குதர்க்கமாத்தான் பார்க்கனுமா? நீங்க ஒன்னும் தங்க மலை ரகசியம் பேசிக்கலை. ஒட்டுக் கேட்கறதுக்கு. எதையுமே தப்பான கண்ணோட்டத்தில் பார்க்காதே நந்தினி. எத்தனை நாள் தான் இந்த கோபத்தை இழுத்து பிடிச்சுக்கிட்டு இருக்க போறே நீ?" என்று அமைதியாகவே கேட்டான்.

அதற்கு மேல் ஒன்றும் கேட்காமல் நந்தினி ஐஸ்-க்ரீமை உண்ணுவதில் ஆர்வம் காட்ட நவீன் சிறு அமைதிக்குப் பின், "இப்போவெல்லாம் நீ முன் மாதிரி பேசறதில்லை நந்தினி. ரொம்ப அமைதியா இருக்கே." எனவும், நந்தினி 'நானா பேசுவதில்லை?' என்று அவனை வியப்பு மேலிட பார்த்தாள்.

"நான் வெறும் சண்டை போடறதுக்காகப் பேசறதை சொல்லலை. சாதாரணமா சொல்றேன். கணவனா நினைச்ச வேண்டாம், அட்லீஸ்ட் என்னை ஒரு ஃபிரண்டா நினைச்ச பேசலாம் இல்லையா? இன்னைக்குத் தான் நீயா வெளியே போகலாம் என்றாவது கேட்டு இருக்கே. நானா கூப்பிட்டால் கூட வர மாட்டே. வாட்எவர் இட் இஸ். ஐ அம் கிரேட்ஃபுல்." என்றான் உணர்ந்து. இன்னமும் சில மணி நேரத்தில் அந்தச் சந்தோஷமும் இருக்காதென்று தெரியாமல்.

நவீன் நன்றிக் கடன்பட்டிருக்கிறேன் என்று சொன்னதும் தன் முகத்தை எங்கே போய் வைத்துக் கொள்வதென்று தெரியவில்லை நந்தினிக்கு.

ரொம்பவுமே சிறுப்பிள்ளைத்தனமாகத் தோன்றியது தான் செய்த காரியம். அவனின் நிஜமான சந்தோஷத்தைப் பார்த்து மிகவும் பாவமாக இருந்தது. எள்ளி நகையாடலாம் என்று நினைத்தவளுக்கு அதைச் செய்ய முடியாது போயிற்று.

சம பலம் இல்லாதவருடன் மோதுவது போல் உணர்ந்தாள். தான் செய்தது அவன் தொடர்புடையது மட்டுமில்லை. இதில் எத்தனை பேரின் நலனும் வாழ்வும் அடங்கியிருக்கிறதோ?

சீக்கிரம் இங்கேயிருந்து வீட்டிற்குப் போனால் போதுமென்று இருந்தது அவளுக்கு. இப்பொழுது கிளம்பினாலாவது அவனால் சிறிது அலுவலக வேலை செய்து முடிக்க முடியும்...

சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த பாதி ஐஸ்க்ரீமைக் கீழே வைத்தவள், "வீட்டுக்கு கிளம்பலாமா நவீன்?" என்று கேட்டாள்.

"ஹே! நான் வேற ஒன்னும் பேசலை. சாப்பிட்டு முடி. இன்னும் கொஞ்ச நேரமிருந்துட்டு போகலாம். ப்ளீஸ்!" என்று கேட்டவனிடம் மறுக்க முடியாமல், "ஐஸ்ட் ஒன் மோர் அவர். அறுபது நிமிஷம். ஓகே?" என்று பேரம் பேசிய பின்னும் நந்தினி தயக்கமாகவே பார்த்தாள்.

நவீன் புருவம் உயர்த்தவும், “இப்போவே சொல்லிட்டேன். உங்களால் தான் லேட். அப்புறம் என்னை எதுவும் சொல்லக்கூடாது.” என்று கறாராகச் சொன்னாள்.

மீண்டும் கடைகளின் பக்கம் சென்றவன் குர்த்தா டாப்ஸ் பிரிவிற்குச் சென்று நந்தினிக்குத் தேவையானதைத் தேர்வு செய்ய ஆரம்பித்தான்.

நந்தினி வீம்பாக, “நானே வாங்கிக்குவேன்.” எனவும் நவீன் புன்னகையுடனே, “வித் ப்ளஷர். நீ வாங்க மாட்டியோன்னு தான் நான் செலக்ட் செய்தேன். நீயே பார்த்து வாங்கு.” என்று நகர்ந்துகொண்டாள்.

‘எதுக்கெடுத்தாலும் இந்த சிரிப்புக்கு ஒன்னும் குறைச்சலில்லை!’ என்று நொந்தபடியே அங்கிருந்தவற்றை அலசியவருக்கு நவீன் கையில் வைத்திருப்பதே பிடித்திருந்தது.

அதை அவனிடம் சொல்ல மாட்டாமல் விழித்துக் கொண்டிருந்தவனிடம் நழுட்டுச் சிரிப்பை உதிர்த்தவன், “ஹியர். நான் எடுத்த இடத்திலேயே வைச்சுட்டேன். இப்போ அது என்னோட சாய்ஸ் இல்லை. யூ ஆர் ஃப்ரீ டு செலக்ட் தட்.” என்றான் தோளைக் குலுக்கியபடி

வேறு பக்கம் திரும்பியிருக்கிறோம் என்ற நினைப்பில் மூக்கைச் சுருக்கி, நாக்கை வெளியே நீட்டி நந்தினி அழகுக் காட்ட, அதைக் கண்ணாடி வழியாகப் பார்த்தவனின் சிரிப்பு மேலும் விரிந்தது.

அவன் காதோரத்தில் வந்து, “இப்ப நீ ரொம்ப அழகா...க்யூட்டா இருக்கே நந்தினி.” என்று கண் சிமிட்டினான்.

நந்தினிக்கு டன், டன்னாக முகத்தில் அசடு வழிந்தாலும் அவனின் சிரிப்பு அவளையும் தொற்றிக் கொண்டது. பார்ப்பவரை எல்லாம் ஏதாவது கமென்ட் சொல்லிக்கொண்டு வந்தாள்.

“இவங்களைப் பாருங்க... எவ்வளவு உயரமா இருக்காங்க இல்ல? அதுல ஹை ஹீல்ஸ். ம்ம்... எப்படித் தான் போடறாங்களோ? எனக்கு ஆசை இருந்தாலும் என்னால் போட்டுட்டு நடக்க முடியாது.” என்று பெருமூச்சு விட்டாள்.

“ஹீல்ஸ் போட்டு நடக்க ட்ரைனிங் வேணும்னா சொல்லு. நம்ம ஹரிணியை சொல்லி கொடுக்க சொல்றேன். அவள் எப்போதுமே காலில் ஸ்டூலுடன் தான் அலைவாள். அப்போ அப்போ ஸ்டூல் தடுக்கி கால் சுளுக்கும். அப்போ மட்டும் நல்ல பிள்ளை மாதிரி தரையில் இறங்குவாங்க மேடம்.” என்று தன் தங்கை ஹரிணியைப் பற்றிய தகவல் சொன்னான்.

“அவங்களைப் பாருங்களேன்... லாரல் அண்ட் ஹார்டி மாதிரியே இருக்காங்க. சூப்பர் பொருத்தம் தான். இல்ல?”

“ஜாக்கிரதைம்மா. ஹார்டிக்கு கோபம் வந்து ஊதிட போறாரு. அப்புறம் நாம பறந்தே தான் வீட்டுக்குப் போகணும்.” என்று சிரித்தபடியே நடந்தனர்.

“இந்த ஜோடியைப் பாருங்க. மனைவிக்காக எப்படி பார்த்து பார்த்து செய்யறார் இல்ல? சோ ஸ்வீட். எவ்வளவு அழகான ஜோடிப் பொருத்தம் அவங்க ரெண்டு பேருக்கும்?” என்று சொல்லிவிட்டு நவீனைப் பார்க்க, அவன் ஆச்சரியமாக புருவத்தை உயர்த்தி அவளை சிரிப்புடன் ஏறிட்டான்.

அவன் முகத்திலிருந்த ஏதோ ஒன்று நந்தினியை மௌனியாக்க, படபடத்த நெஞ்சோடு முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள். திரும்பிய அவளின் நேர்பார்வையில் இவர்கள் இருவரின் பிம்பமும் கண்ணாடியில் பிரதிபலித்ததை விரிந்த கண்களோடுப் பார்த்தாள்.

‘நாங்களும் பொருத்தமான ஜோடி தான்...இல்லையா? எனக்கும் நவீன் பார்த்து பார்த்து தானே எல்லாம் செய்கிறான்?’

கண்ணாடியில் தெரிந்த நவீனின் முகத்தில் கண்கள் பாய, அப்போது அவனும் இவளைத்தான் ஒரு எதிர்பார்ப்போடு விழிகளால் வருடிக் கொண்டிருந்தான். இருவரின் கண்களும் கலந்த அந்த வினாடியில் நந்தினியால் மூச்செடுக்க முடியாது போயிற்று.

சில நொடிகளோ, நிமிடங்களோ கழித்து, “எக்ஸ்கியூஸ் மீ மேடம்!” என்ற இளம் பெண்ணின் இடையூறால் தான் நந்தினி மூச்சுத் திணறல் வராமல் தப்பித்தாள்.

வேண்டியதை வாங்கிக்கொண்டு வீட்டிற்கு வரும் வழியில் நவீன் கிளம்பிச் சென்றதை விட சந்தோஷமான மன நிலையில் வர, அதற்கு நேர்மாறாக நந்தினியோ குற்ற குறுகுறுப்போடு இப்போது அவனின் பார்வைக்கான அர்த்தமும் புரியாத குழப்பமும் சேர்ந்து கொள்ள தவிப்போடு இருந்தாள்.

நவீனின் முகத்திலும் கண்களிலும் இருந்த சிரிப்பிற்கு ஆயுள் அவனின் அலுவலக மின்னஞ்சலைப் பார்க்கும் வரை தான்.

*****

அத்தியாயம் 5

மின்னஞ்சலைப் பார்த்த நவீனிற்கு ஒரு நிமிடம் ஒன்றுமே புரியவில்லை.

“இவ்வளவு பெரிய பிரச்சனை... ஏன் எனக்கு ஃபோன் வரலை?” என்று தனக்குள் கேட்டபடியே செல்ஃபோனைத் தேடிய பொழுது தான் இத்தனை மணி நேரமாய் தன்னிடம் செல்ஃபோன் இல்லாதது நினைவில் வந்தது.

செல்ஃபோன் எங்கு தேடியும் கிடைக்காமல் போக, “நந்தினி! என்னுடைய ஃபோனைப் பார்த்தியா?” என்று பரபரப்புடன் அலுவலகத்திற்குக் கிளம்பியவாறே வினவினான் நவீன்.

காலையில் சரி பார்த்தப் போது வெளிநாட்டு அலுவலகத்தில் இருக்கும் விவரங்களும், சென்னை அலுவலகத்தில் இருக்கும் விவரங்களும் ஒத்துப் போவதை நவீன் உறுதி செய்து தான் இருந்தான். சென்னை அலுவலகத்தில் சர்வர் ‘டௌன்’ ஆகி, இப்பொழுது தான் எல்லா சிஸ்டத்தையும் மீட்டிடுக்கிறார்கள். ஆனால் இப்பொழுது இரண்டு அலுவலகத்தில் இருக்கும் விவரங்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று ஒத்துப் போகாமல் இருக்கிறது. எதனால் இந்தப் பிரச்சனை என்றே தெரியவில்லை.

நவீன் ‘ஸ்டாக்’ தொடர்பான ப்ராஜெக்ட் வேலையில் இருப்பதால் ஒவ்வொரு நொடியுமே முக்கியம் தான். அமெரிக்க நேரம் காலை ஒன்பது மணிக்குள் சரியாகி இருக்க வேண்டும். அப்படியென்றால் இன்னும் மூன்று மணி நேரத்தில்??

நவீன் பரபரப்புடன் செயல்படத் தொடங்கினான். இந்த வேலையை சரியான நேரத்தில் முடிக்க முடியாவிட்டால்... வேலை கூட பறிபோகும் அபாயம் இருந்தது.

அவன் கேட்டும் முன்பே படுக்கையறையிலிருந்து எடுத்து வந்ததை அவனிடம், “இதோ!” என்று நீட்டினான்.

நவீன் படுக்கையறையில் செல்ஃபோனை வைக்க வாய்ப்பே இல்லை. நந்தினி எடுத்து வந்து தருகிறாள் என்றால்? அவனுக்கு எல்லா விஷயங்களும் நொடி பொழுதில் தெளிவாக விளங்கியது.

காலையில் இருந்து தன்னுடைய மனைவி தன்னுடன் ஊர் சுற்றியதெல்லாம் தன்னை அலுவலகப் பணியில் இருந்து திசைத் திருப்புவதற்காக! என்னுடன் தனியே வெளியே வரும் ஆவலில் ஒன்றும் இவள் காலையில் கிளம்பவில்லை. அவள் காட்டிய உற்சாகம், சந்தோஷம் எல்லாமே நடிப்பு மட்டுமே. வீட்டிற்கு போகலாம் என்று சொன்னது மட்டுமே உண்மை. அந்த நொடி வரையிருந்த மகிழ்ச்சி எல்லாம் வடிய, நவீனிற்கு மனம் மிகவும் சோர்வடைந்தது. இது தெரியாமல் நான் அல்லவா முட்டாளின் சொர்க்கத்தில் திளைத்திருக்கிறேன்? இவளுக்கு வேலையின் முக்கியத்துவம் தெரியாமல் இருக்கவும் வாய்ப்பு இல்லை. விளைவுகளைப் பற்றி நன்றாகவே தெரிந்து தான் விளையாடுகிறாள்.

நந்தினியின் கையில் இருந்து வெடுக்கென்று ஃபோனைப் பிடுங்கிவிட்டு கண்ணில் சீற்றத்துடன், “ஏன் இப்படி ஃபெஸல் ப்ளே பண்ற நந்தினி? இப்படியெல்லாம் என்னை செய்யறதில் நீ சந்தோஷமா இருக்கியா?” என்று அழுத்தமான குரலில் வினவினான்.

சில நிமிடங்கள் வேரூன்றி நின்றவனிடம், “என்னுடைய கீ எங்கே போச்சு? அதையும் எங்கே மறைச்சு வைச்சு இருக்கே? எனக்கு உண்மையிலேயே பொறுமை இல்லை நந்தினி. ஐ நீட் இட் நவ்.” என்று

லேப்டாப்பில் யாருக்கோ அவசரமாக பதில் அனுப்பியபடியே கோபமான குரலில் சுருதியேற்றி கத்தினான்.

செய்தத் தப்பிற்கு விளக்கம் கேட்ட பொழுது மௌனம் சாதித்த நந்தினியை நவீனின் குரல் சீண்ட, “என்கிட்ட கேட்டால்? எனக்கு என்ன தெரியும்?” என்று பல்லைக் கடித்தாள்.

“ஆமாம். ஒன்னும் தெரியாது பார். பொய் சொல்லாதே... எங்கே வைச்சு இருக்கே?” என்று தன்னுடைய பொருட்களை ‘கீ’ க்காக அலசிக் கொண்டிருந்தான் நவீன்.

“உங்களை மாதிரி பொய் சொல்லும் பழக்கம் எல்லாம் எனக்கு இல்லை!”

நவீனிற்கு கோபம் கட்டுகடங்காமல் சென்றது. அப்பொழுது கூட பல்லைக் கடித்து நந்தினியை முறைத்தானே தவிர பதில் எதுவும் தரவில்லை ‘ச்சே!’ என்ற ஒரு சலிப்பைத் தவிர.

அந்த ‘கீ’ என்பது சின்னதாக ‘பேஜர்’ வடிவில் இருக்கும் அலுவலக பாஸ்கோடிற்கான நம்பர் டிஸ்ப்ளே. அதில் உள்ள எண் அடிக்கடி மாற்றம் அடைந்துக் கொண்டே இருக்கும். அந்த எண் தெரிந்தால் வீட்டில் இருக்கும் கம்ப்யூட்டர் மூலமாகவே அலுவலகத்தோடு தொடர்பு கொண்டு பிரச்சனையை உடனடியாக சரி செய்வதற்கான வாய்ப்புகள் உண்டு. ஆனால் இப்பொழுது ‘கீ’யை தொலைத்துவிட்டு?? அலுவலகத்திற்குச் செல்வதற்கே எப்படிக் கொண்டு வர முடியும்? ஆகிவிடும்.

இப்படி தேடுதலில் இறங்குவதை விட அலுவலகத்திற்கே செல்லலாம் என்று முடிவெடுத்து நவீன் கிளம்பிச் சென்ற பிறகு நந்தினிக்கு மனம் கனத்தது.

‘எதற்காக? முதல்நாள் தனக்கு படிப்பிருக்கு. நல்ல சம்பளத்துடன் உத்தியோகம் இருக்கு என்று நவீன் சொன்னதற்காகவா இப்படி ஒரு அசட்டுத் துணிச்சல்?’

நவீன் முடிந்தவரை கோபப்படாமல் தான் இருக்கிறான். ஆனால் இவள் தான் எல்லா விஷயத்தையும் ஆதியில் இருந்து அந்தம் வரைக்கும் தப்பான கண்ணோட்டத்திலேயே பார்க்கிறாளே? முதல் கோணல் முற்றிலும் கோணல் என்பது இதைத் தான் போலும்!!! இதற்குத் தீர்வே கிடையாதா?

‘அவன் செய்தது தப்பு என்பதற்காக நானும் தப்பு செய்வது நியாயமாகுமா?’ நந்தினியின் அறிவுக்கு தான் செய்வது தவறு என்று எட்டியது. ஆனால் காலம் கடந்திருந்தால்...

சற்று நேரம் சென்று இரண்டு முறை ஃபோனில் நவீனிடம் பேச முயன்று, அவனைப் பிடிக்க முடியாமல் போனது. அவனே ஒரு மணிநேரத்திற்குப் பிறகு, ‘எனக்கு வேலை நிறைய இருக்கிறது. வீட்டிற்கு நாளை தான் வர முடியும்’ என்று குறுந்தகவல் மட்டும் அனுப்பியிருந்தான்.

அந்த தகவலைப் பார்த்ததும் மேலும் குற்ற உணர்ச்சி அதிகமானது. அன்றைய இரவில் வெகுநேரம் மனதில் உளைச்சல் ஏற்பட உறக்கமும் தாமதமாகத் தான் வந்தது.

அடுத்த நாள் அலுவலகத்திற்கு சீக்கிரம் சென்று, மனதில் இருந்த தயக்கத்தையெல்லாம் உடைத்து, நவீனின் அறைக்கு அக்கறை எடுத்து விசாரிக்கச் சென்றாள் நந்தினி. ஆனால் அவனோ கிளைன்ட் ஃபோன் அழைப்பில் இருக்கவும் கேள்வியை மட்டும் குறிப்பாக எழுதி வைத்துவிட்டுத் திரும்பிவிட்டான்.

மதியம் ஒருமணி போல நவீன் நந்தினிக்குப் ஃபோன் செய்து, “வேலை இப்போ தான் முடிஞ்சது. உன்னுடைய மெசேஜ் பார்த்தேன். நான் வீட்டுக்கு கிளம்பறேன்.” என்று கோர்வையாகக் கூடப் பேசாமல் வைத்துவிட்டான்.

அதிகப்படியான வேலைப்பளுவும், மன உளைச்சலும் கண்ணை அயர்த்த வீட்டுக்கு வந்ததும் அடித்துப் போட்ட மாதிரி உறங்கினான். நந்தினி வேலை முடிந்து வீட்டிற்கு வந்ததோ, பக்கத்தில் வந்து நின்று வெகு நேரம் அவன் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டு வருந்தியதோ, அவனுக்குப் பிடித்த உணவைத் தயாரிப்பதோ எதுவுமே தெரியாமல் உறங்கினான்.

வழக்கமான இரவு உணவு நேரத்தைத் தாண்டியும் கணவன் எழவில்லை எனும் போது லேசாக பயம் வந்தது நந்தினிக்கு. ஒருவேளை உடம்பு எதுவும் சரியில்லையோ? மெல்ல அவன் மணிக்கட்டைத் தொட்டுப் பார்த்து உடம்பு சூடாக இருக்கிறதா என்று பார்த்தாள்.

அவளது ஸ்பரிசம் படவும் லேசாக நவீன் புரண்டு படுக்க, முன்னை விட மிகவும் தயங்கி, “நவீன்... நவீன்.” என்று எழுப்பினாள்.

தன்னால் தானே இந்த நிலைமை என்ற குற்ற உணர்வோடு வருத்தமும் நந்தினிக்கு இருந்தது. மதியம் சாப்பிட்டானா இல்லையா என்று கூட தெரியவில்லை.

நவீனின் அம்மா தன் மகனைப் பற்றி கூறும் போது, “வேலை முடிக்கிற வரைக்கும் நம்ம பார்த்து சாப்பிடக் கொடுத்தால் தான் நந்தினி சாப்பிடுவான்.” என்று சொன்னது இப்பொழுது நினைவில் வந்தது இம்சையை அதிகரித்தது.

தன்னுடைய விரல்களை நவீனின் புஜத்தில் வைத்து லேசாக உலுக்கி எழுப்புவதற்குள் படாத பாடுபட்டு விட்டாள் நந்தினி.

தூக்கம் கலைந்து எழுந்தவன் சில நொடிகள் ஒன்றும் புரியாமல் பார்க்க, “எழுந்து கொஞ்சம் சாப்பிட்டு மறுபடியும் படுத்துக்கோங்க. வெயிட் பண்ணேன்.” என்று சொன்னாள்.

எழுந்து அமர்ந்தவனுக்கு தலைப்பாரமாக இருக்க கண் ஓய்வுக்காக மேலும் ஏங்கியது.

சோர்வுடன், “பத்து நிமிஷத்தில் வரேன்.” என்று சொல்லி குளியலறைக்குச் சென்று பின் உணவு மேஜைக்கு வந்தவனிடம், “சாரி நவீன்! ஐ அம் ரியலி சாரி!” என்று உண்மையான வருத்தம் வெளிப்பட மன்னிப்பு வேண்டினாள் நந்தினி.

நவீனும் உடனே மன்னித்து விட அவன் அருமை மனைவி சாதாரணமான விஷயம் ஒன்றும் செய்யவில்லையே?

“அட்லீஸ்ட் இந்த மாதிரி செய்தாலாவது உனக்கு என் மேல் இருக்கிற கோபம் குறையுதா நந்தினி?” நிதானமாகவே வினவினான் நவீன்.

ஆனால் என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாமல் மௌனம் காத்தாள் நந்தினி. இருந்தாலும் தப்பு செய்ததற்கு சமாதானம் செய்ய வேண்டுமே?

நவீனின் கேள்விக்கு விடை சொல்லாமல், “வேலை எல்லாம் முடிஞ்சதா?” என்று பேச்சை மாற்றினாள்.

“ம். முடிஞ்சது.”

“ஒன்னும்...ப்ராப்ளம் இல்லையே?” என்றாள் தயங்கித் தயங்கி.

‘ஏன் ப்ராப்ளம் இல்லை என்றால் ப்ராப்ளம் வர வைக்க போறியா?’ என்பது பார்த்த கணவனின் பார்வைக்கு ஈடுக் கொடுக்க முடியாமல் பார்வைத் திருப்பினாள் நந்தினி.

அதன் பிறகு நந்தினி பேச்சை வளர்ப்பதற்காகக் கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் சுருக்கமாகவே பதில்கள் கிடைத்தன. ஒரு கட்டத்தில் நிர்தாட்சண்யமாக, “ம்ம்ம்! ம்ஹூம்!” என்று ஹம்மிங் தான் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். அவளது பதில்களே அவனுடைய மனநிலையை பறைசாற்றின.

தன்னுடைய மனக்கவலையிலும், “ஐ அம் ஆல்சோ சாரி நந்தினி. என்னுடைய கீ பேகில் இருந்து கிடைச்சுடுச்சு. உன்னிடம் தேவையில்லாமல் எரிஞ்சு விழுந்துட்டேன்.” என்று சமாதானம் சொன்னான்.

இதுதான் நவீன். தான் செய்தது தப்பு என்று தெரிந்தால் உடனே ஒப்புக் கொண்டு மன்னிப்பு வேண்டுவான்.

மன அழுத்தம் தாள முடியாமல், “இன்னும் கோபம் தான் இல்லையா உங்களுக்கு?” நந்தினி வெளிப்படையாகக் கேட்டே விட்டாள்.

“ஏன் இப்படி செய்தே?” என்ற நவீனின் கேள்வியில், ‘ஆமாம்’ என்ற பதில் இருந்தது.

அதனைத் தொடர்ந்து இரண்டு பேருமே சில நிமிடங்கள் மௌனமாக இருந்தனர். ஆனால் இருவருமே மனம் விட்டுப் பேசினால் தான் பிரச்சனையை மேலும் வளர்க்காமல் இருக்க முடியும் என்று நினைத்தனர்.

“அன்னைக்கு... பர்ட்டே அன்னைக்கு படிப்பு இருக்கு... உத்தியோகம் இருக்குன்னு நீங்க சொன்னதில் எனக்கு கோபம் வந்தது நவீன்.” என்று கணவனை ஏறிட்டாள்.

‘நான் எந்த அர்த்தத்தில் சொன்னேன்? நீ எந்த அர்த்தத்தில் எடுத்து கோபப்படுகிறாய்?’ என்று அர்த்தப்பார்வை வீசி புருவம் உயர்த்தினான்.

“எந்த அர்த்தத்தில் சொன்னாலும் தப்பு தானே? படிப்பு, உத்தியோகம் மட்டும் ஒரு பெண்ணை கல்யாணம் செய்துக்க தகுதின்னு நினைக்கிறீங்களா? அந்தத் தகுதியை மட்டும் வைத்து தான் என்னை கல்யாணம் செய்யனும்கு நினைச்சீங்களா? ஒரு பெண் மார்க்கெட்டில் காசு கொடுத்து வாங்கற பொருள் இல்லையே? அவளுக்கும் உணர்வுகள் இருக்கும் இல்லையா?” காயப்பட்ட இதயத்தில் இருந்து வெளிப்பட்டன வார்த்தைகள்.

நந்தினியின் குரல் நவீனை வெகுவாகப் பாதிக்க, “இல்லை நந்தினி! நான் அன்னைக்கு தகுதிங்கற அர்த்தத்தில் பேசலை. ஐ அம் ரியலி சாரி நந்தினி. உன் உணர்வுகளை மதிக்காமல் நடந்துகிட்டேன் என்று தானே நீ வருத்தப்படறே? கோபப்படறே? என்னுடைய நிலை அப்போதைக்கு எல்லாத்தையும் விளக்கமா சொல்ல முடியாமல் இக்கட்டான நிலையில் இருந்தது. என்றைக்கு இருந்திருந்தாலும் நான் கல்யாணப் பேச்சை எடுத்திருப்பேன். ஆனால் நான் அன்றைக்கே திருமணம் என்ற பேச்சு எடுக்காமல் இருந்தால் அம்மா-அப்பாவுடைய உணர்வுகளை நினைச்சுப் பார்த்தியா?” நவீனின் குரலும் விளக்கம் கொடுப்பதற்கேற்ப தாழ்ந்து தான் இருந்தது.

அவன் சொன்னதைச் சரியாக புரிந்துக் கொள்ளாமல், “இது தான் நவீன் எனக்குப் பிடிக்கலை. யாரும் எனக்காகப் பரிதாபப்பட்டு, என் அம்மா-அப்பாவிடமிருந்து உணர்ச்சி வசப்பட்டு எனக்கு வாழ்வு தர்றதை நான் விரும்பலை...” நந்தினியின் வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் நவீனைச் சாட்டையாய் தாக்கின.

அவனும் வேதனையாகவே, “அப்போ அந்த நேரத்தில் என்னை என்ன தான் செய்ய சொல்ற?” என்றான்.

“என்கிட்டே கேட்டால்? என்னை அந்த நிலைமைக்கு கொண்டு வந்ததே நீங்க தானே? நீங்க தான் யோசிச்சிருக்கணும்.” அசட்டையாகச் சொன்னாள் நந்தினி.

ஆண்டவா! இவளுடைய உணர்வுகளை மதிக்காமல் திருமணம் பற்றி பேச்சு எடுத்ததாக நினைக்கிறாளே? அவள் வரையில் அது சரி தானே? என்னுடைய உணர்வுகளின் அடிப்படையில் திருமணம் என்ற பேச்சை எடுத்துவிட்டேனே? எவ்வளவு பெரிய விஷயம்? இப்பொழுது தான் தப்பு செய்ததுக்குப் பிராயச்சித்தமாக அல்லவா இந்த பந்தத்தை ஏற்று இருப்பதாக நினைக்கிறாள்?

‘இல்லை ஸ்வீட்டி! அப்படி இல்லை. உன்னை மனசார விரும்பினேன் நந்தினி. அதனால் தான் திருமணம் என்ற பேச்சே எடுத்தேன்.’ என்ற விளக்கம் நுனி நாக்கு வரை வந்ததை அப்படியே உள்விழுத்துக் கொண்டான்.

இப்பொழுது உன்னை ஒருதலையாக காதலித்துக் கொண்டிருந்தேன் என்று சொன்னால் மிகப் பெரிய சொதப்பலாகத் தான் முடியும். நீ காதலில் ஜெயிப்பதற்காகவே பொய் சொல்லி நாடகமாடி என் வாழ்க்கையைக் கேள்விக்குறி ஆக்கிவிட்டாய் என்று நந்தினி கேள்வி கேட்பாளே?

நவீன் காதலைச் சொல்லவும் முடியாமல், சொல்லாமல் இருக்கவும் முடியாமல் குழப்பத்துடன் அமர்ந்திருந்தான்.

வேலையை தொலைக்கப் போகிறேன் எனும் போதே எப்படி துடித்தேன்? ஆனால் நந்தினிக்கு கடைசி வரை இருக்கப் போகும் துணை தன்னை மதிக்காமல் என்று யோசிக்கும் பொழுது எவ்வளவு வருத்தமாக இருக்கும்? சுய கௌரவம் மிகுந்த பெண் வேறு.

“ஐ அம் சோ சாரி நந்தினி. நடந்ததைப் பத்தி நினைக்காமல்... இருப்பதில் என்ன சந்தோஷம் தருதுன்னு பார்க்கணும் என்று தான் சொல்ல வந்தேன். கட்டாயம் தகுதி என்ற மாதிரி எல்லாம் சொல்ல வரலை.” என்று புரிய வைக்கும் முயற்சியில் இறங்கினான்.

நந்தினியின் மௌனத்தைத் தொடர்ந்து, “நான் செய்ததுக்கு பிராயச்சித்தமாக நினைச்சு கல்யாணப் பேச்சு எடுக்கலை.” என்று நவீன் பேசும் போதே முறைத்தாள்.

“வேண்டாம் நவீன். புதைச்ச பிணத்தை எடுத்து போஸ்ட் மார்டம் செய்யற மாதிரி நடந்த விஷயங்களையே மறுபடியும் பேசறதில் அர்த்தமே இல்லை.” என்று உணர்ச்சியற்ற குரலில் மொழிந்துவிட்டு எழுந்தாள் நந்தினி.

“கொஞ்சம் கூட உனக்கு பொறுமையே இல்லை நந்தினி. என்ன சொல்ல வரேன்னு தான் கேளேன்!” என்று நவீனும் பொறுமையிழந்த குரலில் சொல்லியும் அவள் பேச்சை வளர்க்கவேயில்லை.

அந்த பேச்சு வார்த்தைக்குப் பிறகு நந்தினி, நவீன் இருவருக்குமிடையே எந்த முன்னேற்றமும் இல்லை. இன்னும் சொல்லப்போனால் முன்னை விட நவீனிடம் ஒருவித ஒதுக்கத்தையே காட்டினாள். குழந்தைத்தனமான செய்கைகள் மூலம் தன் வெறுப்பை வெளிப்படுத்துவதில்லை. தேவையற்ற சச்சரவின் மூலம் அதிருப்தியையோ, நிம்மதியின்மையையோ வெளிப்படுத்துவதும் கிடையாது.

நவீனிற்குத் தான் இருக்கும் நிலை மூச்சு முட்டுவது போல் இருந்தது. முன்பாவது சண்டை போடும் சாக்கில் இரண்டு வார்த்தைப் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். இப்பொழுது என்னவென்றால் ஒதுங்கிச் சென்று தன்னை ஒதுக்கி வைக்கிறாளே என்ற ஆதங்கம் எழ ஆரம்பித்தது.

கல்யாணத்திற்கு முன்பு அவளிடம் விருப்பத்தைச் சொல்லி அல்லது அவள் விருப்பத்தை அறிந்து திருமணத்தை முடித்திருக்க வேண்டும். கல்யாணம் முடிந்த பிறகு, இப்போது விரும்பும் வரை காத்திருக்கிறேன் என்று சொல்வதும் மறைமுகமாக நந்தினியைக் கட்டாயப்படுத்துவது மாதிரி தானே? காலம் கடந்த ஞானோதயம் தான்.

அவளே தன்னைப் புரிந்துக் கொள்வாள் என்று நினைத்து காலம் தாழ்த்தியது போதும். இனி எப்படியாவது நிலைமையை சீரமைக்க வேண்டும் என்று முயற்சிகளை எடுத்தான் நவீன்.

இரண்டு முறை, “நந்தினி!” என்று சமாதானப் பேச்சு வார்த்தைக்கு அடிபோட அதற்கு சாத்தியமே இல்லை என்பது போல, “எதைப் பத்தியும் பேச வேண்டாமே ப்ளீஸ்!” என்று முடித்துக் கொண்டாள் மனைவி

நந்தினிக்கு நவீனுடன் பேசினால் மீண்டும் பிராயச்சித்தமாக திருமணம் புரியவில்லை என்று சொல்லப் போகிறாள். இப்படி சொல்வது கூட தனக்காக, தன் நிம்மதிக்காகத் தான் கணவன் சொல்கிறான் என்றாலும் நந்தினியால் ஏனோ ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை.

மீண்டும் ‘பழைய குருடி; கதவைத் திறடி’ என்று மனக்கசப்பில் தான் வந்து முடியும் என்று வாய்ப்பே கொடுக்காமல் இருந்தாள். ஆனாலும் அவளும் அதே நிலையில் தான் இருக்கிறாள் என்று ஏனோ எண்ணவில்லை.

வாய்ப்பு கொடுக்காவிட்டால் என்ன? அடுத்து வந்த நாட்களில் தானாகவே வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டான் நவீன்.

*****

அத்தியாயம் 6

ஒரு அழகான இரண்டு தங்க ஜோடி மீன்களைத் தொட்டியுடன் வீட்டிற்கு வாங்கி வந்து, அவைகளுக்கு சின்னா, மோட்டி என்று பெயரிட்டு அவைகளுடன் உரையாடினான் நவீன். அடிக்கடி பேசினால் அலுத்துவிடும் என்பதால் அவ்வப்பொழுது இருவரின் மனநிலைக்குத் தக்கவாறு அவைகளுடன் உரையாடுவது.

“வெரி குட் மார்னிங்! நல்ல தூங்கியாச்சா? கனவில் கூட இப்படியா உம்முன்னு வர்றது?” என்று நந்தினியை சீண்டி முறைப்பை வெகுமதியாகப் பெற்றுக் கொள்ளத் தொடங்கினான்.

“இந்த வீட்டில் நான் பேசறதைக் கேட்க நீங்களாவது இருக்கீங்களே சி.எம்? நீங்களாவது சண்டை போடாமல் சமத்தா இருக்கணும்.” என்று ஜாடைப் பேசினான்.

“என்னைப் பார்க்க பாவமா இல்லையா? நான் சமத்து... சாது... அப்பாவி! எதுக்காகடா கோபம்? சொல்ல வற்றதையாவது கேட்கலாமில்ல?” என்று சின்னக் குழந்தையாய் மாறினான்.

“அப்பு குட்டி, அம்முகு குட்டி, செல்லக் குட்டி, தங்கக் குட்டி, வைரக் குட்டி...” என்று அனுபவித்து அழகாகக் கொஞ்சினான்... மீன்களைத் தான்.

“நான் செய்தது தப்பு தான்மா. இன்னும் செல்லம்மா எத்தனை நாள் தண்டனை கொடுக்க போறீங்க?” என்று மன்னிப்பு வேண்டினான்.

நந்தினிக்கும் எத்தனை நாள் தான் கோபமாகவே இருக்க முடியும்? ஆரம்பத்தில் நவீனின் சீண்டலில் எரிச்சல் பிறந்தாலும் நாளடைவில் உள்ளூர ரசிக்கத் தொடங்கினாள். ஆனால் நவீனிடம் ஏனோ எரிச்சல் அடைவது போலத் தான் வெளிக் காட்டினாள்.

அவள் மட்டும் வீட்டில் தனியாக இருக்கும் பொழுது மீன்களிடம் சென்று, “நீங்க சின்னாவா? நீங்க மோட்டியா? ரொம்ப க்யூட்டா இருக்கீங்க! ரொம்ப தான் நம்ம ஆளுக்கு துளிர் விட்டுப் போச்சு. சமாதானம் ஆக கொஞ்சம் டைம் எடுத்துக்கோங்க.” என்று பேசுவாள். ஏற்கனவே போட்டோவைப் பார்த்துப் பேசியதை நவீன் பார்த்துவிட்டதால் மீன்களுடன் பேசும் பொழுது ஜாக்கிரதையாகத் தான் பேசுவது.

சில சமயங்களில் தானாகவே முன் வந்து, “இங்கே போகலாமா? அங்கே போகலாமா?” என்று நந்தினியை அழைப்பான். நான்கு முறை நிர்தாட்சண்யமாக மறுத்தாலும் இங்கிதம் கருதி ஐந்தாவது முறைக்காவது ‘எஸ்’ சொல்லுவாள்.

அப்படியொரு முறை வெளியில் சென்று வீட்டிற்குத் தேவையானவற்றை வாங்கிவிட்டுத் திரும்பும் பொழுது, அதே அபார்ட்மென்ட் வளாகத்தில் வசிக்கும் சின்னப் பெண் ப்ரியாவைப் பார்த்தனர்.

அந்த சிறுமியுடன் அவ்வப்பொழுது கொஞ்சிப் பேசுவது நவீனிற்குப் பழக்கம் தான் என்பதால் அன்றும் அவனைப் பார்க்கும் பொழுது, “ஹாய்! ப்ரியா குட்டி! எப்படி இருக்கீங்க?” என்று புன்னகையுடன் விசாரித்துவிட்டு, “நம்ம அடுத்த ப்ளாக்கில் குடியிருக்காங்க. ப்ரியான்னு பேரு.” என்று மனைவியிடம் சொன்னாள்.

“அங்கிள்! உங்களுக்குத் தெரியுமா? எனக்கு இன்னைக்கு ஹாப்பி பர்த்டே.” என்று தன் அரிசி பற்கள் தெரிய சிரித்துவிட்டு சாக்லேட்டை நீட்ட நவீன்-நந்தினி இருவருமே ப்ரியாவிற்கு பிறந்த நாள் வாழ்த்துத் தெரிவித்தனர்.

கையில் சின்ன குழந்தைக்குத் தரும் வகையில் எந்த பரிசும் இல்லாமல் போகவே நவீன், ப்ரியா தன்னிடம் கொடுத்த சாக்லேட்டுடன், ரூபாய் தாளையும் குழந்தையிடம் பிறந்தநாள் பரிசாக நீட்டினான்.

அந்தக் குழந்தை சமத்தாக, “பெரியவங்க தான் பாக்கெட்டில் பணம் வைச்சுக்கணும். சின்னப் பிள்ளைங்க ரூபாய் வாங்கக் கூடாதுன்னு அம்மா சொல்லியிருக்காங்க. எனக்கு சாக்லேட் மட்டும் போதும் அங்கிள். தேங்க்ஸ்!” என்று பெரிய மனுஷி மாதிரி சொல்லிவிட்டு நவீனிடமிருந்து தான் கொடுத்த சாக்லேட்டையே பிறந்தநாள் பரிசாகப் பெற்றுக்கொண்டாள்.

நந்தினிக்கு அந்த சிறுமியை மிகவும் பிடித்துவிட, தன் பையில் இருந்து தேடி ஒரு பொம்மை கீ செயினை ப்ரியாவின் கையில் கொடுத்துவிட்டு, குழந்தையின் கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள்.

தன் மனைவியை ‘லக்கி ப்ரியா!’ என்று சில நொடிகள் ஏக்கமாகப் பார்த்து, சத்தமில்லாமல் நீண்ட பெருமூச்சை வெளியேற்றிவிட்டு இயல்பானான் நவீன்.

கை நிறைய பொருட்கள் இருந்ததால் தங்கள் தளத்திற்குச் செல்ல லிஃப்டை உபயோகித்தனர். இவர்களின் நேரம்... மின்சாரத் துண்டிப்பால் பாதி வழியிலேயே லிஃப்ட் நிற்க இருவரும் தனிமையில் விடப்பட்டனர்.

“அச்சோ...என்னதிது? ஏன் லிஃப்ட் இப்படி பாதியிலேயே நின்னுடுச்சு?” உள்ளேயிருந்த நான்கு தடுப்புச் சுவற்றுக்குள் இருள் பரவ, நவீனின் அருகில் நின்ற படி கேட்டாள் நந்தினி. நல்ல வேளை இவளாவது துணைக்கு இருக்கிறானே என்று நினைத்துக் கொண்டாள். தனியாக மாட்டியிருந்தால்...அவ்வளவு தான்.

நவீன், “லிஃப்ட் சர்வீஸ் செய்யறதைப் பத்தி ஏதாவது நோட்டீஸ் கொடுத்தாங்களா நந்தினி?” என்று அந்த இருளில் தன்னுடைய செல்போனை எடுத்து திறந்து முடிந்தவரை ஒளி பிறக்கச் செய்தான்.

“அப்படி லிஃப்ட் சர்வீஸ் செய்வாங்க என்றால் உள்ளே ஆள் இருக்கிறது கூடவா தெரியாமல் செய்வாங்க?” என்று நவீன் செய்த மாதிரியே தானும் செல்போனை எடுத்துப் பிரித்தான்.

“பவர் கட் தான் நந்தினி ஆகியிருக்கணும். அதனால் தான் லைட் எல்லாம் கூட ஆஃப் ஆகிடுச்சு. ஜெனரேடர் நம்ம அபார்ட்மென்ட்டில் வேலை செய்யுதானனு தெரியலையே?” என்று நவீன் சொல்ல, பயத்தில் முன்னைவிட கணவனின் அருகில் வந்தான் நந்தினி.

சுவற்றோடு சாய்ந்துக் கொண்டு, “ப்ச்...இங்கேயே எவ்வளவு நேரமிருக்கிறது? ஹலோ...யாராவது இருக்கீங்களா? லிஃப்டுக்குள்ள ஆள் இருக்கோம்.” மின் தூக்கியின் கதவைத் தட்டிய படி கத்தினாள் நந்தினி.

யாராவது அங்கே இருந்தால் தானே இவளின் குரல் அவர்கள் வரை எட்டுவதற்கு? சில நிமிடங்களுக்கு ஒருமுறை நந்தினி தன் முயற்சியையும் நிறுத்தவில்லை. அவளுக்குப் பதில் சொல்லவும் வெளியில் ஆளில்லை.

“வெளியில் நீ கத்தறது கேட்குதோ என்னவோ நந்தினி? எதுக்காகத் தொண்டைத் தண்ணியை வீணாக்கிற? செல்ஃபோனிலும் சிக்னல் இல்லை. நேசன் அங்கிளிடம் ஏதாவது சொல்லி உதவியும் கேட்க முடியலை.” சமாதானமாகச் சொன்னான் நவீன்.

“ப்ச்...” சலித்துக் கொண்டே, “எனக்கு பசிக்குது. வீட்டுக்கு வந்து சாப்பிடலாம் என்று தான் வெளியே வேண்டாம்ன்னு சொன்னேன். பழம் கூட வாங்கலை.” என்று அலுத்துக் கொண்டான்.

“ப்ரியா கொடுத்த சாக்லேட் வைச்சு இருக்கே இல்ல? அதைப் பிரிச்சு சாப்பிடு. இப்போதைக்கு அதான் செய்ய முடியும்.” என்று தற்காலிகத் தீர்வளித்தான் நவீன்.

கையிலிருந்த சாக்லேட்டைப் பிரித்துச் சிறிது சிறிதாகத் தன் வாயினுள் போட்டாள் நந்தினி. அவள் அதை ரசித்துச் சாப்பிடும் அழகையே மங்கலான ஒளியில் பார்த்து ரசித்துக் கொண்டிருந்த அவள் கணவனுக்கு நான்கு தடுப்புக்குள் பார்வையை வேறெங்கும் திருப்பவும் முடியவில்லை.

முடிந்திருந்தாலும் தன் மனைவியை விட்டுப் பார்வையை விலக்கியிருப்பானா என்பது சந்தேகமே!

நவீன் தன்னையே பார்ப்பதை உணர்ந்தவன் மீதமிருந்ததை அவனிடம் வேண்டுமா என்று ஜாடைக் காட்டி வினவினாள்.

பின்னங்கழுத்தை அழுந்த தேய்த்துக் கொண்டவன், “எனக்கு இத்தனாண்டு, அதுவும் இப்படி வேண்டாம். ‘முழு சாக்லேட்’ தான் வேணும்.” என்று கூறியவனைப் புரியாமல் பார்த்தாள் அவன் அருமை மனைவி.

“நான் கேட்கிறது வேற மாதிரி நந்தினி. இப்போதைக்கு விட்டுடு. எப்போ முடியுதோ வாங்கிக்கிறேன்.” என்றான் பூடகமாக.

தோளைக் குலுக்கிக் கொண்டு சாப்பிட்டு முடித்தவளுக்கு சிறிது நேரத்தில் தொடர்ந்து விக்கல் வர, தன் கைப்பையைத் துளாவியனைப் பார்த்து அதிலிருந்த காலி தண்ணீர் பாட்டில் சிரித்தது.

விக்கலின் நடுவே, “எனக்கு இப்போ தண்ணி வேணும்.” என்றாள் சின்னக் குழந்தைப் போல.

நவீன் பதட்டமாக, “ஐயோ! நந்தினி! தள்ளிவா! பெரிய கரப்பான் பூச்சி!” என்று கத்தினான்.

சாவகாசமாக அவன் மேல் லேசாக சாய்ந்தபடி திரும்பிப் பார்த்தவன், அங்கு கரப்பான் பூச்சி இல்லாமல் போகவே நவீனிடம் திரும்பி, “பயமுறுத்த ட்ரை செய்தீ...ங்களா? இதுக்கெல்லாம் எனக்கு பயம் கிடையாது. தண்ணி!” என்றாள் விக்கியபடியே.

தாடையைத் தடவிக் கொண்டே நவீன், “இந்த லிஃப்ட் எப்போ சரியாகுமோ தெரியாது... இப்பவே பத்து நிமிஷமாச்சு.” என்று சொல்லவும், நந்தினி ‘அது வரைத் தாங்காது என்பது போல் பார்க்கவும்’

அவனே தொடர்ந்து, “ஒரு வழியிருக்கு விக்கலை நிறுத்த... ஆனால்... நீ என்ன சொல்வியோ?” என்று பீடிகைப் போட்டான்.

“பில்ட்-அப் தாங்கலை. ஏதாவது ஹெல்ப் செயங்க. ப்ளீஸ்!”

கீழேயிருந்த பொருட்களை ஓரமாக ஒதுக்கியவன், அவளை நோக்கி மெல்லத் திரும்பினான். அந்த சின்ன லிஃப்ட்டை மேலும் குறுக்கி கொண்டிருப்பவனையே இமைக்காமல் பேந்த பேந்த பார்த்து விழித்துக் கொண்டிருந்தாள் நந்தினி.

ஒற்றை விரலால் அவளது முகத்தை நன்றாக நிமிர்த்தி நவீன் உற்று நோக்க, நந்தினியின் இதயத் துடிப்பு அவளது விக்கல் ஒலியை மிஞ்சும் போல் இருந்தது.

அவள் முகத்தை இரண்டு கரத்தாலும் தாங்கி, தன் பெருவிரலால் அவள் கன்னத்தைத் தடவிக் கொடுத்துக் கொண்டே, மிக ரகசியமான குரலில், “விக்கலை நிறுத்த நிறைய அருமையான வழியிருக்கு நந்து. ஒரே ஒரு முத்தம்... கொடுக்கவா?” அவள் உதடுகளை விழிகளால் வருடிக்கொண்டே கேட்டாள்.

நவீனின் கரம் அவள் கன்னத்தில் பட்ட சிறிது நேரத்திலேயே நந்தினியின் விக்கல் நின்றுவிட்டிருந்தது. அவள் அதை உள்வாங்காமல் இருந்தாலும் நவீனின் கவனிப்புக்கு விக்கல் நின்றுப் போனது தப்பவில்லை. எனினும் விழிகளை அகல விரித்து அவனையே இமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவளை விட்டு விலகவும் முடியவில்லை அவனால்.

லேசாக அவள் முகத்தைச் சாய்த்து, அவள் மூச்சுக்காற்று படும் நெருக்கத்தில் வந்தவன், ஒரு கணம் தயங்கிப் பின் அவள் கன்னத்தில் அழுந்த முத்தமிட்டான்.

மெல்ல விலகியவனின் உதடுகள் என்ன தடுத்தும் நிற்காமல் அவளின் இதழ்களைப் பட்டாம்பூச்சியின் சிறகுகளால் தீண்டுவது போல் மெதுவாகத் தீண்டியது. தான் எங்கு இருக்கிறோம் என்பதெல்லாம் அந்த சில கணத்தில் மறந்து விழிகளை மூடியிருந்தவன், அவன் இதழ்களின் மெல்லிய ஸ்பரிசுத்தில் தன் இமைகளைத் திறந்து மிக நெருக்கமாகத் தெரிந்த அவன் முகத்தைப் பார்த்தான்.

நவீனின் மோகனப் புன்னகையில் தன்னைச் சிறிது சிறிதாகத் தொலைத்துக் கொண்டிருந்தவன் திடீரென பளிச்சிட்ட விளக்கொளியில் சுய உணர்வு பெற்று தன் கணவனைத் தள்ளிவிட்டான். தன் மனைவியின் விழிகளில் மயக்கம் லேசாகக் குறைய ஆரம்பித்ததுமே இதை எதிர்பார்த்திருந்தவன் என்பதால் சுதாரித்துக் கொண்டு நகர்ந்தான் நவீன்.

லிஃப்ட் கதவு திறக்க, பைகளை அங்கேயே போட்டுவிட்டு, “ச்சே!” என்றதுடன் கால்கள் தலையில் ஒலியெழுப்ப அங்கேயிருந்து விடுவிடுவென அகன்றாள் நந்தினி. நவீன் எதற்கும் தன்னை பலவந்தப் படுத்தவில்லை என்பது அவளுக்கு அப்பொழுது கருத்தில் படவுமில்லை; பதியவுமில்லை.

தலையை அழுந்தக் கோதியவனும் மெல்ல இந்த உலகத்திற்குத் தரையிறங்கினான். ஒரு நீண்ட பெருமூச்சுடன் வீட்டை அடைந்தவனை நந்தினி குறுக்கும் நெடுக்கும் நடந்துக் கொண்டிருக்கும் காட்சி தான் வரவேற்றது. எதுவும் நடக்காதது போல் வாங்கி வந்தப் பொருட்களை அந்தந்த இடத்தில் வைத்தவனைத் தீப்பார்வையால் தொடர்ந்தாள் நந்தினி.

தன் கைப்பையைச் சோபாவில் தூர வீசியவனின் முன்பு தண்ணீர் பாட்டிலை எடுத்து வந்து வைத்துவிட்டு மீதி வேலைகளைக் கவனித்தான்.

நந்தினி பொறுக்க முடியாமல், “ஆஹா! என்ன அமைதியா ஒரு நடிப்பு? இந்த பூனையும் பால் குடிக்குமாணு?” என்று பொரிந்தாள்.

நவீன் ஒன்றும் கூறாமல் மௌனம் காக்கவும் மேலும் கோபமுற்று, “என்னடா... இத்தனை நாள் அமைதியா இருக்காறென்னு பார்த்தேன். இதுக்காகத் தானே இத்தனை ப்ளானும்? இது ஒன்னு தான் குறியா? ச்ச! எப்படியாவது நினைச்சதை நடத்தியாகணும் இல்ல?” நவீன் வாயையும் எப்படியாவது திறக்க வைக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டே போனவன், அவனின் பார்வையில் லேசாக அமைதியானான்.

கண்களை இறுக மூடித் திறந்தவனுக்கு வாயிலிருந்து வார்த்தைகள் வெளி வரத் துடித்தன. தானுமே அந்த இடத்தில் அவளை முத்தமிட வேண்டுமென்று திட்டமெல்லாம் தீட்டி அவளை நெருங்கவில்லை.

அவள் விக்கலை நிறுத்தும் பொருட்டு, ஒரு அதிர்ச்சியளிக்க வேண்டுமென்று தான் நெருங்கியதே. ஆனால் அத்தனை நெருக்கத்தில் தன் மனைவியைப் பார்த்தப் பின், அவளிடமிருந்து விலகுவது என்பது அவனால் முடியாது போயிற்று.

அவளிடம் சொல்லலாம்... 'எந்த நொடியிலும் அவள் விலக விரும்பியிருந்தாலோ இல்லை நடப்பதில் விருப்பமின்மையைத் தெரிவித்திருந்தாலோ, தன் கையணைப்பிலிருந்து விலகியிருக்கலாம் என்று'. என்ன செய்யப் போகிறேன் என்று கூறித் தான் அந்த சின்ன முத்தத்தையும் தந்ததே. அவளின் வாய் மொழியாகச் சம்மதம் சொல்லாவிடினும்... அவள் மறுக்கவுமில்லையே? ஆனால் இதை அவளிடம் சொல்லி ஆவது தான் என்ன?

திருமணமாகிக் கிட்டத்தட்ட இரண்டு மாதம் கழித்து, தன் புத்தம் புதிய காதல் மனைவியை அவள் கணவன் முத்தமிடுவது தவறா? 'டேய்! அவள் உன் காதல் மனைவியா? இல்லை நீ காதலிக்கிற மனைவியா?' என்று நடுவில் கேட்டது உள்ளிருந்து ஒரு குரல்.

அதை அடக்கிவிட்டு, தவறு தான் என்று இடித்துரைத்தது அவன் அறிவு. நந்தினிக்கு இன்னமும் உன் மீது நீருப் பூத்த நெருப்பாகக் கோபமிருக்கிறது என்று தெரிந்தும் அப்படிச் செய்தது தப்புத் தான் என்று மேலும் குட்டியது. இப்போது பார் அவள் கோபத்தை இன்னமும் சம்பாதித்துக் கொண்டாய். ஹம்ம்... மீண்டும் சத்தமின்றி ஒரு பெருமூச்சை வெளியேற்றியவன் எனக்கு மட்டும் ஆசையா என்ன அவளைக் கோபப்படுத்திப் பார்க்கணும்னு என்று நினைத்தான். இல்லையென்றால் மட்டும் அவள் கோபப்படுவதற்கு காரணம் வேண்டுமாக்கும்?!

நவீன் மௌனமாக இருப்பதைப் பார்த்து மேலும் சினந்து வார்த்தைகளை அள்ளித் தெறித்தான் நந்தினி.

நெற்றியைச் சுருக்கி அவளைப் பார்த்தவன், "நீ ஷேக்ஸ்பியர் படிச்சு இருக்கியா நந்தினி?" என்று கேட்டான்.

இப்போது என்ன சம்பந்தா சம்பந்தமில்லாமல் இவன் பேசுகிறான் என்பது போல் நோக்கியவளைப் பார்த்து, "ஹேம்லட்டில் ஒரு மேற்கோள் 'தி லேடி டத் ப்ரொடெஸ்ட் டூ மச், மீதின்க்ஸ்.' (The Lady Doth Protest Too Much, Methinks) என்று வரும். ஐ டு தின்க் தி சேம்." என்று சொல்லிவிட்டு அவள் வயிற்றொரிச்சலை வாய் மூலம் வெளியிடுவதைக் கேட்க அவன் அங்கு நின்று கொண்டிருக்கவில்லை.

*****

அத்தியாயம் 7

ஒன்றிரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு அலுவலகத்திற்குக் கிளம்பும் காலை வேளை பரபரப்பில் இருந்தனர் இருவரும். நவீன் அன்று ஷேக்ஸ்பியரைக் கோடிட்டுக் காட்டிச் சொல்லிவிட்டுப் போனதும் கத்தியவள், இன்னமும் அதிலிருந்து மீளாமலே இருந்தாள். நவீனோ அவளை மேலும் சினமுறச் செய்ய வேண்டாமென அமைதிக் காத்தான்.

அலுவலகத்திற்குக் கிளம்பிய படி படுக்கையறையில் நந்தினி உடை மாற்றிக் கொண்டிருக்க, புன்னகைக்கு பஞ்சமாகிப் போன நவீனின் வாழ்க்கையில், அவன் மொபைல் 'என்றென்றும் புன்னகை, முடிவில்லா புன்னகை' என்று அங்கிருந்து இசைத்தது.

அவன் ஒரு முக்கியமான அழைப்பை எதிர்நோக்கி இருந்ததால் அழைப்பு ஓசைக் கேட்டதும் லேசாக சாற்றியிருந்த கதவின் அர்த்தம் புரியாமல் விடுவிடுவென உள்ளே நுழைய, அப்பொழுது நந்தினி தன் சேலைத் தலைப்பை சரி செய்து கொண்டிருந்தாள்.

அவளை அந்த நிலையில் பார்த்ததும் பேச்சின்றி மூச்சை உள்ளிழுத்து விட்ட நவீன் முன்னே செல்வதா அல்லது வந்த வழியே செல்வதா என்று ஒரு நொடி யோசித்தான்.

நந்தினி கோபத்தில் மனம் நோகுமளவிற்கு எதுவும் சொல்வதற்கு முன், "சாரி நந்தினி! அவசரத்தில்... செல்ஃபோன் எடுக்க வந்தேன்." என்று தயங்கினான்.

நந்தினியின் கையருகே இருந்த கைப்பேசி அப்போது திரும்ப சிணுங்கவும் அதையெடுத்து, "ஏதோ ஒரு சாக்கு!" என்று அவனை நோக்கி அதைத் தூக்கி எறிந்தாள்.

தன் காலருகில் வந்து விழுந்த செல்ஃபோனை ஒரு கணம் கைகளும், உடலும் இறுகப் பார்த்தவன், நந்தினியை ஏறெடுத்தும் பார்க்காமல், கீழேயிருந்ததையும் எடுக்காமலேயே அங்கிருந்து சென்றுவிட்டான்.

தான் அப்படி செய்த அடுத்த நொடியே தன் தவற்றை உணர்ந்தவன், உடையைச் சீர்செய்துக் கொண்டு வெளியே வருமுன் நவீன் வீட்டிலில்லை. அலுவலகத்திற்குக் கிளம்பி விட்டிருந்தான்.

விட்டெறிந்த செல்ஃபோனைப் பார்த்தவளுக்கு எதற்கென்றே புரியாமல் கண்களில் கண்ணீர் துளிர்ந்தது. கோபத்துடன் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டவன் சோபாவில் சாய்ந்து தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொள்ள முயன்றான்.

'எனக்கு ஏன் இப்படி சகட்டு மேனிக்குக் கோபம் வருது? எதுக்கு நவீன் இத்தனை தழைஞ்சு போகணும்? அவனும் பதிலுக்கு எதுவும் சொன்னால் நான் கொஞ்சம் அமைதியா இருப்பேனோ? அவன் அமைதியாகப் போகப் போகத் தான் நான் ரொம்ப ஆடறேன். எல்லாம் அவன் தப்பு தான். நான் எவ்வளவு ஈஸி கோயிங் பெர்சன். என்னைப் போய் இப்படி...' என்று தன்னில் தொடங்கி நவீனில் முடித்தாள்.

நவீனின் செல்ஃபோனை எடுத்துக்கொண்டு அலுவலகத்திற்குச் சென்றாள். அவள் அலுவலகத்தில் திருமணமாகப் போகும் ஒருவருக்குப் பிரிவு உபச்சார விருந்து. அதற்காகத் தான் இந்த சேலையெல்லாம். இல்லையென்றால் எப்பொழுதும் போல் ஒரு சல்வாரோ, ஃபார்ம்ல்சோ போட்டிருந்தால் இந்த பிரச்சனையே இல்லை. குனிந்து புடவையைப் பார்த்தவளுக்கு வெறுப்பாய் இருந்தது.

வீட்டிலிருந்து கோபத்துடன் கிளம்பி வந்த நவீனிற்கு காலையில் நடந்தையே நினைத்துக் கொண்டிருக்க முடியாமல் வேலைப்பளு அழுத்தியது. மீட்டிங், ப்ராஜெக்ட் முடித்துக் கொடுக்கும் வேலை அது இதென்று தேவையற்றவற்றை நினைத்துக்கொண்டு கவலைக் கொள்ள நேரமில்லை. இருந்தாலும் நடுநடுவே அவன் மேஜையில் நந்தினி சிரித்த மாதிரி இருந்த படம் அவனைப் பார்த்து கெக்கலித்தது. வேலை சிறிது ஓயும் நேரம் அவனுடைய கல்லூரித் தோழி சாதனாவிடமிருந்து நேரில் சந்திப்பது குறித்து மின்னஞ்சல் வந்திருந்தது. காலையிலிருந்து அவள் அழைப்பிற்காகத் தான் காத்திருந்தான் நவீன்.

சாதனாவின் தந்தை நகரில் புகழ்பெற்ற வழக்கறிஞரில் ஒருவர். அவளுக்குத் திருமண வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட சில கசப்பான சம்பவங்களின் அடிப்படையில் தந்தையிடம் விவாகரத்து வழக்கு பற்றி பேசி உதவி பெறும் நிலையில் இருக்கிறாள். அது குறித்து பேசுவதற்கும், ஆறுதலுக்காகவும் தான் நவீனைத் தேடி வந்தது. அவளுக்கு இளங்கலையில் தொடங்கிய நவீனுடனான நட்பு, இருவரும் வெவ்வேறு கல்லூரிகளில் முதுநிலை பயிலும் பொழுதும் சரி, வேலையில் சேர்ந்த பிறகும் சரி, நல்ல ஆரோக்கியமான நட்பாகவே தொடர்கிறது.

மதிய வேளையில் நந்தினி, நவீனைத் தேடி அவன் வேலை செய்யும் தளத்திற்கு வந்தாள். அவனுடைய செல்ஃபோனை அவனிடம் கொடுத்துவிட்டு, மன்னிப்பும் கேட்டுவிட வேண்டுமென்று நினைத்து அவனைத் தேடியவளுக்கு அவன் தட்டுப்படவில்லை. விக்னேஷ் தான் அகப்பட்டான்.

"ஹாய் நந்தினி! எங்கே இந்தப் பக்கம்? உங்க ஆளைத் தேடியா? அவன் பிசினஸ் மீட் முடிச்சதும் சாதனாவைப் பார்க்க கேண்டின் போயிட்டானே? அங்கே போய் பாரு." என்று விட்டு தன் வேலைகளைப் பார்க்க பறந்தான் விக்னேஷ்.

சாதனா நவீனின் தோழி என்பது வரை மட்டும் தான் நந்தினிக்குத் தெரியும். அவள் இந்த அலுவலகத்தில் கூட வேலைப் பார்க்கவில்லை. திருமணத்திற்கு வாழ்த்து தெரிவித்த பொழுது அறிமுகப்படுத்தி வைத்திருந்தான்.

இருவருக்குமான உணவை வாங்கி வந்த நவீனின், "ஹே! சாதனா! எப்படி இருக்கே?" என்ற உற்சாகமான நலன் விசாரிப்பு, மற்றவர்களுக்கு முதுகைக் காட்டி உட்கார்ந்திருக்கும் சாதனாவைப் பார்த்ததும் மறைந்தது.

“என்னாச்சு சது? கண்ணுல தண்ணி...முகமெல்லாம் சிவந்திருக்கு. வாட் ஹேப்பன்ட் சாதனா?” என்றான் உண்மையான கரிசனத்துடன்.

அவனின் அக்கறை அவளை மேலும் உடைய செய்யவும், “ஹே என்னாச்சு? ரகு எப்படியிருக்கான்?” என்று அவளுடைய கணவனைப் பற்றி விசாரித்தான்

சாதனா லேசாக விசும்பிக் கொண்டே, “அவன் எங்கே இருப்பான்... எப்ப பாரு வேலை வேலைன்னு.. என்கிட்டே அவன் முன்னே மாதிரி இருக்கிறதில்லை நவீன். நான் பெரிய தப்பு செய்து செய்துட்டேன். காதலிச்சு கல்யாணம் செய்துக்கிட்டதே தப்பு போல இருக்கு. அப்பாக்கு முதலிலேயே அத்தனை இஷ்டமில்லை இந்த விஷயத்தில்... தாய் இல்லாத பொண்ணுன்னு தான் என் விருப்பத்துக்கு சம்மதம் சொன்னாங்க. இப்ப அவர்கிட்டயும் என்னால பேச முடியலை.” என்று அழுதாள்.

“முதலில் அழறதை நிறுத்து சாதனா. இந்தா... இந்த தண்ணியைக் குடி. இப்ப சொல்லு வாட் இஸ்யுவர் ப்ராப்ளம்?”

தண்ணீரைக் குடித்தவள், “ப்ச்... எல்லாமே ப்ராப்ளம் தான் நவீன். முதலெல்லாம் என் கூட நிறைய நேரம் செலவு செய்வார். இப்ப பார்த்துக்கிறதே ரொம்ப குறைச்சலா இருக்கு. அப்படியே பார்த்து பேச டைம் இருந்தாலும் பாதி நாள் சண்டை தான். இதுக்காகவா அப்பா கூட சண்டை போட்டு கல்யாணம் செய்துக்கிட்டோம்னு இருக்கு.” என்று அலுத்துக்கொண்டாள்.

“என்ன இது சின்னக் குழந்தை மாதிரி சாதனா? என்னால் இதை நம்பவே முடியலை?! காதலிக்கும் போது இருந்த மாதிரியே எப்பவும் இருக்க முடியுமா? இப்போ உங்களுக்கு பொறுப்புகள் நிறைய இல்லையா? இது வாழ்க்கைம்மா. ரகு செய்யற வேலையெல்லாம் உங்களுக்காகத் தானே சாதனா? நீ இதே அலுப்பை... தப்பு செய்துட்டோமானு நினைக்கிறதை அவன்கிட்டேயும் காட்றியா?” கண்களில் கூர்மையுடன் கேட்டான் நவீன்.

தப்பு செய்தவள் போல் பார்த்தவள், “நீ என்னையே குறை சொல்லு. அவன் கொஞ்சம் எனக்கு அனுசரணையா போகலாம் என்று எனக்கு ஆறுதல் சொல்றியா நீ? பொண்ணுங்களை மட்டும் தான் அட்ஜஸ்ட் செய்து போக சொல்வீங்க. அப்பாவும் அவனுக்குத் தான் சப்போர்ட். அவன் அம்மா தங்கையும் அவனுக்குத் தான் சப்போர்ட். எனக்கு யாருமே இல்லை.” என்றவளின் விழிகள் திரும்பவும் நனைந்தது.

“சாதனா! புரியாமல் பேசாதே. ஆண் பெண் என்ற பேதம் இப்போ எங்கேயிருந்து வந்தது? நீ செய்யறது, நினைக்கிறதெல்லாம் கரெக்ட் அப்படின்னு சொல்லனும்னா... நீயே பேசி ரெக்கார்ட் செய்துக்கிட்டு போட்டு கேளு. இங்கே வந்திருக்க வேண்டியதே இல்லையே? அதுவுமில்லாமல் உங்களுக்குள்ள என்ன பிரச்சனை என்று எனக்குத் தெரியாது. உன் கூட பேசும் போது, உன் கணவனைப் புரிஞ்சுகிட்டு உன்னை மாத்திக்கோ என்று தான் சொல்ல முடியும் சது. ரெண்டு பேரும் காலேஜில் அப்படி சுத்தி சுத்தி வந்து லவ் செய்தீங்க. இப்ப என்ன? கல்யாணமாகி ஆறு மாசத்தில் இந்த மாதிரி? ப்ளீஸ் சாதனா. நீயும் சந்தோஷமா இருந்து, உன்னை சுத்தி இருக்கிறவங்களையும் சந்தோஷமா வைச்சுக்கோ.” என்றான்.

சில கணங்கள் அமைதிக் காத்தவள், “எனக்கு சில நேரம் நான் சரியான ஆளைத் தேர்வு செய்யலையோன்னு தோணுது நவீன்.” என்றாள் எங்கோ வெறித்துக்கொண்டு.

அவள் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டு, “‘வெற்றிகரமான திருமணம் என்பது சரியான ஆளைத் தேர்ந்தெடுப்பது இல்லை... அந்த சரியான ஆளாக நீ இருப்பது தான்.’ இதை நான் சொல்லலை. யாரோ சொல்லி இருக்காங்க. நீ தான் கொஞ்சம் விட்டுக் கொடுத்து போயேன் சாதனா. ரகு என்ன குடி, ரேஸ், கெட்ட சகவாசம் என்று இருக்கிறானா? சில நாள் கொஞ்சம் வேலை டென்ஷன் இருந்திருக்கும். அதையெல்லாம் பெரிசு படுத்திக் கிட்டு கிடைச்ச நல்ல வாழ்க்கையை விட்டுடாதே.” என்று அவள் கரத்தை அழுத்திக் கொடுத்தாள்.

நந்தினி நவீனைப் பார்த்தது இந்த சந்தர்ப்பத்தில் தான். நவீனிடம் சென்று மன்னிப்பு கேட்கலாம் என்று வந்தவள் அவர்கள் இருவரையும் பார்த்து சில நொடிகள் தயங்கி நின்றாள்.

அவளை நிமிர்ந்து பார்த்த நவீனின் கண்களுக்கு காலையில் போட்ட சண்டையை ஒருவேளை இங்கேயும் தொடர வந்திருக்கிறாளோ என்று எண்ணுமளவிற்கு இறுக்கத்துடன் தென்பட்டாள் நந்தினி.

“வா நந்தினி! நந்தினி, சாதனா உங்க ரெண்டு பேருக்கும் ஏற்கனவே ஒருத்தரை ஒருத்தர் தெரியும் இல்லையா?” என்று அறிமுகப் படுத்தியவன் நந்தினியிடம் திரும்பி, “என்ன நந்தினி?” என்று உட்கார்ந்த இடத்திலிருந்து எழாமல் கேட்டான் நவீன்.

சாதனாவை ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்து புன்னகைத்தவன் நவீனிடம், “வந்து... உங்க கூட கொஞ்சம் பேசணும்.” என்றான்.

“நாங்க கொஞ்சம் பர்சனலா பேசிகிட்டு இருக்கோம். அப்புறம் கால் செய்யவா? எனிதிங் இம்பார்டன்ட்?”

‘முக்கியமில்லா விட்டால் உன்னைத்தேடி நான் ஏன் வரேன்?’ என்று நக்கலாக நினைத்தவன், ‘உன் மனைவியை விட உனக்கு அப்படி என்ன பர்சனல்?’ என்று சினந்தான்... அவன் மனைவியாக ஒரு நொடியேனும் தான் அது வரை நடந்திருக்கவில்லை என்பதை மறந்து...

“நத்திங்... நத்திங் இம்பார்டன்ட் அட் ஆல். யூ கேரி ஆன் வித் யுவர் ‘பர்சனல்’ வொர்க்.” என்று கழுத்தை வெட்டிக்கொண்டு அங்கேயிருந்து சென்றான்.

அவன் போவதையே சிறிது நேரம் பார்த்திருந்தவனின் கவனத்தைக் கலைக்கும் விதமாக, “ஹே! நான் கேட்கவே மறந்து போனேன். எப்படி இருக்கு உன் மேரேஜ் வாழ்க்கை? சந்தோஷமா இருக்கியா?” என்று கேட்டான் சாதனா.

“கல்யாண வாழ்க்கை தானே? ரொம்ப சுவாரஸ்யமா போகுது சாதனா. சந்தோஷத்துக்கு என்ன குறை? நாங்க நல்லாயிருக்கோம்.” தன் வீட்டுக் கதையை அங்கு அவளிடமோ...இல்லை வேறு யாரிடமோ கடைப் பரப்ப விரும்பவில்லை நவீன். தங்கள் பிரச்சனைகளைத் தாங்கள் தான் தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். மூன்றாமவர் நுழைவதை அது எந்த ரூபத்திலானாலும் அவன் விரும்பவில்லை.

மேலும் சிறிது நேரம் பொதுவாகவும், தன் சம்பந்தமாகவும் பேசிவிட்டுக் கிளம்பினான் சாதனா.

“நீ சொன்னதையும் யோசிக்கிறேன் நவீன். ரகுவையும் மீட் செய். நீ சொன்ன மாதிரி ‘திருமணங்கள் சொர்க்கத்தில் நிச்சயிக்கப்பட்டாலும்... தே ஆல் ஹேவ் டு பீ மெயின்டெய்ன்ட் ஆன் திஸ் எர்த்!’... தான் இல்லையா? தேங்க்ஸ் நவீன். பார்க்கலாம்.” என்று விடைப்பெற்றான்.

அவளை வழியனுப்பி வைத்தவன் தன்னுடைய திருமணத்தைப் பற்றியும் யோசனையில் ஆழ்ந்தான். சாதனாவிடம் சொன்னது அவளுக்கு மட்டுமில்லை தனக்கும், ஏன் எல்லோருக்குமே பொருந்தும் தான்.

சம்பிரதாயமாக இல்லையென்றாலும் இது அவன் விரும்பித் தேர்ந்தெடுத்த வாழ்வு. அதை நேராக்குவதும் சீரமைப்பதும் அவன் பொறுப்பு தான். நந்தினியின் கோபம் வடியுமட்டும் பொறுத்திருக்க வேண்டும். தன் செய்கையால், அன்பால் மட்டுமே தன் காதலை, அன்பை அவளுக்குப் புரிய வைக்க வேண்டுமென்று நினைத்துத் தன் வேலைகளில் ஆழ்ந்தான். தன் பொறுமைக்கும் எல்லையுண்டு என்று உணரும் வரை...

மாலையில் வீட்டிற்கு வந்தவனை, ஹாலில் சிதறிக் கிடந்த பொருட்கள் வரவேற்றன.

‘இப்போ என்னாச்சு?’ என்ற ஆயாச பெருமூச்சுடன், காலில் ஒன்றும் மிதிப்படாமல் அவற்றை எடுத்த படி உள்ளே வந்தான். வெண்கல கடையில் யானை நுழைந்தது போன்ற சத்தத்துடன் சமையலறையில் பாத்திரங்களை உருட்டிக் கொண்டிருந்தான் நந்தினி.

அதை செவியிலேயே வாங்காமல் தன் போக்கில் வேலைகளை செய்தான். காலையிலிருந்த ஆத்திரம், மதியம் சாதனாவிற்காகத் தன்னை அலட்சியம் செய்தது என்று எல்லாம் சேர்ந்துக்கொள்ள, பாதி முருங்கை மரத்திலிருந்த நந்தினி மீண்டும் உச்சாணிக் கொம்பில் ஏறிக்கொண்டு கையில் கிடைத்ததையெல்லாம் போட்டு உடைத்தான்.

சோபாவில் அமர்ந்திருக்கும் நவீனின் காதில் விழுமாறு, “பர்சனலாம்... பர்சனல். மனைவிக்கு நல்லாவே மரியாதை தான். இதில் மதிப்பு குறையாமல் நடத்தறதா பெருமை வேற? எல்லாம் என் தலையெழுத்து.” என்று புலம்பிக் கொண்டிருந்தான் நந்தினி.

ஒரு கட்டத்தில் நவீனே அவள் அனத்தல் பொறுக்க முடியாமல், “இப்போ என்ன நடந்து போச்சுன்னு இந்த குதி குதிக்கறே? காலையில் தெரியாமல் ரூமுக்கு வந்துட்டேன். அதுக்காக ஏன் இப்படி எல்லாத்தையும் போட்டு உடைக்கிறே? என்ன தான் வேணும் உனக்கு?” என்று எதிர்த்துக் கேட்டான்.

“எனக்கு நிம்மதி இல்லாமல் செய்துட்டு என்னவோ உங்க மேல தப்பே இல்லாத மாதிரி வந்து பேசறீங்க? எத்தனை நாளா இப்படி இன்னொருத்தங்க முன்னாடி என்னை அசிங்கப்படுத்தி அனுப்பினும்னு நினைச்சீங்க? பெண்டாட்டிகிட்டேயே மத்தவங்களோட பேசறதை பர்சனல் என்று வேற சொல்றீங்களா?” என நேரடியாகவே தாக்குதல் நடத்தவும் நவீனின் பொறுமை கை விட்டது.

“நந்தினி! ஐ அம் ரியலி டயர்ட். ப்ளீஸ்! விட்டுடு. நாம பிறகு பேசலாம்.” என்று நவீன் பல்லைக் கடித்தும் கூட நந்தினி தன் பேச்சை நிறுத்தவில்லை.

“ஆமாமா! என் கூட பேசணும்ன்னா உங்களுக்கு கசக்கத்தான் செய்யும். நானெல்லாம் ஒரு ஆள் கணக்கா என்ன உங்க கண்ணுக்கு? அப்பப்பறம் பேசலாம்... அப்படி இப்படின்னு சாக்கு கூட சொல்லலையானால் பிழைக்கிறது எப்படி?” நக்கலாக நந்தினியிடமிருந்து வார்த்தைகள் வெளி வரவும் நவீனின் கோபம் எல்லைக் கடந்தது.

இவளையா நான் ஆள் கணக்கில் சேர்க்கவில்லை? தான் பேசுவதைக் கேட்கவே செய்யாமல், உட்கார்ந்து பேசாமல் சாக்கு சொல்லி திரிவது யாரென்ற ஆத்திரத்தில், அவள் அடுத்த பேச ஆரம்பிக்கும் பொழுதே இறுகிய முகத்துடன், “ஏய்! என்ன தான் நினைச்சுட்டு இருக்கே உன் மனசுல? வில் யு ஸ்டாப் இட் ப்ளீஸ்!” என்று கோபத்துடன் கர்ஜித்தபடி நெருங்கியவனைப் பார்த்து அரண்டாள் நந்தினி.

தன் கணவனின் கோபம் முதல் முறையாக முழுவீச்சில் அவளை எட்டி கலவரப்படுத்தியது. அரண்ட முகத்துடன் தேகம் லேசாக நடுங்க, கண்களில் பயத்துடன் கண்ணீரும் போட்டிப் போட நின்றாள்.

கோபத்துடன் அவளை நெருங்கியவன், மனைவியின் நனைந்த கோழி குஞ்சு போன்ற பாவனையில் இருப்பதைப் பார்த்தும் அமைதியாக இருக்க முடியாமல், “என்ன சொன்னாலும் இவன் வாயை மூடிட்டு போவான்னு நினைச்சியா? பழைய பிரச்சனையே பேசித் தீர்க்காமல் இருக்கும் பொழுது ரெண்டு பேரும் வேறெந்த ஆர்க்யூமென்ட்டுக்கும் இறங்க வேண்டாம்னு தான் பொறுமையா போனேன். ஆனால் கொஞ்சம் கூட உனக்கு மனசாட்சியே இல்லாமல்... யூ ஆர் க்ராஸிங் யுவர் லிமிட்ஸ். ராட்சசி!” என்று தெளிவாகச் சொல்லிவிட்டு வெளியேறி விட்டான்.

அவன் அங்கிருந்து சென்றப் பின்னும் நந்தினிக்கு அவன் தேகத்தின் நடுக்கம் நிற்கவே வெகு நேரமானது.

பைக்கை எடுத்துக் கொண்டு எந்த இலக்குமின்றி சென்றவன் கடைசியில் கடற்கரைக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

கடற்கரை மணலில் வானத்து விண்மீன்களைப் பார்த்தபடிப் படுத்திருந்த நவீனின் மோன நிலையைப் பக்கத்தில் ஒரு காதல் ஜோடி சந்தோஷமாகச் சிரித்த ஒலி கலைத்தது. அவர்களின் புறம் திரும்பியவன் தன்னையும் அறியாமல் ஒரு நீண்ட பெருமூச்சை வெளியிட்டான்.

கடற்கரை மணலில் வானத்து விண்மீன்களைப் பார்த்தபடிப் படுத்திருந்தான் நவீன். பக்கத்தில் ஒரு காதல் ஜோடி சந்தோஷமாகச் சிரித்த ஒலி அவனின் மோன நிலையைக் கலைத்தது. அவர்களின் புறம் திரும்பியவன் தன்னையும் அறியாமல் ஒரு நீண்ட பெருமூச்சை வெளியிட்டான்.

அவனின் எண்ணங்கள் நந்தினியைப் பார்த்ததிலிருந்து போன நொடி வரை நடந்ததை எண்ணி அசைப் போட்டது. நாங்கள் இருவரும் கூட இப்படித் தான் ஜோடியாக, மகிழ்ச்சியாக இருந்திருப்போம்... காலமும் நேரமும் மட்டும் சரியாக இருந்திருந்தால்....

*****

ஒரு இனிய மாலைப் பொழுதில், அலுவலகத்தில் கான்ஃபரன்ஸ் அறையில் மீட்டிங் முடித்துவிட்டுக் கிளம்பும் பொழுது விக்னேஷ், “நவீன் உனக்கு ஃபோன்!” என்று அரைகுறையாகக் காதில் வாங்கிக் கொண்டு ரிசீவரை வைத்தான்.

நவீன் புருவத்தின் மத்தியில் முடிச்சுடன் ரிசீவரை எடுத்து, “நவீன் ஹியர்!” என்று சொல்லவும் ரிசெப்ஷனில் இருந்த பெண்மணி, “ஜஸ்ட் எ மினிட்!” என்று அழைத்த நபருடன் இணைத்தார்.

மறுமுனையில் உற்சாகமாக, “நவீ ! எவ்வளவு நேரமா உன் செல்லுக்கு ட்ரை பண்றது? எங்கே போயிருந்தே ஹிப்போபொட்டமஸ்? இருந்தாலும் உன்னை ஃபோனில் பிடிக்க... ம்ஹம்ம்?” என்று கேள்விகள் பிறக்கவும் நவீன் பேச்சிழந்து நின்றான்.

அவளது குரலில் இருந்த உற்சாகம், அதில் தெரிந்த உரிமை, சின்னக் குழந்தைக்குரிய கோபத்தை வெளிப்படுத்தும் பேச்சு, கேலி, ஏமாற்றம் எல்லாமே நவீனை மிகவும் ஈர்த்தன. அந்த இனிய குரலுக்குரிய சொந்தக்காரி எதற்காக என்னிடம் ஃபோன் செய்து பேசுகிறாள் என்று நெஞ்சம் பரபரத்தது.

“நவீனா! ஆர் யூ தேர்? என்னடி பேச்சையே காணோம்?” என்று மறுமுனையில் பொறுமையிழந்த குரலில் கேள்வி பிறக்கவும், நவீனிற்கு ஓரளவு குழப்பம் தீர்ந்து நவீனாவிற்கு வந்த அழைப்பைத் தான் பேசிக் கொண்டிருக்கும் விஷயம் தெளிவானது.

நவீனின் ப்ராஜெக்டில் நவீனா என்கிற பெண்ணும் வேலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். இருவரின் பெயரும் கிட்டத்தட்ட ஒரே மாதிரி இருப்பதால் குழப்பத்தைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு நவீனாவை “வீன்ஸ்” என்று தான் டீமில் அழைப்பது. நவீனாவிற்கு ஃபோன் என்று வரவும் விக்னேஷ் சரியாக முழு பெயரையும் கவனிக்காமல் இவனிடம் கொடுத்துவிட்டான் போல?

தொண்டையைச் செருமிக்கொண்டு, “ஹலோ! உங்களுக்கு யாரிடம் பேசணும்?” என்று வினவினான் நவீன். சரளமான பேச்சு தொண்டையிலிருந்து வருவதற்கு மறியல் செய்தது.

“ஓ! சாரி!” என்று பணிவான குரலில் தெரிவித்தவள், “நவீனாகிட்ட பேச முடியுமா?” என்ற கேள்வி வந்தது.

“வீன்ஸ் இங்கே இல்லை. அவங்ககிட்ட ஏதாவது தகவல் சொல்லனுமா? உங்க பெயர்...” என்று நவீனின் குரல் அவனையும் மீறி குழையவும், மறுமுனையில், “நோ தேங்க்ஸ். நான் அவளுடைய செல்லுக்கு ட்ரை செய்துக்கறேன்.” என்ற அவசரமான பதிலுடன் பேச்சு துண்டிக்கப்பட்டது.

ரிசீவரையே சில நொடிகள் பார்த்த நவீனிற்கு ஏனோ அந்த பெண்ணின் முகத்தை உடனே பார்க்க வேண்டும் போல் விருப்பம் எழுந்தது. அந்த இச்சை எழுந்தது ஒரு நொடியே என்றாலும் நினைப்பு தோன்றியது என்னவோ நிஜம் தான்.

இங்கிதம் கருதி நவீனாவிடம் அழைப்பு வந்த விவரத்தைச் சொல்ல அவளது கேபினைத் தேடி விரைந்த பொழுது, அவள் புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டே ஃபோனில் பேசுவது அவனது காதுகளில் விழுந்தது.

“அம்மா தாயே! நீங்க ஃபோன் பேசி நான் எடுக்காமல் இருந்தது தப்பு தான். நான் மீட்டிங் முடிச்சு இப்போ தான் வெளியில் வந்தேன். சொல்லுடி என்ன விஷயம்?” என்று மன்றாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

“நான் தான் பேசறேனான்னு உறுதி செய்துட்டு பேச வேண்டியது தானேடி நீ? ஃபோனில் யாராவது பேர் சொன்னாங்களா?” என்று தீவிரமாக விசாரிப்பது கேட்கவும், அப்படியே ஒரு ‘சடன்’ பிரேக் போட்டு நின்றான் நவீன். சற்றுமுன் ஃபோனில் தன்னுடன் பேசியதைப் பற்றி விவாதித்துக் கொண்டிருப்பது நவீனுக்குப் புரிந்தது.

“இல்லைடி. எங்க டீமில் அப்படி யாரும் வழிஞ்சான் கேஸ் எல்லாம் இல்லை. நார்மலா தான் பெயரைக் கேட்டிருப்பாங்க.” என்று நவீனா சொல்வதைக் கேட்டதும், அப்படியே ரிவர்சில் இரண்டு அடியெடுத்து வைத்தான்.

‘ச்ச! என்னைப் போய் வழிஞ்சான் கேஸ் என்று சொல்லிட்டு இருக்கானே? நான் கேட்டதே ஒரே ஒரு கேள்வி தான். அதுவும் ஃபோனில் கேள்வி கேட்க மாட்டாங்களா? அதுக்குள் வழிஞ்சான் என்று முடிவு கட்டிடுறதா? ரொம்பத் தான் திமிரு. நான் என்ன ஆள் தெரியாமல், ஒருத்தங்க பெயரைக் கூப்பிட்டா

பேசினேன்? அப்படி பேசின நீ தான் வழிஞ்சான் கேஸுன்னு சொல்லி நாலு கேள்வி கேட்கணும்.’ என்று லேசாக கௌரவம் எட்டிப் பார்த்தது.

இவன் அழைத்ததைப் பற்றி சொல்ல வேண்டியது இப்போது மிக முக்கியமான விஷயமாகப் படாமல் போகவே தன் இடத்திற்குத் திரும்பினான்.

நவீனா சிரித்தபடியே, “கோவிலுக்கா? நாளைக்கா? ஓகே. வேறென்ன ப்ளான்?” என்ற கேள்வி நவீனின் காதுகளில் விழுந்தாலும் அதை அவன் லட்சியமே செய்யவில்லை.

நவீனின் மனம் அன்று முழுவதுமே சமாதானம் ஆகாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் நீரில் பூத்த நெருப்பாய் அந்த ஃபோனில் கேட்ட “நவீ!” என்ற அழைப்பும் அவ்வப்பொழுது எதிரொலித்துக் கொண்டு தான் இருந்தது. அவனை நேரில் பார்த்தால் கட்டாயம் ஏதாவது ‘சுருக்’ என்று கேட்க வேண்டும். என்னைப் பற்றி என்ன தான் நினைத்தான்? ஏனோ அந்த முகம் தெரியாத பெண்ணின் தப்பான அபிப்பிராயம் அவன் மனதைக் குடைந்தது.

சனிக்கிழமை காலையில் இருந்து எந்த வேலையிலும் ஈடுபாடு இல்லாமல் வளைய வந்தவனை, தமிழ்நேசன் நங்கநல்லூர் ஆஞ்சநேயர் கோவிலுக்கு அழைத்தார்.

“இன்னைக்கு மணிமேகலை நங்கநல்லூர் ஆஞ்சநேயருக்கு வடைமாலை அணிவித்து சிறப்பு பூஜைக்கு ஏற்பாடு செய்திருக்காங்க. நீயும் எங்களுடன் நங்கநல்லூர் கோவிலுக்கு வருகிறாயா நவீன்?”

“என்ன அங்கிள் ஏதாவது விசேஷமா?” வினவிய நவீன் கிளம்புவதற்கு ஆயத்தமாக, “என் மகள் காவேரிக்கு இன்னைக்குப் பிறந்தநாள் நவீன். வீட்டுக்கு வந்துடு. நாங்க கிளம்பி தயாரா இருக்கோம்.” என்று விளக்கம் சொன்னபடியே சென்றார் நேசன்.

‘கோவில் என்று தானே நேத்து வீன்ஸ் பேசிட்டு இருந்த மாதிரி இருந்தது? ஒருவேளை நீயும் வருவியா பெண்ணே?’ என்ற எண்ணம் ஓடும் போதே தலையில் தட்டிக் கொண்டான். ஆமாம் ஊர் உலகத்தில் இந்த ஒரு கோவிலை விட்டால் வேறு கோவிலே இல்லைப் பாரு?

தெளிவான மனநிலையில் பார்த்தால் மூளை அந்த பெண்ணையோ, அந்த பெண்ணைச் சார்ந்த விஷயத்தையோ சின்னது தான்... அதை ஒதுக்கிவிடு என்று உணர்த்தியது. ஆனால் எல்லா விஷயங்களையுமே அறிவு பூர்வமாகப் பார்த்துவிட்டால் மனிதனுக்கும், இயந்திரத்திற்கும் வித்தியாசம் இருக்காதே?

பிரம்மாண்டமான ஆஞ்சநேயரை வணங்கி பூஜை முடிந்து, பிரகாரத்திற்கு வந்த பொழுது நவீனாவைத் தற்செயலாக எதிர்கொள்ள, ஒருவருடைய தீவிரமான எண்ணங்களின் அலைவரிசை நடப்பை நிர்ணயிக்கின்றன என்று அனுபவப் பூர்வமாக உணர்ந்தான் நவீன்.

நண்பனைக் கண்டதும் உற்சாகமாக, “ஹாய் நவீன்! எங்கே இவ்வளவு தூரம்? சாமி கும்பிடவா?” என்று வினவினாள் நவீனா.

“அதெப்படி வீன்ஸ் இந்த மாதிரி சூப்பரான கேள்வியெல்லாம் உன்னால் மட்டும் கேட்க முடிகிறது?” என குறும்பாக இவன் வினவவும் தன் தலையில் குட்டிக் கொண்டாள் நவீனா.

பின்னர் சமாளித்து, “நாங்க எல்லாம் கோவிலுக்கு சைட் அடிக்கத் தான் வருவோம். அதான்...” என்று கண் சிமிட்டினாள்.

“நல்ல பழக்கம் வீன்ஸ். ஆனால் அந்த நல்லப் பழக்கத்தை எல்லாரும் பின்பற்றுவாங்கன்னு நினைக்கக் கூடாது!?” என்று சொல்லிவிட்டு, ‘அப்புறம் பேரு கேட்டால் வழிஞ்சான் கேஸ் என்று சொல்லவேண்டியது.’ என வெளியே வரத்துடித்த வார்த்தைகளை விழுங்கிக் கொண்டான்.

“இன்னைக்கு என்ன ஐயா செம கடியா இருக்கிற மாதிரி இருக்கு?” என்று நவீனா இவன் பேசுவதைப் பார்த்து நேரடியாகவே வினவினாள்.

“இல்லை வீன்ஸ். அப்படியெல்லாம் இல்லை. சாமி சேவை எல்லாம் முடிந்ததா?” என்று சமாளித்தபடியே வினவினாள்.

சற்று தள்ளி, இடுப்பு வரை விரிந்திருந்த கூந்தலில் மல்லிகைச் சூடி, சேலையை லேசாக தூக்கிப் பிடித்த படி, அடி மேல் அடி எடுத்து வைத்துக் கொண்டிருந்த மருதாணி பச்சை நிற சேலை அணிந்திருந்தப் பெண்ணைக் காட்டி, “என் ஃபிரண்ட் கூட கோவிலுக்கு வந்தேன். தரிசனம் எல்லாம் முடிந்தது. அவ அண்ணனுக்காக ஏதோ பிரார்த்தனை என்று அடிப் பிரதக்ஷணம் செய்துட்டு இருக்கா. அவளுக்காக காத்துட்டு இருக்கேன்.” என்று சொன்னாள் நவீனா.

‘கொடுமை கொடுமை என்று கோவிலுக்குப் போனால் அங்கேயும் கொடுமை கும்மிகொட்டி ஆடுச்சாம்.’ என்பது மாதிரி இப்பொழுது நவீனுக்கு அவள்தானா இவள் என்ற கேள்வி மனதில் பிறந்ததுமே, இதயத்தின் துடிப்பு அதிகரித்தது.

ஒருவேளை அருகில் இருந்தால் நவீனா அறிமுகப்படுத்தி வைத்திருப்பாளோ? முதலில் ஃபோனில் பேசியவள் தான் இவள் என்று உறுதி செய்யணுமே? அறிமுகம் கிடைத்தால்... அதன் பிறகு?

ஆமாம்... ஐந்தாண்டுத் திட்டம் தீட்டி அதன்படி தான் எல்லா வேலையும் செய்கிறாயா? முதலில் அறிமுகம் கிடைக்கட்டும் என்ற எண்ணம் ஓட நின்றான்.

நவீனாவிடம் திரும்பி, “உன் கூட்டாளி எல்லாம் கோவிலுக்கு சாமி தான் கும்பிட வராங்க போல?” என்று நக்கலாக வினவினான்.

“ஏய்! உனக்கு... இப்படி சின்சியரா சாமி கும்பிடற பெண்ணைக் கிண்டல் செய்தால் உம்மாச்சி கண்ணைக் குத்திடும். நாங்க கோவிலுக்கு வரறதுக்கு நேற்றிலிருந்து ப்ளான் செய்யறோம். எங்களைப் பார்த்து என்ன கேள்வி கேட்டுட்டே நவீன்...?!” என்று நவீனின் சந்தேகத்தை நவீனா தீர்த்து வைத்த பொழுது நேசனும், மேகலையும் அங்கு வருவதற்குச் சரியாய் இருந்தது.

நவீனாவிடம் பிரசாதத்தைக் கொடுத்துவிட்டு விடைப்பெற்ற பொழுது ஏனோ நவீனுக்கு அந்த மருதாணி பச்சை நிற புடவைப் பெண்ணைப் பார்க்க வேண்டும் போல் குறுகுறுப்பு எழுந்தது. மெல்லிய கொலுசு அணிந்த வெண் பாதங்கள் மட்டுமே அவன் பார்வையில் பட்டது. கூப்பிடும் தூரத்தில் இருந்து அந்த பெண்ணைப் பார்க்காமல் இருந்ததே அவனின் மனதில் எல்லையில்லா ஆவலைத் தோற்றுவித்தது.

மனதில் காதல் வந்துவிட்டால் கவிதையும் சேர்ந்தே வரும் போல?! நவீனிற்கு கவிதை வராவிடினும், வேறொருவர் எழுதி வைத்திருந்த பாடல் நினைவு வந்தது.

“மெல்ல மெல்ல நடந்து வந்தது பாதம்...
அதை சொல்லச் சொல்ல நெஞ்சில் எழுந்தது கீதம் ...”

அவளது ‘நவீ’ என்கிற அழைப்புடன், இப்பொழுது கோவிலில் பார்த்த பெண்ணின் பிம்பமும், வெண்பஞ்சு பாதங்களும் அடிக்கடி நினைவில் வந்து இம்சித்தது. நான்கு நாட்கள் சென்றும் இந்த உணர்வுகள் சிறிதும் குறையாமல் இருந்தது பற்றி நவீனுக்குப் பெருத்த ஆச்சரியம் தான்.

அடுத்து வந்த வாரத்தில் ஒருநாள் அலுவலக கேண்டினில் விக்னேஷுடன் உணவருந்திக் கொண்டிருந்த பொழுது அவன் காதுகளில் மீண்டும், “நவீ!” என்று அதே குரல் கேட்டது.

இதென்னது? இந்த பெண் விஷயத்தில், ‘எனிதிங் தட் கேன் கோ ராங் வில் கோ ராங்.’ என்ற மர்ஃபியின் விதி மட்டும் தான் வேலை செய்யும் போல? வழிஞ்சான் கேஸ் என்று அவள் தன்னைக் குறிப்பிட்டதையும் தாண்டி, ஏதோ ஒரு குறுகுறுப்பு உணர்வு பரவுவதை நவீனால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

அவன் மனதில் ‘என்னவோ அவள் மேல் மட்டும் தப்பு என்கிற மாதிரி பேசறியே? நீ அவள் பெயரைக் கேட்ட போது உன்னோட குரலில் தான் என்ன குழைவு? என்ன குழைவு?’ என்ற கேள்வியும் எழுந்தது.

விக்னேஷ் நவீனாவைப் பார்த்ததும் பழக்கத் தோஷத்தில், “ஹாய் வீன்ஸ்! உன்னோட ஸ்டாண்டர்ட் கேள்வி கேட்கலையா? கான்டெனுக்கு சாப்பிட வந்தீங்களான்னு?” என்று கேலி செய்தான்.

“ஹப்பா! உங்ககிட்ட அறியாத பிள்ளை தெரியாமல் ஏதாவது கேள்வி கேட்டுட்டு முழிக்கிறது இருக்கே? சாப்பிடுங்க சார். நான் இன்னைக்கு மெளன் விரதம்.” என்று போலியாக அலுத்தபடி புன்னகைத்தாள் வீன்ஸ்.

“யாரு அறியாத பிள்ளை? நீயா? எல்லாம் நேரம் தான்டி!” என்று பரிச்சயமான குரல் மீண்டும் ஒலிக்கவும் நவீனிற்கு, ‘அவள் தான்! அவளே தான்!’ என்று சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி தெளிவாய் விளங்கி, இதயத்துடிப்பு பந்தயக் குதிரை போன்று வேகமாகத் துடித்தது. ‘ஓ! அந்த டெலிபோன் குயில் நம்ம ஆபீஸ் தானாக்கும்.’ என்ற உற்சாகம் கலந்த வியப்பு உள்ளத்தில் எழுந்தது.

அவளது குரலில் கட்டுப்பாட்டை இழந்த நவீன் உற்சாகமாக, “சும்மாயிரு விக்னேஷ். அப்புறம் வழிஞ்சான் கேஸ்ன்னு கமென்ட் சொல்லுவாங்க.” என்றான் வாழைப் பழத்தில் ஊசியேற்றும் விதமாக.

விக்னேஷோ அப்பாவியாக, “ச்ச! ச்ச! நம்ம வீன்ஸ் அப்படி எல்லாம் நினைக்க மாட்டாள்.” என்று சொல்லவும் குறுக்கிட்டான் நவீன்.

“வீன்ஸ் நினைக்க மாட்டாங்க. ஆனால் கூட இருக்கிற ‘மிஸ் யுனிவர்ஸ்’ நினைச்சாலும் நினைப்பாங்கன்னு சொல்றேன்.” என்று சொல்லிவிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

அதுவரைக்கும் மௌனமாய் இருந்தவள் முன்பின் தெரியாதவன் சொன்ன கமென்ட்டில் எரிச்சல் அடைந்தாள்.

கண்ணில் கோபம் தெரிய, “ஹலோ மிஸ்டர்! இப்போ எதுக்கு என்னைக் காரணமில்லாமல் வம்பு இழுக்கறீங்க?” என்று நேரடியாய் வினவினாள் நவீனாவுடன் இருந்தவள்.

“...கன்னங் கருவிழிகள் பேசும் புத்தம் புது மொழிகள் கோடி ...”

ஏனோ அவளது கோபம் ததும்பும் முகத்தைப் பார்த்ததும் நவீனுடைய செல்லக் கோபம் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைய, “ஓ! உங்களுக்கு விஷயமே தெரியாதா? உங்களை வம்பு இழுக்கிறதுக்கு, நீங்க ஃபோன் பேசும் போது எடுத்து அட்டென்ட் பண்ணுதுக்கு, உங்களிடம் வழிஞ்சான் கேஸ்ன்னு பேர் வாங்கறதுக்கு இதுக்கெல்லாம் தான் எங்க ஆபீசில் ஸ்பெஷல் இன்சென்டிவ் தராங்களாம்.” என்று புன்னகையுடனே பதில் தந்தான்.

ஒரு வாரக்காலமாய் உள்ளே அரித்துக் கொண்டிருந்த விஷயத்தை இப்படி ‘பைசல்’ செய்வது பற்றி கனவிலும் அவன் நினைக்கவில்லை.

“என்னடி நடக்குது?” என்று நவீனாவும், “மச்சி! கூல் டா.” என்று விக்னேஷும் சமாதானம் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

அதைக் காதிலேயே வாங்காமல், “எதுக்காக இப்படி மொட்டைத் தாத்தா குட்டையில் விழுந்தக் கதை மாதிரி சம்பந்தமில்லாமல் வந்து பேசறீங்க? கொஞ்சம் கூட மேனர்ஸ் இல்லை.” என்று சொல்லிவிட்டு முறைத்தாள்.

முன்னைவிட புன்னகை விரிய, “ஓ! மேனர்ஸ் என்றால் தன்னுடைய ஃபிரண்ட் கிட்ட மட்டும் முன்னே பின்னே தெரியாதவங்களைப் பத்தி கமென்ட் பாஸ் பண்ணிக்கிறதா மேடம்?” என்று புருவத்தை உயர்த்தினான் நவீன்.

உன்னுடைய முறைப்புக்கெல்லாம் நான் பயப்பட மாட்டேன் என்பது போல் அர்த்தப் பார்வை வேறு!

‘உன் வேலையா?’ என்பது போல் நவீனாவைப் பார்த்து அவள் முறைக்க, “ஐயோ! நான் எதுவும் சொல்லலை நந்தினி.” என்று பயந்து உளறினாள் நவீனா.

“நந்தினி... நைஸ் நேம்!” என்று ரசனையோடு சொல்லிவிட்டு, “நவீனா என்னிடம் சொல்லாமல் இருந்தால் மட்டும் நீங்க கமென்ட் சொன்னது இல்லைன்னு ஆகிடுமா?” என்று மேலும் சீண்டினான் நவீன்.

நந்தினி பல்லைக் கடித்தபடியே, “அன்னைக்கு நீங்க பேசும் போது குரலில் வித்தியாசம் இருக்கிற மாதிரி இருந்தது. இந்த மாதிரி எதுவும் கமென்ட் வராமல் இருக்கணும் என்றால் நவீனாவுக்கு வந்த ஃபோனைப் பேசுறதுக்கு முன்னாடி யோசித்திருக்கணும்.” என்று மடமடவென்று மொழிந்தாள்.

இப்பொழுது விக்னேஷிற்கும், நவீனாவிற்கும் ஓரளவு விஷயம் புரிந்துவிட இருவரும் தலையிட்டுப் பெயர் குழப்பத்தைத் தீர்த்து வைத்தனர்.

நந்தினிக்கு உண்மைத் தெரிந்ததும், லேசாக அசடு வழிய, “ஐ அம் சாரி நவீன். ‘வழிஞ்சான் கேஸ்’ வாபஸ்.” என்றாள்.

நவீன் அவளை பார்த்து புன்னகைத்தபடியே, “ஐ அம் ஆல்சோ சாரி. ‘மிஸ் யுனிவர்சம்’ வாபஸ்.” என்று கேலியாக சொல்லி கை நீட்ட, நந்தினியும் சிநேகப் புன்னகையுடன் கைக்குலுக்கினாள்.

*****

அத்தியாயம் 9

நந்தினியை நவீன் முதன் முதலில் பார்த்து, அதன் பிறகு அவ்வப்போது அலுவலகத்திலும் தற்செயல் போன்று தோன்றுமளவில் அவளைப் பார்த்து, அவள் மேல் அன்பையும் காதலையும் வளர்த்துக் கொண்ட ஒரு சில வாரங்கள் கழித்து, அலுவலகத்தில் நவீனைத் தேடி விக்னேஷ் மிகுந்த வேகத்துடன் வந்தான்.

விக்னேஷ், “ஹே பாஸ்! என்னடா நீ ஆபீஸ் டுருக்கு வரலையா? நம்ம எல்லோரும் எவ்வளவு ஜாலியா இருக்கலாம் என்று ப்ளான் செய்துட்டு இருந்தால்... நீ என்னமோ பிகு செய்துக்கறே?” என்று பொரிந்தான்.

“இல்லை விக்னேஷ். நம்ம தமிழ்நேசன் தெரியுமில்ல? அவரோட பொண்ணுக்கு கல்யாணமாகி, இப்போ வேலை இடம் மாறி போறாங்க. அதுக்கு கொஞ்சம் உதவி கேட்டிருக்கார். நீங்க எல்லாம் டூர் கிளம்பின பிறகு நான் கொஞ்சம் ரிலாக்ஸ்டா அவருக்கு உதவி செய்யலாமேன்னு தான். நான் கொடைக்கானல் ஏற்கனவே ரெண்டு தடவை போயிருக்கேன் வேற.” என்று சமாதானம் செய்தான் நவீன்.

“என்ன இப்போவா அவங்க போறாங்க? அதுக்கு இன்னும் நான் இருக்கு இல்ல? ரொம்ப தான் பா பில்ட்-அப். உன் பேரையும் சேர்த்து நான் கொடுக்கிறேன், சொல்லிட்டேன்.” என்று விக்னேஷ் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே அங்கு நவீனா வந்து சேர்ந்தாள்.

“நம்ம டீமில் எல்லாரும் டுருக்கு ஓகே சொல்லிட்டங்க இல்ல? இன்னைக்குத் தான் பெயர் கொடுக்க கடைசி நாள். யாராவது பெயர் கொடுக்காமல் இருந்தால் நேம் கொடுத்துடுங்க. நந்தினி லிஸ்ட் எடுத்துட்டு இருக்கிறாள். ஏற்பாடு எல்லாம் செய்யணும்.” என்று நவீனா கூறியதும் விக்னேஷ் மற்றும் நவீன் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

திடீரென பிரகாசமான தன் முகத்தை மறைக்கும் பொருட்டு மேஜையில் இருக்கும் தாள்களில் கவனத்தைச் செலுத்தி, “உன் ஃபிரண்டும் வர்றாங்களா?” என்று கேட்டான் நவீன்.

முகத்தில் ஆர்வம் வெளிப்படாத பாவனையைக் கொண்டு வர பிரயத்தனம் எடுக்க வேண்டியதாகத் தான் இருந்தது.

“பின்னே? கிட்டத்தட்ட ஃபுல் ஆபீசம் இல்லை போகுது? அவள் இல்லாமல் எப்படி? முதல் ஆளா அவள் தான் கிளம்பினா.” கையிலிருந்த பேப்பரைப் பார்த்தபடி சொன்னவன், “என்ன நவீன் நீ வரலையா? உன் பெயர் லிஸ்டில் இல்லையே?” என்று வினவினாள்.

“அவனுக்கு ரொம்ப முக்கியமான வேலையிருக்காம். சோ டோன்ட் கவுன்ட் ஹிம்.” என்றான் விக்னேஷ் நழுட்டு சிரிப்புடன்.

நவீன் அவசரமாக, “நான் எப்போடா அப்படி சொன்னேன்? வேலையிருக்கு. ஆனால் அதை அப்புறம் வந்து செய்துக்கலாம் என்று தானே சொன்னேன்?” எனவும், விக்னேஷ், “அந்தர் பல்பி அப்படின்னா என்னன்னு பார்த்திருக்கியா வீன்ஸ்? இதோ... இப்போ நடந்ததே அது தான் அக்மார்க் முத்திரைக் குத்திய அந்தர் பல்பி...” என்றான் நக்கலாக.

நவீனா இவர்களைப் புரியாமல் பார்த்து, “எப்படியோ போங்க. ஆக மொத்தம் எல்லோரும் போறோம் நம்ம டீமிலிருந்து. ஓகே?” என்றுவிட்டு அவள் வேலையைப் பார்க்கச் சென்றாள்.

“என்ன ஆக்டிங்...டா....ப்பா சாமி?!” என்று நவீனின் தோளைத் தட்டிச் சிரித்தான் விக்னேஷ்.

அந்த அலுவலகத்திலிருந்து சில குழுக்கள் கொடைக்கானல் போவதாக திட்டமிடப்பட்டிருந்தது. வாரியறுதி நாட்களையும் சேர்த்து மூன்று நாட்கள் சுற்றிவிட்டு வருவதாக ஏற்பாடு. வியாழனன்று இரவு அனைவரும் நாகர்கோவில் எக்ஸ்ப்ரஸ்சில் கொடை ரோடு வரை ரயிலில் பயணம் செய்து அங்கிருந்து கொடைக்கானல் செல்வதாக முடிவு.

நவீனா, நந்தினி இருந்த கோச்சில் அமர்ந்து கொள்ள, நந்தினியிடம் அரட்டை அடித்துக்கொண்டு செல்லலாம் என்ற நவீனின் ஆசையை ரயில் புகை மூடி மறைத்தது.

இருந்தாலும் விடாமல், அவர்களுக்கு எதுவும் தேவையா என்று விசாரிக்கும் சாக்கில் அவர்கள் பெட்டிக்கு ஒன்றிரண்டு முறை விக்னேஷின் துணையுடன் சென்று வந்தான்.

“வீன்ஸ்! உனக்கு டீ, காபி ஏதாவது வேணுமா? உன்னோட ஃபிரண்டுக்கு?” என்று கேட்டவனை வித்தியாசமாக கண்களில் குறுகுறுப்புடன் பார்த்தாள் நவீனா.

பார்ப்பதோடு மட்டும் நிறுத்திக் கொள்ளாமல் தலையைச் சாய்த்து, “நவீன்?! நான் தான் டீ, காபி எதுவுமே குடிக்க மாட்டேனே? எத்தனை தடவை நீங்க ரெண்டு பேரும் சேர்ந்துக்கிட்டு கிண்டல் செய்திருப்பீங்க?” என்று வினவினாள்.

“ஆமாம் நவீன்! மேடம் எப்போதும் தண்ணி தான் மண்டிகிட்டே இருப்பா. நீர்யாணை! நீர்யாணை!” என்று தன் தோழியின் புகழைப் பாடினாள் நந்தினி.

நவீனாவின் குறுகுறுப்பானப் பார்வையை ஒருவாறு சமாளித்து திரும்பிய நண்பனிடம் விக்னேஷ், “ஹப்பாடி! இன்னைக்கு நீ நடையா நடந்து உபசரிச்சது வீண் போகாமல் ரெண்டு வார்த்தை பேசிட்டாள்டா உன் ஆளு. ஜென்ம சாபல்யம் தான் மேன் உனக்கு!” என்று கூறி கேலி செய்தான்.

கொடைக்கானல் வந்தடைந்த பொழுது, அந்த முன்காலை பொழுது இன்னமும் மறையாத காலை பனியும், குளிரும், இளஞ்சூரியனும் சேர்ந்து மனதுக்கும் கண்களுக்கும் சொர்க்கமாய் இருந்தது. வான முகட்டுகளை எட்டும் மரங்கள், எங்கும் பசுமையான சூழல் என்று கண்களைக் கொள்ளையடிக்கும் காட்சியைப் பருகினர்.

ஏற்கனவே முன்பதிவு செய்திருந்த ஹோட்டலில் அனைவரும் தங்கி, அங்கிருந்தே ஒரு நம்பகமான வழிகாட்டுபவரை நியமித்துக் கொண்டனர். அனைவரின் விருப்பப்படி சிறிது நேரம் இளைப்பாறிவிட்டு, காலையில் குறிஞ்சி ஆண்டவர் கோவிலுக்குச் செல்வதாக முடிவு செய்தார்கள்.

வெள்ளையில் இள கத்திரிப்பூ நிற பூக்கள் ஆங்காங்கே மலர்ந்திருந்த சுரிதாரில் கண்ணுக்கும், மனதுக்கும் குளிர்ச்சியாக முருகப் பெருமானை சேவித்த நந்தினியைத் தன் மனம் முழுதும் நிரப்பிக்கொண்டான் நவீன்.

தெய்வத்தை வணங்காமல் தன் தேவதையைப் பார்வையால் விழுங்கிக் கொண்டிருந்தவனை விக்னேஷ் அவனது முழங்கையால் இடித்தான்.

‘அப்பா! குறிஞ்சி ஆண்டவா! அடுத்த வருஷம் நானும், நந்தினியும் ஜோடியாக உன் சன்னதிக்கு வரணும். கொஞ்சம் உன் கருணைப் பார்வையை இந்தப் பக்கம் திருப்பு.’ என்று மனமுருகி வேண்டிக் கொண்டான்.

கோவிலிலிருந்து வெளியே வந்ததும் விக்னேஷ் மெல்லிய குரலில் நவீனிடம், “நவீன்! எப்போ நந்தினிகிட்ட நீ விரும்பற விஷயத்தை சொல்ல போற? ரொம்ப லேட் செய்யாதே!” என்று கூறினான்.

தங்கள் முன்னால் நடந்து சென்றவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டே, “சொல்லணும் விக்னேஷ்! ஆனால் ஏற்கனவே அவகிட்ட வழிஞ்சான் கேஸ் என்று பேரு வாங்கினதில் ஒரு மாதிரி இருக்கு. கொஞ்சம் போகட்டும். வீட்டிலேயே முறைப்படி பொண்ணு கேட்க ஏற்பாடு செய்யறேன். அம்மா, அப்பாகிட்ட ஃபோனில் சொல்லத் தயக்கமா இருக்கு.” என்றான் நவீன்.

“இங்கேயிருந்து பாண்டிச்சேரி தானே மேன்? நீயே நேரடியா வீட்டில் போய் விஷயத்தை சொல்ல வேண்டியதுதானே?”

“டேய்! எடுத்தோம், கவிழ்த்தோம்னு... இந்த மாதிரி விஷயத்தை டீல் செய்ய முடியாது விக்னேஷ். வாழ்க்கை முழுசும் வரப் போகிற உறவு... நிதானமா செய்யணும்டா.”

“ம்ம்... எதுனாலும் சீக்கிரம் செய்.”

பக்கத்திலிருக்கும் கடைகளில் சில நேரம் கழித்துவிட்டு மதிய உணவையும் முடித்துக்கொண்டு, எல்லோரும் ஏரியில் கால வரையின்றி படகு சவாரி செய்தார்கள். எப்படியோ விக்னேஷ் நந்தினியும், நவீனாவும் இருக்கும் படகிலேயே நவீனும், தானும் இருப்பது மாதிரி பார்த்துக் கொண்டான். சும்மாவா சொன்னார்கள் பெரியவர்கள்... தோள் கொடுப்பான் தோழன் என்று!!!

நந்தினி சிறுகுழந்தையின் உற்சாகத்துடன் பெடல் போட்டிங்கை ரசித்ததையும், வாய் ஓயாமல் தோழியிடம் பேசிக் கொண்டு வந்ததை மட்டுமில்லாமல் நந்தினியின் சின்னச் சின்ன அசைவுகளையும் கூட ரசித்தபடியே வந்தான் நவீன்.

பேச்சிலும், ரசனையிலும் படகு சவாரி இனிதே முடிந்ததும் நண்பனை தனியாக அழைத்து, “படகு சவாரியெல்லாம் நல்லபடியா முடிஞ்சதா சார்? நகராத மலை, பெடல் செய்த படகு, ஏரியில் நீந்திய மீன் எல்லாம் சூப்பரா இருந்ததுல்ல?” என்று நக்கலாகக் கேட்ட விக்னேஷை முறைத்தான் நவீன்.

“என்னடா கிண்டலா? இப்போ என்னை என்னச் செய்ய சொல்ற?”

இத்தனை உதவிகள் செய்தும் நண்பன் காதலைச் சொல்வதற்குத் தயக்கத்துடனே இருப்பதைப் பார்த்து விக்னேஷ், “நவீன்! உனக்கு பதில் நான் வேணா ப்ரொபோஸ் செய்யவா?” என்று ரகசிய குரலில் கேட்டு சன்மானமாக இரண்டு அடிகளை முதுகில் பெற்றுக் கொண்டான்.

அடிகளைப் பெற்றுக் கொண்ட பிறகே தான் சொன்ன விஷயம் உரைக்க, “ஹையோ இல்லைடா நவீன்! உன் சார்பில் நான் என்று சொல்ல வந்தேன்.” என்று கொஞ்சம் குரலை உயர்த்தி விளக்கம் சொன்னான்.

“மகனே! அப்படி மாதிரி ஏதாவது ஏடாகூடமா ஐடியா வைச்சிருந்தால்.... அப்படியே ஏரியில் தள்ளி விட்டுடுவேன். ஒழுங்கா ஊர் போய் சேர முடியாது.” என்று புன்னகையுடன் கையை அசைத்து விக்னேஷை மிரட்டும் பொழுது நவீனாவின் குரல் இடையிட்டது.

“ஐஸ் க்ரீம் கடைக்குப் போலாமா நவீன்? விக்னி உனக்கு?”

“போகலாம் வீன்ஸ்!” என்று சொல்லிவிட்டு விக்னேஷிடம், “ஏன்? இன்னும் பத்து பேரை சாட்சிக்கு வைச்சுட்டு ப்ரொபோஸ் செய்யவாடா? கொஞ்சமாவது தனிமை கிடைக்க வேண்டாமா? ஏன்டா நீ வேற புரியாமல் பேசிக்கிட்டு? முதலில் எனக்கு அவளைப் பற்றி என்ன தெரியும்? என்னடா அப்படி பார்க்கிற? பிடிக்காமலில்லை... பிடிச்சிருக்கு...” என்று நவீன் இழுக்கவும், அவனைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டான் விக்னேஷ்.

“மச்சி! எனக்கிருக்கிற அஞ்சரை அறிவுக்கு நீ சொல்றதையெல்லாம் புரிஞ்சுக்க முடியலைடா. சைட் அடிக்கிறதுக்கு மட்டும் சாட்சி வைச்சுக்கிற நீ... ப்ரொபோஸ் பண்ண பத்து பேரைச் சாட்சிக்கு வைக்க முடியுமானு கேட்கற... இதில் புரியாமல் பேசறேன்னு என்னை வேற சொல்லிட்டு?” என்று கேட்டபடியே ஐஸ்க்ரீம் கடையில் ஆர்டர் செய்தவிட்டு நவீனாவின் மேஜையில் சென்றமர்ந்தான்.

நவீனா, “என்ன பயங்கர தீவிரமா டிஸ்கஸ் செய்துட்டு வரீங்க? என்ன விஷயம்?” என்று கேட்கவும், சிரித்தபடியே நவீன், “விக்னேஷ் இன்னைக்குத் தான் அவனுக்கு அஞ்சரை அறிவுன்னு ஒத்துக்கிட்டான்.” என்று கண் சிமிட்டினான்.

“அடப்பாவி! அங்கே அங்கே கட் பண்ணி, எடிட் பண்ணிட்டியே நவீன்? நீ துரோகிடா!” என்று விக்னேஷ் புலம்பிய பொழுது, “நவீ! இங்கே குக்கீஸ் அண்ட் க்ரீம் ஃப்ளேவர் ஐஸ்க்ரீம் தீர்ந்து போச்சாம். இப்ப தான் கேட்டேன். எனக்கு வெண்ணிலா வேண்டாம். உனக்கு மட்டும் வாங்கறேன்.” என்று வாடிய முகத்துடன் சொன்னாள் நந்தினி.

நவீனா ஃபோன் வந்திருப்பதாகச் சொல்லி எழுந்து சென்றுவிட நவீன், “ஒரு நிமிஷம்டா!” என்று விக்னேஷிடம் கூறிவிட்டுச் சென்றான்.

நவீன் திரும்பி வந்த ஓரிரு நிமிடங்களில் கடை சிப்பந்தி நந்தினியிடம் வந்து அவளுக்குப் பிடித்த ஐஸ்க்ரீமைக் கொடுத்து, “மேடம்! நீங்க கேட்ட ஃப்ளேவர். உள்ளே இருந்ததை சரியா கவனிக்கலை.” என்று அதைக் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றார்.

“ரொம்ப முத்திப் போச்சு!” என்று விக்னேஷ் புன்னகையுடன் முணுமுணுக்க, அவனை நிமிர்ந்தும் பார்க்கவில்லை நவீன்.

பார்த்திருந்தால் மட்டும் என்ன ஆகியிருக்கும்? மீண்டும் ஐந்தரை அறிவுக்கு புரியாத சில வரையறைகளை நவீன் உருவாக்க வேண்டியிருந்திருக்கும்!!!

ஏரியின் கிழக்குப் புறத்திலிருந்த ‘ப்ரையன்ட்’ பூங்காவிற்குச் சென்று விதவிதமான ஆர்க்கிட் வகைச் செடிகளைப் பார்த்து ரசித்திவிட்டு இரவு அவர்கள் தங்கியிருக்கும் ஹோட்டலுக்கு அருகே கேம்ப்-ஃபையர் போடலாம் என்று அனைவரும் முடிவெடுத்திருந்தனர்.

அவர்களுடன் வந்த வழிக்காட்டி பூங்காவிற்குச் செல்லும் வழியில், “இப்ப நம்ம போகும் பார்க் ரொம்ப புகழ்பெற்றது சார். நீங்க இன்னும் ரெண்டு மாசத்துக்கு முன்னாடி வந்திருந்தால் பூ, காய்கறி கண்காட்சி எல்லாம் பார்த்திருக்கலாம். ரொம்ப அழகா இருக்கும் மேடம். நிறைய ஹைப்பரிட் வகையெல்லாம் இருக்கு. இங்கிருந்து வெளிநாட்டுக்குக் கூட செடி ஏற்றுமதி ஆகுது.” என்று பூங்காவைப் பற்றிய விவரம் கூறினார்.

நவீன் இந்த முறை தனியாக விக்னேஷுடன் சுற்றிக் கொண்டு புகைப்படங்கள் எடுத்துக் கொண்டிருந்தாலும் தற்செயலாக நந்தினி பேசியது காதில் விழுந்தது.

“ஹிப்போ! இந்த வெள்ளை ஆர்க்கிட்டில் லைட் பிங்க் கலர் வர்ற மாதிரி ஒரு டிசைனர் புடவை எடுக்கணும்ன்னு ரொம்ப நாளா அம்மாக்கிட்ட சொல்லிட்டே இருக்கேன். ஆனால் அம்மா வெள்ளைக் கலர் புடவையே கூடாதுன்னு தடா போடறாங்க.” என்று கண்களை விரித்து சொல்லிக் கொண்டிருந்ததை உள்வாங்கினான்.

அதோடு தன் மனதிற்குள் நவீன், ‘கட்டாயம் நம் திருமணம் முடிந்த பிறகு உனக்குப் பிடிச்ச வெள்ளைக் கலர் டிசைனர் புடவையில் பிங்க் கலர் வர்ற மாதிரி வாங்கிடலாம். சரியா ஸ்வீட்டி?’ என்று ஆசை தீரக் கொஞ்சிக் கொண்டான்.

வெளிச்சம் குறையும் வரை பூங்காவில் நேரம் செலவு செய்த குழுவினர் முன்னர் முடிவு செய்திருந்த மாதிரியே கேம்ப்-ஃபையர் என்று அனைவரும் தங்குமிடத்திற்கு அருகிலேயே கையில் ஆளுக்கு ஒரு சால்வையுடன் குழுமினர். நந்தினியைப் பார்க்கும் வகையில் அவளுக்கு எதிரே அமர்ந்தான் நவீன்.

நவீன் டீமில் வேலை செய்யும் சுரேஷ், “எங்கம்மா டூரில் வேளா வேளைக்கு சாப்பிட்டு, தூங்கி உடம்பைப் பார்த்துக்கச் சொன்னாங்க. இப்போ பாரு... கேம்ப் ஃபையருக்கு நான் தான் தலைமை தாங்க வேண்டியதா இருக்கு. எப்போ முடிக்கலாம்?” என்று போலியாக அலுத்துக் கொண்டே உட்கார்ந்தான்.

நவீனா, “அம்மா சொல்றதையெல்லாம் அப்படியே கேட்டு நடக்கிற மாதிரி தான் சுரேஷ்... உன் பில்ட்-அப் தாங்க முடியலை.” என்று சின்னக் கல்லை அவன் மேல் எறிந்தான்.

அவன் அருகிலிருந்த சௌந்தர்யா, “அவங்க அம்மா எதுக்கு இப்படி சொல்லியிருப்பாங்கன்னு தெரியுமா வீன்ஸ் உனக்கு? நேத்து தான் பி.பி.சி-யில் சொன்னாங்க... கொரில்லா இனமெல்லாம் அழிஞ்சட்டு வருதுன்னு. அதான் பிள்ளை மேல் தனி அக்கறை.” என்று சொல்லி முடிக்கும் முன்பே எல்லோரும் சிரித்துவிட அவளைச் செல்லமாக முறைத்தான் சுரேஷ்.

“சரி சரி விடு! நமக்குள் இதென்ன புதுசா? நீ கொரில்லா என்றால் நானும் அது தானே?” என்று சமாதானம் சொல்வது போல் சொல்லிவிட்டு, “நம்ம என்ன கிங்-காங் படத்தையா ரீ-மேக் செய்துட்டு இருக்கோம்?” என்று மீண்டும் காலை வாரினாள் சௌந்தர்யா.

எல்லோரும் சிறிது நேரம் அரட்டையடித்த பிறகு சுரேஷ், “ஹே! இப்போ நம்ம ‘பாஸிங் தி பால்’ விளையாடலாம். நான் மியூசிக்கை ஸ்டாப் செய்யும் போது யார் கையில் பந்து இருக்குதோ அவங்க ஏதாவது செய்யணும். ஒகேவா?” என்று எல்லோர் சம்மதமும் பெற்று ஆட்டத்தைத் தொடங்கினார்கள்.

பந்து ஷர்மாவின் கரத்தில் தங்கிவிட ஏதாவது செய்வது அவரின் முறையாயிற்று.

“என்னால் ‘பலேலக்கா’ எல்லாம் ஆட முடியாதுப்பா. நான் என்னோட மனைவி ஆபீசில் நடந்த ஒரு ஜோக் சொல்றேன். அவங்க வருமான வரி சம்பந்தப்பட்ட வேலைப் பார்க்கிறாங்க. ஒரு தடவை ரெய்டுக்குப் போயிருந்த போது, ஒரு ஆபீசில் கேஷுவலா அங்கே வேலைப் பார்த்துட்டு இருந்தவரிடம்... ‘உங்க ஆபீசில் யார் யாரெல்லாம் லஞ்சம் வாங்குறாங்க?’ என்று விசாரணை நடத்தியிருக்காங்க. அதுக்கு அவர் விசாரணைன்னு தெரியாமலேயே ‘அதைச் சொன்னால் எவ்வளவு தருவீங்கன்னு கேட்டிருக்கார்.’” என்று சொல்லிவிட்டு அவர் சிரிக்க, எல்லோரும் அவரை முறைத்தனர்.

நந்தினி, “சரி ஷர்மாஜி! எங்கே ஜோக் சொல்றேன்னு சொல்லிட்டு எதுவுமே சொல்லலை?” என்று சீரியசான முக பாவத்தில் கேட்கவும் அனைவரும் வாய்விட்டுச் சிரித்தனர்.

“சரிப்பா! ஸ்டாப் தி மியூசிக்.” என்று விக்னேஷ் சொல்லவும் அந்த ஆட்டத்தின் முடிவில் செளந்தர்யாவின் முறை வந்தது.

“நான் கொஞ்சம் கஷ்டமான விடுகதை சொல்றேன்.” என்று செளந்தர்யா சொல்லவும், “கரெக்டா சொன்னால் கிங் காங் படத்துக்கு டிக்கெட் ஃப்ரீயா சவுண்ட்?” என்று புன்னகையுடன் வினவினாள் நந்தினி.

“யூ டு நந்தினி?” என்று சுரேஷ் கேட்க, “நோ மேன்! ஐ அம் ஜஸ்ட் ஒன். சிங்கிள்... நிஜம்மா...” என்று சொன்னதும் நவீனுக்கு சந்தோஷமாய் இருந்தது. நவீனுக்கு நந்தினி மீது காதல் இருந்தாலும் அவளுக்கு வேறு நாட்டம் இருந்தால் என்ன செய்வது என்ற பயம் உள்ளூர இருந்துகொண்டே இருந்தது. இப்பொழுது அவள் மூலமாகவே ‘சிங்கிள்’ என்று தெரிய வரவும் அவனுக்கு மிகவும் சந்தோஷம் தான்.

“அம்மா தாயே! நான் யூ டு நந்தினின்னு தெரியாமல் சொல்லிட்டேன். டுட்-டு-டு என்னை விட்டுன்னு எஸ்.வி.சேகர் வசனத்தை சொல்லிட்டு பேசாமல் இருந்திருக்கணும்.” என்று மூக்கால் அழுதான் சுரேஷ்.

“அழாதே சுரேஷ்!” என்று செளந்தர்யா தேறுதல் சொல்லவும் நிமிர்ந்த சுரேஷ், “நான் விடுகதை சொல்றதுக்கு முன்னடியே அழுதால் எப்படி?” என்று அவள் அடுத்ததாகக் கேட்கவும், தோளில் தூசி தட்டுவது போல துடைத்துக் கொண்டான்.

செளந்தர்யா சீரியசாக, “அமாவாசை கும்மிருட்டு... ராத்திரி பன்னிரண்டு மணி... பதிமூணாம் நம்பர் வீடு.... அந்த தெருவில் நாய் பயங்கரமா ஊளையிடுது...” என்று மர்மக்கதை போல அவள் சொல்லிக்கொண்டுப் போக, அனைவரின் இதயத் துடிப்பும் சிறிது அதிகரித்தது.

விக்னேஷ், “சவுண்ட்! எங்க வீட்டில் நான் ஒரே பையன். என்னை இப்படியெல்லாம் பயமுறுத்தக் கூடாது.” என்று பயப்படுவது போல் பாவனை செய்து சொன்னான்.

“ஷ்.....” என்று அவனை வாய் மேல் விரல் வைத்து அடக்கிய செளந்தர்யா தொடர்ந்து தன்னுடைய விடுகதையைச் சொன்னாள்.

“அந்த பூனை சுத்திலும் கண்ணை உருட்டி பார்க்குது. அந்த வீட்டில் ஜல்... ஜல்ன்னு சலங்கைப் போட்ட ஒரு அம்மா தலையை விரிச்சுப் போட்டுக்கிட்டு... தலையில் மல்லிகைப் பூவையும், நெத்தி நிறைய குங்குமமும் வைச்சுட்டு... பூனைக்கு முன்னாடி ஒரு தட்டில் பாலை வைக்கிறாங்க. இன்னொரு தட்டில் மீன்... இன்னொரு தட்டில்... எலி என்று இருக்கு. இப்போ அந்த பூனைக்கு கண்ணு எது மேல இருக்கும்?” என்று திகில் மூட்டும் குரலில் வினவினாள்.

சுரேஷ் வெகு சீரியசாக, “எனக்கு தெரியுமே? எலி அதோட பெஸ்ட் எனிமி. அதனால் அது மேல தான் இருக்கும்.” என்றான்.

மற்றுமொருத்தர், “பெஸ்ட் ஃபிரண்ட் மாதிரி இதென்ன பெஸ்ட் எனிமியா? நான் சொல்றேன், பூனைக்கு பால் என்றால் ரொம்ப பிடிக்கும். அது மேலேயா?” என்று ஆர்வமாகக் கேட்கவும், தலையை வேகமாக இடமும் வலமுமாக அசைத்தாள் சௌந்தர்யா.

விக்னேஷ் அறிவு ஜீவியாக, “சோ சிம்பிள். ரெண்டுமே இல்லையென்றால்... மீன்?” என்று பதில் தந்தான்.

சௌந்தர்யா, “தப்பு... தப்பு... தப்பு...” என்று சொல்லிவிட்டு, “பூனையோட கண்ணு... பூனையோட கண்ணு... அதோட மூக்கு மேல தான் இருக்கும்.” என்று கண் சிமிட்டியபடி சொல்ல, அங்கிருந்த ஆண்கள் கைகளை நம்பியார் போல் தேய்த்துக்கொண்டு கேவலமான ஒரு ‘லுக்’ கொடுத்தனர்.

“உன் காலைக் காண்பி சவுண்ட்! அப்படியே பிடிச்ச இழுத்து வாரி விடறேன்.” என்று பற்களை நர-நரத்தான் சுரேஷ்.

நந்தினி கண்களில் நீர் வழிய சிரிப்பதைத் தன் மனப் பெட்டகத்தில் சிறைப் பிடித்த நவீன், அவள் குளிரில் லேசாக நடுங்குவதைப் பார்த்து, “ரொம்ப லேட் ஆச்சு. உள்ளே போலாமா?” என்று அனைவரிடமும் பொதுவாகக் கேட்டான்.

“ஹே! அதெப்படி போக முடியும்? நாங்க எல்லாம் ஜோக் என்ற பெயரில் உங்களைக் கடிச்சோமில்ல? இப்போ உங்க டர்ன். இல்லாட்டி உங்களுக்கு இங்கே தான் நைட் கேம்ப்.” என்றான் சௌந்தர்யா.

எல்லோரும் மறுபடியும் விளையாட்டை ஆரம்பிக்க, பந்து விக்னேஷிடம் நின்றுவிட்டது.

அவன் தன் தோளிலிருந்த சால்வையை ரஜினிகாந்த் மாதிரி ஸ்டைலாக கலைத்துப் போட்டு, “தலைவர் மாதிரி ஒரு பன்ச் சொல்றேன். ரெடி?” என்றுவிட்டு, கிட்டத்தட்ட அவர் குரலில், பாவனையில், “கண்ணா.... நாய் பிஸ்கட் நாய்க்கு போட்டா அது உன்னை விட்டுட்டு பிஸ்கட்டை சாப்பிடும். ஆனால் டைகர் பிஸ்கட்டை டைகருக்கு போட்டால்... அது பிஸ்கட்டை விட்டுட்டு உன்னை சாப்பிடும். ஹா..ஹா..ஹா..இது எப்படி இருக்கு?” என்றான்.

“கேவலாமாயிருக்கு!” என்று தலையில் அடித்துக்கொண்ட நவீன், “எனக்கு கொஞ்சம் உள்ளே வேலையிருக்கு. நான் என்னன்னு பார்த்துட்டு வந்துடறேன்.” என்று கிளம்பினான். இப்படி ஒருவர் கிளம்பினாலாவது மற்றவர்கள் கிளம்புவார்களா என்று பார்த்தான்.

“உன் வேலையெல்லாம் இங்கே வெளியில் தானப்பா. சும்மா உட்கார். கேம் என்று இல்லாமல் மீதி இருக்கிறவங்க உங்கள் திறமையை மட்டும் எடுத்து விடுங்க. முடிச்சதும் கிளம்பலாம்.” என்று அறிவித்தபடியே நவீனின் கையைப் பிடித்து உட்கார வைத்தான் விக்னேஷ்.

“நந்தினி! நீ தான் நல்லா பாடுவியே. எங்கே ஒரு பாட்டு பாடறி.” என்று தேவர்மகன் சிவாஜி பாணியில் நவீனா சொல்ல, “எந்த பாட்டு அய்யா?” கண்ணை உருட்டிக் கொண்டு சின்னக் குழந்தைப் போல் கேட்டாள் நந்தினி.

“எல்லாம் நம்ம பாட்டுத்தேன்.” என்று கிண்டலடித்தவன், “உனக்கு தான் ஜென்சி பாடின பாட்டெல்லாம் ரொம்ப பிடிக்குமே? அதிலிருந்தே ஒன்னை எடுத்து விடு.” என்றாள்.

“யப்பா...தாங்கலை. ஏதோ ஒன்னைப் பாடுங்க.” என்றனர் மற்ற எல்லோரும்.

நந்தினி, “நான் மைக் மோகன் மாதிரி. மைக் இருந்தால் தான் பாடவே வரும்.” என்று பந்தா செய்துவிட்டு பாடினாள்.

“என் வானிலே..ஒரே வெண்ணிலா...
காதல் மேகங்கள்...கவிதை தாரகை...ஊர்வலம். ”

பாட்டு முடியும் வரை எல்லோரும் மெய் மறந்துக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நவீனைப் பற்றி கேட்கவே வேண்டாம். தன் வீட்டில் நந்தினி பாடுவது மாதிரியும், இவன் பியானோ வாசிப்பது மாதிரியுமான இனிய கற்பனைகளில் ஆழ்ந்தான்.

கைத்தட்டும் ஓசை அடங்கியதும் விக்னேஷ், “ஹே எங்காளும் கொஞ்சம் சுமாராவே பாடுவான். பாடு நவீன்.” என்று அவனை இடித்தான்.

‘எந்தப் பாடலைப் பாடலாம்’ என்று கண்களை மூடி யோசிக்க, அவனது மூடிய விழிகளிலும் நந்தினி வந்து அழகாகச் சிரித்தாள்.

“விழி மூடி யோசித்தால் அங்கேயும் வந்தாய் முன்னே முன்னே தனியாக பேசிடும் சந்தோஷம் தந்தாய் பெண்ணே பெண்ணே அடி! இது போல் மழைக் காலம் என் வாழ்வில் வருமா... மழைக் கிளியே...மழைக் கிளியே...உன் கண்ணைக் கண்டேனே விழி வழியே...விழி வழியே... நான் என்னைக் கண்டேனே... செந்தேனே...

கடலாய் பேசிடும் வார்த்தைகள் யாவும் துளியாய் துளியாய் குறையும் மௌனம் பேசிடும் பாஷைகள் மட்டும்... புரிந்திடுமே தானாய் எந்தன் கால்களிரண்டும் உந்தன் திசையில் நடக்கும் தூரம் நேரம் காலம் எல்லாம்... சுருங்கிடுமே இந்தக் காதல் வந்துவிட்டால்...நம் தேகம் மிதந்திடுமே விண்ணோடும் முகிலோடும் விளையாடித் திரிந்துடுமே.

ஆசை என்னும் தூண்டில் முள் தான் மீனாய் நெஞ்சை இழுக்கும் மாட்டிக்கொண்ட பின் மறுபடி மாட்டிட... மனம் துடிக்கும் சுற்றும் பூமி என்னை விட்டு தனியாய் சுற்றிப் பறக்கும் நின்றால்... நடந்தால்... நெஞ்சில் ஏதோ... புது மயக்கம் இது மாய வலையல்லவா... புது மோன நிலையல்லவா... உடை மாறும்... நடை மாறும்... ஒரு பாரம் எனைப் பிடிக்கும்!”

குரலில் தன் காதல் அனைத்தையும் கொட்டிப் பாடினான் நவீன்.

“வாவ்! மச்சி! கலக்கிட்டோ!” அவன் முதுகில் ஓங்கித் தட்டினான் விக்னேஷ்.

நவீனா, “நவீன்!!! உன் குரல் சுமாராக இருந்தாலும்... என்ன எமோஷன்? என்ன குழைவு? என்ன...எனி லவ்சா?” அவனருகில் உட்கார்ந்திருந்தவள் மெல்லிய குரலில் விசாரித்தாள்.

தன்னை மீறிய பார்வை நந்தினியிடம் செலுத்தியவன், அதை நவீனா கவனிக்கும் முன் சிரித்து மழுப்பினான்.

அப்பொழுது சமாளித்த நவீனால் இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் நேரடியாக நவீனா வினவிய பொழுது சமாளிக்க முடியாமல் போனது.

*****

அத்தியாயம் 10

மூன்று நாட்களையும் கொடைக்கானலில் சந்தோஷமாகக் கழித்துவிட்டுச் சென்னைக்கு எல்லோரும் ரயிலில் திரும்பிக் கொண்டிருந்தனர். நந்தினிக்குக் கிளம்பும் பொழுது லேசாக காய்ச்சல் இருந்ததால் சோர்வாகவே காணப்பட்டாள்.

நவீனின் எதிர்ப்புறத்து இருக்கையில் அமர்ந்திருந்த நந்தினி, “ரொம்ப ஜாலியா இருந்துச்சு இல்ல ட்ரிப்? அட்லீஸ்ட் வருஷத்துக்கு ஒரு தடவை இந்த மாதிரி ட்ரிப் ப்ளான் செய்யணும். மனசுக்கும் ரிலாக்ஷேன். இல்ல நவீன்?” என்று அவனையும் பேச்சில் சேர்த்துக் கொண்டாள்.

நவீன், “என்னை விட்டால் இது மாதிரி ட்ரிப் மாசத்துக்கு ஒரு தடவைன்னா கூட ஓகே தான்.” என்றான் குசம்பாக.

“ஓ! நான் அங்கே “பேர் ஷோலா” ஃபால்ஸில் விழாமல் இருக்க என் கையைப் பிடிச்சுக்கிட்ட மாதிரி கேர் இருந்தால்... ஐ அம் ஆல்சோ ரெடி.” என்று வெகுளியாகச் சிரித்தாள் நந்தினி.

சனிக்கிழமை அருவிக்குச் சென்ற பொழுது நந்தினி இடுப்பளவு தண்ணீர் இருக்கும் இடத்தில் விழாமல் கையைப் பற்றி தடுத்திருந்தான் நவீன். அதைத் தான் இப்பொழுது சொன்னாள் நந்தினி.

மிக சன்னமான குரலில், “அதுக்குத் தானே காத்திருக்கிறேன் ஸ்வீட்டி!” என்று நவீன் கூறியது நவீனாவின் செவிகளில் விழுந்தது. அதைத் தொடர்ந்து நவீனையும், அவனது நடவடிக்கைகளையும் கூர்ந்து கவனிக்கலானாள்.

“அப்பா! ... தாங்கலைடா சாமி. ‘இந்த ட்ரிப்பே வரமாட்டேன்னு சொல்லி வந்தவனே’ என்று சிச்சவேஷன் சாங் பாடனும். இவரு மாசம் ஒரு ட்ரிப் போவாறாம் . எல்லாம் நேரம் தாண்டா. அதுக்கு நாங்க எல்லாம் உண்டா?” கிண்டலடித்தான் விக்னேஷ்.

அப்போது ரயிலில் சில வியாபாரிகள் பழங்கள் விற்றுக் கொண்டிருக்க நவீனா, “என் வீட்டுப் பக்கத்தில் ஒரு கல்யாண தரகர் இருக்கிறார். அவர்கிட்ட ஏதாவது மாப்பிள்ளை வந்தால் போதும்... அவரு சும்மா பயங்கர கப்சாவிட்டு எப்படியாவது பெண் வீட்டுக்காரங்களை சம்மதிக்க வைக்கனும்னு பார்ப்பாரு. அந்த மாதிரி...” என்று பேச்சைத் தொடங்கினாள்.

நந்தினி, “கடவுளே! எப்படி தான் பொய் சொல்லி கல்யாணம் பண்ணி வைக்கிறாங்களோ? முதல் கோணல் என்றால் முற்றும் கோணலாகத் தானே முடியும்? மணலை கயிறா திரிப்பாறு... வானத்தை வில்லா வளைப்பாறுன்னு கதை சொல்றதையும் மக்கள் எப்படித் தான் நம்புறாங்களோ?” என்று தோளை அலட்சியமாகக் குலுக்கினாலும் முகத்தில் அந்த விஷயத்திற்கான அதிருப்தி தெரிந்தது.

“ஆயிரம் பொய் சொல்லி கல்யாணம் பண்ணலாம் என்று சொல்லியிருக்காங்க நந்தினி. அந்த மாதிரி தான் இதுவும்.” என்றான் விக்னேஷ்.

“ஹையோ! அது ஆயிரம் பொய் சொல்லி என்று வராது. ஆயிரம் போய் சொல்லி... அதாவது ஆயிரம் முறை போய் சொல்லி கல்யாணம் பண்ணலாம்னு இருந்தது தான்... இப்படி பொய் என்று நாளடைவில் மருவிடுச்சு.” என்று விளக்கம் சொன்னாள் நந்தினி.

நவீனா, “ஏய்! நான் தமாஷா ஒரு விஷயம் சொல்லலாம்னு தான் இதை ஆரம்பிச்சேன்... அதற்குள் ஏன் இப்படி வாக்குவாதம்? கூல்! கூல்!” என்று சமாதானம் சொல்லிவிட்டு, “இப்போ ரயில் பிளாட் ஃபார்மில் மாப்பிள்ளை ஏதாவது சுண்டல், முறுக்கு, பழம் இந்த மாதிரி விக்கிறார் என்றால்... கல்யாணத் தரகர் எப்படி சொல்வார்ன்னு ஒரு சின்ன கற்பனை... ‘மாப்பிள்ளை நின்னா ரயில் ஓடும். ரயில் நின்னா மாப்பிள்ளை ஓடுவார். அந்த அளவுக்கு அவர் தொழிலில் பிஸியான ஆள்’ என்று பெண் வீட்டுக்காரங்ககிட்ட சொல்வார்.” என்றதும் அனைவரும் சிரித்தனர்.

“எதற்கும் கொஞ்சம் அந்த தரகர்கிட்ட ஜாக்கிரதையாவே இருடி ஹிப்பி. அப்புறம் நீ சாப்ட்வேர் இஞ்சினியர் என்றதும் ஓடுற மாப்பிள்ளையை விட்டு பறக்கிற மாப்பிள்ளையா உனக்கு பார்த்திடப் போறாரு!” என்று கமென்ட் சொன்னாள் நந்தினி.

திண்டுக்கல் ரயில் நிலையத்தில் வண்டி நின்ற பொழுது, “நவீன்! வற்றியா? வாட்டர் பாட்டில் வாங்கிட்டு வந்துடலாம்.” என்று உடன் வருமாறு அழைத்தாள்.

“ஏன் வின்ஸ்? எதுவும் ஓடற மாப்பிள்ளையா பார்க்கிற ஐடியா இருக்கா? ஸ்டேஷனுக்கு ஸ்டேஷன் இறங்கிடறே?” என்று கிண்டல் செய்தான் விக்னேஷ்.

“நீ வா நவீன். இவன் கிடக்கிறான்...” என்று மீண்டும் தன்னை மட்டும் குறிப்பாக அழைத்துமே என்னமோ விஷயமென்று நினைத்து அமைதிக் காத்தான் நவீன்.

அவனின் நினைப்பைப் பொய்யாக்காமல் இறங்கிய உடனேயே நவீனா, “என்ன நவீன்? என்ன நடக்குது?” என்றாள் விசாரிக்கும் தோரணையில்.

‘எதுவாக இருந்தாலும் இவன் நேரடியாகவே சொல்லட்டும்’ என்றெண்ணி, “உனக்கு எதைப் பத்தி தெரியனும்? எதுவாக இருந்தாலும் நேரடியாக கேளு வின்ஸ்!” என்றான் நவீன்.

“நானும் கவனிச்சுட்டுத் தான் இருக்கேன். மாஞ்சி மாஞ்சி வீடியோ எடுக்கிறதும், போட்டோ எடுக்கிறதும்? எதுவும் புது ட்ராக் போடறியா? நான் யாரைப் பத்தி, எதைப் பத்தி சொல்றேன்னு தெரியுமென்று நினைக்கிறேன்.” என்று கறாரான குரலில் விஷயத்திற்கு வந்தாள்.

எல்லோருக்கும் தெரியும் வகையிலா நான் இருக்கிறேன்? விக்னேஷ் என்னுடன் நிறைய நேரம் கூடவே இருப்பவன் என்பதால் அவனுக்கு தெரிய வாய்ப்பு அதிகம், தெரிந்தும்விட்டது. இப்பொழுது இவளுமா என்று ஒருபுறம் வெட்கப்பட்டாலும் மற்றொரு பக்கம் சந்தோஷமே வந்தது.

ஒரு நிமிடம் இன்னமும் நந்தினியிடமே தெரிவிக்கவில்லையே என்று தயங்கியவன், “எஸ் வீன்ஸ்! ஐ அம் இன் லவ் வித் ஹேர்!” என்றான் மோகன முறுவலுடன்.

“ரியலி! சர்ப்பரைஸ்! சர்ப்பரைஸ்! எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷம் நவீன். ஐ அம் சாரி. டைம் பாஸ் மாதிரி இருந்தால் கண்டிக்கணும்னு தான் தனியா விசாரிக்கிற மாதிரி. நீங்க ரெண்டு பேருமே எனக்கு ஃபிரண்ட்ஸ் நவீன். யூ போத் மேக் ஃபெர்பெக்ட் கபிள். அவக்கிட்ட சொல்லலை போல இன்னமும்? எப்போ சொல்ல போற?” என்று சற்றுமுன் தோன்றிய கவலையெல்லாம் மறந்து ஆர்வமாக வினவினாள் நவீனா.

“சொல்லணும் வீன்ஸ்! ஆனால் என்னமோ தெரியலை. கொஞ்சம் தயக்கமாகவே இருக்கு. அவள் ஏதாவது அசிங்கமா சொல்லிட்டாள்னா...? பட்டு பட்டுன்னு பேசறவ வேற உன் ஃபிரண்ட்?” என்றான் தயக்கமாக.

“நவீன்! நான் உன்னை இப்படி பார்த்ததே இல்லை. ஆபீசில் கூட எந்த ஒரு விஷயத்தையும் அழகா டீல் பண்ணுவியே நவீன்? உன்னை மறுக்கிறதுக்கும் நந்தினிக்கு காரணமே இல்லையே. நல்ல வேலை, படிப்பு, குணம், குடும்பம் இருக்கு. அப்புறம் என்ன? ரொம்ப நாள் கடத்தாதே!”

“இதெல்லாம் இருந்தால் மட்டும் காதலிக்கணுமா வீன்ஸ்? இதெல்லாம் அவளோட அம்மா-அப்பாக்கு போதுமா இருக்கும். நந்தினிக்கு...? பார்க்கலாம். நந்தினிக்கு இது வரைக்கும் என் மேல் அந்த மாதிரி எண்ணமே தோணலை என்று தான் நினைக்கிறேன். விக்னேஷ்கிட்ட சொன்ன மாதிரி தான். இன்னமும் பத்து, இருபது நாளில் வீட்டில் பேச சொல்லணும்.” என்று முடித்தான் நவீன்.

“அவங்க வீட்டில் கூட அலையன்ஸ் பார்க்க ஆரம்பிச்சுட்டாங்கன்னு தான் நினைக்கிறேன் நவீன். சிக்னல் கொடுத்தாச்சு. வா!” என்று நவீனா சொல்லியபடியே நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

ரயில் கிளம்பிய சிறிது நேரத்தில் நவீனா அடுத்த கம்பார்ட்மென்ட்டில் இருந்த செளந்தர்யாவிடம் சென்று வருவதாகச் சொல்லிச் செல்ல, விக்னேஷும் அவளுடன் சென்றான். ஷர்மா மற்றும் சிலரும் ஏற்கனவே உறங்கி விட்டிருந்தனர். கையில் சில புகைப்படங்களை வைத்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த நந்தினி நவீனின் அருகில் வந்தமர்ந்தாள்.

நிழற்படங்களைப் பார்த்தபடியே, “இந்த போட்டோ பாருங்க நவீன். எவ்வளவு நேச்சுரலா அழகா இருக்கு இல்ல?” என்று அவளிடம் இயல்பாக உரையாடினாள் நந்தினி.

அவள் முகத்தையே பார்த்து நவீன், “ம்ம்... ரொம்ப அழகா இருக்கு.” எனவும், அவனின் குரலில் வித்தியாசத்தை உணர்ந்து அவனைப் பார்த்தவளிடம் போட்டோவைக் காண்பித்து, “எப்படி இவ்வளவு சீக்கிரம் பிரிண்ட் போட்டீங்க?” என்றான்.

“முதல்நாள் ட்ரிப் மட்டும் தான் பிரிண்ட் போட்டிருக்கு. பில்லர் ராக்ஸ், ஃபால்ஸ் போனதெல்லாம் சென்னைக்குப் போய் தான் பிரிண்ட் போடணும். உங்க டிஜிட்டல் கேமராவில் இருக்கிறதை எப்போ பிரிண்ட் செய்ய போறீங்க? பார்க்கில் நிறைய நீங்க தான் போட்டோஸ் எடுத்தீங்க இல்லையா? எனக்கும் போட்டோஸ் காபி வேணும்.” என்று கேட்டாள்.

நவீன், “இப்போ காய்ச்சல் பரவாயில்லையா? ரெஸ்ட் எடுக்கறியா?” என்று அக்கறையாகச் சொன்னான். இந்த மூன்று நாட்கள் பழக்கத்தில் ஒருமைக்கு இயல்பாகவே மாறியிருந்தான் நவீன்.

“அதெல்லாம் தேவையில்லை. சரியாகிடும். மூணு நாள் நல்ல கொடைக்கானலில் ஆட்டம்...” என்று விளக்கம் சொல்லும் பொழுதே, “ஹே! இதைப் பாருங்க. நான் லேக்கில் தண்ணியில் கை விடும் போது வேண்டாம்னு தடுத்தீங்களே? அதைக்கூட விட்டு வைக்கலை உங்க தோஸ்த்.” என்று சிரித்தாள்.

“நீயும் நவீனாவும் எப்படி ஃபிரண்ட்ஸ்?” என்று மேலும் அவளிடம் பேச்சை வளர்த்தான் நவீன்.

“ரெண்டு பேரும் காலேஜில் கிளாஸ்மேட்ஸ். அப்பவே நல்ல ஃபிரண்ட் தான். இப்போ இந்த கம்பெனி சேர்ந்த பிறகு இன்னமும் க்ளோஸ் ஆகிட்டோம்.” உறங்குபவர்களுக்கு தொந்தரவில்லாத வகையில் இருவரும் மெல்லிய குரலில் பேசிக்கொண்டு வந்தார்கள்.

“நீங்க நல்லா பாடுவீங்களா? அன்னைக்கு கேம்ப்-ஃபையரில் ரொம்ப அருமையா இருந்தது.”

“பாட்டு அந்த அளவுக்குத் தெரியாது. ப்யானோ ப்ளே பண்ணுவேன் நந்தினி. அன்னைக்கு நீ பாடின பாட்டுக்கு ப்யானோ ப்ளே பண்ணனும் போல இருந்தது தெரியுமா?” என்று நந்தினியையே பார்த்தபடி மொழிந்தான் நவீன்.

“யூ ஆர் ரைட் நவீன். எவர் க்ரீன் சாங். நீங்க ஏன் நம்ம ஆபீஸ் மியூசிக் ட்ரூப்பில் இல்லை? போன தடவை டிவி ப்ரோக்ராமில் கலந்து செமி-ஃபைனல்ஸ் முடிய வந்தோம்.” என்று உற்சாகமாகவே பேசினாள் நந்தினி.

“அப்போ நான் ஆன்சைட்க்கு போயிருந்தேன் நந்தினி.” என்று நவீன் சொல்லி முடிக்கும் முன்னரே ஜன்னலோரத்தில் அமர்ந்திருந்த நந்தினியின் கண்களில் ஏதோ தூசு விழுந்தது.

கண்களை அணிச்சையாக மூடிக்கொண்டு, “ஸ்ஸ்.. ஆ!” என்றாள்.

“என்னாச்சு நந்...து..னி...?”

“கண்ணில் தூசு விழுந்துடுச்சு. திறக்க முடியலை.” விழியின் ஓரத்திலிருந்து நீர் வடிய மொழிந்தாள் நந்தினி.

சின்ன தயக்கத்திற்குப் பிறகு அவளை நெருங்கிய நவீனை, அந்த மெல்லிய இரவு வெளிச்சத்தில் தாலாட்டு பாடிய ரயிலின் தாள கதியும், மிக அருகே தெரிந்த நந்தினியின் முகமும், குடையாய் கவிழ்ந்திருந்த இமைகளும், ஈரம் பளபளத்த இதழ்களும் அவளை வேறு உலகத்திற்கு அழைத்துச் சென்றது.

தலையை உலுக்கிக் கொண்டு அவளின் இடது இமைகளை மெல்ல பிரித்து ஊதினாள்.

“இப்போ பரவாயில்லையா நந்தினி?” என்றான் மெல்லிய குரலில் சற்றே சரியானதும்.

இமைகளைப் படபடவென கொட்டியவள், அப்பொழுதும் அவளின் ஒரு கன்னத்தைத் தாங்கிப் பிடித்திருந்த நவீனின் தொடுகையிலும், அருகில் தெரிந்த முகத்திலிருந்து பார்வையை விலக்க முடியாமலும் சில கணங்கள் திண்டாடினாள்.

அவர்களைக் கடந்து சென்ற மற்றொரு ரயிலின் வெளிச்சத்தில் தங்களை மீட்டுக் கொண்டு, தடுமாற்றத்துடன் விலகினார்கள். நவீனின் பார்வையில் தெரிந்த ஏதோ ஒரு உணர்வு நந்தினிக்கு என்னவென்று சொல்ல முடியாத படபடப்பைத் தந்தது. அவளின் மௌனம் நவீனை, ‘மறுபடியும் தன்னைத் தவறாக நினைத்துவிட்டாளோ’ என்று தவிக்க வைத்தது.

எல்லோரும் அவரவர் இடங்களுக்குத் திரும்ப, மீதி பயணம் அமைதியாகக் கழிந்தது. சென்னை வந்தடைந்து, எல்லோரும் அவரவர் இடங்களுக்குச் செல்லும் முன் நவீன் அவன் டீமில் வேலை செய்பவர்களுக்கு, பிளாஸ்டிக் கவரில் சுற்றப்பட்டிருந்த சின்ன நீல நிற ஆர்க்கிட் செடியைப் பரிசாகக் கொடுத்தான்.

நந்தினியிடம், “இது உங்களுக்கு. ட்ரிப் ஞாபகமா.” என்று வெள்ளையில் பிங்க் ஆர்க்கிட் வகை செடியைக் கொடுத்து புன்னகைத்தான்.

நந்தினியும் மறுக்காமல், “தேங்க்ஸ்!” என்று புன்னகையுடனே பெற்றுக்கொண்டு விடைக்கொடுத்தாள்.

அதன் பிறகு வேகமாக இரண்டு வாரங்கள் பறந்து சென்றது.

இதனிடையில் நவீனாவிற்கு ஃபிரான்ஸ் செல்வதற்கான வாய்ப்பு அலுவலகத்தின் மூலம் கிடைத்து புறப்பட வேண்டியதாய் இருந்தது. வெளிநாட்டுப் பயணத்திற்குத் தேவையானப் பொருட்களையெடுத்து வைப்பதில் தோழிக்கு உதவி செய்து கொண்டிருந்தாள் நந்தினி.

“ஹிப்போ! இந்த பெட்டியில் இருக்கிற திங்க்ஸ் லிஸ்ட் உன்னோட ஹேன்ட் பேகில் வைக்கிறேன். அம்மா கொடுத்த பொடி, தொக்கு என்று மட்டும் காலம் தள்ளாமல் ஏதாவது கையை, காலை சுட்டு சமைச்சு சாப்பிடு நவீ. காற்றை தின்னு உயிர் வாழலாம், தண்ணீர் மட்டுமே தேவாயிர்தம்ன்னு இருக்காதே! ஏற்கனவே அல்சர் வேற இருக்குதுடி உனக்கு. ஒழுங்கா உடம்பைப் பார்த்துக்கோ. எதுவும் மறக்கலையே நவீ?” என்று கேட்டுக்கொண்டே பொருட்களை ஒழுங்குப் படுத்திக் கொண்டிருந்தாள் நந்தினி.

நவீனா, “நந்து பாட்டி! வேறெதுவும் அட்வைஸ் இருக்குதுங்களா பாட்டி? இதை இன்னும் எத்தனை தடவை சொல்ல போறீங்க பாட்டி?” என்று கையை கட்டி வாய் மேல் விரல் வைத்தபடி கேலி செய்தாள்.

நந்தினி, “எல்லாம் என் நேரம்! கலி முத்தி போச்சு. அக்கறையில் சொன்னால் ரொம்ப தான் கிண்டல் பண்ண... போடி ஹிப்போ!” என்று பக்கத்திலிருந்த டெட்டி பியரை எடுத்து நவீனா மீது தூக்கியெறிந்தாள்.

அந்த குட்டி பொம்மையை லாவகமாக கையில் பிடித்த நவீனா, “நேரில் வர முடியலையாலும் அம்மாவிடம் அடிக்கடி போன் பண்ணி பேசு நந்து. தனியா இருப்பாங்க. இந்த ட்ரிப் எதிர்பார்க்கவேயில்லைடி. எனக்கு கஷ்டமா இருக்கு. வேலையை சீக்கிரம் முடிச்சுட்டு வந்துடனும்னு நினைச்சுட்டே இருக்கேன்.” என்று சொல்லி முடிப்பதற்குள் தொண்டை லேசாக அடைத்து கண்கள் கலங்கியது.

தோழியின் அருகில் வந்து ஆதரவாக அணைத்த நந்தினி, “கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னாடி என்னை பாட்டின்னு கேலி செய்த பூட்டி நீங்க தானா?” என்று தேற்றிவிட்டு, “லூசு!” என்று செல்லமாகக் கடிந்தாள்.

இருவரும் ஆதரவு சொல்லிக் கொண்டிருந்த வேளையில் அழைப்பு மணி ஒலிக்க, “நவீன் தான் வந்திருப்பான் நந்து. என்னுடைய லேப்டாப்பில் கொஞ்சம் பிரச்சனை இருந்ததுன்னு ரெண்டு நாளைக்கு முன்னாடி அவனிடம் கொடுத்து சரி செய்ய சொல்லியிருந்தேன். அப்போவே ஃபோன் செய்து வரேன் என்று சொல்லியிருந்தான்.” என்று விளக்கம் சொன்னபடியே கதவைத் திறக்க, அவள் எதிர்பார்ப்பை ஏமாற்றாமல் நவீன் தான் நின்று கொண்டிருந்தான்.

நந்தினி அவள் பின்னால் நின்று கொண்டு இயல்பாய், “ஆயுசு நூறு நவீன்! இப்போ தான் ஹிப்போ நீங்க தான் வந்திருப்பீங்கன்னு சொல்லிட்டு வந்தாள்!” என்று புன்னகையுடன் வரவேற்றது நவீனிற்கு மிகவும் சந்தோஷமாய் இருந்தது.

எந்தவித ஒப்பனையும் இல்லாமல் நந்தினி சற்று உயர்த்தி போட்டிருந்த குதிரை வாலிலும், காட்டன் ஜீன்சுடன் அணிந்திருந்த லுசான டி ஷர்டிலும் வீட்டிலிருக்கும் இயல்பிலிருக்க, அவளை மனதில் நிறைத்துக் கொண்டான் நவீன்.

நந்தினியிடம், “ஹாய்!” என்றுவிட்டு நவீனாவிடம், “வீன்ஸ்! எல்லாம் சரியா இருக்கு. பேக்கிங் எல்லாம் முடிச்சாச்சா?” என்று வினவினான்.

“எல்லாம் முடிச்சாச்சு! நந்தினி தான் எல்லாம் பார்த்துக்கிட்டாள்.” என்று நவீனா சொல்ல, “பெட்டியில் எடை மட்டும் பார்த்து சரி செய்யணும் நவீன். கொஞ்சம் ஹெல்ப் செய்யறீங்களா?” என்று வினவினாள் நந்தினி.

நவீன் பெட்டியின் எடையைப் பார்த்து சரி செய்யும் பொழுதே பட்டியலை சரிப்பார்த்துக் கொண்டிருந்த நவீனா, “நந்து! டாக்டர் ப்ரிஸ்கரைப் செய்த மாத்திரை வாங்க சுத்தமா மறந்துட்டேன். போகும் போது வாங்கிட்டுப் போகணும்.” என்று சொன்னாள்.

“கடைசி நிமிஷத்தில் எதுக்கு டென்ஷன் ஹிப்போ? என்கிட்டே கொடு. நான் வாங்கிட்டு வந்துடறேன்.” என்று நந்தினி அறிவித்தாள்.

“என்னங்க மேடம் வண்டி சர்வீஸ்க்கு கொடுத்தது மறந்துட்டீங்களா?” என்று நவீனா கேட்கவும், “ஏன்? என்னோட வண்டி இல்லாமல் கடைக்குப் போகவே முடியாதா? ஆட்டோ பிடிச்சு போயிட்டு வரேன் ஹிப்போ. எப்போதும் வாங்கற கடை தானே?” என அதற்கும் உடனே தீர்வு தந்தாள் நந்தினி.

நவீன், “நான் வண்டியில் தான் வந்தேன் நந்தினி. நானே வாங்கிக் கொடுத்துட்டு கிளம்பவா? எங்கே அந்த கடையிருக்குன்னு மட்டும் சொல்லுங்க.” என்று உதவிக்கரம் நீட்டிய பிறகு தொடர்ந்த சில நிமிடங்களுக்கு பேச்சு வார்த்தை நடந்தது.

இறுதியில் நவீன், நந்தினி இருவரும் சென்று மாத்திரை வாங்கி வருவதற்காக நவீனின் பைக்கிலேயே கிளம்பினர்.

இருவரும் வண்டியில் செல்லும் பொழுது பொதுவான சில விஷயங்களையும், தங்களின் குடும்பத்தைப் பற்றிய அடிப்படை விவரங்களையும் பகிர்ந்தனர்.

நவீன், நந்தினி வண்டியில் ஜோடியாகப் போகும் காட்சியைச் சென்னை மாநகரில் பலர் ஒரு பொருட்டாகவே எடுத்துக் கொள்ளவில்லை என்றாலும் ஒரே ஒரு ஜோடி கண்கள் மட்டும் அந்தக் காட்சியை அதிர்ச்சியுடன் உள்வாங்கியது.

அதிர்ச்சியடைந்தது மட்டுமில்லாமல் அந்த பெண் உடனடியாக, “அம்மா! நான் தான். நம்ம ராஜேஷுக்கு அமைஞ்சால் நல்லாயிருக்கும்னு சொன்னியே ஒரு பொண்ணு... அந்த பொண்ணெல்லாம் நமக்கு ஒத்து வராது. ஜோடியா யார் கூடவோ வண்டியில் போயிட்டு இருக்கா.” என்று படபடவென்று போனில் தகவலைத் தெரிவித்தாள்.

மறுமுனையில் சொல்வதைக் கேட்டவன், “என்னுடைய நாத்தனாருக்கு முடிங்கன்னு சொன்னால் மட்டும் ஆயிரத்தெட்டு குறை சொல்லுங்க. மத்த பொண்ணுங்க செய்யறதையெல்லாம் கண்ணில் பட்டதுன்னு சொன்னாலும் ஏதாவது பூசி மொழுகிடுங்க. என்னவோ போங்க. ராஜேஷ் தான் கல்யாணம் செய்துக்கப் போறான். அவனுக்குப் பிடிச்சிருந்தால் சரி தான். உங்க இஷ்டம், அவன் இஷ்டம். இதில் நான் எங்கிருந்து?” என்று கோபமாகப் பேசி வைத்துவிட்டாள். தற்காலிகமாக தன் பேச்சிற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்த அந்த பெண்... தன் எண்ணத்தை நிறைவேற்ற சரியான வாய்ப்பை எதிர்பார்த்திருந்தாள்.

நவீனா ஃபிரான்ஸுக்குக் கிளம்பிச் சென்று இரண்டு வாரங்கள் சென்றுவிட்ட நிலையில் நந்தினியுடன் அலுவலகத்தில் அடிக்கடி பேசி உரையாடவில்லை என்றாலும் அவ்வப்பொழுது அவளை நேரில் காணும் சந்தர்ப்பத்தில் மட்டும் பேசினான் நவீன். இருவருக்கும் இடையில் சம்பிரதாயப் பேச்சு வார்த்தைகள் மட்டும் இருந்ததாலோ என்னவோ... நந்தினி அந்த வாரத்தில் தனக்குத் திருமணப் பேச்சு உறுதியானதையோ... தன் வருங்காலக் கணவனைப் பற்றிய விவரங்களையோ நவீனிடம் பகிர்ந்துக் கொள்ளவேயில்லை.

நாளொரு மேனியும், பொழுதொரு வண்ணமுமாக நவீனின் மனதில் மொட்டுவிட்டு வளர்ந்த காதல், நந்தினியின் மனதிலும் மலர்ந்து மணம் பரப்ப நல்லவொரு தருணத்திற்காகக் காத்திருந்தது. அப்படி காத்துக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் தான் இருவரும் ஒரே நாளில், ஒரே ரயிலில் காரைக்குடிவரை பயணம் செய்வது பற்றி அவனுக்குத் தெரிய வந்தது. அந்த நாளுக்காக மிகவும் ஆவலாகக் காத்திருந்தான்.

*****

அத்தியாயம் 11

சென்னை எழும்பூர் ரயில் நிலையம் பரபரப்பிற்குக் குறைவில்லாமல் இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. நவீனை இரவு ரயிலுக்கு வழியனுப்புவதற்காக விக்னேஷ் உடனிருந்தான். ரயில் புறப்படுவதற்கு இன்னும் பத்து நிமிடங்களுக்கு மேல் இருக்கவும், இருவரும் பேசியபடியே தேநீர் அருந்திக் கொண்டிருந்தனர்.

விக்னேஷ் தேநீரை ரசித்துக் குடித்தபடியே, “என்னு தான் எண்ணைக்கு காயுது சரி. ஆனால் எலி புலுக்கையும் எதுக்குடா சேர்ந்து காயுது?” என்று சிரிப்புடன் தன் சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்து கொண்டிருந்தான்.

“போச்சுடா! உன் கிண்டலை ஆரம்பிச்சுட்டியா? முடியலைடா விக்னேஷ்! ப்ளீஸ்...”

“சரி நேராவே விஷயத்துக்கு வரேன். நீ நந்தினிக்காக வெயிட் பன்ற, அதுக்காக இன்னைக்கு நைட் நந்தினி கூட பேசணும்னு தூங்காமல் இருக்க டீ குடிக்கிற... ஆனால் என்னையும் எதுக்குடா வெயிட் பண்ண சொல்லி இந்நேரத்துக்கு டீ வேற?” என்று தன் கப்பை உயர்த்திப் பிடித்துக் காட்டினான்.

“உன்கிட்ட சொன்னேனா? நந்தினி கூட பேசணும்னு நான் டீ குடிக்கிறேன்னு. நீயா எதுக்குடா மச்சி கிளப்பிவிடறே? அவளே ஏற்கனவே வழிஞ்சான் கேஸ்ன்னு சொல்லிட்டு இருக்கா...” என்று சொல்லியபடியே தன்னியல்பாய் சற்று தள்ளி ஃபோனில் பேசிக் கொண்டிருந்த நந்தினியை ஏறிட்டான்.

“ஆமாம் மேடம் வழிஞ்சான் கேஸ் என்று சொல்லியும் நீ வழியறதை நிறுத்தின மாதிரி எனக்குத் தெரியலை. ‘எங்கே நீயோ... நானும் அங்கே உன்னோடு...’ என்று நீ அலைஞ்சதை கொடைக்கானலில் இருக்கிற ஒவ்வொரு மரமும், செடியும், கொடியும் கதைக் கதையாய் சொல்லும்.” என்று அடுக்கு மொழியில் வசனம் சொன்னான்.

“டேய்! உனக்கு நான் பேசறதே பாதி நேரம் புரியாது. இதில் தாவரம் சொல்றதையெல்லாம் அரைகுறையா புரிஞ்சுட்டு வந்து... என் உயிரை வாங்கறியே?” என்று சொன்னபடியே, சிரிப்புடன் நழுவினான் நவீன்.

நண்பர்கள் இருவரும் கேலி, கிண்டலுடன் இங்கே பேசிக் கொண்டிருக்க, சற்று தள்ளி நந்தினி தனக்குத் திருமணம் நடக்க உறுதி செய்திருந்த வரன் ராஜேஷோடு செல்ஃபோனில் பேசிக் கொண்டிருந்தாள்.

“நந்தினி! பத்திரமா இருக்கணும். யாராவது தெரியாதவங்களோட பேச்சை வளர்க்காதே. கையில் ரெண்டு புகை வைச்சுக்கோ, ஐ-பாடில் பாட்டு கேளு. எதுவுமே பிடிக்கலை என்றால், தூக்கம் வரலை என்றாலும் தூங்கிடு நந்தினி. நீ அங்கே காரைக்குடி போய் சேரும் வரைக்கும் எனக்கு பயமா இருக்கும்.” என்று ராஜேஷ் மறுமுனையில் சொல்லச் சொல்ல, நந்தினி வருவோர் போவோரை ஆர்வத்துடன் வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சற்று நேரம் எந்த பேச்சும் இல்லாமல் போகவே, “ஹலோ! நந்தினி இருக்கியா?” என்று ராஜேஷ் பதறவும், “இருக்கேன் ராஜேஷ். இப்படி புத்திமதி சொல்றதுக்கு, நீங்களே ரெண்டு நாள் இங்கேயேயிருந்து, என்னை காரைக்குடியில் பத்திரமா கொண்டு விட்டதுக்கு அப்புறம் சிங்கப்பூர் போயிருக்கலாம்.” என்று குரலில் சலிப்பை முடிந்தவரைக் காட்டாது சொன்னாள் நந்தினி.

“ஓ! ரொம்ப புத்திமதி சொல்றேனா? எல்லாம் உன் மேல் இருக்கிற அக்கறை தான் நந்தினி. அதுவும் நைட் ட்ராவல் வேற?”

“ராஜேஷ்! என்னை ரெண்டு நாளா... இல்லை மேக்சிமம் ஒரு வாரம் உங்களுக்குத் தெரியுமா?” என்று உணர்ச்சியற்ற குரலில் சொல்லிவிட்டு, “இந்த மாதிரி நைட் ட்ராவல் நான் நிறைய தடவை செய்திருக்கேன். போன வாரம் கூட வீட்டுக்கு ராக்ஃபோர்டில் தான் போனேன். ஒன்னும் பயப்படாதீங்க.” என்று முடிந்தவரை புரிய வைத்தாள்.

“அங்கே அக்கா, அம்மா எல்லாரும் கல்யாணத்தில் உன்னை மறுபடியும் சந்திப்பாங்க. நிச்சய தேதி, கல்யாண தேதி எல்லாம் முடிவு பண்ணணும்னு சொல்லிட்டு இருந்தாங்க.” என்று ராஜேஷ் சொல்லிக் கொண்டிருந்த பொழுதே ராமேஸ்வரம் எக்ஸ்ப்ரஸ்ஸிற்கான அறிவிப்பு வந்தது.

“பயணிகளின் கனிவான கவனத்திற்கு- வண்டி எண் ஆறு ஒன்று...” என்ற அறிவிப்பைத் தொடர்ந்து, நவீனும் நந்தினியைக் கைத்தட்டி அழைக்க, “வரேன் நவீன்.” என்று சத்தமாகச் சொல்லிவிட்டு, “பை ராஜேஷ். ஓகே ஓகே. பேசறேன்.” என்று பேச்சை முடித்தாள்.

அப்பொழுது நந்தினிக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை, ‘வரேன் நவீன்.’ என்று விளித்தது தன் வாழ்க்கையின் திசையை மாற்றப் போகிறது என்று?!

நந்தினி ஃபோனை வைத்ததும், ‘ஹப்பாடியா...’ என்று ஒரு நிம்மதி பெருமூச்சை வெளியேற்றிவிட்டு புன்னகையுடன் இருவரையும் நோக்கி வந்தாள்.

விக்னேஷ் நவீனிடம், “மச்சி! கிளம்பறேன்டா. ஆல் தி பெஸ்ட். வரும் போது ஏதாவது குட் நியூஸ் சொல்லு.” என்று சொல்லி நந்தினியிடமும் கையசைத்து விடைப் பெற்றான்.

நந்தினிக்கு 'மேல் பர்த்' இருக்கையாக அமைந்திருக்க ஒரு நான்கு வரிசை தள்ளி நவீனின் இருக்கை இருந்தது. தாம்பரம் ரயில் நிலையத்தில் அவளுக்கு எதிர் 'பர்த்'தை இருக்கையாகக் கொண்ட பெரியவர் மேலே ஏறுவதற்கு சிரமப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். நந்தினியே முன் வந்து அந்த பெரியவரின் சார்பில் நவீனிடம் இடம் மாற்ற உதவி கேட்க அவனுக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியே!

புது இருக்கையில் சிறிது நேரம் தூக்கம் வராமல் புரண்டவனுக்கு நந்தினியிடம் 'எப்படி தொடங்குவது? எதைத் தொடங்குவது?' என்று தெரியவில்லை. கல்லூரி செல்லும் பருவத்திலிருக்கும் இளைஞன் போன்று தடுமாறினான். ஆனால் இந்த அவசர யுகத்தில் இப்பொழுது அவர்களும் தான் எத்தனை வேகத்தோடு இருக்கிறார்கள்?! காலையில் பார்த்த ஒரு பெண்ணிடம் மதியமே சென்று விருப்பத்தைக் கூறுகிறார்கள்... மாலையே திருமணம்?! சுட்டுப் போட்டாலும் தனக்கு அந்த வேகம் வராது.

தன் தாய் எப்பொழுதும் 'இருந்தாலும் நீ ரொம்ப பொறுமை தம்பி! இப்படி இருக்காதேடா! உனக்கிருக்கிற பொறுமை நம்ம ஹரிணிக்கு இருந்திருக்கலாம்.' என்று அலுத்துக் கொள்வது இப்பொழுது நினைவு வந்து புன்னகை மலர்ந்தது நவீனிற்கு.

ஆனால் இன்று, அந்த குணமே தனக்கு ஒரு தடைக்கல்லாக இருக்கிறது. குறைந்த பட்சம் நந்தினியிடம் ஏதாவது ஒரு சிறு அறிகுறி தெரிந்தாலும் பரவாயில்லை. எங்கே? கொடைக்கானலில் இருந்து திரும்பும் பொழுது ரயிலில் சின்ன தடுமாற்றம் தெரிந்த மாதிரி இருந்தது. அதற்குப் பிறகு ஆவலுடன் தனிமையில் இருக்க சந்தர்ப்பமே அமையவில்லை; அதன் பிறகு நவீனா கிளம்பும் பொழுது தான் சிறிது நேரம் சேர்ந்திருந்ததே!

ஆமாம்... சந்தர்ப்பம் தானாக அமையுமா? உனக்கு வேலையாக வேண்டுமென்றால் நீ தான் அமைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று உள்ளிருந்து குத்தியது ஒரு குரல்.

இந்த முறை இவளிடம் சொல்ல முடிகிறதோ இல்லையோ... நேராக பாண்டிசேரி சென்று தன் பெற்றோரிடம் கூறி சட்டென்று திருமணத்தை முடிக்க வேண்டியது தான். நவீனா வேறு அவள் வீட்டில் மாப்பிள்ளை பார்த்துக் கொண்டிருப்பதாக கொடைக்கானலில் இருந்து திரும்பும் பொழுதே சொன்னாள். இனி கால விரயம் வீண்! தன்னால் இயலாதது.

நந்தினியின் ஒவ்வொரு செயலுமே அவனை நல்லவிதமாய் பாதிக்கின்றன. தன் தோழிக்கான உதவிகளைப் பார்த்துப் பார்த்து செய்வதாகட்டும், அக்கறையுடன் கூடிய விசாரிப்பாகட்டும், முன்பின் அறிமுகமில்லாத பெரியவருக்கு உதவி செய்வதாகட்டும்... அனைத்து விஷயங்களுமே அவள் பால் எழுந்த காதலுக்கு உறுதியான அஸ்திவாரம் அமைத்தன.

"காதலித்துப் பார்!
ஆண் என்ற சொல்லுக்கும்,
பெண் என்ற சொல்லுக்கும்.
அகராதியில் ஏறாத அர்த்தங்கள் விளங்குமே
அதற்காகவேனும்....
வாழ்ந்து கொண்டே சாகவும் முடியுமே,
செத்துக் கொண்டே வாழவும் முடியுமே,
அதற்காகவேனும்...
காதலித்துப் பார்!
நீ நேசிக்கும் அவளோ, அவளோ
உன்னை நேசிக்க மறந்தாலும்
காதலித்துப் பார்!!!"

கவிஞர் வைரமுத்துவின் வைர வரிகளின் அர்த்தத்தை இப்பொழுது அனுபவத்தில் உணர்ந்தான் நவீன்

நந்தினி இயல்பாக, "காரைக்குடியில் என்ன விசேஷம் நவீன்?" என்று பேச்சைத் தொடங்கவும், நவீன் தான் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த காதல் உலகத்திலிருந்து மீண்டான். இருவரும் பேசியதில் காரைக்குடியில் ஒரே திருமண நிகழ்விற்காகச் செல்வது தெரிய வந்தது.

விழுப்புரம் வந்ததும் ரயில் பத்து நிமிடங்கள் அங்கே நிற்க, இரவு நேர வாடைக் காற்றை ரசித்தபடியே சூடாக மசாலா பால் அருந்தினர்.

"நல்லவேளை நவீன். நீங்க இன்னைக்கு என்கூட ட்ராவல் செய்துட்டு இருக்கீங்க. இல்லாட்டி பயங்கர அறுவையா இருந்திருக்கும்." என்று காற்றில் கலைந்தக் கூந்தலை ஒதுக்கியபடியே சொன்னாள்.

“ஹப்பாடி! நான் பேசிட்டே வற்றதைப் பார்த்ததும் வழிஞ்சான் கேஸ் என்று மறுபடியும் பட்டம் கொடுத்துடுவியோன்னு பயந்துட்டே இருந்தேன்.” என்று கண் சிமிட்டி சிரித்தான் நவீன்.

சமாளிப்புப் புன்னகையை சிந்தியபடி, “இன்னும் நீங்க அதை மறக்கலையா நவீன்? நான் அதுக்கப்புறம் யாரையும் அந்த மாதிரியெல்லாம் சொல்றதில்லை.” என்று கொஞ்சம் கம்மிய குரலில் சொன்னாள் நந்தினி.

நவீன் சிரிப்புடன், “நானும் மிஸ் யுனிவர்ஸ் என்று யாரையும் சொல்றது கிடையாது நந்தினி. நான் அப்படி சொன்ன ஒரே ஆள் நீ தான். நீ மட்டும் தான்.” என்று பூடகமாகச் சொல்லவும், புருவத்தை உயர்த்தினாள் நந்தினி.

சரிக்குச் சரியாய் பேசுவதற்காக இந்த மாதிரி கமென்ட் சொல்கிறான் என்று நினைத்தாள் நந்தினி. நேருக்கு நேராய் கண்ணைப் பார்த்து, குரலில் எந்த மாற்றமுமில்லாமல் சொல்பவனை எப்படி தவறாக எடுத்துக்கொள்ள முடியும்? ஏற்கனவே ஒருமுறை நவீனை ‘வழிஞ்சான் கேஸ்’ என்று சொன்னதற்கு காதில் இருந்து ரத்தம் வருமளவிற்கு நவீனாவிடமிருந்து இவனைப் பற்றிய புகழ்மாலையைக் கேட்டாகிவிட்டது.

“ஆர்க்கிட் செடி எப்படி இருக்கு?” என்று புன்னகைத்தான்.

“ஓ! உங்களிடம் அதைப் பத்தி சொல்லலையே? நேத்தைக்கு சின்னதா ஒரு பூ பூத்திருக்கு. என் செல்ஃபோனில் ஃபோட்டோ கூட எடுத்து வைச்சிருக்கேன். இட் வாஸ் சோ ப்யூட்டிஃபுல் நவீன்.” என்றபடி இயல்பாக அவனருகில் வந்து தன்னுடைய ஃபோனில் இருந்த புகைப்படத்தைக் காண்பித்துப் பேசினாள்.

தன்னுடைய காதலும் இந்த மலரைப் போல விரைவில் அவள் மனதில் மலர்ந்துவிடும் என்ற நம்பிக்கை நவீனின் மனதில் விஸ்வரூபம் எடுத்தது.

மற்றுமொரு புகைப்படத்தைக் காட்டி, “இந்த ஃபோட்டோவில் இருக்கிறது நவீனாக்கு நீங்க கொடுத்த செடி. அவ ஊருக்குப் போறதால் நானே எடுத்துக்கிட்டேன்.” என்று விளக்கம் வேறு கொடுக்க, நவீன் அவளது உற்சாகத்தைப் பார்த்து புன்னகைத்தான்.

“வீன்ஸ் ஏதாவது ஃபோன் செய்தாளா நந்தினி?”

“ம். நிறைய கூத்து நடந்திருக்கும் போல. அங்கே ஃபிரெஞ்ச் மொழி தெரியாமல் ஆரம்பத்தில் ரொம்ப கஷ்டப்பட்டிருக்கா. அப்புறம் அங்கிருக்கிற தமிழ் மக்கள் தான் ஏதோ உதவி செய்திருக்காங்க. போன உடனேயே ஏதோ உடம்புக்கு வேற முடியாமல் வந்து ஒரு வாரம் படுக்கையில் இருந்து மேடம் எழுந்திருக்கவே இல்லை. ஒரு ஈமெயில் கூட செய்யலையேன்னு கோபத்தில் இருந்தேன். அவங்க அம்மா விஷயத்தை சொல்லவும், நானே ஃபோன் செய்து நேத்தைக்குப் பேசினேன். அப்பவும் குரல் ரொம்ப வீக்கா இருந்த மாதிரி இருந்ததாலே, சீக்கிரமே வைச்சுட்டேன். உங்களுக்கு நவீனாக்கு உடம்பு முடியலையென்னு தெரியுமா?”

ஒருவேளை நவீனா தன் தோழியின் மின்னஞ்சலைப் படித்திருந்தால் அந்த வாரத்தில் அவளுக்கு திருமணம் உறுதி ஆனதைப் பற்றி நவீனிற்கும் தெரிந்திருக்கும். நடக்கவிருக்கும் பிரச்சனைகள் தவிர்க்கப் பட்டிருக்கலாம். ஆனால் மனிதனின் வாழ்க்கைத் திட்டமிட்டபடி தெளிவாகச் செல்லுமே என்றால் சுவாரஸ்யம் இருக்காதே?

சகப் பயணிகள் உறங்கிவிட, அதன் பிறகு இருவரும் அலுக்காமல், சலிக்காமல், திகட்டாமல் வானம் எனும் கூரையின் கீழ் இருக்கும் அனைத்து விஷயங்களையும் பற்றி பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

இருவரிடமும், ‘என்ன தான் இவ்வளவு நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தீர்கள்?’ என்றால், “சும்மா! ஜஸ்ட் லைக் தட்.” என்று பதில் தருவார்கள். ஏனெனில் அவர்கள் தான் தங்களை மறந்து பேசுகிறார்களே?

ரயில் சிநேகத்தைத் தாண்டிய நெருக்கம், ஒரு ஆத்மார்த்தமான தோழமைக்குச் சற்று கீழே என்ற நிலையில் நந்தினி நினைத்திருக்க... நவீன் நிலவுக்கே பயணம் செய்து வந்த ஆனந்தத்தில் இருந்தான்.

நந்தினியின் கண்களைத் தூக்கம் தழுவுவதைப் பார்த்த நவீன், “தூங்கு நந்தினி. ரொம்ப நேரம் பேசிட்டே இருந்துட்டோம். இன்னும் ரெண்டு நாளைக்கு எப்படியும் சரியா தூங்க முடியாது.” என்று அக்கறையாகச் சொன்னான்.

அவன் சொன்னதும் மணியைப் பார்த்தவள், “நேரம் போனதே தெரியாமல் பேசிட்டு இருந்திருக்கேன் நவீன். காலையில் நான் தூங்கிட்டு இருந்தால் கொஞ்சம் எழுப்பி விடறீங்களா?” என்று சொல்லி உறங்க முயன்றாள்.

கண்ணை மூடும் பொழுது தன் மொபைலில் ராஜேஷிடம் இருந்து, “பீ சேஃப்” என்று வந்த தகவலைப் படித்துவிட்டு, “சொன்னதையே திருப்பித் திருப்பி எப்படி தான் உன்னால் அலுக்காமல் சொல்ல முடியுதோ? சரியான தேய்ஞ்ச ரெக்கார்ட் ராஜேஷ் நீ!” என்று அலுப்புடன் முனகினாள்.

அடுத்த நொடியே, “உன் மேல் இருக்கிற அக்கறையில் தானே நந்தினி?” என்று தன்னிடமே கேட்டும் கொண்டாள்.

அந்த கேள்வியில் மேலோட்டமாக மனம் சமாதானமடைய, இந்த இரண்டு வாரத்தில் நடந்த நிகழ்வுகளெல்லாம் மனதில் அணிவகுப்பு நடத்தின.

வீட்டில் சில மாதங்களுக்கு முன் திருமணப் பேச்சு எழுந்ததுமே தன்னுடைய துணையைத் தேர்ந்தெடுக்கும் பொறுப்பை பெற்றோர்களிடத்தில் விட்டிருந்தாள் நந்தினி. தன்னுடைய அருமைப் பெண்ணின் குணத்தைச் சின்ன வயதிலிருந்து தெரிந்து வைத்திருப்பவர்களுக்கு, அவளுக்குப் பொருத்தமான துணையையும் அமைத்துக் கொடுக்க முடியும் என்று மனதார நினைத்தாள். நந்தினியின் பெற்றோர் தங்களுக்குப் பிடித்த சில வரன்களின் விவரங்களையும், புகைப்படத்தையும் அவளிடம் தந்து இறுதி முடிவை மகளிடமே கொடுத்தனர்.

ராஜேஷை மறுக்க எந்த வெளிப்படையான காரணமும் தெரியாததால், வீட்டிலும் நொச்சு தூங்க முடியாமல், யாருக்கோ சரியென்று சொல்ல போகிறோம், ‘வொய் நாட் ஹிம்?’ என்று போன வாரத்தில் நந்தினி அவனை மாப்பிள்ளையாகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்றோருக்கு அளவில்லா மகிழ்ச்சி. ராஜேஷின் குடும்பம் அத்தனை நெருக்கமாக இல்லை என்றாலும் ஓரளவு பரிச்சயமானது என்பதால் மகளின் வாழ்க்கை நல்லவிதமாகவே அமையும் என்று சந்தோஷமடைந்தனர்.

மாப்பிள்ளை வீட்டினரும் இந்த சம்பந்தத்திற்குச் சம்மதம் தெரிவிக்க, இரண்டு நாட்கள் முன்பு தான் சென்னையிலேயே ராஜேஷும், நந்தினியும் முதன் முறையாக நேரில் சந்தித்தனர். ராஜேஷ் அலுவல் தொடர்பாக சிங்கப்பூருக்கு ஒரு மாத காலம் செல்ல வேண்டியிருந்ததால் அவன் இந்தியா திரும்பியதும் நிச்சயமும், திருமணமும் சேர்த்து வைத்துக் கொள்ள நாள் குறிக்க வேண்டும் என்று முடிவாகியிருக்கிறது.

முதல் சந்திப்பில் ராஜேஷ் நந்தினியிடம் தன்னுடைய எதிர்பார்ப்புகள், கடந்தகால நினைவுகள், நிகழ்கால ஆசைகள், வருங்கால கனவுகள் என்று ஓயாது பேசினான். ராஜேஷின் அளவுகோலில் நினைத்ததை விட குறைவாகப் பேசினான், ஆனால் நந்தினியின் அளவுகோலில் ராஜேஷ் நிறைய பேசி....னான்.

பேச்சு வாக்கில் தன்னுடைய எண்ணையும், நந்தினியின் செல்ஃபோன் எண்ணையும் தொடர்பு கொள்ள பரிமாற்றம் செய்து கொண்டான்

நந்தினி தன்னுடைய மொபைலில் “ராஜேஷ்” என்று குறித்து வைக்கவும் அவனே, “என் பெயர் கூட ‘ஐ.சி.ஈ.’ என்று சேர்த்து மார்க் பண்ணி வை நந்தினி.” என்று சொல்லி புன்னகைத்தான்.

சிறுபிள்ளைக் குறும்பு தலைக்காட்ட, “எப்படியும் சிங்கப்பூரில் தானே இன்னும் ஒரு மாசத்துக்கு இருக்கப் போறீங்க? அங்கிருந்து எப்படி எம்ர்ஜென்சிக்கு வர முடியும்?” என்று ஏற்ற இறக்கத்துடன் வினவினாள் நந்தினி.

“நான் என்ன சிங்கப்பூரிலேவா நிரந்தரமாக குடியிருக்கப் போறேன்?” என்று மடக்கிவிட்டு, “ஒரு சேஃப்டிக்குத் தானே நந்தினி? நீ முழிக்கறதைப் பார்த்தால் செய்ய மாட்டேன்னு நினைக்கிறேன். கொடு.” என்று அவனே தன்னுடைய பெயருடன் ‘ஐ.சி.ஈ.’ என்று இணைத்தான்.

“நீங்க முன் ஜென்மத்தில் சேஃப்டி-பின் எதுவும் சேல்ஸ் பண்ணிட்டு இருந்தீங்களோ... பேச்சில் நிறைய தடவை சேஃப்டி... சேஃப்டி என்று கூவிட்டே இருக்கீங்க.” நந்தினி கேலியாக வினவியதற்கு கண்ணில்

நீர் வர சிரித்தானே தவிர 'சேஃப்டி' என்று கூவுவதை மட்டும் நிறுத்தவேயில்லை, இப்பொழுது வரைக்கும். இதோ ரயில் ஏறுவதற்கு முன் அழைத்த பொழுது கூட நந்தினியின் அகராதியில் 'தேய்ஞ்ச ரெக்கார்ட்' நன்றாகவே வேலை செய்தது.

ராஜேஷ் தன் மீது கொண்ட அக்கறை என்று தொடக்கத்தில் சிறிதேனும் பூரித்த மனது இரண்டு நாளிலேயே சலிப்படைய ஆரம்பித்தது.

*****

அத்தியாயம் 12

காரைக்குடியில் வந்திறங்கிய நந்தினியை அவள் தந்தை ராமமூர்த்தி அழைக்க வந்திருந்தார். அவரும் நந்தினியின் தாய் துளசியும் முதல் நாள் மாலையே திருச்சியிலிருந்து வந்துவிட்டிருந்தனர்.

நந்தினியின் பெட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு நடந்தவர், "என்னம்மா? யாரைத் தேடற?" என்று வினவினார்.

கண்களைச் சுற்றும் முற்றும் சுழற்றியவன், "இல்லைப்பா! என் ஆபீசில் வேலை செய்வதும் என் கூட ட்ரெயினில் வந்திருந்தார். இப்போ தான் அவர் ஃபிரண்ட் கூட கிளம்பினார். அதான் கண்ணில் எதுவும் தட்டுப்படறாரா என்று பார்த்துட்டு இருக்கேன். அவர் ரொம்ப நல்ல டைப். உங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தலாம்னு நினைச்சேன்ப்பா. நீங்க தான் லேட்டா வந்துட்டீங்க." என்று ஏமாற்றத்துடன் உதட்டைச் சுழித்தான்.

"நான் என்னம்மா செய்ய? நீ தான் ஸ்டேஷனுக்கு வர வேண்டாம்னு சொல்லியிருந்தியே? ஆனால் உங்க அம்மா விட்டால் தானே? போங்க போங்க என்று ஒரே நச்சரிப்பு. அதான் லேட் ஆகிடுச்சு." என்று சமாதானம் சொன்னாலும் மகளது பேச்சு அந்த 'ஃபிரண்டை' பார்த்திருக்கலாமோ என்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்தியது.

தன் சகோதரன் காரைக்குடிக்கு வருகை தராதது குறித்து, "எனப்பா குமார் வரலை? அவனும் வருவான்னு நினைச்சிருந்தேனே?" என்று விசாரித்தான்.

"மூணு பேரும் தான்மா வர மாதிரி இருந்தது. அப்புறம் அவனுக்கு ஆபீசில் ஆடிட்டிங் வேலை வந்துடுச்சம்மா." என்றபடியே ஒரு ஆட்டோவைப் பிடித்துக்கொண்டு கல்யாண பெண் வீட்டுச் சொந்தங்கள் தங்கும் இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

நந்தினி, "ஹாய் மம்மி! எப்படி இருக்கீங்க? உச்சி பிள்ளையார் எப்படி இருக்கார்? இன்னும் உச்சியில் இருந்து இறங்க மாட்டேன்னு அடம் பிடிக்கிறாரா?" என்று அவளின் தாய் துளசியைப் பிடித்துத் தொங்கிக் கொண்டு கொஞ்சினாள்.

"நான் நல்லாயிருக்கேன்டா. நீ எப்படிம்மா இருக்கே?" மகளின் கன்னத்தை வருடிக்கொண்டே வினவினார்.

"உங்க கை சாப்பாடு சாப்பிடாமல் தான் இளைச்சு கறுத்துட்டேன். பாருங்க." உதட்டை சுழித்து கூறி, தன் கன்னத்தைத் தாயின் அருகில் கொண்டு முட்டுவது போல் செய்து காண்பித்து சிரித்தாள்.

"வாலு! வாலு!" சிரிப்புடன் சலித்துக் கொண்டார் தாய்.

வருவோர் போவார் பற்றிய கவலையில்லாமல் அவரின் மடியில் படுத்துக்கொண்டு, "இந்த ஒரு மாசத்தில் உங்களுக்கு என் ஞாபகம் வந்ததாம்மா? எங்கே? உங்களுக்கு உங்க புருஷனைக் கவனிக்கவும், எனக்கு முன்னாடி பிறந்திருக்கிற 'குமாரு'... அவனைக் கவனிக்கவுமே நேரம் சரியா இருந்திருக்கும்." என்று கண்ணடித்தாள்.

அவளின் தலையை வருடிக் கொடுத்துக் கொண்டு, "நேரமில்லாமல் தான் தினமும் உனக்கு நாலு தடவை ஃபோனில் பேசறேனாக்கும்? இப்போ கூட பாரு.. உனக்குப் பிடிக்குமேன்னு கை முறுக்கு செய்து எடுத்து வந்திருக்கேன்." என்று அன்புடன் சொன்னார் துளசி.

“அம்மான்னா! அம்மா தான்!” என்று தாயைக் கட்டிக் கொண்டவள், “உங்க சமையலைச் சாப்பிட்டு இப்போ குமார் ‘கும்முன்னு’ இருப்பானே?” என்று அவளுடைய அண்ணன் அங்கு இல்லையென்றாலும் அவனை வைத்து வம்பிழுத்தாள்.

“அதுக்குள்ள போன வாரம் திருச்சி வந்தது மறந்துடுச்சா குழந்தைக்கு?” கேலியாக வினவினார் ராமமூர்த்தி.

“ஒரு நாள், ரெண்டு நாள் இருந்துட்டு போறதெல்லாம் கணக்கில் சேர்த்தி கிடையாது. கிடையாது. கிடையாது.” தலையை இடமும் வலமுமாக அசைத்தாள் நந்தினி.

“நீ சின்ன பிள்ளையிலும் சேர்த்தியில்லை... பெரியாட்களிலும் சேர்த்தியில்லை. எல்லாம் உங்க அப்பா கொடுக்கிற செல்லம்!”

“உங்க புருஷனை இப்படியெல்லாம் திட்டக் கூடாதும்மா!” என்று தொடர்ந்து செல்லம் கொஞ்சினாள்.

“என் புருஷனா? நான் இல்லைன்னா அப்பாவும் பொண்ணும் கொஞ்ச வேண்டியது. என் முன்னாடி இப்படியா?” என்று முதுகில் செல்லமாக இரண்டடி வைத்துவிட்டு, “தங்கைக்கு கல்யாணம் கூடி வந்திருக்குன்னு குமார் சந்தோஷமா இருக்கான். ராஜேஷ் அக்கா துர்காவும், அவங்க அம்மாவும் கல்யாணத்திற்கு வந்திருக்காங்க. பார்த்து நடந்துக்கோ.” என்று மகளுக்கு அறிவுரை வழங்கினார் துளசி.

ராஜேஷைப் பற்றி நினைவுப்படுத்தியதும் சற்றே முகம் இருண்டது நந்தினிக்கு. தாயும், மகளும் கொஞ்சுவதை ரசித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தந்தை ராமமூர்த்தியின் கண்களில் இது பட்டு அவரது கவனத்தை ஈர்த்தது.

ஒருவேளை நந்தினிக்கு இந்த திருமணத்தில் இஷ்டமில்லையோ? மாப்பிள்ளை வீட்டிலிருந்து போன் மேல் போன் போட்டு விருப்பம் தெரிவிக்கவும் துளசி எதுவும் நந்தினியை திருமணத்திற்காக வற்புறுத்தியிருப்பாளா? ச்ச...ச்ச... இருக்காது, நந்தினியை யாரும் எந்த விஷயத்திலும் வற்புறுத்திக் காரியம் சாதிக்க வைக்க முடியாது என்று ஒரு முடிவுக்கு வந்து தெளிவானார்.

நந்தினி, தன் மனதில் தோன்றிய இருளைச் சற்றே ஒதுக்கி, “ஹான்! குமார், அவன் ரூட் கிளியர் ஆகிடுமன்னு நினைச்சுட்டு இருக்கான். சில்லி ஃபெல்லோ யூ நோ?” என்று கண்சுமிட்டினாள்.

“வாய் அதிகமாகிடுச்சு உனக்கு. இப்படியே ஜாலியா அம்மாவும், பொண்ணும் கொஞ்சுகிட்டே இருக்க போறீங்களா? நிஷா உன்னைக் கேட்டுக்கிட்டே இருக்காடா. கிளம்பு.” என்று அவசரப்படுத்தினார் ராமமூர்த்தி.

நிஷா என்பவள் தான் கல்யாணப்பெண். நிஷாவின் தந்தையும், ராமமூர்த்தியின் தந்தையும் ஒன்றுவிட்ட சகோதரர்கள். நிஷாவும், நந்தினியும் சமவயது என்பதால் இருவருக்குமிடையே நல்ல நட்பிருந்தது.

“அம்மா! இன்னைக்கு சாயந்திரம் மாப்பிள்ளை அழைப்பா?” என்று கேட்டுக்கொண்டே குளிக்க கிளம்பினாள் நந்தினி.

அழகான பிங்க் நிற சில்க் காட்டன் சல்வாரில், அதன் மேல் பகுதியில் மட்டும் ஜர்தோசி வேலை செய்யப்பட்டிருக்க, எளிமையான அலங்காரத்தில் ஜோலித்த மகளை திருஷ்டி கழித்தார் துளசி.

“மம்மி! அட்டா! உங்க பொண்ணை யாரும் கண்ணு போட மாட்டாங்கம்மா. நான் நிஷாவைப் பார்க்கப் போறேன். பை.” என்றுவிட்டுப் பறந்தாள்.

திருமணப் பெண் நிஷாவைச் சுற்றி பெண்கள் படை சூழ்ந்திருந்தது. ‘இந்த ஹாரம் போட்டுக்கோ நிஷா’, ‘இந்த வங்கிப் போட்டுக்கோ’ என்பது மாதிரியான அவரவருக்கு தெரிந்ததை, தங்களின் திருமணத்தில் செய்ய முடியாததையெல்லாம் நிஷா மூலம் தீர்த்துக் கொள்ளும் முயற்சி நடந்துக் கொண்டிருந்தது.

“சைலன்ஸ்! என்ன நடக்குது இங்கே? சந்தைக் கடையில புகுந்த மாதிரி இருக்கு. நிஷா! உன் பக்கத்தில் வந்துக்கு ஏழு கடல்... ஏழு மலை...உன்னை இல்லைடா ஏழுமலை... தாண்டித்தான் வரணும் போலிருக்கு?” என்ற சத்தமிட்டவாறே அங்கு வந்தாள் நந்தினி.

நடுக்கடலில் தத்தளிப்பவனுக்கு படகைக் கண்டதும் ஏற்படும் மகிழ்ச்சி நிஷாவிற்கும் ஏற்பட்டது.

அவளைப் பார்த்ததும் முகம் மலர, “ஹே நந்து! வாடி வா! என்ன இவ்வளவு லேட் செய்துட்ட? வந்து என்னை சீக்கிரம் காப்பாத்துடி.” என்று அழைத்தாள் நிஷா.

“வரேன்.. வரேன்... வந்துக்கிட்டே இருக்கேன். சித்தி! உங்களை நிஷாவோட அம்மா கூப்பிட்டாங்க. அத்தை! ஆதித்யா அழுதுகிட்டு இருந்தான். என்னன்னு போய் பாருங்க.” என்று எல்லோரையும் ஆளுக்கொரு காரணத்தைச் சொல்லி அனுப்பியவள், அவர்கள் சென்றதும் கதவை அடைத்தாள்.

“ஹப்பா!” என்று சந்தோஷ பெருமூச்சு விட்ட இளசுகள் இரண்டும், ஒருவரையொருவர் அணைத்துக் கொண்டனர்.

“ஹே! கல்யாணப் பொண்ணு! எங்கே தள்ளி நில்லு... உன்னை நல்லா பார்க்கலாம்.” நிஷாவைச் சற்றே தள்ளி நிறுத்தி மேலும் கீழுமாய் பார்த்தவள், “ஒரு வித்தியாசமும் தெரியலையே நிஷா?” கண்களில் குறும்புடன் உதட்டைப் பிதுக்கினாள்.

“ச்சீ! போடி. சினிமா பார்த்து ரொம்ப கெட்டுப் போயிட்டே. என்ன வித்தியாசம் தெரியுமாம்?” அழகாக வெட்கப்பட்டாள் நிஷா.

கன்னத்தில் கை வைத்து யோசிக்கும் பாவனையில், “கண் சொருக, நடை துவள, இடை மெலிய.... இல்லை அது மாத்தி வருமோ? என்னமோ ஒன்னு... அது மாதிரி உன்கிட்ட ஒன்னுமே இல்லையே?” என்றாள்.

நிஷா, “என்னமோ குடிக்காரங்க அறிகுறி எல்லாம் என்கிட்டே தேடினால் இருக்குமா நந்தினி?” என்று அவளைக் கேலி செய்தாள்.

நந்தினி, “முன்னே பின்னே காதலிச்சப் பார்த்திருந்தால் தானே தெரியும் நிஷா?” என்று தோளைக் குலுக்கினாள்.

நந்தினி நன்றாக காலை மடக்கி நல்ல வசதியாக உட்கார்ந்துக் கொண்டு, “அது சரி. சொல்லு ஸ்ரீதர் அத்தான் எப்படியிருக்காங்க?” புருவத்தால் அபிநயம் பிடித்து, “கல்யாணத்துக்குள்ள ஏதாவது தூது போகணும்னா சொல்லு. யு கேன் அப்ரோச் மீ, யு நோ!” என்று தோளையசைத்து பிகு செய்துக் கொண்டாள்.

“இதென்ன புதுசா ‘அத்தான்..பொத்தான்’ அப்படின்னு சொல்லிக்கிட்டு. நீ ஏற்கனவே அவர் கூட பேசியிருக்க தானே?”

நிஷாவும் ஸ்ரீதரும் காதலித்து, பெற்றோரின் ஆசியுடன் மணம் செய்துக் கொள்ளப் போகும் ஜோடி. காதலிக்கத் தொடங்கிய புதிதில் சும்மா மிரட்டி பார்க்கலாமென்று விளையாட்டாக நந்தினி அவனுடன் பேசியிருக்கிறாள்.

“இங்கே பாருடா உன் ஸ்ரீதர் இப்போ அவர் ஆகிட்டாரா?” என்று கேலி செய்யும் சந்தர்ப்பத்தை விடாமல் பயன்படுத்திவிட்டு, “நான் வெறும் ‘ஸ்ரீதர்’ அப்படின்னு கூப்பிட்டால்... எங்க அம்மா என்னை ஒரு வழி செய்துவாங்க. அதை விடு. நீ சொல்லு. ‘அத்தான்...என்னத்தான்...என்னைத் தான்...எப்படி சொல்வேனடி?’ அப்படின்னு நீ இப்போ ஒரு சூப்பர் பாட்டு பாடுவியாம். ஸ்டார்ட். ஆக்ஷன். கேமரா.” என்று கைகளால் கோணம் பார்த்தாள் நந்தினி.

அவள் தோளில் அடித்த நிஷா, “என்ன மேடம்?! நீங்க அப்படி தான் இருக்கீங்களா? பெரியம்மா சொன்னாங்க. கல்யாணம் உறுதி ஆகியிருக்காம். கங்கராட்ஸ். நீ தான் சொல்லவேயில்லை?” என்று குறைபட்டாள்.

இத்தனை நேரமிருந்த மலர்ச்சி குறைய, “ப்ச்...போடி. அப்படியெல்லாம் ஒன்னுமில்லை. இப்ப தானே ரெண்டு நாளைக்கு முன்னாடி உறுதி ஆகியிருக்கு. அதான் நேரில் பார்ப்போமே? சொல்லிக்கலாமென்று தான் ஃபோனில் சொல்லலை.” என்று கூறினாள்.

அவளின் குரலில் உற்சாகமின்மையை உணர்ந்து நிஷா, “உனக்குப் பிடிச்சிருக்கா நந்து?” என்று அக்கறையாக கேட்டாள்.

“அம்மா கேட்கும் போது ஓகே தான் சொன்னேன். ஆனா இப்போ என்னன்னு தெரியலை நிஷா. இப்போ... ஏதோ ஒரு மாதிரியிருக்கு. தானா சரியாகிடும்ன்னு நினைக்கிறேன். கல்யாணம் செய்றவங்க எல்லோரும் என்ன லவ் செய்துட்டு தான் கல்யாணம் செய்துக்கிறாங்களா என்ன? கல்யாணம் செய்தும் லவ் பண்ணலாம் இல்லையா?” என்று கண்ணடித்தவன் அதன் பிறகு, “என்ன புடவைக் கட்டப் போறே இன்னைக்கு நைட்? உன் புடவையெல்லாம் எடுத்துக் காட்டு.” என்று பேச்சு திசை மாறியது.

மாலை மாப்பிள்ளை அழைப்பு வெகு விமர்சையாக நடந்தது. விதவிதமான ஆரத்தி தட்டுடன் பெண்கள் காத்திருக்க, மாப்பிள்ளை ஸ்ரீதருடன் அவனின் நண்பர்கள் கூட்டமும் வந்தது.

மாலை நேரத்து வானத்தை மிஞ்சும் அழகிய ஆரஞ்சு நிற டிசைனர் புடவையில், அதற்குப் பொருத்தமான அணிகலன்களுடன் இருந்த நந்தினியைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் மீண்டும் தன்னை அவளிடம் முற்றிலும் தொலைத்தான் அவர்களுடன் வந்த நவீன்.

“ஹலோ மாப்பிள்ளை சார்! தட்டில் ஏதாவது போட்டுட்டு உள்ளே போங்க. இல்லை அப்படியே நடையைக் கட்டுங்க.” என்று நந்தினி குறும்பாக சொல்ல, எல்லோரும் கலகலத்து சிரித்தார்கள்.

“நந்தினி! நீயே இப்படி செய்தால் எப்படி? பையனுக்கு அக்கா தங்கை முறையிருக்கவங்க தான் ஆரத்தி எடுக்கணும். நீயெல்லாம் நோ.” மாப்பிள்ளையின் மாமா முறையிலிருந்தவர் நந்தினியுடன் கேலி பேசினார்.

“அதை மாப்பிள்ளை சொல்லட்டும். அப்படியா அத்தான்? நான் போயிடவா?” மிரட்டும் தொனியில் நந்தினி கேட்க, “அச்சோ! நீ போயிட்டா நிஷாவை யார் சமாதானம் செய்தது? நீ இங்கேயே இருமமா.” என்று சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான் ஸ்ரீதர்.

“அது...அந்த பயம் இருக்கணும். தட்டில் ஏதாவது போட்டுட்டு... அதுக்குப் பிறகு போனா போகுது உள்ளே போங்க.”

இதை ஒரு சிரிப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நவீன், “ஸ்ரீதர் தான் போடணுமா? இல்லை நானும் போடலாமா? இப்படியெல்லாம் ஆளுங்க இருக்காங்கன்னு தெரியாமல் பணமோ, பர்சோ எடுத்துட்டு வரலை அவன்.” என்றான்.

“ஹாய் நவீன்! நீங்க போட்டால் எனக்கு ரெட்டை சந்தோஷம் தான். கசக்குதா என்ன எனக்கு?” என்று நந்தினி மாப்பிள்ளை பணமும் செலவழியாமல், அதே சமயம் தனக்கும் பணம் கிடைப்பதை நினைத்து சொல்ல, அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த துர்காவோ குதர்க்கமாக எடுத்துக் கொண்டாள்.

ஆரத்தி எடுத்த பெண்கள் பரிசாக ஆளுக்கு ஒரு குத்துவிளக்கைப் பெற்றுக் கொண்டு மாப்பிள்ளைப் பட்டாளத்தை உள்ளே விட்டனர்.

ராஜேஷின் அக்கா துர்காவும், அவன் தாய் ஆதிலக்ஷ்மியும் இரவு நிச்சயத்திற்கு உதவிச் செய்துக் கொண்டிருந்த நந்தினியைச் சூழ்ந்துக் கொண்டனர்.

“என்னம்மா நந்தினி? எப்படியிருக்கே? உங்க அம்மா சொல்லலையா நாங்க வந்திருக்கோம்ன்னு? வந்து பார்க்கவே இல்லையே?” என்று குற்றப் பத்திரிக்கை வாசித்தார்கள்.

‘இவர்களென்ன பெரிய வி.ஐ.பியா’ என்றெண்ணியவன் அவன் அம்மா வந்ததிலிருந்து நூறு முறை சொன்னாலும், “ஓஹ.. வந்திருக்கீங்களா? அம்மா சொல்ல மறந்துட்டாங்க போல.” என்றான்.

ஒரு முறையே பார்த்திருந்தவர்களிடம் பேச பொதுவாக ஒன்றுமில்லாமல் போகவே, அந்தப் பக்கம் வந்த நவீனைச் சாக்காக வைத்து, “நவீன்! நிலுங்க.” என்று கூறியவன், “வரேன் துர்கா அக்... சாரி... அண்ணி. வரேன் ஆன்ட்டி. நிஷா அம்மா இதை வாசலில் கொடுக்கச் சொன்னாங்க.” என்ற படி கையிலிருந்த பூவைக் காட்டினாள்.

பெண் பேசி வந்த இடத்தில் துர்காவை அக்கா என்று சகஜமாக அழைத்த நந்தினியிடம் வெடுக்கென்று, “உனக்கு உறவுமுறைக் கூட சொல்ல தெரியாதா? நான் உனக்கு அண்ணி முறை வேண்டும்.” என்று சொன்னதிலிருந்து கொஞ்சம் கவனமாகவே அவளை ‘அக்கா’ என்று அழைப்பதைத் தவிர்ப்பது.

வாய்தவறி 'அக்...கா' என்று தொடங்கினாலும் வார்த்தையை முடிப்பதற்குள் அண்ணி என்று மாற்றிக் கொண்டுவிட்டாள் ஆனால் துர்காவோ வேண்டுமென்றே தன்னை குத்திக் காண்பிக்க வேண்டுமென்றே 'அக்...' என்று தொடங்கியதாக நினைத்துக்கொண்டு கோபமாக நந்தினியைக் கவனித்தாள்.

நவீனிடம் வந்த நந்தினி, "தேங்க்ஸ். அப்பப்பா...ஜஸ்ட் மிஸ்." என்று சிரித்ததுடன் துர்காவை மறந்தாள்.

அவளது முகத்தில் வெளிப்பட்ட உணர்வில், "ஏன்? என்னாச்சு நந்தினி?" என்று கேட்டான்.

"ஒன்னுமில்லை நவீன். சும்மா தான். ஹே! ஏழுமலை! இங்கே வா. இந்தப் பூவைப் போய் வாசலிலிருக்க அக்காக்கிட்ட கொடுத்துடுறியா? தேங்க்ஸ் டா." என்று கூறியவள் அங்கிருந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்தாள்.

அலுத்துக் களைத்திருப்பவள் போன்று இருந்தவளை ஆதரத்துடன் பார்த்தவன் அவளருகில் உட்கார்ந்து, "என்ன நந்தினி? ரொம்ப டயர்டா?" என்றான் அன்புடன்.

"ம்ம். கொஞ்சம். நீங்களும் ஸ்ரீதரும் எப்படி ஃபிரண்ட்ஸ்?" என்றாள் ஆர்வமாக.

"எங்க அம்மாவும் ஸ்ரீதர் அப்பாவும் எப்படியோ சொந்தம். எனக்கு எப்படின்னு தெரியாது. வருஷா வருஷம் ஊருக்கு கோவில் திருவிழாக்கு போகும் போது அவனும், அவங்க குடும்பத்தோட வருவான். அப்படித் தான் க்ளோஸ்." என்றான்.

மேலும் சில நிமிடங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு நந்தினி, "ரொம்ப நேரம் பேசிக்கிட்டு இருந்துட்டோம் போல? நிஷா தேடுவா. நவீன், பொண்ணோட ரூமுக்கு சோடா கொண்டு வர சொல்றீங்களா? ப்ளீஸ்!" என்று அவன் சம்மதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு அங்கிருந்து சென்றாள்.

நந்தினி செல்வதையே பார்வையால் பின் தொடர்ந்தவன் அவளுக்காக சோடாவை எடுத்து வருவதற்காகத் தானே சென்றான்.

சில நிமிடங்கள் கழித்து பெண் அறையிலிருந்து, "உனக்கு என்ன எடுத்துட்டு வரணும்ன்னு சொன்னே நிஷா?" என்று உள்ளே திரும்பிப் பார்த்த படியே வெளியே வந்தாள் நந்தினி.

நவீனும் அப்போது தன் இருகரங்களிலும் இரண்டு சோடாவை ஏந்திக் கொண்டு தன்னைப் பின் தொடருபவரிடம் பேசியபடி அவளைக் கவனிக்காமல் வர, ஒருவர் மற்றவர் மீது மோதிக் கொண்டனர்.

"அச்சோ சாரி நந்தினி! நான் கவனிக்காமல் வந்துட்டேன். வலிக்குதா?" அவன் தோளுடன் தன் தோள் இடித்த இடத்தைத் தடவி விட்டுக் கொண்டிருப்பவளிடம் வருத்தமாகக் கேட்டான் நவீன்.

"லேசா தான். நோ ப்ராப்ளம். நானும் நிஷாக்கிட்ட பேசிக்கிட்டே சரியா கவனிக்கலை." என்றவள், அப்போது தான் அவன் கொண்டு வந்த சோடாவைப் பார்த்தாள்.

"நீங்க எதுக்கு நவீன் இதை எடுத்துட்டு வந்தீங்க? வேற யாருகிட்டேயாவது கொடுத்து அனுப்பியிருக்கலாமே?"

உடன் வந்தவரை உள்ளே அனுப்பிவிட்டு, அவளிடம் ஒன்றைத் தந்தவன், தானும் ஒன்றைப் பருக ஆரம்பித்தான்.

அவளுடன் நடந்த படியே, "எல்லோரும் ஏதோ வேலையா இருந்தாங்க. சின்ன வேலை தானே? உனக்கு எடுத்துட்டு வருவதில் எனக்கு ஒரு சின்ன சந்தோஷம்." என்றவன் அவளின் குழப்பமான பார்வையில் புவத்தை உயர்த்தி லேசாக புன்னகைப் புரிந்தான்.

வறண்ட தொண்டையை சோடாவால் நனைத்தவள், "ரொம்ப தேங்க்ஸ் நவீன்!" என்று சொல்லவும், "நந்தினி... நான் உன்னிடம்... கொஞ்சம்.." என்று அவன் பேச ஆரம்பிக்கும் பொழுதே அருகில் ஆள் அரவம் தெரிய பார்வையை நந்தினியிடம் இருந்து திருப்பினான்.

கைக்கெட்டிய தூரத்தில் வந்த பெண்மணியைக் கண்டு, "அச்சோ! இவங்க எங்கே வந்தாங்க?" என்று மெல்லிய குரலில் புலம்பிய படி லேசாக பின் தங்கினான் நவீன்.

அவனிடம் என்னவென்று விசாரிக்க நேரமின்மையால், “அப்புறம் பார்க்கலாம் நவீன். எனக்கு கொஞ்சம் வேலையிருக்கு.” என்று அவனிடம் கூறிவிட்டு, நவீனை நோக்கி இறை தேடும் பருந்தைப் போன்று வந்தவரைப் பார்த்துக் கொண்டே அங்கிருந்து அகன்றான்.

வேறு வழியின்றி போக நவீன், “ஹலோ ஆன்ட்டி! நீங்களும் வந்திருக்கீங்களா? அங்கிள் வரலையா?” என்று விசாரித்தான்.

தன் பெருத்த உடலை ஒரு நாற்காலியில் நுழைக்க முடியாமல் நுழைத்து அமர்ந்த கமலா, அவனையும் அருகில் உட்காருமாறு சைகை காண்பித்தார்.

“அங்கிள் வரலை. எங்கே சரஸ்வதியும், ராஜேந்திரனும் வரலையா?” என்று அவனின் பெற்றோரை விசாரித்தார்.

“ஹரிணிக்கு பயங்கர வேலை. அதனால் அம்மா அப்பா ரெண்டு பேரும் வரலை. நீ தான் இனி எல்லா இடத்துக்கும் போய் எல்லோரையும் தெரிஞ்சுக்கணும் அப்படின்னு சொல்லிட்டாங்க.” என்று விவரம் கூறினான் நவீன்.

கூடவே ‘நீங்க இங்கே இருப்பீங்கன்னு தெரிஞ்சிருந்தால் நான் இந்தப் பக்கமே தலை வைச்சு படுத்திருக்க மாட்டேன்.’ என்றும் நினைத்துக் கொண்டான். அவன் ஏன் அப்படி நினைத்தான் என்றதின் காரணத்தையும் கமலாவே விளக்கினார்.

“உடம்புக்கு ஒன்னுமில்லை இல்ல? அப்போ சரி. ஹரிணி இப்போ ஜிப்மரில் மெடிக்கல் முடிச்சுட்டு ஹெளஸ் சர்ஜன் செய்றா தானே? நல்லா இருக்காளா? விஷாலியும் வந்திருக்கா கல்யாணத்துக்கு. அவங்க அத்தையை... அதான் உங்க அம்மா சரஸ்வதியை விசாரிச்சிக்கிட்டே இருந்தாள். இது வரையும் இங்கே தான் என் கூடவே இருந்தாள். அதுக்குள்ள எங்கே போனாளோ?” சுற்றும் முற்றும் தன் அருமை மகள் விஷாலியைத் தேடினார்.

“எனக்கு கொஞ்சம் வேலையிருக்கு ஆன்ட்டி. அப்புறம் பார்க்கலாம்...” என்று எழப் போனவனைக் கையைப் பிடித்திழுத்து உட்கார வைத்தார் கமலா.

“சும்மா உட்காருப்பா. உன் கூட பேசணும். நானும் எத்தனை தடவை உன்கிட்ட கேட்டுக்கிட்டு இருக்கேன்? நீ பிடியே கொடுத்து பேச மாட்டேங்கற. உங்க அம்மாக்கிட்ட கேட்டால்...’என் பையன் இஷ்டம் தான்.’ என்று சொல்றா. அதான் இந்த தடவை நேரடியா ரெண்டில் ஒன்னு பேசிடலாம்னு. எனக்கு இந்த கல்யாணம் முடிந்து போறதுக்குள்ள, நீ ஒரு நல்ல முடிவை சொல்லிட்டு போ. விஷாலிக்கும் எத்தனையோ இடத்தில் இருந்து கேட்கிறாங்க... ஆனால் நான் தான் நமக்குள் இருக்கிற உறவு விட்டுட கூடாதே...” என்று தூரத்து உறவை நெருங்கிய உறவாக்கும் முயற்சியில் இறங்கினார்.

மின்சார நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தவன் மாதிரி தவித்தவன் பேச முன் தானே தொடர்ந்தவர், “விஷாலியும் போன வருஷமே படிப்பை முடிச்சுட்டா. உன்னைத் தான் கல்யாணம் செய்துக்குவேன்னு ஒத்தைக் காலில் நிக்கிறா. உங்க ரெண்டு பேருக்கும் கல்யாணம் செய்து வைச்சுட்டால்... அப்புறம் நான் நிம்மதியா இருப்பேன்.” என்றார்.

நிறைய தயக்கத்துடனும், ‘எத்தனை முறை தான் இவர்களிடம் ஜாடையாகவும், நேரிடையாகவும் சொல்லியாகிவிட்டது’ என்ற எண்ணத்துடனும் நவீன், “ஆன்ட்டி! நான் நிறைய தடவை உங்ககிட்டேயும் விஷாலிக்கிட்டேயும் மறைமுகமா சொல்லி பார்த்துட்டேன். எனக்கு அந்த மாதிரி ஒரு எண்ணம் எப்பவும் அவளைப் பார்த்து வந்ததில்லை. நீங்க வேற ஒரு நல்ல பையனா பார்த்து அவளுக்கு கல்யாணம் செய்து வைங்க.” என்றான்.

ரெண்டில் ஒன்றை இந்த முறை நேரடியாகவே தான் சொன்னான். ஆனால் அந்த கமலாவோ தான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் பதில் கிடைக்கும் வரை விடுவதாக இல்லை.

“இப்பவே எதுக்கு எண்ணமில்லைன்னு நினைச்சு கவலைப்படனும்? நீ விஷாலியைப் பார்த்து நாளிருக்கும் இல்ல? இப்போ அவளைப் பாரு. அதுக்கு பிறகு நீ என்ன சொல்றே என்று நான் பார்க்கிறேன்.” என்றார் அவர் விடாமல்.

தன் பெண் மீதிருந்த நம்பிக்கை, கர்வம் அவர் பேச்சில் வெளிப்பட்டது.

“இங்கே தான் எங்கேயாவது இருப்பாள். நீ இங்கேயே இரு. எங்கேயும் போயிடாதே. நான் இப்பவே வந்துட்டேன்.” என்று அவர் அந்தப் பக்கம் நகர்ந்ததும், நவீன் அங்கிருந்து ஒரே ஓட்டமாக அவ்விடத்தை விட்டு சென்றான்.

இரவு நிச்சயமும் இனிதே முடிய, இளமை பட்டாளம் வட்ட மேஜை மாநாடு நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது திரும்பவும் கமலா ‘விடாது கருப்பு’ என்பது போல் அவனைத் தேடி வந்து பிடித்துக் கொண்டார்.

“நவீன்! நீ எங்கே போயிட்டே? இதோ பாரு விஷாலியை. நல்லா வளர்ந்துட்டா இல்லே? வணக்கம் சொல்லுடா கண்ணு.” என்று மகளிடம் சொன்னவர், நவீனிடம் திரும்பி, “இப்போ சொல்லு. என்னமோ அப்போ ‘இஷ்டம் இல்லை’ அப்படின்னு சொல்லிட்டு இருந்தியே? இப்ப என்ன சொல்றே?” வளர்ந்த பெண்ணை வைத்துக் கொண்டு என்ன பேசுவதென்று இங்கிதமில்லாமல் பேசினார் கமலா.

அவர் பெண்ணோ ‘இதற்கும் எனக்கும் சம்பந்தமில்லை. என்னை மன்னித்துக் கொள்.’ என்ற பாவனையில் நின்று கொண்டிருந்தாள். நவீனும் அவளிடம் ஒரு மன்னிப்புக் கோரும் பார்வையைச் செலுத்தி, “நான் அப்போ சொன்னது தான் ஆன்ட்டி இப்பவும். எனக்கு அந்த மாதிரி எண்ணம் எதுவும் இல்லை.” என்று அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொன்னான்.

“இப்ப வராட்டி என்ன? கல்யாணத்துக்கு பிறகு வந்தால் போச்சு.” தன் உடம்பு பிடியிலிருந்து விலகுவதாகவே இல்லை கமலா.

அந்த சமயத்தில் நவீனின் நண்பன் அவனைக் கூப்பிடவும் ‘தப்பித்தோம், பிழைத்தோம்’ என்று அவனுடன் சென்றான் நவீன். ஆனால் விலகி விலகி சென்றவனை விட்டால் தானே கமலா?

காதலிப்பவர்கள் கூட, தான் காதலிப்பவரை இப்படி துரத்தி துரத்தி விரட்டியிருப்பார்களா என்பது சந்தேகமே. ‘நீ போகுமிடமெல்லாம் நானும் வருவேன்...போ...போ...’ என்று கமலா பாட்டு பாடாதது ஒன்று தான் குறை. அன்று இரவும், அடுத்த நாள் முஹூர்த்தத்திற்கு முன் பல முறையும் அவரிடம் மாட்டியவன், ஒவ்வொரு முறையும் ஒவ்வொரு சாக்கு வைத்து தப்பித்துக் கொண்டிருந்தான்.

திருமணம் முடிந்து எல்லோரும் ‘அப்பாடியா’ என்று உட்கார்ந்திருந்த தருணத்தில் மீண்டும் அவனைப் பிடித்தார் கமலா.

திருமணத்திற்கு பின் தன் மகளிடம் எல்லா உணர்வுகளும் தோன்றுமென்று தான் சொன்னதையே அவர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கவும், ஒரு கட்டத்துக்கு மேல் பொறுமையிழந்தான் நவீன்.

‘இதேதடா வம்பா இருக்கு?’ என்ற ஆயாச பெருமூச்சுடன், “ஆன்ட்டி! அதுக்கு சாத்தியக்கூறே இல்லை ஆன்ட்டி. ப்ளீஸ் புரிஞ்சுக்கோங்க.” என்றவன் தயக்கத்துடன், “நான்...என் கூட வேலைப் பார்க்கும் பெண்ணை விரும்புறேன்.” என்றான்.

அதைக் கூறும் போதே அவனது முகம் மலர்ந்தது.

என்னமோ அவனுக்கு பெரிய அறிவுரை வழங்கிவிடுவது போல், “வயசு காலத்தில் எல்லோரையும் பார்த்து வர்றது தானே நவீன்? இதை நாங்க ஒன்னும் பெருசா எடுத்துக்க மாட்டோம். நீயும் பெருசா எடுத்துக்காதே.” என்றார் தன் பிடியிலேயே நின்றுக் கொண்டு.

ஓங்கி அவர் தலையில் அடிக்கலாம் போல் வந்த கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு, இத்தனை நேரமிருந்த இலகு பாவனை மறைந்து குரல் கடினமுற, “ஆன்ட்டி! எனக்கு அவள் கூட கல்யாணமே ஆயிடுச்சு.” என்னைப் பொறுத்தவரை’ என்று மனதில் நினைத்தவன், “இப்பவும் ஒன்னுமில்லையா?” என்றான் புருவத்தை உயர்த்தி.

சில நிமிடங்கள் வாயைப் பிளந்தவர், “எங்களுக்கு தெரியவே தெரியாதே?! ச்ச...ச்ச...நீ அப்படிப் பட்ட பையனெல்லாம் இல்லைப்பா. என் கூட தமாஷு செய்ற நீ.” என்றவர், அவனின் பார்வையில் உறுதியைக் காணவும், “என்னால் நம்பவே முடியலை. உன் மனைவியைக் கொஞ்சம் கண்ணில் காட்டு. பார்க்கலாம்.” சவால் விடுவது போன்று கூறினார் கமலா.

அவருக்கோ ‘இருந்தால் தானே கண்ணில் காட்ட முடியும்?’ என்ற நினைப்பு.

நவீன் தாடையை தடவிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்த கமலா, "போட்டோ இருந்தால் கூட எனக்கு ஓகே தான்." என்று 'நெகோஷியேட்' செய்து கொண்டிருந்தார்.

அப்போது நந்தினி சரியாக அந்தப் பக்கம், வாண்டுகள் படை சூழ சிரித்துக் கொண்டே வரவும் நவீன் கொஞ்சம் கூடதயக்கமேயில்லாமல், "இதோ! மஞ்சள் சேலையில் பசங்க கூட போறா இல்ல... அவள் தான் என் மனைவி. பேரு நந்தினி. நல்லா அழகா இருக்கா இல்ல?" என்று கண்ணும் முகமும் மலர புன்னகைத்தான்.

நந்தினியும் அப்போது நவீனைப் பார்த்து, போகிற போக்கில் தலையசைப்புடன் கூடிய புன்னகையைச் சிந்திவிட்டுப் போனாள்.

அவர் அப்போதும் நம்பாதது போல் பார்க்கவும், 'எப்படியோ போங்க' என்ற பாவனையில் நவீன், "இனி மேலாவது விஷாலி பேச்சை விட்டுடுங்க ஆன்ட்டி. புரிஞ்சுக்குவீங்கன்னு நினைக்கிறேன். வரேன் ஆன்ட்டி." என்று கண்டிப்புடன் கூறிவிட்டு, அங்கிருந்து சென்றான்.

இதை அருகிலிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த துர்காவிற்கு ஒரு பக்கம் இடி விழுந்தது போலிருந்தாலும், ஒரு பக்கம் மகிழ்ச்சியாகவே இருந்தது. இது போதுமே இந்தத் திருமணத்தை நிறுத்த அவளுக்கு!

நவீனின் பின்னோடு சென்று, "ஹலோ சார்! நில்லுங்க... நில்லுங்க." என்று நவீனை நிற்குமாறு அழைத்தாள் துர்கா.

"என்னையா...?" முன்னே பின்னே அறிமுகம் இல்லாதவர்கள் தன்னை எதற்கு நிற்க சொல்லவேண்டுமென்ற குழப்பத்தோடு நின்றான் நவீன்.

"உங்க பேரு...?" என்று ஆரம்பித்தாள் துர்கா.

"நவீன். நீங்க...?" என்று கேட்டவனைக் கவனிக்காதவள் போல, "உங்களுக்கும், நந்தினிக்கும் கல்யாணம் ஆகிடுச்சுன்னு சொன்னீங்களே? அது உண்மையா?" என்று கேட்டாள் ஒரு குறுகுறுப்பான பார்வையை வீசியபடி.

ஒருவேளை இவள் கமலா அனுப்பிய ஆனோ? அவன் சொன்னது உண்மையா என்று சரி பார்க்க அனுப்பியிருப்பாரோ என்று நினைத்தவன் துர்காவைக் கூர்மையாகப் பார்த்தான்.

ஆனால் கமலா அவரின் குணத்திற்கு தன் மகளுக்கு பார்த்திருந்த வரன், வேறொரு பெண்ணைத் திருமணமே செய்து கொண்டானென்று எந்த நிலைமையிலும் வெளியே சொல்லவே மாட்டார். அது தெரிந்து தானே, சிறு தயக்கம் கூட இல்லாமல் அவரிடம் திருமணம் என்றெல்லாம் சொன்னது? இது வேறு யாரோ! தாங்கள் பேசியதை ஒட்டுக் கேட்டுவிட்டு வம்பு வளர்க்க வந்திருக்கிறார்கள் என்று நினைத்தான்.

நவீன் கமலாவிடம் கூறியது பொய்யென்று பார்த்தால் பொய் தான். ஆனால் அது நவீனைப் பொறுத்தவரை முழு உண்மையும் கூட. அவன் தான் அவளை காதலிப்பதாகக் கூறினான். நந்தினி தன்னை காதலிப்பதாக இல்லை. அதே மாதிரி, தனக்கு அவளுடன் திருமணமே முடிந்து தான் விட்டது... அவன் மனதளவில். அவன் தான் இந்த ஜென்மத்தில் தனக்கு மனைவி என்பதில் எந்த மாற்றமுமில்லை என்பதில் உறுதியாகவும் இருந்தான். அதற்காகத் தானே பாண்டிசேரி சென்று பேச்சைத் தொடங்குவது?

இருப்பினும் கமலாவிடம் கோர்வையாகச் சொன்னவனால் துர்காவிடம் 'ஆமாம்' என்று கூற முடியவில்லை. கமலாவிடம் கூறியதுமே சொல்ல வேண்டுமென்று திட்டமிட்டு செய்தது இல்லை. அவர்களின் நச்சரிப்பு தாங்காமல் தான்... விட்டால் போதும் சாமி என்று கொஞ்சம் கூட யோசிக்காமல் திருமணம் பற்றி சொன்னான். இதன் பிறகாவது தன்னை நிம்மதியாக விடமாட்டார்களா என்ற நம்பிக்கையில் செய்தது தான். ஆனால் ஒரு முறை 'திருமணம் நடந்துவிட்டது' என்று சொன்னவனால், இப்போது அதை மறுத்து, 'ஆகவில்லை' என்றும் சொல்ல நா எழவில்லை. ஏதோ சகுனத் தடை போன்றிருந்தது அவனுக்கு.

நவீன் அமைதியாக இருந்த சில நிமிடங்களில் துர்காவின் கற்பனை எங்கெங்கோ பறந்து சென்று வந்தது.

திரும்பி கமலா உட்கார்ந்திருந்த இடத்தைப் பார்த்தவன், தாங்கள் பேசுவது எட்டும் தூரத்தில் அவர் இல்லை என்பதை உணர்ந்து, "அதைக் கேட்க நீங்க யாருங்க? உங்களுக்கு நான் ஏன் சொல்லணும்? இதுக்குப் பதில் ஒரு வார்த்தையில் சொல்லவும் முடியாது. கடவுள், காதல் சம்பந்தப்பட்ட விஷயமெல்லாம் கேட்கிறவங்களையும், பதில் சொல்றவங்களையும் பொருத்தது. இருக்குன்னா இருக்கு... இல்லைனா இல்லை. ஆனால், அது உங்களுக்குப் புரியுமானு தெரியலை." என்றவனைக் குறுக்கிட்டாள் துர்கா.

அதிகாரமாக, "சுத்தி வளைச்சு என்ன பேச்சு? கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னாடி நீங்க சொன்னதையே திரும்பி கேட்டால் எனக்கே உபன்யாசமா? ஆமாம், இல்லை என்று சொல்லவேண்டியது தானே?" என்று இப்போது பேசும் தொனியே வித்தியாசமாய் இருந்தது துர்காவிற்கு.

அவள் குரலும், அதிகாரத் தோரணையும் அவனைக் கோபப்படுத்த, "மைன்ட் யுவர் பிசினஸ் மேடம்." என்று நவீன் கடுப்புடன் சொல்லிவிட்டுச் செல்லவும், 'இரு பார்த்துக்கிறேன்' என்று முறைத்துவிட்டு நந்தினியிடம் சென்றாள் துர்கா.

நந்தினியைப் பிடித்த துர்கா, "நந்தினி! என்ன ஒரே வேலையா? சோடா சோடாவா குடிச்சு களைப்பைப் போக்கிற போலிருக்கு?" என்றாள் நக்கலாக.

நந்தினியும் ஒன்றும் புரியாமல், "சாப்பிடவே நேரமில்லை. என்ன கிடைக்குதோ அதைத் தானே குடிக்க முடியும்?" என்றாள்.

'ஏன் சொல்ல மாட்டே?' என்பது போல் பார்த்தவள், "உன்கிட்ட ஒன்னு கேட்கணும் நந்தினி." என்று துர்கா சொல்லி முடிப்பதற்குள் நந்தினிக்கு கைப்பேசியில் அழைப்பு வந்தது.

"ஹாய் நவீ!" சில நொடிகள் விசாரிப்பு முடியும் முன்னே அழைப்புத் துண்டிக்கப் பட, "ச்ச...கால் கட் ஆயிடுச்சு! ஒரே இரைச்சல்! சரியாவே பேச முடிய மாட்டேங்குது." என்று சலித்தவள், "சொல்லுங்க." என்றாள் துர்காவிடம்.

"ஃபோனில் யாரு...? நவீன்-ஆ...?" என்று நவீனைப் பற்றிக் கேட்டாள் துர்கா.

நவீனாவிடமிருந்து இப்போது தான் அழைப்பு வந்திருந்ததால் அதே நினைவாக, தனக்கு வந்த அழைப்பைப் பற்றி இவள் என்ன கேட்பது என்று கூட நினைக்காமல் முகம் மலர, "உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? சரியா சொல்லிட்டீங்க. இருந்தாலும் நீங்க ரொம்ப ஸ்மார்ட் தான். எதையும் மறைக்க முடிய மாட்டேங்குது." என்றாள் வினையாட்டாக. இதுவே வினையாகுமென்று தெரியாமல்!

என்ன திண்ணக்கம் இருந்தால் என்னிடமே 'மறைக்க முடிய மாட்டேங்குதுன்னு' சொல்லுவே? என்று கருவிக் கொண்டே, "நவீயாம்... நவீ... அப்படித் தானே செல்லமா கூப்பிடறது?" என வெறுப்புடன் சொல்லிவிட்டு, "உனக்கு நிஜமாகவே நவீயைத் தெரியுமா?" என்று கண்ணில் கூர்மையுடன் வினவினாள் துர்கா.

நந்தினி வெகுளியாக, "ஏன் தெரியாம? நல்லா தெரியுமே. ஒரே காலேஜ்ல தான் படிச்சோம். இப்போ ஒரே ஆபீஸ் தானே ரெண்டு பேரும்! ரெண்டு பேரும் ஒண்ணா ஊர் சுத்தியிருக்கோம். சொல்லப்போனால் அடிக்காத லூட்டியே இல்லை." என்றாள்.

கண்களில் குரோதத்துடன் துர்கா பார்க்க, அதைக் கவனிக்காமல், "எக்ஸ்க்யூஸ் மீ! எனக்கு கால் வருது." என்று வேறு பக்கம் நகர்ந்தாள் நந்தினி.

'என்னையா அலட்சியம் செய்கிறாய்?' என்ற கோபத்துடன் அவளை உறுத்தவன், தன் தாய் ஆதிலக்ஷ்மியைத் தேடிக் கொண்டு சென்றாள்.

நான் முதலில் சொன்னப்போ மட்டும் 'உன் நாத்தனார்னா ஒத்து வராதுன்னு சொன்னீங்க இல்ல?! இப்ப பாருங்க. அந்த நவீன் என்னடான்னா அவனுக்கு நந்தினியோட கல்யாணமே ஆயிடுச்சுன்னு சொல்றான்! சரி இவக்கிட்ட கேட்டா... இவ... ஒரே காலேஜ், ஒரே ஆபீஸ், ஒண்ணா ஊர் சுத்துவோம் அப்படின்னு பெருமையா சொல்றா. நானே அவங்க ரெண்டு பேரையும் சென்னையில் சேர்த்து பார்த்தேன். நான் அப்போ சொன்னால் நீங்க என்னை நம்பலை இல்லை? இப்போ என்ன செய்ய போறீங்க? இதுக்கு மேலேயும் இந்த சம்பந்தம் தான் வேணும்னு சொன்னால்... அப்புறம் என்னை நீங்க மறந்துட வேண்டியது தான். எனக்கு என் புகுந்த வீட்டில் கொஞ்சம் கூட மரியாதையே

இல்லாமல் போகணும்ன்னு தானே உங்க ஆசை. உங்க இஷ்டத்துக்கு நடத்துங்க.” என்று துர்கா முகாரி பாடவும், அவள் தாய்க்கு இவளை நம்பித் தான் ஆக வேண்டியதிருந்தது.

கறக்கிற மாட்டை ஆடியோ இல்லை பாடியோ கறப்பார்கள். இங்கு துர்கா அழுதும், ஆர்ப்பாட்டம் செய்தும் அவள் தாயைக் கரைத்து, அவளின் ஆசையை நிறைவேற்றிக் கொண்டாள்.

*****

அத்தியாயம் 13

நிஷாவின் திருமணம் நல்லபடியாக முடிந்ததும், நந்தினி நேரடியாக சென்னை செல்வது மாதிரியும், பெற்றோர்கள் திருச்சி திரும்புவது மாதிரியும் தான் ஏற்கனவே திட்டமிடப்பட்டிருந்தது. ஆனால் ராமமூர்த்தி மகளை வீட்டுக்கு வருமாறு வற்புறுத்த, நந்தினியும் ஒரு கட்டத்திற்கு மேல் மறுபேச்சு பேசாமல் அவர்களுடன் திருச்சிக்குத் திரும்பினாள்.

வரும் வழியில் இரண்டு முறை தந்தையின் முகம் சரியில்லாமல் இருப்பதைக் கண்டு, “அப்பா! எதுவும் பிரச்சனையா? உங்க முகமே சரியில்லையே?” என்று வினவியதற்கு, “வீட்டில் போய் பேசிக்கலாம் நந்தினி.” என்று முடித்துவிட்டார்.

நந்தினிக்கு தந்தையின் முக வாட்டத்திற்கான காரணம் அறிந்து கொள்ளாமல் தலை வெடித்துவிடும் போல இருந்தது.

வீட்டு வாசலுக்கு வந்ததுமே நந்தினி, “இப்போவாவது சொல்லுங்கப்பா என்ன பிரச்சனைன்னு?” என்று பொறுமையிழந்த குரலில் வினவினாள்.

இதற்கு மேல் அமைதியாக இருக்க முடியாது என்றெண்ணிய ராமமூர்த்தி, “துளசி! குமார் இருக்கிறானா? அவனையும் கூப்பிடு. நீங்க ரெண்டு பேரும் பெட்டியை வைச்சுட்டு வாங்க.” என உணர்ச்சியற்ற குரலில் பணித்தார்.

மற்ற மூவரும் அவரது முகத்தையே ஒருவித பரபரப்புடன் நோக்க, “ராஜேஷ் வீட்டிலிருந்து பேசினாங்க துளசி. அவங்களுக்கு இந்த கல்யாணத்தில் விருப்பமில்லையாம்.” என்று கவலை தோய்ந்த குரலில் மொழிந்தார்.

நந்தினி அதிர்ச்சியுடன் தந்தையையே பார்க்க துளசி, “என்னங்க சொல்றீங்க?” என்று கேட்டு முடிப்பதற்குள் கண்ணிலிருந்து அருவியாய் கொட்டியது.

குமார், “என்னப்பா? என்ன காரணம் சொன்னாங்க? உறுதி செய்யறதுக்கு முன்னாடி ஃபோன்க்கு மேல் ஃபோன் பேசினாங்க. இப்போ என்னாச்சு?” என்று சீறினான். இள ரத்தம் அல்லவா... அதனால் தான் இத்தனை சீற்றம்.

கண்ணை மூடி தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டவர், “கண்ணம்மா! இங்கே வாடா.” என்று மகளை அழைத்து, அவள் தலையைக் கோதியவர், “அப்பா கேட்கிறேனேன்னு தப்பா எடுத்துக்கக் கூடாது. உனக்கு ராஜேஷுடன் கல்யாணம் பேசியதில் முழு சந்தோஷமாமா?” என்று அபிப்பிராயம் கேட்டார்.

இதற்கும் திருமண நிச்சய முறிவிற்கும் என்ன சம்பந்தம் என்று புரியாமல், இருப்பினும் தன் இப்போதைய எண்ணத்தையும் விளக்கி விடும் நோக்கில், தயக்கத்துடன், “ராஜேஷை பிடிக்காமல் இருக்க காரணம் எதுவும் இல்லையேப்பா? ஆனால்... ஆனால்... ரெண்டு நாள் பேசியதில் கொஞ்சம் ஓவர் ப்ரொடக்ட் பண்ண மாதிரி இருந்ததுப்பா. ஒரு அன்பா, அக்கறையா ‘டேக் கேர்’ என்று சொல்றது வேற... எதுக்கெடுத்தாலும் ஏதோ நாள் சின்ன குழந்தை மாதிரி ‘ஜாக்கிரதை... பத்திரம்’ என்று சொல்லிட்டே இருக்கிறது வேறப்பா. இதே மாதிரி தொடர்ந்தால் எனக்கே ஒரு சில சமயம் தனியா போறதுக்கு பயம் வந்துடும்ன்னு கூட தோணியிருக்கு. ஆனால்...ரெண்டே நாளில் மூச்சு முட்டுற மாதிரி இருந்தது. பட்...நான் எதுவும் தப்பு பண்ணலைப்பா.” என்று தன் பங்கிற்கு விளக்கம் சொன்னவள், தந்தையின் கைகளை இறுகப் பற்றிக் கொண்டு அவர் மடியிலேயே தலையை சாய்த்துக் கொண்டாள்.

துளசியின் கண்களிலிருந்து இன்னும் கண்ணீர் அருவி நிற்கவேயில்லை.

மகளின் முதுகைத் தட்டிக் கொடுத்தவர், “என்னடா? உன்னை யாராவது தப்பு பண்ணினதா சொன்னாங்களா? என் பொண்ணு மேல் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்குடா.” என்று சொல்லி தன் தொண்டை அழுத்துவதை உணர்ந்து சரி செய்து கொண்டார் ராமமூர்த்தி.

இதனால் தான் நந்தினியின் முகம் துளசி விசாரிக்கும் பொழுது இருண்டதோ என்று ராமமூர்த்திக்குத் தோன்றியது.

அவர் சற்றே ஆசுவாசமடைந்ததும், வருத்தத்துடன், “என்னப்பா காரணம் சொன்னாங்க?” என்று மெதுவாக வினவினாள் மகள். அவளுக்கு இது நின்று போனதில் வருத்தம் துளியும் இல்லையென்றாலும், தன்னை ஒருவன் வேண்டாம் என்று சொல்வதா என்ற கோபம் இருந்தது. அதற்கான காரணமும் தெரிய வேண்டியிருந்தது.

அவளை வருத்தபடுத்தி விடக்கூடாது என்று மெதுவாக, “நீ யாரையாவது லவ் பண்றியாடா?” என்று கேட்டவரை, ஆச்சரியத்துடன் நிமிர்ந்து முகத்தைப் பார்க்க, அவர் முகத்தில், ‘இதை உன் மேல் நம்பிக்கையில்லாமல் கேட்கலை.’ என்கிற பாவம் இருந்தது.

குமார் இன்னமும் கோபம் குறையாமல், “என்னப்பா யாரோ சொல்றதை வைச்சுட்டு நம்ம பொண்ணுகிட்ட இந்த மாதிரி கேள்வி கேட்கறீங்க? அவள் ஏதுமிருந்தால் நம்மிடம் சொல்லியிருக்க மாட்டாளா?” என்றான்.

துளசி, “அந்த மாதிரி என்று காரணம் சொன்னாங்களா? ஏற்கனவே நம்ம சொந்தகாரங்ககிட்ட நந்தினிக்கு கல்யாணம் பேசி முடிச்சாச்சுன்னு சொல்லியிருக்கேனே? இப்படி கடைசியில் மாத்தி பேசுவாங்களா? நல்ல மனுஷங்கன்னா ஒரு சொல்லு இருக்க வேண்டாமா? அப்படி என்ன என் பொண்ணுகிட்ட குறை கண்டுட்டாங்க, இப்படி அபாண்டமா சொல்றதுக்கு?” என்று அரற்றினார்.

நந்தினி மட்டும் உணர்ச்சியற்ற குரலில், “நான் யாரையும் லவ் பண்ணலைப்பா. குமார் சொல்ற மாதிரி, அப்படி செய்திருந்தால் உங்களிடம் வந்து தைரியமா சொல்ற அளவுக்கு, எங்களுக்கு சுதந்திரம் கொடுத்திருக்கீங்க.” என்று உறுதி செய்தாள்.

ராமமூர்த்தியின் கண்கள் லேசாக கலங்க, தன்னை சமாளித்தபடி, “அவங்க... அதோட நிறுத்திக்கலைடா. உனக்கு... க...ல்யா...ணமே முடிஞ்சுடுச்சுன்னு சொல்றாங்க.” என்று திக்கித் திணறி சொல்லி முடித்தார்.

“கடவுளே! எதுக்கு இந்த சோதனை?” என்று கலங்கிய துளசி, “என்னங்க எதை வைச்சு இப்படி சொல்றீங்கன்னு கேட்க வேண்டியது தானே? அங்கேயே என்னிடம் சொல்லியிருந்தால் அந்த அம்மாகிட்ட கல்யாண வீட்டில் வைச்சே நாலு வார்த்தை நேரடியாவே கேட்டிருப்பேன்.” என்று மூச்சு வாங்கப் பேசினார்.

“இவங்களையெல்லாம் வரதட்சணை கேட்கிறதா போலீசில் பிடிச்சு கொடுக்கணும். ச்ச! நானே அவங்களை நேரில் பார்த்து நாலு கேள்வி கேட்டு வரேன்ப்பா.” என்று தன் பங்கிற்கு சொன்னான் குமார்.

“பொறுமை குமார்.” என்று மகளிடம் சொல்லிவிட்டு, “நந்தினி! உனக்கு உங்க ஆபீசில் வேலைப் பார்க்கிறவங்களில் யாரையாவது நவீன் என்று தெரியுமா?” என மகளிடம் விசாரித்தார்.

“நவீன்-ஆ? உங்களுக்கு நவீனா தெரியுமேப்பா? நாங்க ஒரே வீட்டில் தானே தங்கியிருக்கோம். நவீன் அவளுடைய ஃபிரண்ட் தான். அப்படி தான் எனக்கு அவர் அறிமுகம். நான் கூட அன்னைக்கு உங்களை காரைக்குடியில் வைச்சு அறிமுகப்படுத்தணும் என்று சொன்னேனே?” என்றாள் நந்தினி.

எதையும் மறைக்க வேண்டுமென்றால், இத்தனை வெளிப்படையாக மகள் பேசுவாளா என்று யோசித்தார் ராமமூர்த்தி.

தந்தையின் யோசிக்கும் பாவனையைப் பார்த்ததும், “என்னப்பா? அன்னைக்கு அந்த துர்கா கூட வந்து இதே மாதிரி நவீனாவைத் தெரியுமான்னு கேட்டாங்க. நீங்களும் இதையே தான் கேட்கிறீங்க?” என்று புரியாமல் வினவினாள்.

“என்னதாங்க சொல்றீங்க? எனக்கு ஒண்ணுமே புரியலை. கொஞ்சம் தெளிவா தான் சொல்லுங்களேன்.” என்று துளசி பொறுமையிழந்து விளக்கம் கேட்டார்.

“அந்த பையன் நவீன் தான் அவனுக்கும், நம்ம பொண்ணுக்கும் கல்யாணமே ஆகிடுச்சுன்னு துர்காவை வைச்சுட்டு சொல்லியிருக்கான். அந்த துர்கா, இவங்க ரெண்டு பேரும் ஒண்ணா பைக்கில் போனதையும், காரைக்குடிக்கு ட்ரெயினில் ஒண்ணா வந்ததையும் வேற மாதிரி சொல்றாங்க. நான் ஏதாவது கேள்வி கேட்டால், நடுவில் திருச்சிக்கு வந்து உங்க கூட சேர்ந்து வர வேண்டியது தானே உங்க பெண் என்று எக்கச்சக்கமா, லூசுத்தனமா என்னையே திருப்பி கேட்கிறாங்க. நமக்கு சமமா இல்லாதவங்ககிட்ட என்ன பேச்சுன்னு நான் வந்துட்டேன். நாளைக்கு கல்யாணத்துக்கு அப்புறம் இந்த மாதிரி சந்தேகப்பட்டிருந்தால் என்ன ஆகியிருக்கும்?” என்று தேறுதலாகச் சொன்னாலும் ராமமூர்த்தி பேசிய ஒவ்வொரு வார்த்தையிலும் அவர் மனதில் இருந்த கவலை முழுவதுமாய் பிரதிபலித்தது.

நந்தினி மறுப்பாக, “இல்லைப்பா! நவீன் ரொம்ப நல்ல மாதிரிப்பா. கட்டாயம் இந்த மாதிரியெல்லாம் ப்ளே பண்ண மாட்டாங்க.” என்று நம்பிக்கை மிகுந்த குரலில் சொன்னாள்.

குமார், “அப்படின்னா எதுக்கு நந்து துர்கா தேவையில்லாமல் அவன் பெயரை இழுக்கணும்? உண்மையில்லாமல் இருக்கும் பொழுது அவ்வளவு தைரியமா பெயர் சொல்ல மாட்டாங்க நந்து?” என்று அவன் பங்குக்கு தானும் குழம்பி, தங்கையையும் குழப்பினான்.

சகோதரனை கவலையுடன் நந்தினி ஏறிட, அவன் தாழ்ந்த குரலில், அவளுக்கு நம்பிக்கையூட்டும் விதமாக, “ராஜேஷ் வீட்டுக்கு எதுக்கும் இன்னொரு தடவை ஃபோன் செய்து நம்ம விளக்கம் சொல்லலாம் நந்து. கவலைப்படாதே. அப்படியும் அவங்க உண்மை தானனு மறுபடியும் சொன்னால் அந்த நவீன்கிட்டேயே மறுபடியும் விசாரிக்கலாம். நீ ஒன்னும் கவலைப் படாதே.” என்று தன் யோசனையை முன் மொழிந்தான்.

மீண்டும் ராஜேஷின் வீட்டில் நவீனைப் பற்றி உறுதியாகச் சொல்லவும் குமாரும், ராமமூர்த்தியும் நிஷாவின் கணவர் ஸ்ரீதர் மூலம் நவீனின் முகவரியைப் பெற்றுக்கொண்டு பாண்டிச்சேரிக்கு கிளம்பிச் சென்றனர்.

தந்தையும், சகோதரனும் கிளம்புவதற்கு முன்னர் கூட, தன் தாயிடம், “நவீன் அந்த மாதிரியெல்லாம் கிடையாதுன்னு சொல்லுங்கம்மா. இப்படி நேரா போய் விசாரிச்சால், நாம அவர் மேல் சந்தேகப்பட்டு விசாரிக்கிற மாதிரி தானேமா இருக்கும்? என்கிட்டே அவர் ஃபோன் நம்பர்...” என்று அவசரமாக தன் செல்ஃபோனில் எண்ணைத் தேடியவளுக்கு நவீனின் எண் கிடைக்கவில்லை.

“குமார்! அவர் ஆபீஸ் நம்பர் இருக்கு குமார். அதுக்கு வேணா கால் செய்து பாரேன். அவர் கூட பைக்கில் போனதோ, காரைக்குடியில் ஒரே ட்ரெயினில் போனதோ... எல்லாமே கேஷுவலா நடந்தது. அதுக்காக இப்படி...” என்று புலம்பிய சகோதரிக்கு ஆறுதல் சொல்லித் தேற்றினான் குமார்.

அவனால் வேறெதுவும் செய்ய முடியவில்லை. தங்கைக்கு இப்படி ஒரு கஷ்டம் வரும் என்று கனவில் கூட நினைத்ததில்லையே? பெற்றோருக்கும் இதனால் தலைக் குனிவு தானே?! ராஜேஷின் குடும்பத்தின் மீது ஆத்திரமாய் வந்தது. நவீனையே நேரில் அழைத்து வந்து அவர்களிடம் நாலு வார்த்தையாவது கேட்டு தன் தங்கை மீது சுமத்திய பழியைப் போக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் தான் தலை தூக்கியது.

சகோதரி சொன்னது போல் நவீனின் அலுவலகத்திற்கு ஃபோன் செய்து விசாரித்தால், நவீன் பாண்டிச்சேரி செல்வதற்காக இரண்டு நாட்கள் விடுமுறை எடுத்திருப்பதாக தெரிய வந்தது. நேரிலேயே சென்று பேசுவது தான் உசிதம் என்றெண்ணி பாண்டிச்சேரி கிளம்பினார்.

*நவீன் நந்தினியிடம் தனிமையில் நேரடியாகத் தன் விருப்பத்தைத் தெரிவிக்க சந்தர்ப்பம் கிடைக்காததால், பெற்றோர்கள் மூலம் திருமணப் பேச்சைத் தொடங்கலாம் என்று பாண்டிச்சேரி சென்றிருந்தான். அதுவும் நந்தினி வீடு இப்போது தனக்கு உறவினர்கள் எனும் போது பெற்றோர்கள் மூலமாக பேச்சை எடுப்பது தான் நல்லது என்றெண்ணினான். ஆனால் அவன் வீட்டில் பேச்சை எடுப்பதற்கு சமய சந்தர்ப்பம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது குமாரும், ராமமூர்த்தியும் பாண்டிக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

தங்களை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டு, நவீனுடன் ஏற்கனவே திருமணம் முடிந்துவிட்டது என்ற காரணத்தால் நந்தினிக்கு உறுதி செய்திருந்த மாப்பிள்ளை வீட்டினர் பின் வாங்கிவிட்டனர் என்ற விஷயத்தை சுருக்கமாகத் தெரிவித்தார் ராமமூர்த்தி.

இப்படியொரு அதிர்ச்சியை எதிர்பார்க்கவேயில்லை நவீன். நந்தினிக்கு ஏற்கனவே திருமணம் நிச்சயிக்கப் பட்டுவிட்டதா? எப்போது? தான் யோசித்து யோசித்து மிகவும் காலம் தாழ்த்திவிட்டோமோ? 'நந்தினியுடன் எனக்கு திருமணம் நடந்து விட்டது' என்று எந்த நேரத்தில் சொன்னேனோ... இப்போது அவள் தனக்கில்லையா என்று நவீன் எண்ணி கலங்கினான். சர்வமும் இழந்த மனோ நிலையில் இருந்தவனுக்கு, ராமமூர்த்தி சொன்னதின் பிற்பகுதி அவன் செவியில் மீண்டும் எதிரொலித்தது.

அவர்...அவர் என்ன சொன்னார்... தான் அப்படி கூறியதால் அந்த திருமணம் நின்றுவிட்டதா...?! இந்த தகவலை அறிந்து அவன் இதயம் துள்ளி குதிக்கவில்லை என்று சொன்னால் அது கண்டிப்பாக பொய்யாகி விடும். சந்தோஷிக்கவில்லை என்றால் தான் ஆச்சரியமே. அப்போது இனியும் தனக்கு ஒரு வாய்ப்பு இருக்கிறதென்று மிகவும் மகிழ்ந்தான். உடனேயே அப்படி நினைத்ததற்கு தன் மீதே கோபம் கொண்டு, பாவம் நந்தினியும், அவள் வீட்டினரும் என்ற குற்ற உணர்ச்சி மேலோங்கியது. தன்னால் தானே அவர்களுக்கு இந்த நிலைமை?

அவனது முகத்தில் அப்பட்டமான அதிர்ச்சி இருப்பதைப் பார்த்ததும் குமார், "நீங்க எங்களைத் தப்பா எடுத்துக்க வேண்டாம். நந்தினி கூட உங்க மேல் எந்த தப்பும் இருக்காதுன்னு தான் சொன்னாள். அங்கே அபாண்டமா பழி போடறவங்களுக்கு பதிலடி தரணும்னு தான் உங்ககிட்ட இந்த விஷயத்தைச் சொல்றோம்." என்று விளக்கம் சொன்னான்.

நவீனுக்கு இப்பொழுது மேலும் குற்ற உணர்ச்சி அதிகமாகியது. தான் விளையாட்டாகச் சொன்ன பொய் இப்படி ஒரு குடும்பத்தின் சந்தோஷத்தையே துடைத்துவிட்டதே? அதுவும் நந்தினிக்கு என் மேல் எத்தனை நம்பிக்கையிருந்தால்...?? ஆனால் கூடவே, 'அவன்' திருமணம் வேண்டாமென்று போனது நல்லது தான் என்று அந்த முகம் தெரியா மனிதன் மீது எழுந்த நன்றி உணர்ச்சியின் காரணமாக, நவீனால் தன் எதிரே அமர்ந்திருந்த ராமமூர்த்தியின் முகத்தையோ, குமாரின் முகத்தையோ ஏறிட முடியவில்லை.

தாய் சரஸ்வதிக்கும், அவனது தந்தை ராஜேந்திரனுக்கும் நவீனின் மௌனம் பயத்தைத் தந்தது. தன் மகனிடம் குற்றமில்லை என்றால் இப்படி மௌனமாக இருக்க மாட்டானே? ஏன் இப்படி?

சரஸ்வதி, "தம்பி! என்னப்பா? அவங்க கேட்கிறாங்க... நீ இப்படி எதுவுமே பேசாமல் இருக்கியே?" என்று கலக்கத்துடன் வினவினார்.

நவீனுக்கு வார்த்தைகள் தொண்டைக்குழியில் இருந்து வர மறுத்தாலும் முயன்று, "நான்... நான் இந்த மாதிரி எதுவும் நடக்கும் என்று நினைச்சு... கல்யாணம் நடந்துடுச்சுன்னு சொல்லலை." என்று சொல்லும் பொழுதே குமார் முகத்தில் கோபம் கொந்தளித்தது.

"அடப்பாவி!" என்று இருக்கையில் இருந்து எழுந்தவனை ராமமூர்த்தி தான், "குமார்! கொஞ்சம் அமைதியா இரு. அந்த தம்பி சொல்றதைக் கொஞ்சம் நிதானமா கேளு." என அடக்கினார்.

சரஸ்வதியின் கண்கள் குளமாகவும், ராஜேந்திரன் தான் ஆறுதலாக மனைவியின் கையைப் பற்றினார்.

நவீன், "என்னை மன்னிச்சுடுங்க அங்கிள். நந்தினிக்கு கல்யாணம் ஃபிக்ஸ் ஆகியிருக்குங்கற விஷயமே எனக்கு இப்போ நீங்க சொல்லித் தான் தெரியும். அங்கே கல்யாண வீட்டில் என்னை ஒரு அம்மா, அவங்கப் பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்துக்கச் சொல்லி ரொம்ப நச்சரிச்சுட்டே இருந்தாங்க. அதான் எனக்கு ஏற்கனவே கல்யாணம் ஆகிடுச்சு, நந்தினி தான் என் மனைவின்னு சொன்னேன். என்னால் நந்தினிக்கோ, உங்களுக்கோ இப்படியொரு பிரச்சனை வரும்னு எதிர்பார்க்கவேயில்லை." 'ப்ளீஸ்! என்னைப் புரிந்துக் கொள்ளுங்கள்' என்ற பாவனையில் கெஞ்சும் குரலில் விளக்கினான்.

"நவீன்! என்னதான் இருந்தாலும் நீ செய்தது தப்பு." என்று குரலை உயர்த்தி, மகனை அதட்டினார் சரஸ்வதி.

குமார், "நீங்க மன்னிப்புன்னு ஒரே வார்த்தையில் கேட்டுடறீங்க. ஆனால் உங்களைப் பத்தி என் தங்கை 'அவர் அந்த மாதிரி சொல்லியிருக்கமாட்டார்... நீங்க போகவே வேண்டாமன்னு' தடுக்கிறாள். இப்படி ஒரு காரியத்தை..." என அருவருப்புடன் சொன்னவனை 'நிறுத்து குமார்!' என்று சைகை செய்தார் ராமமூர்த்தி.

பின்னர் அவரே, “தம்பி! தன் பெண்ணைப் பற்றி இப்படி அநியாயமா சொல்றாங்களேன்னு, பச்சைத் தண்ணி பல்லில் படாமல் என் மனைவி அங்கே அழுது புலம்பறா... எப்போதும் துறுதுறுன்னு வளைய வர்ற பொண்ணு வெறிச்சோடி போய் உட்கார்ந்திருக்கா. பேசின கல்யாணம் நின்னு போறதெல்லாம் சாதாரண விஷயமில்லை. அதுவும், இப்படி என்று வெளியே காரணம் தெரிந்தால்.... நீங்க வினையாட்டா என்று சொன்னது இப்படி எங்க வீட்டையே உலுக்கிடுச்சு. நெருங்கின சொந்தக்காரங்களுக்கு கூட கல்யாணம் உறுதியானதை சொல்லிட்டோம். இனிமேல் என்ன காரணம் சொல்லுவோம்? நீங்க சொன்னது பொய்யென்று ஒவ்வொருவரிடமும் போய் சொல்ல முடியுமா? சொன்னால் தான் நம்புவாங்களா?” என்று கரகரப்பான குரலில், தங்கள் வேதனையை கோர்வையாக வினவினார்.

சரஸ்வதி ஆறுதலாக, “நீங்க கவலைப்படாதீங்க சார்! உங்க கஷ்டம் எனக்கு நல்லாவே புரியுது. எங்க பையன் செய்தது ரொம்ப பெரிய தப்பு தான். நானும் ஒரு பொண்ணை பெற்று வைச்சிருக்கேன். நாளைக்கு அவளுக்கு இந்த மாதிரி நிலைமை வந்தால், உங்களை மாதிரி நிதானமா இருப்போமானு சொல்ல முடியாது. எப்படியாவது சரி செய்துடறோம் சார்.” என்று கண்ணீருடன் முடித்தார்.

நவீன் மீண்டும் மன்னிப்பு கேட்க ராஜேந்திரன், “என் பையன் அவங்க வீட்டில் போய் பேசட்டும். ரெண்டு நாள் இங்கேயே தங்கிட்டு அப்புறம் கிளம்புங்க சார்.” என்று கேட்டுக் கொள்ளவும் முதலில் மறுத்தவர்கள் பின்னர் ஒப்புக் கொண்டார்கள்.

நந்தினிக்கு வேறொருவருடன் திருமணம் நடக்க தானே நேரில் சென்று பேச வேண்டுமா? முடியாது. என்னால் இது முடியாதென்று நவீனின் காதல் இதயம் முரண்டியது. ஒன்றும் பேசாமல் அவன் விடுவிடுவென்று தன் அறைக்குச் சென்றுவிட, எல்லோரையும் தர்மசங்கடமாகப் பார்த்தார் சரஸ்வதி.

அங்கிருந்த அவன் தங்கை ஹரிணிமிடம், “ஹரிணி! அண்ணனைக் கூட்டிக்கிட்டு வாம்மா!” என்று பணித்தார்.

கட்டிலில் தலையைச் சாய்த்துக் கொண்டு, கண்களை மூடிப் படுத்திருந்தவனின் அருகில் சென்று அமர்ந்து, “என்ன அண்ணா? நீ சொன்னது உண்மையில்லை என்று சொல்லவேண்டியது தானே? பாவமில்லையா அவங்க?” என்று மெதுவாகக் கேட்டாள் ஹரிணி.

சிவந்திருந்த கண்களைத் திறந்து, “எப்படிம்மா என்னைப் போய் ‘நந்தினியைக் கல்யாணம் செய்துக்கோ’ என்று இன்னொருத்தனிடம் சொல்லச் சொல்றே? ” என்றவனைப் புரியாமல் பார்த்தாள் ஹரிணி.

“என் அண்ணா?”

மிகவும் தயங்கி, இப்போது யாரிடமாவது சொல்லவில்லை என்றால் தலை வெடித்துவிடும் போலிருக்க வேகத்துடன், “நான்... நந்தினியை லவ் பண்ணேன். எப்படி நானே போய்...?” என்றான்.

இதைக் கேட்டு சந்தோஷப்படுவதா, இல்லை இத்தனை காலம் தாழ்த்தி கூறியதை நினைத்து வருத்தப்படுவதா என்று புரியாமல் விழித்தாள் ஹரிணி.

அதிர்ச்சியில் பேச முடியாமல் இருந்தவன் சில நிமிடங்களில் தன்னை மீட்டுக் கொண்டான்.

நவீனின் கரத்தை அழுத்தி, “அண்ணா! இப்போ நீ இதை சொல்லி என்ன செய்ய போறே? ரொம்ப லேட் செய்துட்டியே? இப்போ நீ செய்ய வேண்டியது ஒன்னே ஒன்னுத்தான். நீ விரும்பிய பெண்ணோட வாழ்க்கை நல்லா இருக்கணும் என்கிறதுக்காக நீ போய் சொல்லித் தான் ஆகணும்.” என்று முடிந்தவரை அண்ணனின் உணர்வுகள் பாதிக்காத வகையில் சொன்னாள் ஹரிணி.

தங்கை சொன்னதைக் கேட்டவனுக்கு கஷ்டமாய் இருந்தது. ராஜேஷ் வீட்டிற்குச் சென்று பேச முரண் பிடித்த மனது, தங்கையின் பேச்சைக் கேட்க கேட்க சிறிது சமாதானமானது. ஹரிணி சொல்வதும் உண்மை தானே? தான், தன் மனதை உடனே தெரிவிக்காதது அவன் குற்றமேயன்றி வேறு யாருடையது? அதற்கு ஏன் அவளும், அவள் வீட்டவர்களும் வேதனையும், அவமானமும் படவேண்டும்? தான் விரும்பியது கிடைக்கவில்லையென்றால், குறைந்தபட்சம் அவன் விரும்பியவள் விரும்பியதையாவது அவளுக்குக் கொடுக்கலாம், அதற்கு முயற்சி செய்யலாம் என்றெண்ணினான்.

நந்தினி வேறொருவனை விரும்பினாள் – அது எப்படிப்பட்டதாய் இருந்தாலும் – அவனால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. முடியவில்லை என்பதனால், அது இல்லையென்று ஆகாதே!

தான் சிதைத்த கோலத்தைத் தானே தான் சரி செய்யவேண்டுமென்ற நியாயப் புத்தியுடன் ராஜேஷின் வீட்டிற்கு குமாருடன் சென்று, தான் செய்த செயல்களுக்கு விளக்கம் கொடுத்தான் நவீன்.

ராஜேஷின் அம்மா ஓரளவு புரிந்து கொண்டாலும், அவனது சகோதரி 'இந்த சம்பந்தம் வேண்டவே வேண்டாம்' என்று பிடிவாதமாக இருந்தாள்.

ஒரு நிலைக்கு மேல் ராஜேஷின் தாயாரே, "தம்பி! நீங்க சொல்றதெல்லாம் சரி தான். நந்தினி மேல் எந்த தப்புமில்லை தான். ஆனால் இப்படி ஒரு உறுத்தல் இருக்கிறது எங்களுக்கு மனக்கஷ்டம் தானேப்பா? சந்தோஷமான மனநிலையோட கல்யாணப் பந்தம் அமைஞ்சால் தான் வாழ்க்கை நல்லபடியா இருக்கும். நாளைக்கே இந்த விஷயம் தொடர்பா ஒரு சின்ன குழப்பம் வந்தாலும் எல்லோருக்குமே சங்கடம்." என்று பேச்சை முடித்துக் கொண்டார்.

கடைசி முயற்சியாக ராஜேஷிடம் பேசிப் பார்க்கலாம் என்று அவனது சிங்கப்பூர் தொடர்பு எண்ணைக் கேட்டான்.

துர்கா, "ஏன் சார்? இத்தனை தூரம் சொல்றோம்? நீங்க எதுக்கு இன்னும் அந்த பொண்ணை எங்க தலையில் கட்ட வைக்கணும்னு பார்க்கறீங்க? காதலிக்கிறதுக்கு ஒருத்தர், கல்யாணம் செய்துக்க ஒருத்தர் என்று நல்லாதான் நாகரீகம் படிக்கிறீங்க?" என்று பட்டாசாய் பொரிந்தான்.

நவீனுக்குத் தலைக்கு மேல் கோபம் வந்தாலும், தப்பு அவன் பெயரில் என்பதால் அமைதியாய் இருந்தான். இப்படி ஒரு வீட்டில் நந்தினி வந்து வாழ வேண்டுமா என்று ஒரேயொரு நொடி கேள்வி எழுந்தாலும், அவளுக்குப் பிடித்து தானே இந்த திருமணத்திற்குச் சம்மதம் தெரிவித்திருக்க வேண்டும் என்று வருத்ததுடன் எண்ணி, ராஜேஷிடம் எப்படியாவது பேசி, நந்தினி மீது குற்றமில்லை என்று உணர்த்தவேண்டும் என்று உறுதி கொண்டான். ஆனால் அதை உணர்த்திவிட்டால்...நின்ற திருமணம் நடந்துவிடுமே... என்றெழுந்த எண்ணத்தை முயன்று ஒதுக்கி, நடப்புக்கு வந்தான். முதலில் அவள் மீது தவறில்லை என்று உணர்த்தி, அதன் பிறகு நந்தினியைத் தான் விரும்புவதாகக் கூறி, அவள் பெற்றோரிடம் திருமணம் புரிய கேட்கலாம் என்றெண்ணினான்.

ராஜேஷின் தாயார், "அவளிடம் கேட்காமல் ஃபோன் நம்பர் தர முடியாது. இருந்தாலும் இது ரொம்ப முக்கியமான விஷயம்..." என்று யோசனையுடனே தொடர்பு எண்ணைக் கொடுத்துவிட்டு, "நம்ம ஊர் டைம் அஞ்ச அல்லது ஆறு மணிக்கு மேல் பேசங்க. சரியா இருக்கும்." என்று வழியனுப்பி வைத்தார்.

ராஜேஷிடம் பேசிய பிறகு, அதுவரை இருந்த அவனின் உறுதி சுத்தமாக மறைந்தது.

அறிமுகத்தையும், விளக்கத்தையும் கேட்ட ராஜேஷ், "உண்மையைச் சொல்லுங்க நவீன்... உங்களுக்கு நந்தினி மேல் காதல் இல்லாமலா இந்த மாதிரி ஒரு பொய் வந்திருக்கும்?" என்று எடுத்த எடுப்பிலேயே விசாரித்தான்.

"இல்லை ராஜேஷ். நந்தினி என்னை லவ் பண்ணலை." என்று கடினமான குரலில் சொல்லிவிட்டு, "எங்களுக்குக் கல்யாணமும் ஆகலை. அது தான் உண்மை." என்று எடுத்துரைத்தான்.

"நந்தினி உங்களை லவ் பண்ணலை. ஆனால் நீங்க...?"

இதற்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியாமல் சில நொடிகள் மௌனமாக இருந்த நவீன், "நந்தினிக்கு இதெல்லாம் தெரியாது ராஜேஷ்." என்று சிறிது கம்மிய குரலில் சொன்னான்.

"நல்லா தான் சொல்றீங்க நவீன். நந்தினி உங்களை லவ் செய்யலை. அவளுக்கு நீங்க லவ் செய்ததும் தெரியாது. அப்படி தெரியாமல் தான் உங்ககூட பைக்கில் போவாளாம்... உங்க கூட காரைக்குடி வரைக்கும் சேர்ந்து போவாளாம். நீங்க உங்க மனசில் இருக்கிறதை ஒரு தடவைக் கூடவா அவளிடம் சொல்லியிருக்க மாட்டீங்க? அப்படியே சொல்லியிருந்தாலும்... இதெல்லாம் நான் பேசறது அநாவசியம் தான் நவீன்." ராஜேஷின் பேச்சைக் கேட்டு பல்லைக் கடித்தான் நவீன்.

"இப்போ கூட ஒன்னும் பிரச்சனையிலையே? என்கிட்டே வந்து நீங்க ஃபோனில் பேசறதுக்கு, நீங்களே கல்யாணம் செய்துக்க வேண்டியது தானே நவீன்? ஒருவேளை... கல்யாணம், குடும்பம் இந்த கமிட்மெண்ட்ஸ் இல்லாமல் இருந்தால் நல்லாயிருக்கும்னு நினைக்கிறீங்களா? ஒருவேளை..." ராஜேஷின் பேச்சிலும் எரிச்சல் இருந்தது.

“பளீஸ் ஷட் அப் ராஜேஷ். வில் யூ?” என்று ஆத்திரத்தில் முகம் சிவக்க கத்தியவனை, அருகில் நின்று கொண்டிருந்த குமார் தோளில் கை வைத்து சமாதனப்படுத்தும் விதமாகப் பார்த்தான்.

“வொய் ஷட் ஐ?”

“யூ ஆர் க்ரானிங் யுவர் லிமிட்ஸ் ராஜேஷ். நீ என்ன எனக்கு சஜஸ்ட் பண்றது? உன்னால் முடியாதுன்னு சொல்றதோட நிறுத்திக்கோ. உன்னை மாதிரி ஒரு மனுஷன்கிட்ட பேச வந்தேன் பாரு. என்னை சொல்லணும்.” என்று அதுவரை மரியாதைக் கொடுத்து பேசிக் கொண்டிருந்தவன், ஒருமையில் விளித்து, ஆவேசமாகச் சொல்லிவிட்டு ஃபோனை வைத்தான் நவீன்.

நந்தினியின் வாழ்வில் தேவையில்லாமல் குழப்பத்தை உருவாக்கியாகிவிட்ட இந்த சூழ்நிலையில், நவீன் தானே காதலிக்கும் விஷயத்தைக் கூறி திருமணம் செய்து கொள்வதாக முன் வந்தால் எல்லாவற்றையும் திட்டமிட்டு நடத்திருப்பதாக அல்லவா எண்ணுவார்கள்? முக்கியமாக நந்தினி?!

நவீனுக்கு தன்னுடைய இயலாமையை நினைத்து தன் மேலே கோபம், வருத்தம் எல்லாம் எழுந்தது.

வீட்டிற்குத் திரும்பும் பொழுது நவீன் குமாரிடம், “எனக்கு நந்தினியை ரொம்ப பிடிக்கும் ராஜேஷ்! அவளுக்கு எதுவும் கெடுதல் நினைச்சு நான் அந்த மாதிரி செய்யலை. ஐ அம் ரியலி சாரி. என்னாலான முயற்சியை எடுத்துட்டேன்.” என்று தன் நிலையைச் சொன்னவனின் கண்களில் வேதனை நிறைந்திருந்தது.

குமார், “நவீன்! நீங்க எத்தனை தடவை மன்னிப்பு கேட்பீங்க? சரி செய்ய முடியாத தப்புன்னு எதுவும் கிடையாது. அவங்களுக்கு மனுஷங்களை புரிஞ்சுக்க தெரியலை. ஆனால் இதில் என்னுடைய தங்கை வாழ்க்கை பாதிக்குது என்பதைத் தான் என்னால் பொறுத்துக்கவே முடியலை.” என்றான் வருத்தமுடன்.

“குமார்! இந்த நேரத்தில் எனக்கு கல்யாணப் பேச்சை எடுக்கிறது சங்கடமாகத் தான் இருக்குது. நான் நந்தினியை ரொம்ப விரும்பறேன் குமார். கொஞ்ச நாள் சென்று அவனிடம் புரிய வைச்சு, நானே அவளை கல்யாணம் செய்துக்கறேன்.” என்று உறுதியாகச் சொன்ன நவீனை வியப்புடன் ஏறிட்டான்.

“அப்புறம் எப்படி ராஜேஷ் வீட்டில் வந்து பேசினீங்க?” என்று சமாதானம் ஆகாமல் கேட்கவும் சுருக்கமாக காரணத்தை விவரித்தான் நவீன்.

“எனக்கு இதில் சம்மதம் தான் நவீன். ஆனால் நந்தினி... அவள் பல விஷயங்களில் ரொம்பப் ப்ராக்டிகல். ஆனால் சில விஷயங்களில் ஹார்ட் டு ப்ளீஸ். நம்ம வற்புறுத்தி அவளை எதுவும் செய்ய வைக்க முடியாது. புரிய வைச்சு பார்க்கிறேன்.” என்று தேறுதல் தந்தான் குமார்.

நவீனின் வீட்டிற்கு திரும்பி, ராஜேஷ் வீட்டில் நடந்த விஷயத்தையும், அவனுடன் நடந்த தொலைப்பேசி உரையாடலையும், மற்றவர்களிடம் நவீனும், குமாரும் சொன்ன பொழுது சரஸ்வதி தெளிவான குரலில், “சார்! உங்க பொண்ணை என் பையனுக்கே திருமணம் செய்து கொடுக்க சம்மதிக்கிறீங்களா? பையன் எம்.பி.ஏ படிச்சிருக்கான். ஐ.ஐ.எம் கிராஜுவேட். சென்னையில் உங்க பொண்ணு வேலைப் பார்க்கிற கம்பெனியில் தான் மேனேஜரா வேலைப் பார்க்கிறான்...” என்று தொடங்கி நவீனை பற்றியும் தங்கள் குடும்ப விவரங்களையும் சொல்லி முடித்தார்.

குமாரின் முகம் தெளிவாகவும், ராமமூர்த்தி சிறு யோசனைக்குப் பின், “இந்த சம்பந்தம் நடந்தால் நல்லது தான். உலை வாயை மூடினாலும் ஊர் வாயை மூட முடியாதுன்னு சொல்லுவாங்க. நாளைக்கு என் பெண்ணுக்கு வேற இடத்தில் திருமணம் என்றால் கூட இது சம்பந்தமா பேச்செடுத்தால் தேவையில்லாத வருத்தம் தான். அதெல்லாம் இருக்கட்டும்மா. தப்புக்கு பிராயச்சித்தம்ங்கற மாதிரியெல்லாம் இந்த கல்யாணத்தை நடத்த வேண்டாம். நவீனுக்கு இந்த திருமணத்தில் விருப்பமா...” என்று இழுத்தார்.

நவீனிடம் ஒரு பார்வையைச் செலுத்திவிட்டு, அவனிடம் எந்த வார்த்தையும் கேளாமலேயே, “எங்க வீட்டில் எல்லாருக்கும் பூரண சம்மதம் சார்.” என்று உறுதி தந்தார் அவன் தந்தை ராஜேந்திரன்.

மனதில் ஏகப்பட்ட மகிழ்ச்சியிருந்தாலும், இந்த மாதிரி ஒரு சந்தர்ப்பத்தில், நந்தினி தன் மனைவியாகும் படி நேர்ந்துவிட்டதே என்ற வருத்தமும் சேர, “நந்தினிக்கு... இதில் விருப்பமானு கேட்டுடுங்க அங்கிள்.” என்று தயக்கத்துடன் கூறினான் நவீன்.

குமார் நம்பிக்கையுடன் நவீனைப் பார்த்து தலையசைத்தான்.

அவளிடம் தன் விருப்பத்தைச் சொல்லும் போது, அவள் முகத்தில் தெரியும் மாற்றத்தை, ஏற்படும் மலர்ச்சியை காண என்று அவன் என்னவெல்லாம் கற்பனை செய்திருந்தான். இப்போது ஒரு திருமணம் நின்று, அதற்கு பதில் இது என்ற நிலைமையில்... இருப்பினும் ஸ்ரீதர் திருமணத்தில் தன்னைத் துரத்திய கமலாவிடமிருந்து தன் மானசீக நன்றியை மனப்பூர்வமாக தெரிவித்துக் கொண்டான். அவரில்லை என்றால் இன்று இந்த சந்தர்ப்பம் எப்படி அமைந்திருக்கும்?!

தன் மகள் மேல் இருக்கும் நம்பிக்கையில், “என் பொண்ணு என்னோட வார்த்தையை மீற மாட்டாள். எதுக்கும் நான் வீட்டில் போய் ஒரு வார்த்தை என் மனைவிக்கிட்டேயும் கலந்து பேசிட்டு சொல்றேன்.” என்று சொன்ன பொழுது முன்னை விட அவர் பேச்சில் உற்சாகம் இருந்தது.

*****

அத்தியாயம் 14

பாண்டிச்சேரிக்குக் கிளம்பி சென்றபொழுது இருந்ததை விட, திரும்ப வரும் போது கணவரின் முகத்திலும் தனயனின் முகத்திலும் தெளிவையும், மகிழ்ச்சியையும் பார்த்த துளசி மகிழ்ந்தார்.

வந்ததும், வராததுமாக எதுவும் கேட்க வேண்டாமென்று துளசி தன்னை அடக்கிக் கொண்டிருந்தாலும், ராமமூர்த்தியே, “என்ன துளசி? என்னாச்சுன்னு ஒன்னும் கேட்க மாட்டியா?” என்றார் சிரிப்புடன்.

“உங்க முகமே சொல்லுதே... நல்லபடியா முடிச்சுட்டு வந்துட்டீங்கன்னு. என்னங்க ஆச்சு போன காரியம்?” என்றார் ஆர்வமாக.

குமாரைப் பார்த்து புன்னகைத்த ராமமூர்த்தி, “என்னடா இத்தனை நேரம் அமைதியா இருந்தியேன்னு பார்த்தேன்.” என்று துளசியைக் கேலி செய்தவர், “ஆமாம் துளசி. நாம நினைச்சுப் போனதே வேற... ஆனால் விஷயம் எப்படியோ நல்லபடியாகவே முடிஞ்சுடுச்சு.” என்று நிம்மதி பெருமூச்சை வெளியேற்றினார்.

இவர்கள் பேச்சைக் கேட்டபடி உட்கார்ந்திருந்த நந்தினியின் மனநிலை அப்பொழுது மதில் மேல் பூனையாக இருந்தது. உறுதி செய்திருந்த திருமணத்தை துர்கா நிறுத்திவிட்டாள் என்றதும், அவளுக்குப் பெரியதாக கோபமோ, வருத்தமோ எதுவுமில்லை. ஏன் என்ற காரணம் தெரியாத குழப்பமே இருந்தது. தன் பெற்றோர்களின் வருத்தத்தைப் பார்த்து தான் அவளுக்கு வருத்தம், கோபமெல்லாம். அவர்களை தேவையில்லாத காரணத்தால் வருத்தப்பட வைக்க அந்த துர்காவுக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறதென்ற கோபம்!

இப்பொழுது தந்தை முகத்திலும் பேச்சிலும் உற்சாகத்தைக் காணவும், ஒருவேளை ராஜேஷ் வீட்டில் ஒப்புக் கொண்டார்களோ என்று நினைத்தாள். அதனால் நந்தினி ஒன்றும் துள்ளி குதிக்கவில்லை. எதிலிருந்தோ தப்பித்த மனநிலையில் இருந்தவளுக்கு இப்பொழுது தயக்கமும் குழப்பமுமே எஞ்சியது.

எனக்கு ஒன்றும் அவர்கள் பிச்சை மாதிரி போடும் வாழ்க்கை வேண்டாமென்று சொல்ல வாயைத் திறந்தாள் நந்தினி.

அவளை முந்திக்கொண்ட துளசி, “ஓ! மாப்பிள்ளை வீட்டில் ஒத்துக்கிட்டாங்களா? ஹப்பாடியா! இப்ப தான் எனக்கு நிம்மதியே. உச்சிப்பிள்ளையார் கோவிலுக்கு போயிட்டு வந்துடனும் இந்த வாரம். சம்பந்தி ஃபோன் நம்பர் கொடுங்க. நானும் பேசறேன்.” என்று கையை நீட்டினார்.

நம்பரைப் பார்த்த துளசி, “என்னங்க இது வேற நம்பர் மாதிரி இருக்கு?” என்றார் குழப்பமாக.

“ஆமாம்மா. இது நீ நினைச்ச மாதிரி ராஜேஷ் வீட்டு நம்பரில்லை. நவீன் வீட்டு நம்பர். அவரு தான் நம்ம மாப்பிள்ளை...” என்று சிறிது இடைவெளி விட்டு, “நீங்க ரெண்டு பேரும் சம்மதித்தால்...” என்று இழுத்தார் ராமமூர்த்தி.

“என்னங்க சொல்றீங்க?” என்று துளசியும், “என்னப்பா சொல்றீங்க?” என்று நந்தினியும் ஏக காலத்தில் குரல் கொடுத்தார்கள்.

குமாரும், ராமமூர்த்தியும் நவீன் வீட்டில் நடந்த பேச்சு வார்த்தையையும் அதனைத் தொடர்ந்த விவரங்களையும் சுருக்கமாகவும், புரியும் படியாகவும் அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொன்னார்கள்.

எல்லாவற்றையும் கேட்ட தாயும், மகளும் ஒன்றும் கூற இயலாமல் வாயடைத்துப் போயிருந்தனர். ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு விஷயத்தின் தாக்கம்.

“அப்படியெல்லாமா அந்த ராஜேஷ் பையன் நம்பாமல் இருந்தான்? என்னாலே நம்பவே முடியலைங்க.” இப்பொழுது, ‘ராஜேஷ் மாப்பிள்ளை’ என்பதிலிருந்து ‘ராஜேஷ் பையன்’ என்று அழைப்பின் மாற்றத்திலிருந்தே தன் மனைவியின் சம்மதத்தை ஓரளவு யூகிக்க முடிந்தது ராமமூர்த்திக்கு.

மகளின் முகத்தைப் பார்க்க அவளோ, “என்னாலையும் நம்பவே முடியலைப்பா. அவரே அப்படி சொன்னாராப்பா?” என்றாள் நம்ப முடியாத பாவனையில்.

“ஆமாம்டா. ராஜேஷே தான் அப்படி சொன்னான்.” என்று தந்தை முடிப்பதற்குள், நந்தினி இடையிட்டு, “அச்சோ! அதை இப்போ யார்ப்பா கேட்டா? நான் நவீனைப் பத்தி கேட்டேன். அவரே தான்... அவரே தான் துர்காகிட்ட அப்படி சொன்னதா சொன்னாரா?” என்று அவசரமாக, ஆனால் என்ன பதில் வருமோ என்ற பயத்துடனே வினவினாள்.

“நவீனே தான் சொன்னார். ஆனால் இப்படி உன் பெயரையோ, இல்லை நம்ம குடும்பத்துப் பெயரையோ கெடுக்கணும்னு நினைச்சு செய்யலையாம். சந்தர்ப்பம் அப்படி அமைஞ்சு போச்சுன்னு ரொம்ப உணர்ந்து பேசினார். பார்க்கவும், பழகவும்... நவீனும் சரி, அவங்க குடும்பமும் சரி... நல்ல மாதிரியா தான் தெரியறாங்க. நான் எதுவும் கேட்கறதுக்கு முன்னாடியே, நவீனோட அம்மா சரஸ்வதி தான் ரொம்ப வருந்தி நவீனுக்கு உங்க பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்து கொடுங்கன்னு கேட்டாங்கடா. அதை அவங்க கேட்காமல் இருந்திருந்தால் நாமும் என்ன செய்ய முடியும்? இல்லை என்ன தான் செய்திருப்போம்? எனக்கும், குமாருக்கும் ரொம்ப மனசுக்கு நிறைவா இருக்கு. என் பேச்சுக்கு மரியாதை கொடுப்பேன்னு நினைச்சு, நான் சம்மதம் அப்படின்னு சொல்லிட்டு வந்துட்டேன். இனி அம்மாவும், மகளும் தான் பேசி இறுதி முடிவெடுக்கணும்.” என்று கூறிவிட்டு, அவளை அதற்கு மேல் வற்புறுத்தாமல் எழுந்தார் ராமமூர்த்தி.

தந்தை தன் முடிவு தான் இறுதியான முடிவு என்பது மாதிரியே பேசினாலும், ஒரு பேச்சிற்காக தான் தன் சம்மதத்தைக் கேட்பது மாதிரி புலப்பட்டது நந்தினிக்கு.

மௌனமாக இருந்த பெண்ணைப் பார்த்த துளசி, அவளும் இதை ஜீரணிக்கட்டுமென்று எண்ணி அப்போதைக்கு இந்த விஷயத்தை அப்படியே விடுத்தார்.

இரவு எல்லோரும் உறங்கிய பிறகு, மகளின் அருகில் அமர்ந்து, வாஞ்சையாக அவளின் தலையைக் கோதிக் கொடுத்தார் துளசி.

தாயின் முகத்தைப் பார்த்தவள், அவர் மடியில் தலையைச் சாய்த்துப் படுத்துக் கொண்டாள்.

சிறு அமைதிக்குப் பின், “என்னம்மா யோசிச்சியா? உனக்கு சம்மதம் தானே. அப்பாகிட்ட சொல்லிடலாமா?” என்று வினவினார்.

அதற்கு நேரிடையான பதில் சொல்லாமல், “இதென்னம்மா அநியாயமா இருக்கு? தெரியாமல் செய்றதுக்கு இதென்ன சின்ன தப்பா? செய்றதையும் செய்துட்டு... இப்போ அது வெளியே தெரிஞ்சதும், செய்த தப்புக்குப் பிராயச்சித்தம் செய்கிற மாதிரி ‘உங்க பெண்ணை கல்யாணம் செய்துக்கிறோம்’ அப்படின்னு சொல்லி இருக்காங்க. அதுக்கு நவீன் ஒன்னும் சொல்லலையாம்மா?” வெகுநேரமாக அவளைக் குடைந்துக் கொண்டிருந்த கேள்வியைக் கேட்டாள் நந்தினி.

“நந்தினியோட சம்மதத்தையும் கேட்டுக்கொங்கன்னு சொன்னாராம் மாப்பிள்ளை...வந்து நவீன் சொன்னாராம்.” என்று நந்தினியின் பார்வையில் கடைசியில் மாற்றினார் துளசி.

“ம்ஹ்ம்ம்... நந்தினியோட சம்மதம்” என்று ஏளனமாக ஏதோ தொடங்கும் பொழுதே துளசி, “நீயேன்டா ‘பிராயச்சித்தம்’ அதிதுன்னு சொல்றே? அப்படியே இருந்தாலும்...இந்த இடத்துக்கு என்ன குறைச்சல் சொல்லு? நீயே அந்தப் பையனை ரொம்ப நல்ல டைப் அப்படின்னு அப்பாக்கிட்ட ஸ்டேஷன்ல் சொல்லியிருக்கே. அறிமுகப்படுத்த தேடியிருக்கே. அப்புறம் இப்போ எதுக்குடா யோசிக்கிறே?” என்றார் அன்போடு.

“பச்சு...எனக்கு என்னமோ பிடிக்கலைம்மா. அவங்க அம்மா சொன்னதுக்காக கூட நவீன் வேற வழியில்லாமல் சரின்னு சொல்லியிருக்கலாம்.” தாயைப் பார்த்து தயக்கமாகச் சொன்னாள்.

“தேவையில்லாமல் மனசைப் போட்டு குழப்பிக்காதே நந்தம்மா. நவீனை யாரும் வற்புறுத்தலை. உன் கூட பேசுனும்ன்னு சொன்னாராம். ரெண்டு பேரும் பேசுங்க. எதுனாலும் அப்புறம் முடிவெடு. இப்பவே தீர்மானமா எதையும் நினைச்சுக்காதே.” என்று அறிவுரை வழங்கினார் துளசி.

“என்னம்மா...நீங்க எல்லோரும் இதை ரொம்ப சீக்கிரம் ஏத்துக்கிட்ட மாதிரியிருக்கு. உங்க யாருக்குமே... கொஞ்சம் கூட உறுத்தலே இல்லையா? நான் மட்டும் ஏன் இப்படி நினைக்கிறேன்?” என்று தன்னையே கேள்விக் கொண்டாள் நந்தினி.

“காரைக்குடியிலிருந்து வந்த அன்றைக்கு ரொம்பவே கஷ்டமா தான் இருந்தது. இல்லைன்னு சொல்லலை. நம்ம பொண்ணுக்கு என்ன குறைச்சலன்னு கண் மண் தெரியாத கோபம் தான். ஆனால் அவங்க காரணமே இல்லாமல் கல்யாணத்தை நிறுத்தி இருந்தால் கூட என்ன செய்ய முடியும் சொல்லு. எத்தனையோ கல்யாணம் கல்யாண மேடையிலே கூட நின்று போகுது. அப்புறம், அதுக்கு பிறகு வர வரனை நாம சரின்னு சொல்லி ஒத்துக்கிறதில்லையா நந்தினி? இது அந்த மாதிரி கூட இல்லையேடா? சும்மா வீட்டோட உறுதி செய்தோம். இதுவே நிலைக்கும்ன்னு நினைச்சு, உடனே ரெண்டு பக்கமும் சொந்தக்காரங்கக்கிட்ட சொன்னோம். ஏதோ ஒரு காரணத்துனால நின்று போச்சு....” என்று சொல்லும் பொழுதே நந்தினி இடைமறித்தாள்.

“ஏதோ இல்லைமா. எல்லாம் நவீனால் தான் நின்று போச்சு.”

“அதுக்காக எத்தனை நாள் அதை நினைச்சுக்கிட்டு இருக்க சொல்றே? ஒருவேளை வேற சம்பந்தம் கிடைக்காம இருந்திருந்தால் வருத்தமா இருந்திருக்கும். இப்பத் தான் உனக்கு ராஜேஷை விட நல்ல இடம் வந்திருக்கேடா? சந்தோஷம் இருக்கத் தானே செய்யும்.” என்று தங்களின் மனநிலையை விளக்கினார்.

“ஆமா...இவங்க வந்து கல்யாணத்துக்கு கேட்கலைன்னு தான் தவமிருக்காங்களாமா? எனக்கு ஒன்னும் இப்ப கல்யாணம் வேண்டாம்.” என்று சிடு சிடுத்துக் கொண்டு திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டாள் நந்தினி.

“கண்ணம்மா! நீ நினைக்கிற மாதிரி புரட்சிகரமான சிந்தனை எல்லாம் நடப்புக்கு ஒத்துவராது நந்தினி. இந்த சமுதாயம் பெண் மேல் தப்பு இல்லைன்னாலும் அவள் மீது தான் பழி சொல்லும். கடவுளா கொடுத்த வாய்ப்புடா இது.” என்று கண் கலங்க சொல்லிவிட்டு, தன்னை சில நொடிகளில் ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டார்.

‘இப்படி என்னை ஒரு இக்கட்டான நிலையில் வந்து நிறுத்திட்டானேமா? கல்யாணத்தை நிறுத்தனும் என்று திட்டம் போட்டே நிறுத்திட்டானேமா அந்த நவீன்? என்னால் உங்களுக்கு எவ்வளவு வேதனை?’ என்று எண்ணம் ஓடும் பொழுதே, அவளது இளகிய மனம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் இறுகத் தொடங்கிருந்தது.

படுக்கையைத் தட்டிப் போட்டுக் கொண்டே, “நான் தான் சொன்னேனே? யோசிச்சு முடிவெடு. இப்போ படு.” என்ற படி விளக்கை அணைத்தார் துளசி.

அடுத்த இரண்டு நாளும் நந்தினி, தன் வீட்டில் உள்ளவர்கள் தன்னிடம் எதுவும் பேசுவார்கள் என்று எதிர்பார்த்திருக்க, அவர்களோ அதைப் பற்றிய நினைவில்லாதவர்கள் போலிருந்தார்கள். நந்தினியும் இரண்டு வாரத்திற்கு அலுவலகத்திற்கு விடுப்புப் போட்டுவிட்டு வீட்டிலேயே தங்கிவிட்டாள்.

இருப்பினும் ஃபோன் மூலமும், ராஜேஷுடன் ஆன திருமண உறுதி – முறிவு பற்றி தெரிந்தவர்கள் வீட்டிற்கே நேராக வந்தும், துக்கம் விசாரிப்பது போன்றும், சொந்தங்களும், பந்தங்களும் ‘என்ன மூர்த்தி? ராஜேஷ் கூட நடந்த கல்யாண பேச்சு வார்த்தை நின்று போச்சாமே? அட கஷ்டமே!’ என்றும், ‘என்ன துளசி? உன் பொண்ணுக்கு ஏற்கனவே கல்யாணம் நடந்துடுச்சா? சொல்லவேயில்லையே? மாப்பிள்ளை நம்ம ஆளுங்களா?’ என்ற மாதிரி விசாரிப்பு நடந்துக் கொண்டிருந்தது.

ஆளுக்குத் தக்கபடி அதட்டியோ, தன்மையாகவோ பதில் சொல்லி அனுப்பியே களைத்துப் போயிருந்தனர் ராமமூர்த்தி தம்பதிகள். ஒவ்வொரு அழைப்பிற்கும், பொய்யான விசாரிப்பிற்கும் தன்

தாய் துளசியின் முகத்தில் கூடிக்கொண்டிருந்த வேதனையை நந்தினியால் நன்கு உணர முடிந்தது. இருந்தாலும் தன்னை இந்த விஷயமாக மறுபடியும் கட்டாயப்படுத்தாமல் இருந்தது அவளை ஆச்சரியப்படுத்தியது. தன் தாயை நினைத்துப் பெருமைப்பட வைத்தது. இப்படி தன் நலனுக்காகப் பார்த்து பார்த்து செய்யும் பெற்றோர்களை தவிக்க வைக்கிறோமே என்ற கவலையும் அவளை அரித்துக் கொண்டிருந்தது.

கண்ணெதிரே பெற்றோர் படும் வேதனையைக் கண்டாலும், கிணற்றில் போட்ட கல்லாக நந்தினி இருப்பதைக் கண்ட குமார், பெற்றவர்கள் வீட்டில் இல்லாத நேரம் அவளிடம் பேச வந்தான்.

ஆரம்ப பேச்சுகள் முடிந்ததும், சில நொடிகள் அமைதியில் கடக்க குமார், “நந்து! ஏதாவது யோசிச்சியா? என்ன முடிவு செய்திருக்கே?” என்று கேட்டான்.

அவன் முகத்தைப் பார்த்து, தலையை வேறுபுறம் திருப்பிக் கொண்டவளைத் தன் புறம் திருப்பி, “நந்தினி! வாட் இஸ் யுவர் ப்ராப்ளம்? ராஜேஷ்யே நினைச்சுக்கிட்டு இருக்கியா என்ன?” என்றவன், அவளின் முகத்தில் ஒரு விலகலும், ‘ச்ச... ச்ச!’ என்ற மாதிரி பாவனையும் தென்படவும் தொடர்ந்து, “அப்புறம் என்னடா?” என்று புரியாமல் வினவினான்.

“குமார்! உன்கிட்ட சொல்றதுக்கு என்ன? எனக்கு எங்கேயாவது ஓடி போயிடலாமனு இருக்கு. அந்த நவீன் அப்படி செய்ததை என்னால் இதுவரைக்கும் நம்பவே முடியலை. என்கிட்டே நல்ல மாதிரி பழகிட்டு, பின்னாடி போய் என்கூட கல்யாணமே ஆகிடுச்சுன்னு சொல்லியிருக்கான். அப்படிப்பட்டவனை என்னால் எப்படி கல்யாணம் பண்ணிக்க முடியும் சொல்லு?” என்று ஆதங்கத்துடன் வினவினான்.

“இல்லை நந்து! நீ நினைக்கிற மாதிரி அவன் ஏமாத்துக்காரன் இல்லை; விஷயம் கேள்விப்பட்டதும் ராஜேஷ் வீட்டில் பேசும் போதும், ஃபோனில் பேசும் போதும் நான் கூடவே இருந்தேன். நிஜமா தான். நான் கூட அந்தளவுக்கு பொறுமையா பேசி புரியவைக்க முயற்சித்து இருப்பேனான்னு தெரியாதுமா.” என்று சமாதானம் சொல்லும் சாக்கில் நந்தினிக்கு பல புதிய கவலைகளைத் தந்தான்.

“ம்ஹ்ம்ம்... உனக்கு எல்லாமே சாதாரணமா தெரியுதா குமார்?” என்றவன், ‘இந்த கல்யாணத்திலோ, என் மேலோ விருப்பமில்லாததால் தானே நவீன் அங்கே ராஜேஷ் வீட்டில் போய் பேசியிருக்க வேண்டும்?’ என்ற வாக்கியத்தை விழுங்கிக் கொண்டான். அதை அவன் வாய் திறந்து சொல்லியிருந்தாலாவது ராஜேஷ் அவளிடம் நவீனின் விருப்பத்தைப் பற்றியும் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்க முடியும். நவீன் தன் தாய் கொடுத்த நிர்ப்பந்தத்தில் தான் கல்யாணப் பேச்சைத் தொடங்கியிருக்க வேண்டும் என்ற வித்து ஆழமாய் அவன் மனதில் விழுந்தது.

ஏதோ அவன் செய்ததற்குக் காதல் என்ற அர்த்தத்தைக் கற்பித்திருந்தாலும், “ஆல் இஸ் ஃபேர் இன் லவ் அண்ட் வார்” என்று மனதைத் தேற்றிக் கொள்ளவாவது முயற்சி செய்திருப்பான். ஆனால் இவன் அப்படி முயற்சி எடுக்க முடியாத அளவிற்கு நவீனே ராஜேஷிடம் சென்று பேசியிருக்கிறான் என்றால் அவனுக்குத் தன் மேல் துளியளவு கூட விருப்பமில்லையோ?

இவளது யோசனையைக் கண்டதும், “அம்மாவை இந்த நாலு நாளா கவனிச்சு பார்க்கறியா? முதல் ரெண்டு நாள் இருந்த கொஞ்சநஞ்சு தைரியம் கூட இப்போ இல்லை. நீ ஒரு நல்ல முடிவு சொல்லலை என்றால் ரொம்ப உடைஞ்சு போய்டுவாங்க. பத்தாததுக்கு சொந்தகாரங்க வேற! அம்மா பாவமில்லையா நந்து?”

“அப்போ நான் பாவமில்லையா?” என்றாள் குழந்தையைப் போல.

துளசியும், ராமமூர்த்தியும் மகளிடம் திருமண விஷயத்தில் எந்த வற்புறுத்தலும் இருக்கக்கூடாது என்று நினைத்ததால் ராஜேஷிடமும் அதைப் பற்றி பேசக்கூடாது என்று சொல்லி வைத்திருந்தனர். ஆனால் ராஜேஷ் தான் பெரியவர்களின் கவலையைப் பொறுக்க முடியாது நந்தினியிடம் பேசினான்.

அவன் தோள் இரண்டையும் பிடித்துக்கொண்டு, “நீ எதுக்குடா பாவம்? ஒரு சின்ன மிஸ் அண்டர்ஸ்டேண்டிங்.” என்று வாய் திறந்தவன் அவளது பாவனையைப் பார்த்து, “ஓகே... ஓகே.. சின்னதில்லை தான். ஆனால் தப்பான தகவல் என்று... அதை சொன்னவங்களே ராஜேஷ்கிட்டேயும், அவங்க வீட்டு ஆளுங்ககிட்டேயும் சொன்ன பிறகும், ஆயிரத்தெட்டு கேள்வி இப்பவே கேட்கிறாங்க. உன்னால் எல்லாம் அப்படி கேள்வி கேட்கறவங்களோட குப்பை கொட்ட முடியாது நந்து. நீ அடங்கி போகும் ரகமில்லை. சோ ஈஸி எஸ்கேப் என்று நினைச்சுக்கோ.” என்று தங்கைக்கு புரியும்படி நிதானமாக எடுத்துக் கூறினான் குமார்.

அவன் இன்னமும் ஏதோ சொல்ல வாயைத் திறக்கவும், நந்தினிக்கு பொறுமை போய் குமாரை அமைதியாக இருக்குமாறு செய்கை செய்தான்.

நந்தினி, “நீயும் புரிஞ்சுக்காமல் தான் பேசிட்டு இருக்க. நீ இதுக்கு மேலும் ஒன்னும் சொல்ல வேண்டாம். சொன்னவரைக்கும் போதும். நான் நவீனிடமே பேசிக்கிறேன்.” என்று ஒரு அழுத்ததுடன் முடிக்க, குமார் கேலியாக, “அட்ரா சக்கை! அதுவும் சரி தான்! நீயே உன் அவரிடம் பேசிக்கோம்மா. நாங்க எதுக்கு உங்க ரெண்டு பேருக்கு நடுவில் தூது.” என்று மகிழ்ச்சியாக சிரித்தவன், “அம்மா வர்ற சத்தம் கேட்குது. அவங்க மனசு குளிர்கிற மாதிரி ஒரு நல்ல முடிவேடுப்பியாம். என் செல்ல தங்கச்சி. ஓகேவா?” என்று அவள் ரெண்டு கன்னத்தையும் பிடித்து ஆட்டிவிட்டுப் போனான் குமார்.

அவன் காதலுக்கு இடையில் எதற்காக தூது என்ற அர்த்தத்தில் பேசுவதாக நந்தினிக்குத் தோன்றவில்லை; அவன் போவதையே பார்த்தவளுக்கு, ‘லூசு! ஏதோ உளறிட்டு போறான் பாரு!’ என்ற ஆத்திரம் தான் வந்தது.

இரவு சமையலை மௌனமாக செய்துக் கொண்டிருந்த தாயின் முன், அடுப்பு மேடையில் ஏறி உட்கார்ந்த நந்தினி மெதுவாகப் பேச்சை ஆரம்பித்தாள்.

“என்னம்மா? என் மேல கோபமா? ஒண்ணுமே பேச மாட்டேங்கறீங்களே?” என்று குறைப்பட்டாள் நந்தினி.

“உன் மேல எனக்கு என்னடா கோபம்? பேசிகிட்டு தானே இருக்கேன்?” காயை வெட்டிக்கொண்டே பேசினார் துளசி.

“அப்புறம் நவீன் பற்றி நீங்க வேற ஒண்ணுமே சொல்லலை. கேட்கலையே?”

“எனக்கு உன் மேல நம்பிக்கையிருக்கு. ஒரு நல்ல முடிவை நீயே தான் எடுக்கணும். எப்பவும் சொல்ற மாதிரி ‘நீங்க சொன்னதால் தான் செய்தேன்’ என்று சொல்ல கூடாது பாரு. அதுக்குத் தான். இப்ப பாரு நீயே பேச்சை ஆரம்பிச்சு இருக்கே?” என்று புன்னகைத்தார்.

“இதுவும் ஒரு வகையில் என்னை கார்னர் செய்ற மாதிரி தான்.” என்று முணுமுணுத்தவள் சிறிது நேரம் அமைதிக் காத்தாள்.

“அம்மா! எனக்கு இப்போ கல்யாணம் வேண்டாம்மா. கொஞ்ச நாள் போகட்டும்.” என்று தன் பழைய பல்லவியையே பாடினாள் நந்தினி.

“சும்மா அதையே சொல்லாதே நந்தினி. கொஞ்ச நாள் போனால் மட்டும் பொண்ணு பேசி வற்றவங்க இதையெல்லாம் கேட்க மாட்டாங்களா? விசாரிக்காமலா வருவாங்க. அப்படி வரும் போது... வம்பு வளர்க்கிறதுக்குனே இருக்கவங்க சும்மாவா இருப்பாங்க? அதுக்கு எதுக்கு நம்ம சந்தர்ப்பம் கொடுக்கணும்? இதை சொன்னால் உனக்கு புரியவே மாட்டேங்குதும்மா.” அக்கறையும், ஆதங்கமும் வெளிப்பட்டது அவரின் குரலில்.

“எனக்கு எவன் கூடவாவது கல்யாணம் செய்து துரத்துறதிலேயே இருங்க. நம்பறவன் வரட்டும். இப்பவே என்னவாம்?” நந்தினி முனகிக்கொண்டே சொன்னாலும், அது துளசியின் காதில் விழுந்தது.

“வாய் மேலேயே போட்டால் தெரியும். அப்படி உன்னை யாரோ கையில் பிடிச்சு கொடுத்துடுவோமா நாங்க?” சற்று அதட்டியவர், உடனேயே குரலைத் தணித்து, “நீ ராஜேஷையே மறந்து நந்தினி. இந்த வரன் தான் உனக்கு நாங்க முதலில் பார்த்தது என்று நினைச்சுக்கோ. நவீனையோ, அவங்க குடும்பத்தையோ வேண்டாமென்று சொல்றதுக்கு எங்க முணு பேருக்கும் வலுவான காரணமே கிடைக்கலை. உன்கிட்ட இருந்தால் சொல்லு. நாங்க யோசிக்கிறோம். அதே மாதிரி நீயும் யோசி. சும்மா எடுத்தேன் கவிழ்த்தேன்னு நடந்துக்காதே.” நந்தினியின் கரத்தை அழுத்திச் சொன்னார் துளசி.

இரவு முழுவதும் தாய், உடன் பிறந்தவன், தந்தை என்று எல்லோர் சொன்னதையும் அசைப் போட்டவளுக்கு, தன்னை எந்தப் பக்கமும் திரும்ப முடியாத நிலையில் வைத்த நவீன் மீது அத்தனை எரிச்சலும் திரும்பியது. இப்பொழுது இவனை வேண்டாமென்று சொன்னால்... அதற்குத் தகுந்த காரணத்தை வேறு சொல்ல வேண்டுமாம். என்ன தேடியும் அந்த காரணம் தான் நந்தினிக்குக் கிடைத்த பாடில்லை. சும்மா பிடிக்கலை என்று சொன்னால் அதை அப்படியே இங்கு ஒப்புக் கொள்பவர்கள் தான் யாருமில்லை.

காதல் என்பது ஒரு 'க்ரைடரியா' இல்லை என்று இவளே சொல்லியிருக்கிறாள் தான்... ஆனால் விருப்பமாவது இருக்க வேண்டுமே? அதைக் கேட்டால் மாப்பிள்ளை வீட்டில் எல்லோருக்கும் பூரண சம்மதம் என்று நவீனின் அப்பா சொன்னாராம். அம்மா திருமண பேச்சை எடுத்தார்கள்; தந்தை பூரண சம்மதம் என்று சொன்னார்; ஆனால் நவீன் மட்டும் ராஜேஷிடம் சென்று சமாதானம் செய்திருக்கிறான்... இதை நினைக்கவே நந்தினிக்குப் பிடிக்கவில்லை.

நவீன் கூறிய பொய் யாரையும் பாதிக்காத வகையில் எந்த பிரச்சனையுமில்லை. ஆனால் இவளையும் சம்பந்தப்படுத்தி ஒரு தவறான தகவலை சொல்கிறான் என்றால் பின் விளைவுகள் பற்றி எதுவுமே தெரியாமலா நடந்திருப்பான்? ஒருவேளை நான் அவனை 'வழிஞ்சான் கேஸ்' என்று சொன்னதற்காக பழி வாங்கும் எண்ணத்தில் செய்தானா என்று எழுந்த கேள்விக்கு 'இருக்காது' என்ற பதிலை வெகுநேரமாய் பொருத்தியவள், 'இருக்கலாமோ?' என்றும் பொருத்திப் பார்த்தாள்.

அந்த கணத்தில் அவள் தந்தை கூறிய விஷயமும் காதில் எதிரொலித்தது.

"உன்னை நவீனுடன் பைக்கில் பார்த்தது முதற்கொண்டு ஜோடியா காரைக்குடி வரைக்கும் வந்தீங்கன்னு எல்லா விஷயத்தையுமே திரிச்சு சொல்றாங்க."

ஒருவேளை விஷயத்தை வேறு விதமாக அவர்களாகச் சொன்னார்களா இல்லை நவீனே அந்த மாதிரி துர்காவிடம் சொன்னானா?

நவீன் அந்த மாதிரியெல்லாம் சொல்லியிருப்பானா... இருக்காது... இருக்காது, இருக்கவே இருக்காது.

ஏன் இருக்காது? கல்யாணமே முடிந்துவிட்டது என்று வாய் கூசாமல் சொல்லவில்லையா? அப்படி சொன்னவனால் நடந்த உண்மையை, அர்த்தம் மாற்றி சொல்ல முடியாதா என்ன?

"நீ இப்படிப்பட்டவனா நவீன்?" என்ற கேள்வியே மீண்டும் மீண்டும் எழுந்து அவனை வாட்டி வதைத்தது. அவன் சொல்லாமல் அவர்களுக்கு பைக்கில் போன விவரமும், காரைக்குடிக்கு ஒன்றாக வந்திறங்கிய விவரமும் எப்படி தெரிய வந்திருக்கும் என்ற சந்தேகம் நெருஞ்சி முள்ளாய் அவன் உள்ளத்தைத் தைத்தது.

நவீன் மீது எழுந்த அவ நம்பிக்கையில் கண்ணீருடன் அந்த இரவு கரைய, அடுத்த நாள் காலையில் பெற்றோர்களிடம் சரி சொல்வதற்கு, ஒரு சதவிகிதம் கூட நவீனுக்கு சாதகமாக முடிவெடுக்க முடியாமல் யோசித்துக் கொண்டிருந்தவனை, ஊரிலிருந்து வந்திறங்கிய அவள் தந்தையின் தமக்கை சரி கட்டினார்.

வந்ததும் வராததுமாக பஞ்ச பாட்டைப் பாடி முடித்துவிட்டு துளசியிடம், "நான் அப்போவே சொன்னேன்? வெளியிடத்தில் மாப்பிள்ளை பார்க்க வேண்டாம். உறவு விட்டுப் போயிடும் அப்படின்னு தலையால் அடிச்சுக்கிட்டேன். கேட்டானா என் தம்பி? என்னமோ ஊர் உலகத்தில் இவன் தான் பெண்ணைப் பெத்து வைச்சிருக்க மாதிரி பேசினானே? பிள்ளைப் பூச்சியாய் இருந்தான்... நீ தான் அவனை இப்படி மாத்திட்டே. உன்னை சொல்லணும் முதலில்." என்று துளசியையும் எப்போதும் போல் சந்தடி சாக்கில் வசை பாடியவர் தொடர்ந்து, "இப்போ பாருங்க... என்னாச்சு? வெளியே நாலு பேரு, நாலு விதமா பேசறாங்க." என்று இவரே நாற்பது விதமாக பேசினார்.

நாடக பாணியில் குரலைத் தணித்துக்கொண்டு, "ஆமா! அது உண்மை தானா? நந்தினிக்குக் கல்யாணமே ஆகிடுச்சா? கல்யாணம் மட்டும் தான் ஆச்சா... இல்லை... கல்யாணம் ஆகாமல்...வேற எதுவும்?" என்று கண்டபடி பேசிக் கொண்டு போனார் அத்தை.

சுவற்றில் சாய்ந்து கொண்டு, காதுகளை மூடிக்கொண்டு கண்களில் கண்ணீர் வழிய தரையைப் பார்த்தபடி இருந்த தாயை வேதனையும் கோபமும் போட்டிப் போட பார்த்தாள் நந்தினி.

என்னால் தானே இத்தனை அவமானம் என்னுடைய அம்மாவிற்கு... இல்லை... என்னால் இல்லை... நவீனால் தான் இத்தனை வேதனையும்! அவன் தான் இதற்கு முழு காரண கர்த்தா. அவன் என்னுடைய இந்த நிலைக்கு கட்டாயம் பதில் சொல்லியே ஆக வேண்டும் என்று அவன் நெஞ்சம் உலையாய் கொதித்தது.

கண்ணீருடன் தாய் நின்றிருந்ததை ஒரு கையாலாகாதனத்துடன் பார்த்திருந்தவளைத் தந்தையின் உஷ்ணக் குரல் உலுக்கியது.

“அக்கா! இனிமேல் இந்த வீட்டுக்கு வற்ற வேலை வைச்சுக்காதே. இது தான் கடைசி தடவையா இருக்கணும். ஏதாவது வேணும்னா சொல்லு. தம்பியென்ற கடமைக்கு அனுப்பி வைக்கிறேன்.” கடுமையான குரலில் கர்ஜித்தார் ராமமூர்த்தி.

தம்பி வீட்டில் இல்லையென்று நினைத்துப் பேசிய அக்கா இப்பொழுது ‘கப் சிப்’ என்று அடங்கினார்.

“அது வந்துப்பா...” என்று பேசியவரை இடையிட்டு நிறுத்தும் படி கைக்காட்டியவர், “ச்சே! போதும்! என் பெண்ணைப் பற்றி...அவளைப் பெத்தவளிடமே...உன்னை எதிர்த்து எதுவும் பேசக்கூடாதுன்னு...ச்சே!” குரல் லேசாக தடுமாற, அதை கனைத்துக் கொண்டு முயன்று சரி செய்தவர், “குமார்! இவங்களைப் போய் பஸ் ஸ்டாப்பிலோ இல்லை ஸ்டேஷனிலேயோ விட்டுட்டு வந்துடுப்பா.” என்று அழுத்தமாக முடித்தார்.

நந்தினி, “அத்தை! போறதுக்கு முன்னாடி இதையும் கேட்டுட்டுப் போங்க. எல்லோரும் சொல்ற மாதிரி எனக்கு இன்னும் கல்யாணமாகலை. ஆனால், கிடைக்கிற முதல் முகூர்த்தத்தில் கல்யாணம் அப்படின்னு எங்க அம்மாக்கு சொல்ல சந்தர்ப்பம் கொடுக்காமல் நீங்களே வந்ததிலிருந்து பேசிக்கிட்டு இருந்தீங்க. அதான் நான் இப்போ சொல்றேன். என் கல்யாணத்துக்கு கண்டிப்பா... வந்துடாதீங்க. மாப்பிள்ளை பேரு சொல்லலையோ? நவீன். ‘நந்தினி நவீன்’... பெயர் பொருத்தம் நல்லாயிருக்கு இல்லை அத்தை?” என்றாள் நக்கலாக.

அவர் போன பிறகு தன்னை வந்து அணைத்துக் கண்ணீர் உகுத்த தாயையும், வாஞ்சையாக தலையைக் கோதிக் கொடுத்த தந்தையையும், பெருவிரலைத் தூக்கிக் காட்டிவிட்டுப் போன குமாரையும் பார்த்து முறுவலித்தாள் நந்தினி. அந்த முறுவலில் மறைந்த வேதனையை வீட்டில் யாருக்கும் காட்டாமல் இருக்க பெரும்பாடுபட்டாள்.

நவீனின் பெற்றோர்களை அழைத்து விஷயம் சொல்ல, சம்பிரதாயமாக சரஸ்வதியும் ராஜேந்திரனும் மட்டும் பெண்ணைப் பார்க்க வரும்படி ஏற்பாடு ஆகியது. சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையால் நந்தினி சொன்னது போலவே கிடைத்த முதல் முகூர்த்தத்திலேயே திருமணத்தை வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று முடிவெடுத்ததும், அடுத்து வந்த நாட்கள் இறக்கைக் கட்டிக்கொண்டு பறந்தது ராமமூர்த்தி வீட்டில்.

குமார் வேலை செய்யும் ஆடிட்டருக்குத் தெரிந்த நல்ல மண்டபமும் கிடைக்க திருமணத்தை அப்பொழுதே வைக்க எல்லோரும் கூடி பேசி முடிவெடுத்தனர். இதற்கிடையில் நந்தினி இரண்டு வார விடுப்பை, திருமணம் முடியுமட்டும் நீட்டித்தாள். அலுவலகத்தில் இவளுடன் பேசக் காத்திருந்த நவீனிற்கும் இவளுடன் பேச முடியாமல் போய் விட, நந்தினியுடன் அவளது கைப்பேசியில் தொடர்பு கொள்ள முயன்றான். வேண்டுமென்றோ... இல்லை வேண்டாம் என்றோ நவீனின் அழைப்பை ஒவ்வொரு முறையும் நந்தினி எடுக்கவில்லை.

அப்படியும் தவறி எடுத்த ஒரு முறையும் நவீனிடம் நந்தினி கேட்ட ஒரே கேள்வி, “நமக்குக் கல்யாணம் நடந்துச்சுன்னு சொன்னீங்களா?” என்பது மட்டும் தான்.

இதற்கு, “ஆமாம். சொன்னேன்.” என்பதைத் தவிர வேறு என்ன பதில் சொல்வான் நவீன்? அதனைத் தொடர்ந்து, “ஆனால்...” என்றதைக் கேட்க அங்கு நந்தினி இல்லை.

எதை சொல்லியிருக்கமாட்டான் என்று ஆழமாக நம்பினாளோ அந்த நம்பிக்கையே பொய்த்துவிட்டது என்றால் மற்றது எம்மாத்திரம் என ஃபோனை வைத்துவிட்டாள்.

மீண்டும் மீண்டும் நவீன் மீது வைத்திருந்த நம்பிக்கை பொய்த்துப் போய் ஒவ்வொரு முறையும் புதிதாக வருத்தப்பட முடியாது என்ற எண்ணத்தில் அமைதியானாள். ஆனால் அது புயலுக்கு முன் வரும் அமைதியோ? நான் பழகிய நவீன் அப்படியிருக்க முடியாது என்ற குரல் ஒலித்துக் கொண்டிருந்ததை பிரயத்தனப்பட்டு அடக்கினாள்.

அவளது மனஅழுத்தம் திருமண வேலைகளில் ஈடுபடும் பொழுது அதிகமானதே தவிர சிறிதளவும் குறையவில்லை.

நவீன் மீது தான் வைத்த நம்பிக்கையை தகர்த்ததில், நடக்காத திருமணத்தை நடந்ததாகச் சொல்லி பொய் சொன்னதில், தன்னை ஒரு இக்கட்டான நிலையில் நிறுத்தி “கிட்டத்தட்ட” கட்டாயக்

கல்யாணம் செய்ததில், அவப்பெயரை உண்டாக்கி குடும்பத்தினரை வேதனைப் படுத்தியதில் என்று நவீனுக்கு எதிரான பட்டியலில் காரணங்கள் வரிசையாக அணிவகுத்தன.

கல்யாண வேலைகள் அனைத்திலும் முழு மன ஈடுபாடின்றியே செய்தாள் நந்தினி. ஏற்கனவே பெண்ணைப் பார்க்க வந்த சரஸ்வதிக்கும், நவீனின் தங்கை ஹரிணிக்கும் நந்தினியை மிகவும் பிடித்து விட புடவை, நகைக் கடை என்று எங்கும் அவர்களும் கலந்து கொண்டது, நந்தினிக்கு எப்படியிருந்ததோ துளசிக்கு பெரிதும் உதவியாக இருந்தது.

திருமண நாளும் இதோ அதோவென்று வந்து விட, சுற்றமும் நட்பும் சூழ நந்தினியின் கழுத்தில் மங்கள நாணைப் பூட்டி, அவள் கைத்தலம் பற்றி, நெஞ்சம் நிறைந்த காதலோடு அவளைத் தன்னுடையவளாக்கிக் கொண்டான் நவீன்!!!

*****

அத்தியாயம் 15

திருமண வைபவங்கள் அனைத்தும் நல்லபடியாக முடிந்து இருவருக்குமான தனிமைப் பொழுது கிடைக்கும் வரை நவீனால் நந்தினியிடம் ஒரு வார்த்தைக் கூட பேச முடியவில்லை. அதன் பிறகும் ஒரேயொரு வார்த்தை மட்டும் தான் பேச முடிந்தது என்பது வேறு விஷயம்!!!

வைபவங்களுக்கிடையில் ஓரிருமுறை, “நந்தினி!” என்று நவீன் அழைத்ததற்கும், காதில் விழாதது போன்ற பாவனையில் இருந்தாள் அவள்.

அவள் முகம் திருப்பிக் கொள்வதைப் பார்த்ததும், “உன்னை கல்யாணத்துக்கு முன்னாடி மீட் செய்யலாம் என்றாலும் முடியலை. கொஞ்சம் கூட இறங்கி வர மாட்டேன்கிற நந்தினி, நீ!” என்று அவளுக்கு மட்டுமே கேட்கும் குரலில் சொல்லி, பெருமூச்சு விட்டான்.

இவன் தரப்பு நியாயத்தை... ஓ! அதை நியாயம் என்று சொல்லக் கூடாதோ... சரி வாதம் என்று வைத்துக் கொள்வோம்... இவன் தரப்பு வாதத்தை ஓரிரு நிமிடங்களுக்குள் சுருக்க முடியாமல் போனதால், வைபவங்களுக்கிடையில் கிடைத்த வாய்ப்புகளை நவீனால் பயன்படுத்த முடியாதது ஒரு துரதிர்ஷ்டவசம் என்றால், எந்த விளக்கத்தையும் கேட்க நந்தினி தயார் நிலையில் இல்லாமல் இருந்ததும் கூட மற்றொரு காரணம்.

தன் வாழ்க்கையைப் பணயமாக வைத்து விளையாடியதோடு ‘உத்தம சீலன்’ என்று பறைசாற்றிக் கொள்ளும் விதமாக இவனுக்கொரு மணவாழ்க்கை? நந்தினியின் உள்ளம் அவனை இடைவிடாது கோபத்துடன் ஜபித்துக் கொண்டேயிருந்தது.

கொஞ்சம் கூட உறுத்தலே இல்லை போல இவனுக்கு? உறுத்தல் இருந்தால் இப்படி சிரித்த முகத்துடன் இருப்பானா? அவன் முகத்தில் இருக்கும் உணர்வைப் பார்த்தால் கட்டாய திருமணம் என்று சொல்ல யாராலும் முடியாது. காதலியைக் கைப்பிடிப்பது போன்ற ஆனந்தத்தை எப்படி இவனால் வெளிக்காட்ட முடிகிறது?

இவளது பார்வைக்குப் பின் இருக்கும் போராட்டத்தை அறியாத நவீன், அவளை நோக்கி கண் சிமிட்ட, தன் ஆராய்ச்சியை நிறுத்திக் கொண்டதோடு அதன் பிறகு அவன் புறம் திரும்பவேயில்லை அவள்.

ம்ஹம்ம்... எத்தனை நம்பினாள்? நவீன் அந்த மாதிரியெல்லாம் ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கையைக் கேள்விக்குறியாக்கும் அளவிற்கு பொய் சொல்லியிருக்க மாட்டான் என்று? ஆனால் அத்தனை நம்பிக்கையையும் வேரோடு சாய்த்துவிட்டானே?

தன்னுடைய நம்பிக்கைப் பொய்த்துப் போனதில் அளவில்லா வருத்தம் இருந்தாலும், அதை யாருடனும் பகிர்ந்து கொள்ளாமல் அவள் ஆழ்மனதில் ஆறாத வடுவாய் மாறியது. அது ஆறுவதற்குக் கூட அவகாசமில்லாமல் திருமணம்... அதுவும் கிட்டத்தட்ட இருவரும் எதிர்பாராமல், கட்டாயத்தின் பெயரில் நடக்கும் திருமணம் என்று நினைக்கையிலேயே தொண்டையடைத்தது அவளுக்கு.

ராஜேஷுடன் நடக்கவிருந்த திருமணத்தையும், அதன் முறிவையும் சாதாரணமாக எடுத்துக் கொண்டவளால் இதை ஏன் அப்படி எடுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை என்று அவள் யோசிக்கவில்லை.

உணர்ச்சிகளின் அழுத்தத்தில் பாரம் தாங்காமல், எந்த கணத்திலும் வெடித்து விடும் நிலையிலிருந்த கணத்தில் தான் நவீன் அவர்களின் முதலிரவில், “உன்கிட்ட பேசணும் நந்தினி! ஐ அம் ரியலி சாரி...” என்று தொடங்கினான்.

அந்தப் பொய் சொல்லும் படலத்தை மீண்டும் ஒருமுறை கேட்கும் சக்தி அவளுக்கில்லை என்பதால், “போதும்! நிறுத்துங்க!” என்று கையை உயர்த்தி ஆவேசமாக மொழிந்தாள் நந்தினி.

நவீன் அவளது முகத்தில் தெரிந்த உணர்ச்சியில் பேச்சிழந்து நிற்க, “என்ன சொல்ல போறீங்க நவீன்? நீங்க செய்துக்கு நியாயம் கற்பிக்கப் போறீங்களா? தேவையில்லை. யுவர் கேம் இஸ் ஓவர் நவ். ஒருவேளை, கல்யாணம் செய்ததால் உங்க தப்பு எல்லாம் சரியாகிடுச்சு... உங்களை கண் கண்ட தெய்வமா நினைச்சுட்டு இருப்பேன்னு நினைச்சீங்களோ?” என்றுவிட்டு, ‘இனிமேல் தானே என்னோட கேம் ஸ்டார்ட் ஆகுது’ என்பது போல் துச்சமாக ஒரு பார்வை வீசினாள் நந்தினி.

நவீன் தலையை உலுக்கிக் கொண்டு, “நான் என்ன சொன்னாலும் நீ ஏத்துக்கிற நிலைமையிலில்லை நந்தினி. கட்டாயம் ஒருநாள் உனக்குப் புரியும். அதுவரைக்கும்...” என்று உணர்ச்சியற்ற குரலில் மொழிந்தவனை இடையிட்டாள்.

“ஆஹா! என்ன ஒரு சாமர்த்தியம் நவீன் உங்களுக்கு? ஏதோ நீங்க பெரிய மனசு பண்ணி காத்திருக்கிற மாதிரி ஸீன் க்ரியேட் பண்ணிங்க?” என்று எரிச்சலாக வினவியவள், “உங்களால் எங்களுக்கு எத்தனை மனவேதனை... கண்டவங்ககிட்டேயும் பேச்சு கேட்க வேண்டியதாப் போச்சு,” குரல் தடுமாற சொன்னவள், தலையைச் சிலுப்பிக் கொண்டு, “மறுபடியும் எதுக்கு தேவையில்லாதப் பேச்சு? பேசி பேசி என்னை நம்ப வைச்சது போதும். நான் சொல்ல வந்தது இதுதான். நம்ம கல்யாணம் ஒரு பொம்மைக் கல்யாணம் மாதிரி தான். பெயரளவில் தான் நாம் கணவன்-மனைவி. அட்லீஸ்ட் இந்த விஷயத்திலாவது ஜென்டில் மேனா நடந்துகுவீங்களனு நினைக்கிறேன்.” என்று படுக்கையில் இருந்த தலையணையையும், போர்வையையும் கீழே போட்டாள்.

அவளது வேதனையையும் அவமானத்தையும் தனதாய் உணர்ந்தவன், மென்மையான குரலில், “இல்லை... நீ கட்டிலில் படுத்துக்கோ!” என்றவனை முறைத்துவிட்டு, “ஓ! அப்படி ஒரு நினைப்பா வேறயா? இப்படி பேசறதுக்காகவே பில்லோ, போர்வை ஒன்னும் கொடுக்கக் கூடாது. இது உங்களுக்குத் தான்.” என்று கொஞ்சம் சத்தமாகவே முனகினாள்.

நந்தினியின் வருத்தம் நவீனுக்கு மிகுந்த வேதனையைத் தந்தது. எத்தனை எதிர்பார்ப்புடன் அவள் மீது ஆசை கொண்டு மணந்திருப்பான்? இப்படி பேச வாய்ப்புக் கூட கொடுக்காமல், யாரோ ஒரு வேற்று மனிதன் மாதிரி சட்டம் பேசுகிறாளே என்று வருந்தியவனுக்கு, உடனே நிலைமையை இலகுவாக்கும் பொருட்டு அவளுடன் கொஞ்சம் விளையாடித்தான் பார்ப்போமே என்ற எண்ணம் தோன்றியது.

புன்னகைத்தபடி நந்தினியை நோக்கி அடி மேல் அடி எடுத்து வைத்து, “ஜென்டில் மேன் இல்லையென்று முடிவாகிடுச்சு. அதெதுக்கு இந்த ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் ஜென்டில் மேனா நடந்துக்கணும்? இதென்ன சினிமான்னு நினைச்சுட்டு இருக்கியா?” என்றதும் நந்தினிக்கு உண்மையிலேயே லேசாக பயம் வந்தது.

“வேண்டாம் நவீன்! கிட்டே வராதீங்க.... எனக்கு... எனக்கு... நான்... பிரவுன் பெல்ட் வைச்சுருக்கேன்.” என்று மிரட்டலாக வாய் சொன்னாலும், பின்னே எட்டுக்கள் வைத்தபடியே நந்தினி நகர்ந்து ஒரு நிலையில் சுவற்றில் மோதி நிற்க வேண்டியதாகப் போய்விட்டது.

அவளுக்குத் தன் கைகளால் அரண் அமைத்தவன், “ம்... அப்புறம்?” என்றான் முன்னெவிட புன்னகையைப் பெரிதாக்கி.

நந்தினி கட்டாயம் நவீனிடமிருந்து இப்படி ஒரு பிரதிபலிப்பை எதிர்பார்க்கவில்லை. தான் ஒருவேளை சாதாரணமாய் சொல்லியிருந்தால் நவீன் ஏற்றிருந்திருக்கலாமோ? நவீனை இவள் அறிந்த வரையில் தன்னுடைய விருப்பத்திற்கு மரியாதைக் கொடுத்து நடப்பான் என்று தான் நினைத்து வந்தாள்.

ஒருவேளை அப்படி நினைத்திருக்கக் கூடாதோ? தன் விருப்பம் தேவையில்லை என்று தானே திருமணப் பேச்சையே தந்தையின் மூலம் எடுத்திருந்தான்... இப்பொழுது மட்டும் என்னுடைய விருப்பம் இவனுக்கு தேவையாகவா இருக்கப் போகிறது? இந்த எண்ணம் தோன்றிய கணம் ‘நீ நான்

நினைத்ததை விட மோசம் தானா நவீன்?' என்ற எண்ணம் தோன்றி கண்கள் குளமாய் மாறியது. ஆனால், முதலில், ராஜேஷுடனான திருமணத்திற்கு, தன் பெற்றோர்களிடம் அப்படித் தானே சம்மதம் தெரிவித்தது?

இப்போது மட்டும் எதற்கு இந்த ஆத்திரம் அவளுக்கு? அதையும் யோசிக்கவில்லை.

மெல்ல ஒற்றை விரலால் அவளது தாடையை உயர்த்தியவன் அவளது கண்களில் சுரந்த கண்ணீரைப் பார்த்ததும் சொல்ல வந்ததைக் கூட சொல்லாமல், 'என்னை உன் விருப்பமில்லாமல் நடந்து கொள்ளுமளவிற்கு மோசமானவனாகவா நினைத்தாய் ஸ்வீட்டி?' என்று மருகினான்.

நந்தினி தனக்கு ஏற்பட்ட பயத்தை முயன்றளவு மறைத்தாள் என்றால், தன் ஆசை மனைவியின் கண்ணீர் நவீனின் சர்வத்தையும் உலுக்கியது. அதுவும் அந்த கண்ணீருக்கான காரணம் அவனுடைய நடத்தை எனும் போது வருத்தத்தைப் பற்றி சொல்லவும் வேண்டுமோ?

நந்தினி பேசியது சின்ன குழந்தையின் பிடிவாதம் போல தோன்றியதால் தான் நவீனும் இப்படி விளையாட்டாக நாடகமாடினான்.

ஆனால் நந்தினியின் கண்ணீரைப் பார்த்ததும், எதுவுமே பேசாமல் அவள் சற்று முன் கீழே போட்டிருந்த தலையணையும், போர்வையையும் எடுத்துக்கொண்டு, அந்த அறையிலிருந்த சோபாவில் படுத்துக் கொண்டாள். அவளுக்குத் தன் காதலை புரிய வைத்தால் அனைத்தும் சரியாகிவிடும் என்று நினைத்தது நடைமுறையில் அத்தனை சுலபமாக இருக்காது என்று அவனுக்கு அப்பொழுது தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை.

அவளது செய்கையில் சுவரோரமாக உறைந்திருந்த நந்தினி மெத்தைக்கு வந்து, எதை எதையோ நினைத்து கண்ணீர் வடித்தாள்.

நந்தினியும், நவீனும் வெளியுலகத்திற்கு கணவன்-மனைவியாக இருந்தாலும் இருவரும் தனி தனி தீவுகளாய் தான் காலம் கடத்தினர்.

நெஞ்சத்தில் இருந்த ரணம் குணமாகி வடுவாய் மாறியிருக்க வேண்டிய காலத்தில், சென்னை வந்த பிறகு ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் முடிந்தவரை நவீனை தன் சொற்களாலும், செயல்களாலும் காயப்படுத்தி, ஆறியிருக்கக் கூடிய தன் ரணத்தையும் கீறிவிட்டு காயத்தைப் பெரிதுப்படுத்தி வைத்திருந்தாள் நந்தினி. ஆனால், இந்த செய்கையினால் அவள் சிறிதளவு கூட அமைதியடையவில்லை என்பது தான் நிஜம்.

நவீனும் எல்லாவற்றையும் பொறுத்துப் போய்க் கொண்டு, முடிந்தவரை தங்கள் உறவை இலகுவாக்கும் முயற்சியில் தான் இறங்கினான்.

தொடக்கத்தில் சிறிதளவு எரிச்சல் ஏற்பட்டாலும், 'சரியாகிவிடும்... சீக்கிரமே அமைதியாகிவிடுவான்... கோபம் குறைந்துவிடும்.... காதலை புரிந்து கொள்வான்' என்ற நம்பிக்கைகளில் திளைத்தவன், நாட்கள் செல்லச் செல்ல பொறுமை குறைந்து, நக்கல் பேச்சிலும் குத்தல் மொழிகளிலும் இறங்கி, 'சரிக்குச் சரி; ஒத்தைக்கு ஒத்தை' என்ற அளவிற்கு வந்து, இன்று எரிச்சல் அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் கொட்டித் தீர்க்கும் அளவிற்கு வந்துவிட்டான்.

***வானத்தில் ஜொலித்த நட்சத்திரங்களையோ, கண்ணுக்கு இதமாய் குளிர வைத்த நிலவையோ, இதமாய் வருடிய காற்றையோ, கடற்கரை அலைகளின் சங்கீதத்தையோ ரசிக்கும் மனநிலையில் இல்லாமல் தன் வாழ்க்கை ஓட்டத்தை நினைத்துப் படுத்திருந்தான் நவீன்.

இவளிடம் எத்தனை பொறுமையாய், 'அவள் பாவம், பாவமென்று' போனேன்? குட்டக் குட்ட குனிவதால் தானே அவள் புரிந்துக் கொள்ள மறுக்கிறாள்? பேசி புரிய வைக்க வேண்டும் என்று இடம் கொடுத்ததால் தான் இன்று வீட்டில் நிம்மதி கூட இல்லாமல் போகும் அளவிற்கு வந்திருக்கிறது? என்னதான் வேண்டும் அவளிற்கு?

இத்தனை நாள் பொறுமையாய் போனதற்கு எந்த பலனும் இருக்கவில்லை எனும் போது இன்னும் எதற்காக அடங்கிப் போக வேண்டும்? தேவையில்லை... என் உணர்வுகளை அவள் காயப்படுத்துகிறாள் என்று வார்த்தையால் சொல்லியும் பலன் இல்லாத பொழுது நான் எதற்காக இன்னும் பொறுமையுடன் இருக்க வேண்டும்?

நவீன் எவ்வளவு முயன்றும் நந்தினி மீது இருந்த வருத்தம் சிறிதளவும் குறையவில்லை. இத்தனை நாள் அடக்கி வைத்திருந்த கோபம் இன்று எல்லைக் கடந்தது. அது வடிய இன்னமும் நேரமாகும்.

அங்கே நந்தினி, தங்கள் வாழ்க்கையில் நடந்த விஷயங்கள் நெஞ்சத்தில் நிறைந்திருக்க மொட்டைமாடி நிலவொளியில் நனைந்து கொண்டிருந்தாள்.

எப்பொழுதும் தணிந்து செல்பவன் இன்று தலைக்கேறிய கோபத்துடன் தன்னை ஏறிட்டதும், பேசியதும் உண்மையிலேயே அச்சத்தை ஏற்படுத்தியது. சாது மிரண்டால் காடு கொள்ளாது என்பது இதைத்தானா? இவனா சாது? என்னுடைய வாழ்க்கையை... என்று எண்ணம் எழுந்ததுமே இன்னும் எத்தனை நாட்கள் 'கீறல் விழுந்த ரிக்கார்ட்' மாதிரி நடந்ததை நினைத்தே புலம்பிக் கொண்டிருக்கப் போகிறாய் என்று மனசாட்சி குத்தியது.

கீறல் விழுந்த ரிக்கார்ட் என்ற பொழுது 'தேய்ஞ்சு போன ரிக்கார்ட்' ராஜேஷ் பற்றிய எண்ணங்களும் நினைவலைகளில் எழுந்தது. அவனை மாதிரி மாறிக்கொண்டு வருகிறோமோ? அப்படியொரு கேள்வி பிறந்ததுமே "ச்சை!" என்று தலையில் குட்டிக் கொண்டாள்.

நியாயப்படி பார்த்தால் ராஜேஷிடமிருந்து தப்பிக்க வைத்த நவீனுக்கு நன்றி தான் சொல்ல வேண்டும். ஆனால் நவீன் செய்ததும் நியாயம் இல்லையே என்ற கேள்வி இப்பொழுது பலவீனமாக ஒலிப்பது போல் இருந்தது நந்தினிக்கு.

சிறிது நேரம் வாதம்- பிரதி வாதம் நடத்தியவன் "நடந்தது நடந்ததாகவே இருக்கட்டும்; இனி நடப்பவை நல்லதாக இருக்கட்டும்!" என்று கடைப்பிடிக்க முயல வேண்டும் என்ற சிந்தனை வேரூன்றியது. எத்தனையோ முறை இந்த ஞானோதயம் ஏற்படுவது தான்; ஆனால் இந்த முறை பிரசவ வைராக்கியமாக மட்டுமே இராமல் இன்னும் உறுதியாகவே உறுதி பூண்டாளோ?

அவனைத் தண்டிப்பதாக நினைத்துக் கொண்டு கடந்த இரண்டு மாதமாக அவள் குற்ற உணர்வில் திளைத்து தான் அதிகம். நவீனின் பொறுமை இவளது குற்ற உணர்வை அதிகரித்ததே தவிர குறைக்கவில்லை; மீண்டும் மீண்டும் அவளுக்கு நவீன் செய்த தப்பிற்கு நீயும் தப்பு செய்வது தீர்வாகாது என்று தோன்றினாலும் அவளையும் மீறி தான் செயல்படுகிறாள்.

தெளிவின்றியே யோசனை செய்து கொண்டிருந்தவள் யதேச்சையாக நேரத்தைப் பார்க்க மணி பத்தரையைத் தாண்டியிருந்தது. நவீன் எங்கே? வெளியே சென்று இந்நேரம் வந்திருப்பானோ... இல்லை தன் முகத்தில் விழிக்கப் பிடிக்காமல்... சிந்தனைக்குக் கடிவாளம் கட்டிவிட்டு கீழே இறங்கி வந்தாள் நந்தினி.

வீடு பூட்டியிருப்பதைக் காணவும் எந்த பரிசீலனையும் செய்யாமல் உடனடியாக நவீனின் எண்ணுக்குத் தொடர்பு கொண்டாள். முதல் முயற்சி தோல்வியைத் தழுவவும் நந்தினிக்கு எழுந்த பதட்டம் சில மணித்துளிகள் நீடித்தது.

நவீன் தன் கைப்பேசியின் ஒலியில் சுயத்திற்கு மீண்டு, அதை எடுத்துப் பார்க்க, அதில் நந்தினியின் எண்ணை காணவும் எடுக்கப்பிடிக்காமல் அப்படியே விட்டுவிட்டான்.

*****

அத்தியாயம் 16

மீண்டும் மீண்டும் நந்தினியிடம் இருந்து தொடர்ந்து அழைப்பு வரவும், எடுத்து சுருக்கமாக, "ம். நான் தான்." என்றவனிடம், "எங்கே இருக்கீங்க? வீட்டுக்கு வரலையா?" என்று தயங்கித் தயங்கி வினவினாள் நந்தினி. அவனது குரல் எப்பொழுதும் போல் இல்லாமல் சிறிது கடினமாக இருந்ததோ?

"நான் வீட்டுக்கு வர லேட் ஆகும். எனக்காக வெயிட் பண்ண வேண்டாம். பை..." என்று கத்தரித்த மாதிரி பேசி வைத்துவிட்டான்.

அப்பொழுதிருந்த மனநிலையில் ஒருவருக்கு இன்னொருவர் மீது இருக்கும் கோபத்தை விட, தங்கள் மீது கொண்ட கோபம் தான் அதிகமாய் இருந்தது.

அவனுக்கு 'நான் செய்த அடிப்படைத் தவறு, நந்தினிக்கு எல்லா விஷயங்களிலும் எதிரொலிக்கிறது' என்று உணர்ந்ததால் தன் மீதே கோபம்.

அவளுக்கு 'நவீன் நின்றால் குற்றம்; நடந்தால் குற்றம்; உட்கார்ந்தால் குற்றம்' என்று வார்த்தையால் அவனை சுயக்கட்டுப்பாடு இல்லாமல் கா யப்படுத்துவதை உணர்ந்து தன் மீதே கோபம்.

மற்ற விஷயங்களில் எதிரெதிர் துருவங்களாய் இருந்தாலும் தங்கள் மீதே கோபம் கொள்ளும் விஷயத்திலாவது ஒத்திருந்தனர் நவீனும், நந்தினியும்.

அரைமணி நேரம் கடந்து சென்ற பிறகும் நவீன் வீடு வந்து சேர்ந்த பாடில்லை.

மீண்டும் ஒருமுறை நவீனுக்கு அழைத்த பொழுது 'வாடிக்கையாளர் தொடர்பு எல்லைக்கு...' என்று ஏதோ அறிவிப்பு வந்தது.

ஃபோன் செய்தும் எடுக்கவில்லை; நவீன் வீட்டிற்கும் வந்து சேரவில்லை எனும் பொழுது, ஒருநாள் தான் நிம்மியுடன் இரவு உணவருந்தச் சென்றுவிட்டு எத்தனை தாமதமாக வீடு வந்து சேர்ந்தோம்... நவீன் எவ்வளவு பதறியிருப்பான் என்பதை அனுபவப் பூர்வமாக உணர்ந்தாள் நந்தினி. அப்படி தாமதமாக வந்ததோடு எவ்வளவு திமிராக பதில் பேசியிருப்பேன்? ஐ அம் ரியலி சாரி நவீன் என்று காலம் கடந்து சொல்லிக் கொண்டாள்.

தாங்கள் இருவரும், ஒருவர் தாமதமாக வந்தால் மற்றவர் எதற்காக பதற வேண்டும் என்று யோசித்திருந்தால் ஒருவேளை புரியாத விஷயங்கள் புரிந்திருக்குமோ?!

"நான் செய்த தப்பை சுட்டிக்காட்ட லேட்டா வரீங்களா நவீன்? நான் உங்களைக் கஷ்டப்படுத்துறேன்னு செய்த பைத்தியக்காரத்தனம் அது!" என்று தனக்குள்ளேயே பேசிக் கொண்டாள்.

ஏனோ நந்தினிக்கு இருப்பே கொள்ளவில்லை. குறுக்கும் நெடுக்குமாக குட்டிப் போட்ட பூனை மாதிரி அலைந்தவள் வாசல் கதவு திறக்கும் சத்தம் கேட்கவும் லேசான பரபரப்புடன் வாயிலை நோக்கி நகர்ந்தாள்.

சோர்ந்து திரும்பும் கணவனைக் கட்டிப் பிடித்து கதற வேண்டும் என்று நந்தினி நினைத்தது ஒரு நொடி... ஒரே நொடி தான். பின்னர் மனதில் அந்த நினைப்பிற்குத் தடை சீனப் பெருஞ்சுவரின் நீளத்தில் எழ, நின்ற இடத்திலேயே இருந்தாள்.

இவளது முகத்தில் இருந்த குழப்பமான உணர்ச்சிக் கலவையைப் பார்த்த நவீன், 'ஒருவேளை தேவையில்லாமல் பயப்பட வைத்துவிட்டோமா?' என்று வருந்தியவன் அதற்காகத் தன்னையே கடிந்து கொண்டான்.

'உனக்கு இதே பொழப்புடா! அவள் முகத்தைப் பார்த்ததும் எல்லாம் பறந்துடும் உனக்கு! அவளுக்கு இருக்க ரோஷத்தில் கொஞ்சம் உனக்கும் இருந்து இருக்கலாம்.' என்று சுய நிந்தனையும் செய்து கொண்டான்.

அவள் மட்டும் வெளியில் சென்று தாமதமாக வந்ததற்கு எவ்வளவு சட்டம் பேசினாள்? இப்பொழுது பயந்த மாதிரி பாவனைக் காட்டினால், தான் உருகி விட வேண்டுமா என்று நினைத்தபடியே தனது ஷூவை கழட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

எப்பொழுதும் ஏதாவது வெடுக்கென்று பேசும் வழக்கத்தைக் கொண்ட நந்தினி, "சாப்பிடலாமா? பசிக்குது." என்றாள் தன் வயிற்றில் கையை வைத்தபடி. "ஓ! நீ இன்னும் சாப்பிடலையா?" என்று புருவம் உயர்த்தியவன், "எனக்கு வேண்டாம்." என்றான் உணர்ச்சியற்ற குரலில்.

"எனக்கும் வேண்டாம்." என்று முனகலாகச் சொல்லியபடி இரண்டடி அறையை நோக்கி எடுத்து வைத்தவளுக்கு, சற்றே சுய கௌரவம் எட்டிப்பார்க்க, 'இவனுக்காக நான் எதற்கு சாப்பிடாமல்

இருக்கணும்?’ என்று தன்னையே கேட்டுக்கொண்டு உணவு மேஜைக்குச் சென்று அமர்ந்து வேகமாக சாப்பிடத் தொடங்கினாள்.

இதை எதையும் கண்டுகொள்ளாத நவீன் சுத்தம் செய்துவிட்டு படுக்கையில் விழுந்தான்.

வீம்பிற்காக வயிறை நிறைத்தவளுக்கு ஏனோ மனம் மட்டும் வெறுமையாகவே இருந்தது.

அறையில் விட்டத்தை நோக்கி யோசனையுடன் படுத்திருந்தவனைப் பார்த்ததும் தோன்றிய குற்ற உணர்வில், “இன்னைக்கு நூடில்ஸ் தான் செய்ய முடிந்தது. உங்களுக்கு எப்போ பசிக்குதோ டைனிங் டேபிளில் மூடி வைச்சிருக்கேன். சாப்பிடுங்க!” என்று சொன்னாள்.

நவீனுக்கு நந்தினி எதுவுமே நடக்காதது மாதிரி பேசுவது கோபத்தைக் கிளறியது. முன்னிருந்த நவீன் என்றால், இவள் வந்து, பேச்சு வார்த்தைத் தொடங்கியதற்கே மிகவும் சந்தோஷமடைந்திருப்பான்.

ஆனால் இப்பொழுதிருக்கும் நிலையில், “நான் கூட இன்னைக்கு பாத்திரமெல்லாம் உருட்டி உருட்டி சமைக்கவும் ரொம்ப ஸ்பெஷலா, கார சாரமா விருந்து இருக்கும்னு நினைச்சேன்.” என்று நக்கலாகச் சொல்லிவிட்டு திரும்பிப் படுத்துக்கொண்டாள்.

நவீனின் வார்த்தைகள் முள்ளாய் தைக்க அவனை ஏறிட்டாள் நந்தினி. அவனது பேச்சைக் கேட்டு பல்லைக் கடித்தவளுக்கு, ‘இப்படி தான் நான் பேசும்போதும் அவனுக்கும் இருந்திருக்குமோ?’ என்று தோன்றியதும் தன் படுக்கைக்குச் சென்று புரண்டாள்.

மேற்கொண்டு அதே ஓட்டத்தில் எண்ணங்களை விரட்டாமல், ‘அவன் சாப்பிட்டால் என்ன? சாப்பிடாமல் இருந்தால் எனக்கென்ன? இப்பொழுது அவனிடம் எதற்காக நான் வலிய சென்று பேசணும்?’ என்று மானசீகமாகக் குட்டிக் கொண்டாள்.

அவனது மனம் சுய கௌரவத்திற்கும், குற்ற உணர்ச்சிக்கும் இடையில் அலைபாய்ந்தது. மாற்றங்கள் ஒரே இரவில் நடக்க இதென்ன சின்ட்ரெல்லா கதையா? இப்பொழுது தானே நந்தினியின் மனம் எனும் படகு உணர்ச்சி அலையில் தத்தளிக்க ஆரம்பித்திருக்கிறது. கூடிய விரைவில் நல்லபடியாகவே கரை சேர்ந்துவிடும்.

அன்றிரவு மௌனமாய் கழிந்தது மாதிரி அடுத்தநாள் காலையும் எந்த உரசலும் இல்லாமல் சென்றிருக்கலாம்; ஆனால் பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் என்பது மாதிரி புதியதாய் ஒரு பிரச்சனைக்குப் பிள்ளையார் சுழி போடாமல் விடுவதா?

காலையில் சரியாகிவிடுவான் என்ற நந்தினியின் நினைப்பை பொய்யாக்கும் விதமாக நவீன் செயல்படவும், உணவு மேஜையில் அமர்ந்திருந்தவனிடம், “சாரி!” என்றாள் நந்தினி.

செய்தித்தாளில் இருந்த பார்வையை விலக்கி, ஜாடையாக ‘எதுக்கு இப்போ இந்த சாரி?’ என்று ஒற்றை புருவத்தை உயர்த்தினாள்.

அவன் வாயைத் திறந்து கூட பேசாத கோபத்தில், உண்மையான காரணத்தைச் சொல்லாமல், “நேற்று பாத்திரமெல்லாம் உருட்டி உருட்டி சமைச்சும் ரொம்ப ஸ்பெஷலா, கார சாரமா விருந்து சமைக்காமல் உங்க நினைப்பை பொய்யாக்கினதுக்காக.” என்றாள் கடுப்புடன்.

“ஓ!” என்று மட்டும் சொல்லி மீண்டும் செய்தித்தாளில் மூழ்கினாள்.

உனக்கு நான் சளைத்தவனில்லை என்று உணர்த்துகிறானோ?

உணவு மேஜையில் இருந்த பொருட்களை ‘நங்... நங்’ என்று எடுத்து வைத்தபடியே, “வீட்டில் என்னோட தொந்தரவு தாங்காமல் நேத்தைக்கு வெளியே ‘பர்சனல்’ வேலை பார்த்துட்டு விருந்து முடிச்சுட்டு வந்தீங்களோ? வீட்டுக்கு வந்திருந்தாலும் எப்படியும் காய்ஞ்சு போன நூடில்ஸ் தான் இருந்திருக்கும்.” என்று ஏற்ற இறக்கத்துடன், அவனை ஓரப் பார்வை பார்த்தபடியே சொன்னாள் நந்தினி.

அவளுக்கு நவீன் எங்கு சென்றிருந்தான் என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஆனால் அதை நேரடியாகக் கேட்டு தெரிந்து கொள்ளாமல் இப்படி சுற்றி வளைத்தாள்.

‘கேள்வி ஒழுங்காக இருந்தால் தானே பதிலை ஒழுங்காகச் சொல்வேன்?’ என்பது மாதிரி நவீனும், “என்ன சந்தேகமா? அது ஒன்னு தான் இப்போதைக்கு குறைச்சலா இருந்தது. அதுவும் சேர்த்தியா? ரொம்ப சந்தோஷம்!” என்று சந்தோஷம் துளியும் இல்லாமல் மொழிந்தான்.

“ஒரு கேள்விக்கு இன்னொரு கேள்வி பதிலாக முடியாது. ஒருவேளை உங்களால் பதில் சொல்ல முடியலையோ?” ஆத்திரமாக வெடித்தான் நந்தினி.

நவீன் அதற்குப் பதில் பேசாமல் தனக்குள் புலம்பலாக, “இந்த கல்யாணம் செய்ததிலிருந்து நந்தினியும் நிம்மதியாயில்லை; நானும் நிம்மதியாயில்லை; கொஞ்சம் பொறுமையாவே எல்லா விஷயத்தையும் தெளிவுபடுத்தி கல்யாணம் நடத்தியிருந்திருக்கலாம்.” என்று நிதானமாகவே ஆனால் அழுத்தமான குரலில் சொன்னான்.

நந்தினியோ அவனது முனகலைத் தப்பாக அர்த்தம் செய்துகொண்டு, “நிம்மதியில்லைன்னா இந்த விவாகத்தை ரத்து செய்துட வேண்டியது தானே?” என்று எரிச்சலான குரலில் வெடுக்கென்று சொல்லிவிட்டு நகர்ந்துவிட்டான்.

உணவு மேஜையில் அமர்ந்திருந்தவன் காலை உணவை அருந்தாமலேயே, ஆத்திரத்துடன் எதுவும் பேசாமல் கையை உதறிவிட்டு எழுந்து செல்லவும் தான் அவன் உரைத்த விஷயத்தின் சாரம் முழுமையாய் உணர்ந்தான்.

செய்த தப்பிற்கு மன்னிப்பு கிடைப்பதே கடினம் தான் என்று முதல்நாள் இரவு எண்ணமிட்டவளுக்கு இன்று காலையில் எழுந்தவுடனே வம்பு வளர்த்து, ‘விவாகரத்து’ என்று பேசியது சுத்த பைத்தியக்காரத்தனமாய் பட்டது.

அவனது எரிச்சலைப் பார்த்தால் என் மேல் இருக்கும் கோபம் துளியளவு கூட குறையவில்லை போல? அவனது கோபத்தில் நியாயமும் இருக்கிறதோ என்று சிந்தித்தவன் நவீனிடம் எப்படியாவது மன்னிப்பைப் பெற வேண்டும் என்று நினைத்தான்.

நவீனுக்கோ, நந்தினி உதிர்த்த வார்த்தைகளே மீண்டும் மீண்டும் ரீங்காரமிட்டு அவன் மீதிருந்த கோபமும், வருத்தமும் அதிகரித்தது.

இதுவரைக்கும் நந்தினி வாக்கு வாதத்தில் விவாகரத்து... டைவர்ஸ் என்ற வார்த்தைகளை பிரயோகித்ததேயில்லை. இன்று அந்த வார்த்தையைச் சொல்லுமளவிற்கு வந்திருக்கிறாள் என்றால் என் மீது அவ்வளவு வெறுப்பா அவளுக்கு? அப்படியென்ன செய்துவிட்டேன்?

காதலை அவனிடம் வெளிப்படுத்தாமல் சரியான சந்தர்ப்பத்திற்காக நாள் கடத்தியது தான் நான் செய்த மாபெரும் தப்பா? அவன் மனம் கொஞ்சமாவது மாற்றம் அடையும், அவன் கோபம் குறையட்டும் என்று காத்திருந்தது தான் தவறா? செய்த தப்பை ஒத்துக்கொண்டால் கூட எனக்கு மன்னிப்பே கிடையாதா நந்தினி என்று அவளை உலுக்க வேண்டும் போல் இருந்தது.

நந்தினி பற்றிய சிந்தனையோ, அவளது செய்கைக்கான விளக்கமோ தனக்குள் வரக்கூடாது என்று முடிவெடுத்து முழுமூச்சுடன் பணிகளில் மூழ்கினான். அவனுக்கு உதவும் பொருட்டு அலுவலக வேலைகளும் அன்றும், அடுத்து வந்த நான்கு நாட்களிலும் அணிவகுத்தன.

காலையிலும் சீக்கிரமே வீட்டிலிருந்து அலுவலகம் கிளம்பியவன், வெகுநேரம் சென்று தான் வீட்டிற்குத் திரும்பினான். அந்த நான்கு நாட்களும் நந்தினி இருக்கும் இடத்தை நோக்கி ஒரு பார்வையைக் கூட மறந்தும் செலுத்தவில்லை.

நந்தினிக்கு லேசாக இருந்த குற்ற உணர்ச்சி அவனது அமைதியிலும், ஒதுக்கத்திலும் விஸ்வரூபம் எடுத்தது.

இப்பொழுது சுயகௌரவத்தை முற்றிலும் தொலைத்தவன், தானே முன்வந்து அவனிடம், “வெளியில் செல்லலாமா நவீன்?” என்று ஒருமுறை வினவினான்.

நவீனோ அவளை அலட்சியமாக நோக்கி, “எதற்காக? இன்னொரு தடவை என்னுடைய வேலையை பணயம் வைக்கிறதுக்காகவா? போன தடவை செய்ததுக்கே எனக்கு இன்சென்டிவ் கட ஆகியிருக்குமோ.. என்னவோ? இனிமேல் தான் தெரியும். நான் வரலை தாயே...” என்று குதர்க்கமாக சொல்லி நகர்ந்துவிட்டான்.

அவனது விட்டேற்றியான பேச்சை விட, தான் செய்த தவறுகளை வேறொரு சந்தர்ப்பத்தில் அவன் சுட்டிக்காட்டும் பொழுது மிகவும் ஓய்ந்து போனான் நந்தினி. முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும் என்று சொல்வது இதைத் தானோ?

நவீனாவது தெரியாமல் செய்த தப்பிற்கு தண்டனை அனுபவித்தான். ஆனால் நான்... விளைவுகளைப் பற்றி தெரிந்தே தானே தீங்கிழைத்தேன்?

அவனின் அமைதி அவளைச் சுட, தன் கணவன் விலகிச் சென்றாலும் முயற்சியில் தளராத விக்கிரமதித்தனாக, "மன்னிச்சிக்கோங்க நவீன்; ஐ அம் சாரி!" என்று தன்னால் உணர்த்த முடிந்த பொழுதெல்லாம் வார்த்தைகளால் மட்டுமின்றி செய்கைகளாலும் உணர்த்தினான்.

அவன் பாணியையே கையாண்டு, "சின்னா நீங்களாவது கொஞ்சம் சிபாரிசு பண்ணலாமில்ல உங்க பாஸ்கிட்ட? முன்னாடியெல்லாம் கோபமே படமாட்டாங்களே மோட்டி? இப்போ நிறைய கோபம் வருது. அளவுக்கு மீறி பொறுமையா இருக்க வேண்டியது; இப்போ கோபத்தையும் காண்பிக்க வேண்டியது. ப்ளீஸ்டா... நீங்களாவது எனக்கு சப்போர்ட் பண்ணுங்கடா." என்று சின்னப்பிள்ளையாய் உரையாடியவளுக்கு எப்பொழுது தான் புரியுமோ... அவளது கணவன் நெஞ்சத்தில் அளவு மீறிய காதலையும் சுமந்து கொண்டிருக்கிறான் என்று?!

நந்தினியைப் பொருத்தவரைக்கும், நவீனின் மனத்தைக் காயப்படுத்தியதற்கான மன்னிப்பை பெற வேண்டும் என்பது தான் அந்த நொடியில் குறிக்கோளாய் இருந்ததே தவிர, வேறெதையும் யோசிக்கும் நிலையிலும் அவளில்லை; எந்த நோக்கமும் இல்லை.

சண்டைக்கு இழுக்காமல் சமாதானத்திற்கு வெள்ளைக்கொடி பறக்கவிடும் தற்போதைய நிலையே முன்னேற்றம் தானே?

அடுத்த வாரத்தின் இறுதியில் நேசன் கோவிலுக்காக அழைக்கவும் மறுப்பு தெரிவித்த தன் கணவனிடம், நந்தினி உறுதியான குரலில், "நாளைக்கு நீங்க கட்டாயம் என்கூட நங்கநல்லூர் கோவிலுக்கு வரறீங்க நவீன்!" என்று தெரிவித்தாள்.

நந்தினியைப் பற்றி நினைத்தாலே வருத்தம் தோன்றும் பொழுது, நங்கநல்லூர் கோவிலுக்கு அழைத்தால்?

கோவிலுக்கு கிளம்பும் வரையிலும் கூட நவீன் தன் பிடியை விட்டுக்கொடுக்காமல் இருக்கவும், நந்தினி கண்கள் லேசாக கலங்க, "நான் கோவிலுக்குக் கிளம்பறேன் நவீன்! நீங்க இன்னைக்கு என்கூட வருவீங்கன்னு ரொம்ப நம்பினேன். ஆனால் மற்ற விஷயங்கள் மாதிரி இந்த விஷயத்திலும் என் நம்பிக்கை பொய்த்துப் போச்சு. நீங்க உங்க 'பர்சனல்' வொர்க் பாருங்க." என்று உடைந்த குரலில் சொல்லிவிட்டு ஏமாற்றத்துடன் கிளம்பினாள்.

இரண்டு மாத காலத்தில் நந்தினி அழுத தருணங்கள் என்பது மிக மிக குறைவு தான். அவனை அழ வைத்த தருணங்கள் தான் அதிகம். அவன் ஏமாற்றத்துடன் வடித்த கண்ணீர் முதலிரவில் அவனுக்கு எவ்வளவு வருத்தத்தை ஏற்படுத்தியதோ, அதில் சற்றும் குறைவில்லாத வருத்தம் தான் இப்பொழுதும்!

கோவிலிருந்து வந்தவள் அன்றிரவு உணர்ச்சியற்ற குரலில், "நான் அவ்வளவு தூரம் கூப்பிட்டும், என் கூட வர முடியாதளவுக்கு உங்களுக்கு 'பர்சனல்' வேலை இருந்திச்சா? என்கூட வந்தால் உங்களுக்கு கொஞ்சம் இருக்க நிம்மதி கூட இருக்காதுன்னு நினைச்சுட்டிங்களா? உங்களுக்கு எது நிம்மதியோ அதை செய்ங்க. வி..வி..விவாகரத்தானாலும் தான்... " என்றவள், அவனை நிமிர்ந்தும் பார்க்காமல் உறங்கச் சென்றுவிட்டாள்.

எந்த விஷயத்திற்காக இத்தனை மன உளைச்சலுடன் இருக்கிறானோ இப்பொழுது மீண்டும் அதே பேச்சை எடுக்கிறாள்!

இன்னும் என் மீது வெறுப்பா?

ச்சே... ச்சே... வெறுப்பு என்றால் என்னை சமாதானம் செய்யும் முயற்சியில் இறங்கவில்லையா? அவளாகவே வந்து மன்னிப்பு கேட்கவில்லையா? செய்கையில் உணர்த்தவில்லையா? மேலும் சிறிது நேர்மறையாக யோசித்தவனுக்கு முகம் பளிச்சிட்டது.

ஒஹ்...நான் தனிப்பட்ட விஷயம் என்று சொன்னதால் வந்த ஏமாற்றம் தான் அவனைக் காயப்படுத்தி இருக்கிறது. அதனால் தான் அவன் மீண்டும் அதே விஷயத்தை இழுத்து சண்டைப் போடுகிறான்.

நிம்மதி என்று ஏதோ குறிப்பிட்டாளே? என்னுடைய நிம்மதியைப் பற்றி எதற்காக இவள் இப்போது இத்தனை அக்கறைக் காட்ட வேண்டும்?

அப்படியென்றால்... அப்படியென்றால்.... நந்தினிக்கு என் மீது ஈடுபாடா!? 'டேய், டேய்! கொஞ்சம் அடங்குடா! கொஞ்சம் கீழே இறங்கி வா!' எனத் தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்டான்.

அவளது மனம் முழுதாய் இவன் வசமாகி காதல் என்று சொல்ல முடியவில்லையென்றாலும் எங்கோ துளியாவது இவன் மீது ஈர்ப்பு இருக்கத் தான் செய்கிறது. துள்ளிக் குதிக்க வேண்டும் போலிருந்தது அவனுக்கு.

நந்தினிக்கு நான் சமாதானமடையவில்லை என்று ஏற்பட்ட கோபம், அதனால் தான் என் நிம்மதிக்காக விவாகத்தை ரத்து செய்ய தயாராக இருப்பதாகச் சொல்கிறாளா?

இது போதுமே ஸ்வீட்டி... இதற்காகத் தானே... ஏதாவது ஒரு காதலின் அறிகுறி கிடைக்காதா என்று இத்தனை நாட்கள் காத்திருந்தேன்?

நவீனுக்கு நம்பிக்கையொளி சற்று பிரகாசமாகவே சுடர்விட, நந்தினியை கையாளுவதில் கொஞ்சம் மாற்றி யோசித்தான். அவளிடம் திரும்பவும் விளையாடவேண்டுமென்று தோன்றியது அவனுக்கு. அப்படியே அவன் மனதையும் சிறிது தெரிந்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் அது 'பூமராங்' மாதிரி தன்னையே திருப்பி அடிக்கும் அபாயமும் இருக்கிறது என்பதை புரிந்தேயிருந்தான்!

நந்தினியிடம் சந்தோஷமாக விவாகரத்திற்கு சம்மதம் தெரிவிப்பது போல் செய்தால், அவள் இயல்பு படி ஏட்டிக்கு போட்டியாக யோசித்து, கட்டாயம் பின் வாங்குவாள். ஒருவேளை இவளது 'மாற்றி யோசி' தந்திரம் தெரிந்து அவளும் சம்மதித்தால்... வேறு வழியேயில்லை இவன் பின் வாங்கிவிட வேண்டியது தான். இவனுக்குத் தான் முன் வைத்த காலை பின் வைக்கவும் தெரியுமே?

இப்படியெல்லாம் யோசித்து மறுநாள் புத்திசாலித்தனமாக கடையிலிருந்து 'பான்ட்' பேப்பரை வாங்கி வந்து, "நந்தினி! நேத்தைக்கு நீ சொன்னியே விவாகத்தை ரத்து செய்யலாம்னு... அது ரொம்ப சரியா தான் படுது. என் ஃபிரண்ட் சாதனா அப்பா ஃபேமஸ் லாயர். அவர்கிட்ட கூட இதைப் பத்தி பேசினேன். ம்யூச்சுவல் டைவர்ஸ் ரொம்ப சுலபமா கிடைச்சுடும்... நானாச்சுன்னு சொல்லிட்டார். இந்த பேப்பரில் கையெழுத்து போட்டால் கேஸ் ஃபைல் செய்துடலாம். அதுக்கு அப்புறம் நீ யாரை வேணும்னா கல்யாணம் பண்ணிக்கோ. என்னைப் பிடிச்ச யாரையாவது நான் கல்யாணம் பண்ணிட்டு 'ஹேப்பிலி லிவ் எவர் ஆஃப்டர்' என்று இருந்துடலாம். என்ன சொல்ற?" என்று சீரியசான முகபாவனையுடன் தகுந்த இடங்களில் அழுத்தம் கொடுத்து சாமர்த்தியமாகப் பேசினாலும், உள்ளுக்குள் உதறல் தான் அவனுக்கு.

கிட்டத்தட்ட இரண்டு வாரங்கள் சென்று கணவனே தன்னிடம் பேச வந்ததை எண்ணி மகிழ்ந்தவள் அவன் பேசிய விஷயத்தைக் கேட்டதுமே எரிச்சலடைந்தாள்.

'அதற்கும் அந்த சாதனாவின் அப்பாவின் உதவியா?' என்று அவனையே சிறிது நேரம் உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்த நந்தினி பற்களைக் கடித்துக்கொண்டு முகத்தை வேறுபுறம் திருப்பிக் கொண்டாள்.

நவீனோ தன் முயற்சியிலிருந்து தளராமல், " 'படிச்சப்' பார்த்து கையெழுத்து போடு நந்தினி. நான் வேணா படிச்ச காட்டவா?" என்று வெற்றுத் தானை மெல்ல திறக்கவும், நந்தினி அவன் கையிலிருந்த பேப்பரை வேகமாக வாங்கி சுக்கு நூறாகக் கிழித்து குப்பைத் தொட்டியில் போட்டாள்.

நவீனின் சட்டையைக் கொத்தாகப் பிடித்து, "எப்போ இவ டைவர்ஸ் பத்தி வாயைத் திறப்பா... உடனே கையெழுத்து போட்டு கொடுத்துட்டு 'ஹேப்பிலி எவர் ஆஃப்டர்' காலம் வரும்னு காத்துட்டு இருந்தீங்களோ?" என்று சத்தம் போட்டாள்.

'இதை... இதை... இதைத்தான் நான் எதிர்பார்த்தேன்!' என்று விளம்பர பாணியில் மனதில் சொல்லிக் கொண்டு நந்தினியையே வைத்தக் கண் வாங்காமல் பார்த்தான்.

பின்னர் மெல்லிய குரலில், "விடு நந்தினி! அச்சோ! என்னதிது சின்ன பிள்ளைத்தனமா..." என்று வாய் வார்த்தையாகச் சொன்னானே தவிர, அவளை விலக்கவோ... தானும் விலகவோ சிறிதும் விரும்பவில்லை.

முன்னைவிட சுருதியேற்றி, “என்னை நீங்க டைவர்ஸ் செய்யனும்னு நினைச்சால் உங்களை சும்மா விடமாட்டேன். இந்த ஜென்மத்தில் நான் தான்.... நான் மட்டும் தான் உங்களுக்கு பொண்டாட்டி. புரிஞ்சதா?” என்று அவன் சட்டையை விடுவிக்கும் பொழுது முடிந்தமட்டும் அவனை பின்னுக்குத் தள்ளினான்.

கீழே விழுவதற்கு முன் சற்றே சுதாரித்துக் கொண்டு, “சரிங்க மாடர்ன் டிரஸ் பத்ரகாளி” என்று சந்தோஷமாக முனகிவிட்டு அறையிலிருந்து வெளியேறினான்.

அவளது கண்ணில்படும் தூரத்திலிருந்து மறைந்ததும், புன்னகை பெரிதாக விரிய, “எஸ்!!!!!!” என்று சத்தம் வராமல் கத்தியபடி துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டான்.

சின்னாவும், மோட்டியும் தங்கள் தொட்டியில் துள்ளிக்கொண்டு, “இந்த மகிழ்ச்சி என்றும் நிலைக்கட்டும்” என்று வாழ்த்தின. அவர்களது வாழ்த்தை மெய்பிக்கும் விதமாக வரும் நாட்களில் சம்பவங்களும் அணிவகுத்தன.

*****

அத்தியாயம் 17

விவாகரத்து பற்றிய பேச்செழுந்த பிறகு வந்த நாட்கள் எந்த புது வாக்குவாதமும் இல்லாமல், ஆமை வேகத்தில் நகர்ந்தன.

நவீனை பழி வாங்க வேண்டுமென்று அவனிடம் கத்தினாலோ, இல்லை கூச்சல் போட்டாலோ அவன் சிறிதளவு கூட அமைதியடையவில்லை என்பது ஒருபுறம் இருக்க, அவனின் அமைதியான கோபமும் அவளை யோசிக்க வைத்திருந்தது. மேலும், இப்போது தன் கணவன் விவாகரத்து வேண்டும் என்று சொல்வதன் பின்னணி என்ன என்ற குடைச்சல் எழ ஆரம்பித்திருந்தது நந்தினிக்கு. நவீனிற்கோ அவளது அமைதி ஒருவித பயத்தைத் தந்தது. தன்னிடம் சண்டை போடாமல், மனதில் மட்டும் வைத்து குமைகிறாளோ என்ற பயம் தான்.

அன்று அலுவலகத்தில் நந்தினிக்கு மத்திய அரசுக்கு ஒரு ப்ராஜக்டை முடித்துக் கொடுக்க வேண்டிய மிகவும் முக்கியமான வேலை. இரண்டு வாரங்களாக அது தொடர்பான வேலையில் தான் மூழ்கியிருந்தார்கள் அவளது குழுவினர். களைண்டிற்குப் போகும் முன் செய்ய வேண்டிய எல்லா சோதனைகளும் செய்தாலும், எப்பொழுதும் இருக்கும் கடைசி நேர பரபரப்பு இருந்தது. சில ப்ரோக்ராமில் இருப்பது போன்று இதில் கடைசி நேர ‘க்ளிட்சஸ்’ (glitches) இல்லாமலிருக்க வேண்டுமே என்று வேண்டிக்கொண்டே பரபரத்துக் கொண்டிருந்தாள் நந்தினி.

நவீனிற்கும் அன்று சீக்கிரம் அலுவலகம் போக வேண்டுமென்று சற்று முன்பு தான் கிளம்பிச் சென்றிருந்தான். அவனிடமே தன்னை அலுவலகத்தில் விடுமாறு கேட்கலாமா என்று தான் யோசித்தாள் நந்தினி. ஆனால் பழக்க தோஷமும், ஈகோவும் சேர்ந்துக் கொண்டு அவளை வாய் திறக்க விடவில்லை.

கதவைப் பூட்டிக் கொண்டிருந்தவளின் பின்னே, விந்தியபடியே காலிலிருந்து குருதிப் பெருக்கெடுக்க வந்தான் நவீன்.

“ஐயோ! என்னாச்சு நவீன்?” என்று பதறியபடி, கைப்பையை அப்படியே அங்கேயே போட்டுவிட்டு, அவனை இடையோடு சேர்த்துத் தாங்கிப் பிடித்தாள் நந்தினி.

வலியால் சுருங்கிய முகத்தோடு, “தெரியலை நந்தினி! படியில் பசங்க வேகமா இறங்கி வந்தாங்க. கீழே தண்ணி குழாய் ரிப்பேர் செய்ய கழட்டிப் போட்டிருக்காங்க போலிருக்கு. அவங்க கூட பேசிக்கிட்டே அதை நான் கவனிக்காமல் நடக்கும் போது காலில் கிழிச்சுடுச்சுன்னு நினைக்கிறேன். ஸ்ஸ்... ஆ!” முனகியபடியே கூறினான் நவீன்.

கதவை மறுபடியும் திறந்து உள்ளே வரும் வழியெல்லாம் நவீனின் கால் தடம் பதிந்தது. நந்தினி சென்று முதலுதவி பெட்டியையும் நீரையும் எடுத்து வந்தாள். அவன் காலிலிருந்த ரத்தத்தைத்

துடைத்து, அவளுக்குத் தெரிந்த வரையில் கட்டுப் போடுவதற்குள் அவளுக்கு கைகள் நடுங்கி வியர்த்துவிட்டது.

நடு நடுவே நவீனின், 'ஸ்ஸ்...' என்ற முனங்கலுக்கு, "கொஞ்சம் பொறுத்துக்கொங்க நவீன்!" என்று ஆறுதலும் அளித்துக் கொண்டே, அவனுக்கு கட்டைப் போட்டு முடித்தான் நந்தினி. அவள் குளியலறைக்குச் சென்று கை கழுவிவிட்டு வரும் முன், அப்பொழுது தான் போட்டிருந்த கட்டு மீண்டும் ரத்தக் கறையானது.

சோபாவில் தலையைச் சாய்த்து, டீபாய் மீது காலைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்த நவீனை கலக்கத்துடன் பார்த்து, "நவீன்... அதுக்குள்ள ரத்தமாகிடுச்சு. தையல் வேண்டியிருக்கும்ன்னு நினைக்கிறேன்." என்று கலங்கிய குரலில் கூறினாள்.

கண்களை மூடியவாறே, "ம்ம்ம்.. ஆபீசுக்கு லீவு சொல்லணும். கூப்பிட்டுச் சொல்லிட்டு, டாக்டர்கிட்டே என் கூட வறியா?" என்று கேட்டதற்கு பதில் வராமல் போகவும், கண்களைத் திறந்து பார்த்தான் அவன்.

கைகளைப் பிசைந்தவாறே நின்றிருந்த மனைவியைப் பார்த்ததும் தான், அன்றைய நாளும், நந்தினி அலுவலகத்திற்குப் போக வேண்டிய கட்டாயமும் அவனுக்கு நினைவு வந்தது.

அவனிடம் விடுமுறை எடுப்பதாக தான் முன்வந்து இருக்க வேண்டுமோ என்ற வருத்தம் அவளுக்கு இருந்தாலும், அலுவலகத்திற்குச் சென்ற ஆக வேண்டிய கட்டாயமும் புரிந்தது.

அவனும் அதே துறையில் இருப்பதால், அதன் அவசியத்தைப் புரிந்துகொண்டு, "ஒன்னும் வருத்தப்படாதே நந்தினி. நீ கிளம்பு. நான் பார்த்துக்கிறேன். நீ வர்துக்குள் ஒன்னும் ஆகிடாது. ஃபோனையும், என்னோட லேப்டாப்பை மட்டும் கொடுத்துட்டுப் போ. ஆபீசுக்குக் கூப்பிடணும்." என்றான்.

"ப்ளீஸ் நவீன். நான் முடிஞ்ச அளவுக்கு சீக்கிரம் வரப் பார்க்கிறேன்." மன்னிப்புக் கோரும் விதமாக சொல்லியவள், ஆயிரம் முறை அவனைப் பத்திரமாக இருக்கச் சொல்லிவிட்டு, நேராக நேசன் வீட்டுக் கதவைத் தட்டினாள்.

"அய்யா! நவீனிற்குக் காலில் துருப்பிடிச்ச கம்பி கிழித்து, பலமா அடிபட்டு ரத்தம் வருது. எனக்குக் கண்டிப்பா இன்னைக்கு வேலைக்குப் போகணும். உங்களுக்குக் கொஞ்சம் நேரமிருந்தால்... அவரை நீங்களோ இல்லை உங்களால முடியலைனா நம்ம வாட்ச்மேன் கிட்ட சொல்லி டாக்டர்கிட்ட கூப்பிட்டுக்கிட்டு போக முடியுமா? ப்ளீஸ்." என்றாள் இறைஞ்சதலாக.

"ஓ! அச்சோ!" என்று வருந்திய நேசன், "நீ கவலைப்படாமல் அலுவலகத்திற்குப் போய்விட்டு வாம்மா. நான் நவீனை மருத்துவரிடம் அழைத்துப் போகிறேன்." என்று உறுதி தந்தார்.

"அய்யா! அப்புறம் இன்னொரு உதவி. நான் மதியத்துக்குள் முடிந்தால் வர பார்க்கிறேன். அப்படி முடியலைனா... அவருக்கு மதியம் கொஞ்சம் சாப்பாடு எடுத்துக் கொடுத்தறிங்களா?" என்று கேட்டு அவரது சம்மதத்தையும் பெற்றுக்கொண்டு, "நன்றி அய்யா!" என்று மனமே இல்லாமல் அலுவலகத்திற்கு விடைப்பெற்றாள்.

தமிழ்நேசன் நவீனை அழைத்துக்கொண்டு சென்று மருத்துவரிடம் காட்டினார்.

"அய்யா மருத்துவரே! வணக்கம்!" என்று நேசன் சொன்னதும் அவர் யாரிடம் பேசுகிறார் என்று திரும்பிப் பார்த்தார் டாக்டர்.

தன் பின்னே யாரும் இல்லையென்று தெளிவாகியதும், "ஓ! என்கிட்டே தான் பேசினீங்களா? எனக்கு இங்கிலீஷ் கொஞ்சம் கொஞ்சம் தெரியும் சார். பரவாயில்லை! நீங்க என்னை அப்படியே கூப்பிடலாம்." என்று சிரித்துக்கொண்டே சொல்லிவிட்டு நவீனைப் பார்த்து, "என்னாச்சங்க?" என்று வினவினார்.

நேசன் முந்திக்கொண்டு, "இவர் நவீன். இவருக்கு காலில் அடிபட்டிருக்கு. எலும்பு முறிவு எதுவும் இருக்கான்னு பாருங்க. காலையில் இவர் மனைவி தான் ரத்தம் வந்ததென்னு கட்டு போட்டிருக்காங்க. அதையும் மீறி ரத்தம் வந்துட்டு தான் இருக்கு. நாற்காலியில் காலை எடுத்து வைப்பா நவீன்." என்று அறிவித்தார்.

மருத்துவர் நேசன் மீது வித்தியாசமானப் பார்வையைச் செலுத்திவிட்டு, நவீனின் காயத்தைப் பரிசோதனை செய்தார்.

சற்று நேரத்திற்குப் பிறகு, “பரவாயில்லை உங்க மிசஸ். ஃபர்ஸ்ட் எய்ட் நல்லா பார்த்திருக்காங்க. செப்டிக் ஆகாமல் இருக்க இப்போ ஒரு டிடி இன்ஜெக்ஷன் போடறேன். ப்ளட் லாஸ் நிறைய ஆகியிருக்கு. ஃப்ராக்ச்சர் எதுவுமில்லை. ரெண்டு மூணு தையல் தேவைப்படும்.” என்றபடி காயத்தை சுத்தம் செய்தார் மருத்துவர்.

“பரவாயில்லையே? எக்ஸ் ஊடுகதிர் படம் எடுக்காமலேயே எலும்பு முறிவு இல்லைன்னு சொல்லிட்டங்களை?” என்று நேசன் வியக்க, மருத்துவர் மண்டையைப் பிய்த்துக் கொள்ளாத குறை தான்.

பின்னர் நேசனை வெளியே இருக்கச் சொல்லிவிட்டு, தையலைப் போட்டு முடித்தார் மருத்துவர்.

“களிம்பு எதுவும் தேவையிருக்குமா அய்யா?” என்று நேசன் விளக்கம் கேட்டதற்கு, “களியெல்லாம் சாப்பிடலாமே? அது ஒன்னும் செய்யாது. தேவை என்றால் சரி தான்.” என அப்பாவியாக விடை தந்தார் மருத்துவர்.

‘ம்க்ஹ்ம்..இவருக்கு தான் களி தேவையாயிருக்கு’ என்று நொந்துக் கொண்டு, “களிம்பு! களிம்பு!” ‘தகடு, தகடு’ என்ற பாணியில் நேசன் மறுபடியும் சொன்னார்.

புன்னகைத்தபடியே, “வேணும்ன்னா சாப்பிடலாம் சார். அதைச் சாப்பிட்டால் ஒன்னும் பிரச்சனையில்லை.” என்று மீண்டும் விளக்கம் தந்தார் மருத்துவர்.

இருவருடைய வாதத்தையும் கேட்ட நவீன் நடுவராக இருந்து, “டாக்டர்! அவர் ஆயின்மென்ட் எதுவும் போடணுமானு கேட்டார்.” என்று புன்னகையோடு ‘மொழிபெயர்ப்பு’ செய்தான்.

ஒரு நன்றி பார்வையை நவீனிடத்தில் செலுத்திவிட்டு, “ஓ! இல்லை. தேவையில்லை. ஒரு பூஸ்டர் இஞ்சக்ஷன் போட மட்டும் இன்னும் ரெண்டு நாளில் வரணும்.” என முடித்தார்.

நேசனோ, “உங்களை மாதிரி நிறைய பேர் ஆங்கில வார்த்தை தெரிந்து வைத்திருக்கிற அளவு தமிழ் வார்த்தை தெரிந்து வைக்கிறதில்லை. இதையெல்லாம் தெரிந்து சரியாய் தான் பாரதியார் ‘தமிழ் இனி மெல்லச் சாகும்’ என்று சொல்லியிருக்கிறார். ஐக்கிய நாடுகள் சபை நடத்திய இன்னும் இருபது முப்பது வருஷத்தில் அழிய போகும் மொழி பற்றிய கணிப்புப் பட்டியலில் தமிழும் அடங்கியிருக்கு. சங்கம் வைத்து வளர்த்த நம் தமிழ். எங்கு தான் செல்லுமோ?” என்று அவரிடம் சின்ன சொற்பொழிவை நடத்திவிட்டு தமிழ் நேசனும், நவீனும் திரும்பி போவதற்குள் அந்த மருத்துவருக்குத் தலைவலி வைத்தியம் பார்க்க வேண்டியதாக இருந்தது.

“நர்ஸ்! கிவ் மீ ஓ அனாசின் ப்ளீஸ்.” என்று அவர் பணித்தது இவர்கள் காதிலும் விழாமல் இல்லை.

“தாய்மொழியை ஒழுங்கா பேசு என்றால் தலைவலி. இவர் பேசற கொச்சைத் தமிழைக் கேட்டால் தமிழன்னை எத்தனை அனாசின் மாத்திரை விழுங்க வேண்டியிருக்குமோ?” என்று சிரித்தபடியே சொன்னாலும் அதில் வேதனை அடங்கியிருந்தது.

“அங்கிள்! அவர் மட்டுமில்லை...நானும் அதே மாதிரி தானே? இங்கே எல்லோருமே அப்படித் தானே அங்கிள்? அடிப்படையிலேயே மாற்றமில்லை என்றால் கஷ்டம் தான். தமிழ்நாட்டில் தான் முக்கியமா இங்கிலிஷில் பேசறது பெருமையான விஷயம். வட நாட்டுக்கு போனால் எல்லோரும் ஹிந்தி இல்லை அவங்க அவங்க மொழியில் தான் பேசறாங்க. தமிழ்ப்பற்று பற்றுன்னு பேசி, பிற மொழிகளைப் படிக்க கூடாதுன்னு சொல்றவங்க வீட்டு குழந்தைகளே எங்கே, என்ன படிக்கிறாங்கன்னு பார்த்தால் கேலி கூத்து தான்.” என்று நவீனும் தன் பங்கிற்கு வேதனைப் பட்டான்.

***அலுவலகத்திற்குச் சென்ற நந்தினியால் வேலையில் தன் முழுகவனத்தையும் வைக்க முடியவில்லை. இருப்பே கொள்ளாமல் தவித்தாள். வாய்ப்பும் நேரமும் கிடைக்கும் போதெல்லாம் வீட்டிற்கு அழைத்துக் கொண்டிருந்தாள். நவீன் மருத்துவமனைக்குச் சென்றிருந்ததால் அந்த அழைப்பை எடுக்க யாருமில்லை. அவனது கைப்பேசியும் எடுப்பார் யாருமின்றி இருந்தது. நிலைமையை மோசமாக்கும் வகையில் நந்தினி ஏற்கனவே பயந்த மாதிரியே அன்று முடித்துக் கொடுக்க வேண்டிய வேலை கடைசி நேரத்தில் சொதப்பிவிட்டது.

இவர்களது ப்ரோக்ராமிங் குழு மீது தப்பு ஒன்றும் சொல்ல முடியாது. மத்திய அரசு, கடைசி நேரத்தில் அதனுடைய மேனேஜ்மென்ட் விதிமுறைகளை மாற்றிக் கொண்டது தான் காரணம். அதை அவர்கள் முதலிலேயே தெரிவிக்காமல் கடைசி நேரத்தில் அறிவித்திருந்து இருக்கிறார்கள். ஆனால் அதற்கு ஏற்றார் போல் மாற்ற வேண்டிய ப்ரோக்ராம் எப்படியோ டெஸ்டிங்கில் பாசாகி விட்டு இப்பொழுது வந்து மாட்டிக் கொண்டது. புது விதிமுறைகளின் படி மாற்றங்கள் செய்து ப்ரோக்ராம் ஓட வைத்தால் டெஸ்டிங்கில் ஏதோ தவறைச் சுட்டிக் காட்டிக் கொண்டேயிருக்க, நேரமோ மதியம் மூன்றை தாண்டிவிட்டது.

அதற்கு மேலும் நந்தினியால் அங்கிருக்க முடியாமல், "நான் கிளம்பறேன் சுனில்! ஏதாவது முக்கியமானதாக இருந்தால் கூப்பிடுங்க. ஐ வில் பீ வொர்கிங் ஃப்ரம் ஹோம்." என்று கூறி விடைப்பெற்றாள்.

"எப்படியும் இதை இன்னும் ரெண்டு மூணு நாளைக்குள் முடிச்சு கொடுத்துடணும். இதுவே அவங்க கடைசி நேரத்தில் சில விஷயங்களை மாற்ற சொன்னதால் தான் நமக்கு இந்த க்ரேஸ் பீரியட் நந்தினி. கொஞ்சம் பார்த்து செய்ங்க." என்று வழக்கமான துதியைப் பாடி அனுப்பினார் அவளது ப்ராஜெக்ட் மேனேஜர்.

நந்தினி வீட்டிற்கு வந்த பொழுது, நவீன் மருந்து மயக்கத்தில் நல்ல உறக்கத்திலிருந்தான். அருகிலிருந்து சில கணங்கள் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவள், மெல்ல குனிந்து கட்டுப் போட்டிருந்த அவன் காலைத் தடவிக் கொடுத்தாள். அவனின் கைப்பேசியைப் பார்க்க அது அவளது அன்றைய அழைப்புகளை 'மிஸ்ட் கால்ஸ்' என்று பதிவு செய்திருந்ததைக் காட்டியது.

உறக்கத்திலிருக்கும் பொழுது தான் ஒருவரின் உண்மையான முகம் தெரியும் என்று சொல்வார்கள். இவன் முகத்தில், இந்த வலியிலும் இளம் புன்னகையே இருந்தது. பெண்ணை பார்த்து பொறாமைப்படும் அளவிற்குக் கண்ணிமைகள். அதைச் சொன்னால் கோபித்துக் கொள்வானோ? நினைக்கையிலேயே நந்தினியின் இதழ்களிலும் புன்னகை மலர்ந்தது.

அவன் நெற்றியில் புரளும் கேசம் முகத்தைப் பாதி மறைத்தது போலிருந்தது. அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவளின் முகம் கனிய, மெல்ல அவன் தலைமாட்டில் அமர்ந்து நவீனின் நெற்றி கேசத்தை ஒதுக்கிவிட்டாள்.

அவன் கரத்திற்குத் தானாகவே ஒரு விருப்பு இருந்தது போன்று, நெற்றி கேசத்தை ஒதுக்கிய கரம் அப்படியே அவன் அடர்ந்த சிகையுடன் மெதுவாக அலைந்து விளையாடியது.

"ம்ம்ம்..." மனைவியின் இதமான கோதுதல் நவீனிற்கு மேலும் இதமாக இருக்க, அவள் புறமாக தூக்கத்திலேயே நகர்ந்து ஒட்டிப் படுத்துக்கொண்டாள்.

தன் இடையை மிக ஒட்டிப் படுத்திருந்த கணவனை இமைக்கவும் மறந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தவள், ஆடாமல் அசையாமல் இருந்தாள். எங்கே கையை எடுத்தால், அந்த அசைவில் அவன் விழித்து விடுவானோ என்று அஞ்சியோ, இல்லை அதுவே அவளுக்கு இதமாக இருந்ததோ, ஏதோ ஒன்று அவளை அப்படியே சிலையாய் சமைத்தது.

ஆனால் அவளின் எண்ணங்கள் மட்டும் நாலா பக்கமும் தறிக்கெட்டு ஓடியது.

ஏன், தான் அவனை அணு அணுவாக ரசிக்கவும், அவனின் அருகாமையை, எந்த நாளும் இல்லாத திருநாளாக இப்போது விரும்பவும் வேண்டும்? அவனின் பாராமுகமும், கோபத்தை வெளிப்படுத்திய அமைதியும் தன்னை ஏன் அத்தனை எரிச்சல் படுத்த வேண்டும்? சூரியனைக் காணாத தாமரையாக அவன் வாடியதேன்?

இன்று அவன் காலில் அடிப்பட்டு வந்ததும் தனக்கு ஏன் சர்வமும் கலங்க வேண்டும்? தான் அலுவலகம் போகும் கட்டாயத்தை உணர்ந்தும், அப்படியென்ன பொல்லாத வேலையென்று தோன்ற வேண்டும்? அவன் இரவு நேரம் கழித்து வந்தால், என்னவோ ஏதோ என்று, அவன் மீது அன்பில்லை என்றால் அத்தனை பதுறுமா மனது?

அவன் 'பர்சனல்' என்றதும் கண் மண் தெரியாத கோபம் ஏன் அவளுக்கு? பொறாமையா? அந்த சாதனா மீதா? ஏன்? யாரோடும் தன் கணவன் பேசினால் தனக்கு என்னவென்று ஏன் இருக்க முடியவில்லை?

அப்படியும் இருக்குமா...தன்னையும் அறியாமல் இவன் தன்னுள் நுழைந்து விட்டானா? அதனால் தான் இந்த பொறாமை, கோபம், வருத்தம், குழப்பமெல்லாமா? மனம் பூரிப்பில் 'ஜிவ்வென்று' உயர பறக்க, அவனை ஆசையோடு பார்த்தான் நந்தினி. எப்போது அது நடந்தது என்ற அடுத்த கேள்வி பிறந்தது.

அவனை முதல் முறை பார்த்ததிலிருந்து ஈர்ப்பு இருந்ததா...? தெரியவில்லை! கொடைக்கானலுக்குச் சென்று வந்ததிலிருந்து இருக்கலாமோ என்று யோசித்தாள். இப்பொழுது அவனுடன் பழக பழக, அவன் குணம் புரிபட அது அதிகரித்திருக்கிறது. ஆனால் அது வெளிப்படவும், தன்னையே தான் புரிந்துக் கொள்ளவும் இத்தனை நாளாகி விட்டதே! இத்தனை அடிமுட்டாளாக இருந்திருக்கிறேனே?! 'ரொம்ப சாரிடா கண்ணா! என் செல்லமில்லை!' என்று அவனைப் பார்த்து மனதோடு பேசிக் கொஞ்சிக் கொண்டாள்.

அப்பொழுது அவனை எதற்கு தான் இத்தனை மாதங்களாக இப்படி இம்சித்தது? அவன் கவனத்தைத் தன் புறம் ஈர்ப்பதற்காகவா? பிறரின் கவனத்தை ஈர்க்கும் குழந்தையாக இருந்திருக்கிறேனே? அப்பொழுதும் எத்தனை பொறுமையாக தன்னை அவன் கையாண்டான்! பாவம்... ச்ச!

ராஜேஷுடனான திருமண நிச்சயத்திற்கோ, அது நின்று போனதற்கோ அவள் துளியும் மகிழ்ச்சியோ, துயரமோ கொள்ளவில்லையே?! ஒரு சாதாரண நிகழ்வாக அதை எடுத்துக்கொள்ள முடிந்த தன்னால், நவீன் அப்படி ஒரு பொய்யை சொல்லியிருக்க முடியும் என்பதையே ஜீரணிக்கவோ, நம்பவோ முடியவில்லையே? அதனால் தானே குமாரும், அப்பாவும் பாண்டிச்சேரி சென்றதைக் கூட அவள் தடுத்தது.

பிறகும், அவன் தன்னை விரும்பாமல் பெற்றோரின் கட்டாயத்தினால் திருமணம் புரிந்திருப்பானோ என்ற எண்ணத்தில் வந்த கோபமும் சேர்ந்து தானே, இத்தனை நாள் அவனைத் தான் படுத்தியது? அவள் செய்ததெல்லாம் நினைத்துப் பார்த்தால்... ச்ச... எத்தனை கீழ்த்தரமாக நடந்துக் கொண்டிருக்கிறேன்? அவள் பேசிய பேச்சுக்களுக்கும், தேள் போல் கொட்டிக் கொண்டே இருந்ததற்கும் எப்படி தான் என்னை அறையாமல் விட்டானோ? ச்சோ ஸ்வீட்! அவனை அள்ளியெடுத்து அணைக்க வேண்டும் என்றெழுந்த பேராவலை மிகவும் கஷ்டப்பட்டு அடக்கினாள்.

சத்தியமாக இந்த நொடியில் நவீன் சொன்ன பொய்யிற்காக நூலளவு கூட அவன் மீது கோபமோ வருத்தமோ வரவில்லை. அதற்காகவே அவனுக்குக் கோவில் கட்டி கும்பிட வேண்டும் போலிருந்தது. ராஜேஷுடன் தன் திருமணம்... நவீன் ஒன்றும் சொல்லாவிட்டால் கூட அது நடந்திருக்குமோ என்னவோ? ராஜேஷ் மீது பிடிப்பின்மையும், நவீன் மீது ஈர்ப்பும் அன்பும் வளர்ந்து இருக்குமேயானால் கண்டிப்பாக திருமணத்தைத் தானே நிறுத்தி இருந்திருப்பான்.

ஆனால் இப்பொழுது அந்த 'செய்திருக்கலாம்', 'சொல்லியிருந்திருக்கலாம்' என்ற எல்லாவற்றையும் தூக்கி உடைப்பில் போடவேண்டும். அவற்றை நினைத்துப் பார்ப்பதே அறிவீனம். இந்த நிமிடத்தில், இந்த நொடியில் தான் அறிந்து, தெளிந்து கொண்டது... தன் கணவன் நவீன் தான் அவள் மனம் முழுதும் வியாபித்திருக்கிறான் என்ற உண்மையை!!!

உறங்கிக் கொண்டிருப்பவனை உடனே எழுப்பி இதைச் சொல்லத் துடித்தவள், ஒருவேளை அவன் தன்னை விரும்பாவிட்டால்... என்று சிறிது யோசித்தாள். "போடி லூசு! விரும்பாமல் தான் ஐ.சி.ஈ என்று வேறொருவனின் பெயரைப் பார்த்ததும் கோபப்பட்டானா? நீ லேட்டா வந்ததற்கு அத்தனை பதட்டப்பட்டானா? அவ்வளவு பொறுமையோடு இருந்தது உன்னை விரும்பாமல் தானா? பைத்தியம் மாதிரி பேசுறே நந்து, நீ!" என்று தலையில் 'நங்கென்று' குட்டியது உள்ளிருந்து ஒரு குரல்.

'ஆங்...அப்படியே இருந்தாலும் அது அப்போ! இப்போ தான் எல்லாத்தையும் நான் அலங்கோலமா செய்து வைத்திருக்கிறேனே! அப்படியே என் மீது அன்பிருந்திருந்தாலும், என் முரட்டு கோபத்தாலும், திமிராலும் அதை இப்போ நான் வெறுப்பா மாத்தியிருந்துப்பேன். இல்லையென்றால்...அவன் விவாகரத்து பற்றி பேச்சு எடுத்திருப்பானா?' என்று பதில் குரல் கொடுக்கும் போதே, அழுகையில் அவளுக்கு உதடு பிதுங்கியது.

"அவனாகவேவா அந்தப் பேச்சு எடுத்தான்? நீ தானே அவனுக்கு எடுத்துக் கொடுத்தே? ஒரு தடவை இல்லை...ரெண்டு தடவை. அவன் என்ன தான் செய்வான் பாவம்?" என்று மீண்டும் குட்டிவிட்டு, "அப்படியே வெறுப்பா இருந்தாலும், அதை மறுபடியும் அன்பாக மாற்றுவது, மகனே உன் சமத்து! அவனிடம் இனியாவது நல்ல படியா நடந்துக்கோ!" என்று அறிவுறுத்தியது.

‘ம்ம்ம்...’ தூக்கத்தில் நல்ல கனவு கண்டுக் கொண்டிருப்பவன் போன்று சிரித்துக் கொண்டிருந்தவனை, காதலோடு பார்த்தாள் நந்தினி. தான் காதலில் வயப்பட்டிருப்பதை தனக்குள்ளேயே சிறிது காலம் அடைக்காக்க முடிவு செய்தாள். பார்க்கலாம் அவன் முதலில் சொல்கிறானா? இல்லை தானா என்று? என்று நினைத்து புன்னகை பூத்தாள்.

விட்டால் இவள் இப்படியே தனக்குள் பேசிக் கொண்டிருப்பாள் என்று நினைத்தோ என்னவோ அந்த சமயம் அவர்கள் வீட்டி அழைப்பு மணி ஒலித்தது.

திடீரென ஒலித்த ஒலியில் திகைப்புடன், அவன் கன்னத்திலிருக்கும் அவன் வலது கரத்தையும், அவன் முகத்தையும்...இரண்டும் எப்படி...இந்த இடத்தில் ஒன்றாக... என்று இனிய கனவிலிருந்து விழித்தெழுந்தாள். தன் இதயம் துடிக்கும் ஒலி வீட்டு அழைப்பு மணியையே மிஞ்சும் போலிருந்தது அவளுக்கு.

கதவைத் திறந்த நந்தினியை விநோதமாகப் பார்த்தார் நேசன்.

“என்னம்மா? வந்ததும் சமையலை ஆரம்பிச்சுட்டியா?” என்று விசாரித்தவர், நந்தினி புரியாமல் பார்ப்பதைப் பார்த்து, “முகமெல்லாம் சிவந்திருக்கு. அதான் அடுப்பு பக்கத்தில் இருந்தியோன்னு கேட்டேன்.” என்று விளக்கினார்.

அவர் பாவம் அப்பாவியாய் தான் வினவினார். ஆனால் நந்தினிக்கு ஏனோ செய்ய கூடாத தப்பை செய்து மாட்டிக் கொண்டதைப் போன்ற எண்ணம்.

தன் சிவந்த கன்னங்களை இயல்பாக தடவுவது போல் மறைத்துக் கொண்டு, “அது... அது... வெயிலில் வந்தேன் இல்லையா? அதான்.” என்று ஒரு மாதிரி ஒப்பேற்றினாள்.

நந்தினியின் நிலை விளங்காத நேசன், “இங்கே மட்டும் தான் மேக மூட்டமா இருக்கா அப்போ?” என்று வினவிவிட்டு, அவளை மேலும் சோதிக்காமல், “சரி. அதைவிடு. மருத்துவர்கிட்ட காண்பிச்சோம். எலும்பு முறிவு இல்லையாம். ஊசியும், தையலும் மட்டும் போட்டிருக்கார்.” என்று மற்ற விவரங்களையும் கூறி அவளின் நன்றியையும் பெற்றுக்கொண்டு விடைப்பெற்றார்.

படுக்கையறையை எட்டிப் பார்த்துவிட்டு, அதிகம் சத்தம் செய்யாமல் இரவு சமையலை முடித்தாள் நந்தினி. உதட்டில் ஏன் என்றே புரியாமல் புன்னகை நிலைத்திருக்க, ஹாலிலிருந்த கம்ப்யூட்டர் முன் அமர்ந்து தன் அலுவலக வேலையில் மூழ்கினாள்.

நிம்மதியான மனநிலையுடன் உறக்கம் கலைந்து எழுந்தான் நவீன். நந்தினி வேலையில் கவனமாக இருந்ததைப் பார்த்து தானே அடுப்படிக்குச் சென்று காபியை தனக்கும், அவளுக்குமாக கலந்து எடுத்து வந்தான்.

சத்தம் கேட்டுத் திரும்பியவள், நவீன் நடக்க முடியாமல் கோப்பையைக் கொண்டு வருவதைப் பார்த்து, “ஏன் நவீன்? என்னைக் கூப்பிட்டு இருக்க வேண்டியது தானே?” என்று ஓடி வந்தாள்.

தன் மனம் தெரிந்த பின் முதன் முதலில் அவளை நேரில் பார்க்கவும், அவள் முகம் மலர்ந்து, கன்னங்கள் சிவந்தன.

அவளை வித்தியாசமாக பார்த்தவன், “இல்லை. நீ வேலையா இருந்தே. அதான் தொந்தரவு செய்யவேண்டாமென்னு.” என்றான்.

“இது ஒரு தொந்தரவா? டாக்டர் என்ன சொன்னார்? நேசன் அங்கிள் இப்போ தான் வந்தார்.” இதை சொல்லும் போதே அவள் கண்கள் அவன் கேசத்தில் படர்ந்து, கன்னங்கள் மேலும் சிவந்தது.

நந்தினிக்கு அவளின் வாய் வார்த்தையாக டாக்டர் சொன்னதைக் கேட்டுக்கொண்ட பின் தான் சிறிது நிம்மதி.

நவீன், “உன்னோட ப்ராடக்ட் டெலிவரி எப்படி இருந்தது? ஸ்முத்தா போச்சா?” என்று கேட்டான்.

“அதையேன் கேட்கறீங்க? அவங்க மானேஜ்மென்ட் ப்ரொஸீஜர்சை கடைசி நிமிஷத்தில் மாத்தி, அதைச் சொல்ல வேண்டியவங்களுக்கு சொல்லாமல், எப்படியோ டெஸ்டிங்லேயும் மாட்டாமல்...இப்போ வந்து எங்க கழுத்தை அறுத்துடுச்சு.” என்று புலம்பினாள் நந்தினி.

“ஹே! இதுவே ரொம்ப நல்லதுன்னு நினைச்சுக்கோ. எல்லாம் கொடுத்து முடிச்ச பிறகு ஏதாவது ப்ராப்ளம் இருந்தா இன்னமும் கஷ்டம் தானே உங்களுக்கு? சியர் அப்!” நம்பிக்கை அளித்தான் நவீன்.

“ம்ம்...”, என்றவள், “நவீன்! சாரி. என்னால காலையில் வீட்டில் உங்க கூட இருக்க முடியலை. ஆபீசிலேயும் போய் என்னால சரியா வேலை செய்ய முடியலை. நீங்க எப்படி இருக்கீங்களோன்னே இருந்தது. அதுக்கு ஏத்த மாதிரி அங்கேயும் வேலை நடக்கலை.” நவீனைத் தனியாக விட்டுவிட்டு போய் விட்டோமென்ற தவிப்பு தெரிந்தது அவளின் குரலில்.

“ஹே! ரொம்ப ஃபீல் செய்யாதே. அப்புறம் நான் வேற வீடு மாறி வந்துட்டேனோன்னு புரியாது எனக்கு.” மகிழ்ச்சியாக கண் சிமிட்டினான் நவீன்.

“என்ன, உங்க குரலில் பயங்கரமான சந்தோஷம் தெரியுதே? என்ன விஷயம்?” என்று புன்னகையோடு கேட்டாள் நந்தினி.

அவளை ஒரு பார்வை பார்த்து, ‘ச்சே..அப்படியெல்லாம் இருக்காது’ என்று தனக்குள்ளேயே பேசிக் கொண்டு, “இல்லை...என் தலையை...நீ...” என்று ஆரம்பித்தவன், அதை மாற்றி, “அம்மா இதமா கோதிக் கொடுக்கிற மாதிரி ஒரு சூப்பர் கனவு.” என்றான்.

இப்போது அவள் கன்னங்களின் சிவப்பை அவனிடமிருந்து மறைக்க அரும்பாடுப்பட்டாள் நந்தினி.

மேலும் சிறிது நேரம் பேசிவிட்டு தன் வேலையைப் பார்க்க எழுந்து சென்றாள். தொலைக்காட்சியில் சத்தத்தை மிகவும் குறைத்து வைத்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன், நந்தினியின் அசைவால் அவள் புறம் திரும்பினான். கழுத்தை தேய்த்து விட்டுக் கொண்டு, தோள்களை அசைத்துக் கொண்டிருந்தாள் அவள். அவள் பின்னே வந்து நின்றுக் கொண்டு, இருக்கையின் இரு புறமும் கரங்களை வைத்தான் நவீன்.

“என்னாச்சு நந்தினி? குறைஞ்சது ஒரு மணி நேரத்துக்கும் மேலே இங்கேயே உட்கார்ந்திருக்கே. வா. வந்து கொஞ்சம் ரிலாக்ஸ் செய்துக்கோ.” என்று அழைத்தான்.

“இல்லை நவீன்! இதை இன்னைக்கு முடிக்கணும். ஏதோ சில்லி மிஸ்டேக் மாதிரி தான் இருக்கு. என்ன செய்தாலும் திரும்பத் திரும்ப அதே தப்பு காண்பிக்குது.” அலுத்துக் கொண்டாள் நந்தினி.

“என்ன ப்ராப்ளம்? என்கிட்ட சொன்னால், என்னால ஏதாவது ஹெல்ப் முடியாதுன்னா பார்க்கிறேன். இல்லை என்கிட்டே சொல்லும் போதே உனக்கே என்ன தப்புன்னு புரிந்தாலும் புரியும்.” என்றான் அவளுக்கு உதவும் நோக்கத்தோடு.

“ம்ம்..” அவனிடம், அவள் என்ன எதிர்ப்பார்கிறாள் என்று விளக்கிவிட்டு, “இந்த வொர்க் ஃப்ளோ, இந்தந்த மனேஜர்ஸ் கிட்ட போகணும். கொஞ்சம் டிசைன் மாத்தணும் என்று நினைக்கிறேன்.” என்று கூறினாள்.

நவீன், நந்தினியின் பின் புறம் நின்றுக்கொண்டே, சற்றே முன்னே சாய்ந்து, ஒரு கையை மட்டும் நீட்டி சில மாற்றங்களை செய்தான். அது வேறு மாதிரி தீர்வுகளைக் கொடுக்க, அந்த ப்ரோக்ராம் டிசைனை மறுபடியும் மாற்றினான்.

இப்படியே நவீன் சில மாற்றங்களைச் செய்ய, சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு நந்தினியால் திரையில் கவனத்தைச் செலுத்த முடியவில்லை. கணவனின் மார்பு பகுதி சில சமயம் அவள் கேசத்திலும், சில சமயம் அவளின் கன்னத்தையும் உரச, நாற்காலியில் உட்கார முடியாமல் நெளிந்தாள். லேசாக திரும்பி அவளின் முகத்தைப் பார்க்க, அவனோ அவன் செய்யும் வேலையில் கவனமாக இருப்பது போல் பட்டது.

“ந....நவீன்! உங்க கால் வலிக்க போகுது. ஒரு சேரை இழுத்துப் போட்டு உட்காருங்களேன்.” என்று தட்டுத் தடுமாறி சொல்லி முடித்தாள்.

“தட்ஸ் ஓகே. ஒன்னும் கஷ்டமாய் இல்லை.” என்று விஷயம் புரியாமல் கூறியவன், “இப்போ ட்ரை செய்து பாரு.” என்று மறுபடியும் கரங்களை எடுத்து நாற்காலியில் வைத்துக் கொண்டான். அது எப்போது அவளின் தோளில் இடம் பெயர்ந்தது என்று இருவருக்கும் தெரியாது.

நவீன் லேசாகப் பின்னுக்கு நகர்ந்ததும் நிம்மதி பெருமூச்சை விட்டவன், ப்ரோக்ராமில் சில டெஸ்ட்களை செய்து பார்த்தான்.

“நவீன்! இட்ஸ் வொர்க்கிங்! கிரேட்!” என்று குதூகலித்தவன், தன் தோளிலிருந்த அவன் கரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு, பின் புறம் திரும்பி அவனை லேசாக அண்ணாந்துப் பார்த்தான். நவீனும் அவனைக் குனிந்து பார்க்க, இருவரின் பார்வையும் கலந்து நின்றது எத்தனை மணி துளிகளோ? இல்லை எத்தனை நொடிகளோ?

நவீனின் கரம் மெல்ல நகர்ந்து, அவனின் கழுத்து வளைவில் தஞ்சம் புகுந்தது. அவனின் பெருவிரல் அவன் கழுத்தில் மென்மையாக அழுத்தியது.

அன்று இரண்டாம் முறையாக கணவன்-மனைவியின் விரல்களின் சுதந்திரத்தையும், எண்ணப் போக்கையும் பாதியிலேயே தடை செய்வது போன்று நவீனின் கைப்பேசி சன்னமாக சினுங்கியது.

மின்சார அதிர்ச்சியிலிருந்து சட்டென மீண்டவர்கள் போன்று தங்களை மீட்டுக் கொண்டவர்கள் எங்கு பார்ப்பது என்று தெரியாமல் தவித்தார்கள்.

தலையைக் கோதிக் கொண்டவன், “சாரி நந்தினி! உன் அனுமதியில்லாம...சாரி!” என்று தயக்கத்துடன் சொல்வதற்குள் கைப்பேசி மீண்டும் ஒலி எழுப்பியது.

சரஸ்வதி, “எப்படிப்பா இருக்கீங்க? என்னப்பா ரெண்டு நாளா ஃபோனே செய்யலை? புதுசா கல்யாணம் ஆனவங்கன்னு தான் உங்களை இத்தனை நாள் தொந்தரவு செய்யலை. ஆனா இந்த வாரம் வரீங்களாப்பா?” என்று அன்புடன் கேட்டார்.

நந்தினியைப் பார்த்துக் கொண்டே, “ம்ம். சரிம்மா வர்றோம். வீட்டில் அப்பா, ஹரினியைக் கேட்டதா சொல்லுங்க.” என்று மேலும் சில நிமிடங்கள் பேசிவிட்டு கைப்பேசியை வைத்தான்.

*****

அத்தியாயம் 18

அடுத்து வந்த மூன்று நாட்களில் நந்தினி காலை மட்டும் தான் அலுவலகத்திற்குச் சென்று வந்தாள். மீதி அரை நாள் வீட்டிலிருந்தபடியே அலுவலக வேலையிலும் ஈடுபட்டாள். முடித்துக் கொடுக்க வேண்டிய வேலையை குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு முன்னரே முடித்துக் கொடுத்ததில் அவளது மேலாளருக்கும் மகிழ்ச்சி.

நவீன் வேலைக்குச் செல்ல வேண்டும் என்று சொன்ன பொழுது நந்தினி, “வேலைக்கு அடுத்த வாரத்திலிருந்து போனால் போதும் நவீன். காலை ஸ்ட்ரெயின் செய்துட்டே இருந்தால் குணமாக நாளாகும்.” என்றவள் கணவனின் முகத்தில் தெரிந்த கவலையைக் கண்டதும், “ஒருவேளை எனக்கு பயந்துட்டு வேலைக்கே போகலாம்னு யோசிக்கிறீங்களோ?” என்று விளையாட்டாய் வினவினாள்.

கண்கள் மலர, “அதெப்படி நந்தினி கரெக்டா சொல்ற?” என்று குறும்பாக வினவினான்.

நவீன் சொல்வதைக் கேட்டு சிரித்தாலும் நந்தினிக்கு இருந்த குற்ற உணர்வில், “ஐ அம் சாரி நவீன். எனக்கு இருந்த இயலாமை உங்க மேல் கோபமா வெளிப்பட்டிருக்கு. கல்யாணத்திற்குப் பிறகு நான் ரொம்ப மாறிட்டேன். அவ்வளவு கோபப்பட்டும் நீங்க கேட்பீங்க தெரியுமா `இப்போவாவது நிம்மதியா இருக்கியான்னு...’ அது இருந்ததேயில்லை. உங்களை வருத்தப்படத்தினதுக்கும் சேர்த்து தான் ஃபீல் செய்திருக்கிறேன்.” என்று கலங்கிய குரலில் சொன்னாள்.

நந்தினி முதன்முறையாக தன்னுடைய வருத்தத்தை வெளிப்படையாகத் தெரிவிக்கிறாள் என்ற மகிழ்ச்சி இருந்தாலும், நவீனுக்கு அவளது நிலை பெரும் வருத்தத்தைக் கொடுத்தது.

சமாதானமாக அவளது கையைப் பற்றிக்கொண்டு, “நீ மட்டும் எதுவுமே பேசாமல் மௌனமா இருந்திருந்தால் அது தான் எனக்குக் கிடைச்ச மிகப்பெரிய தண்டனையா இருந்திருக்கும் நந்தினி. உன்

மன அழுத்தத்திற்கு ஒரு வடிகாலா இருக்கிற மாதிரி பார்த்தால் எனக்கு வருத்தமாயில்லை.” என்று தெரிவித்தான்.

நந்தினி அவனைப் பார்த்து புன்னகைத்தாளே தவிர எந்த பதிலும் சொல்லவில்லை. என்னவென்று சொல்வது? இப்பொழுது உன் மேல் காதலாய் இருக்கிறேன் என்று சொன்னால் நவீன் என்ன நினைப்பான்?

அவளது யோசனையான முகத்தைப் பார்த்த நவீனுக்கு வருத்தமாய் இருந்தது. ஒருவேளை ராஜேஷை மறக்க முடியாமல் தான் இவளுக்கு என்னைப் பிடிக்கவில்லையோ? தான் இதைக் கேட்க எப்படி வருத்தப்படுகிறோமோ, அவளும் அதே மாதிரி சொல்வதற்காக வருத்தப்படுகிறாளோ என்று கவலை கொண்டான்.

ஆனால் அதெல்லாமில்லை என்பதை மெய்ப்பிக்கும் விதமாக ஒரு சின்ன நிகழ்வு அமைந்தது.

நவீனா ஃபிரான்சில் இருந்து நந்தினியை அழைக்க, உற்சாகமாகப் பேசினர் தோழிகள் இருவரும்.

வெகுநேரம் பேசிவிட்டு, “ம்ம்ம்.... நந்து! உன் மேரேஜ் லைஃப் எல்லாம் எப்படி போயிட்டு இருக்கு? இன்னமும் உருகல்ஸ் தானா உன் காதல் மன்னன்?” என்று விசாரித்தாள் நவீனா.

என்னவென்று சொல்ல முடியும்? தன் கசப்பான அதாவது – தான் கசப்பாக ஆக்கிக்கொண்ட மணவாழ்க்கையை – யாரிடமும்... அவள் நெருங்கிய தோழியாக இருந்தாலுமே விவரிக்க மனமில்லை.

கேலியாக, “ஆமாம்! நாங்க ரெண்டு பேரும் உருகிற உருகலில் சென்னையில் வெள்ளம் வர ஆபத்து இருக்குன்னு ரிப்போர்ட் எல்லாம் இருக்கு. என்ன ஆபீசில் இருந்து கால் பண்ண மாதிரியிருக்கு? இப்போ உனக்கு மதியம் தானே இருக்கும்?” என்று பேச்சை மாற்றிக்கொண்டாள் நந்தினி.

“ம். சரி தான். உன்னிடம் ஒரு முக்கியமான விஷயம் சொல்லணும்டி. அதை எப்படி ஆரம்பிக்கிறதுன்னு தெரியாமல் தான் சுத்தி வளைச்சுட்டு இருக்கேன்.” என்று தயக்கமாகச் சொன்ன நவீனாவிடம், “வெட்கம் வெட்கமா வருதுன்னு ஷாக் கொடுக்காதே ஹிப்போ.” என்றாள் நந்தினி.

“உனக்கு நான் வெட்கப்படறது ஷாக்கா இருக்கா? போடி! நான் சொல்ல மாட்டேன்.” என்றவளை தாஜா செய்து விஷயத்தை வாங்கினாள்.

“நந்து! இல்லை... நானும், விக்னேஷும் இப்போ ரொம்ப நேரம் ஆன்லைனில் சேட்டில் தான் பேசிக்கிறோம். இருந்தாலும் ஏதோ முழுமை பெறாத மாதிரி ஒரு ஃபீல். அவன்கிட்ட எதுவும் சொல்லலை. எப்படி யோசிச்சாலும் ‘எஸ்’ என்று தான் நினைச்சுட்டு இருக்கேன். வேலை கூட ஓட மாட்டேங்குது. அதான் பெர்மிஷன் போட்டுட்டு வந்துட்டேன்.”

“வாழ்த்துக்கள் ஹிப்போ! செம கலக்கல் நியூஸ் சொல்லியிருக்கே.” என்று மகிழ்ந்த நந்தினி மேலும் சிறிது நேரம் பேசிவிட்டு, நவீனிடம் ஃபோனைத் தந்தாள்.

ஃபோனை வைக்கும் பொழுது யதேச்சையாக அவளது செல்போன் ஸ்க்ரீன்சேவரைப் பார்த்தவனுக்கு மகிழ்ச்சியாய் இருந்தது. ஏனெனில் இருவரும் காரைக்குடிக்குச் செல்லும் பொழுது காட்டிய ஆர்க்கிட் மலர் செடியின் புகைப்படத்தை தான் ஸ்க்ரீன் சேவராக இன்னமும் வைத்திருந்தாள்.

தன் மேல் நந்தினிக்குக் கோபமிருந்திருக்கிறது என்றாலும், அடியோடு வெறுக்கவில்லை என்பதே ஆறுதலாக இருந்தது.

“நந்தினி! என்னுடைய ஃபோன் எங்கிருக்குன்னு தெரியலை... கொஞ்சம் உன் செல்லில் இருந்து மிஸ்ட் கால் கொடுத்துக்கவா?” என்று கேட்டபடியே தன் எண்ணிற்கு அழைக்க, ‘நவீன் ஐ சி ஈ’ என்று டிஸ்ப்ளேயில் ஒளிர்ந்ததைக் கண்டு, மேலும் புருவம் உயர்த்தினாலும் இதழில் மகிழ்ச்சி புன்னகை மலர்ந்தது.

கையில் காபியுடன் வந்த நந்தினி புன்னகையுடன் இருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு, “என்னாச்சு? உன் ஃபிரண்ட் ஏதோ நல்ல விஷயம் சொன்ன மாதிரி இருக்கு.” என்று நவீன் வினவ, “மேடம் யாருக்கும் சொல்லக்கூடாதுன்னு சொல்லி இருக்காங்க. ஷி இஸ் இன் லவ். அப்படியே மிதந்துகிட்டு இருக்கா. அதைப் பத்தி தான் சொல்லிட்டு இருந்தாள்.” என பதில் தந்தாள்.

அவள் சொன்னதில் முதல் பாதியை விடுத்தவன் மென்மையாக, “லவ் ரொம்ப அற்புதமான ஃபீலிங் தான்.” என்றான் அனுபவித்து.

மிகவும் தயக்கத்துடன், என்ன பதில் வருமோ என்ற பயமிருந்தாலும், “அய்யா அனுபவித்து சொல்வதைப் பார்த்தால்... உங்களுக்கு ஏதாவது லவ் எக்ஸ்பீரியன்ஸ் இருந்திருக்கா சார்?” என்று நந்தினி மிகவும் ஆர்வமாக கேட்டாள்.

நந்தினியின் கண்ணோடு நோக்கியவன், “எஸ்!” என்று மட்டும் மொட்டையாக சொல்லவும், நந்தினிக்கு மிகுந்த ஏமாற்றமாய் இருந்தது. மேலும் ஏதாவது சொல்வானோ என்று சிறிது நேரம் எதிர்பார்த்தாள்.

அவனே ஒன்றும் சொல்லாமல் இருக்கவும் மனம் வாடியவன், அவளாகவே ‘யார்?’ என்று கேட்கத் தைரியம் வரவில்லை.

தன் பெயரைச் சொல்லவில்லை என்றதும், அவன் ஒருவேளை வேறு யாரையாவது...என்று எண்ணம் போன உடனேயே , ஏற்கனவே செய்த தப்பிற்குப் பிராயச்சித்தமாக மணந்தவன் என்று நவீனை நினைத்திருந்தவன் இப்பொழுது மேலும் வருந்தினான்.

தான் காதல் செய்தவளைக் கைவிட்டுவிட்டு தன்னை மணந்திருக்கிறான் என்று எண்ணி வருந்தியவன், ‘விவாகரத்து’ என்ற நவீன் பேச்சை இழுத்தது கூட அதனால் தானோ என்றும் துடித்தாள். நவீனைக் கற்பனையிலும் கூட இன்னொருவருக்காக என்று அவளால் நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை.

மீண்டும் உள்ளிருந்து ‘நீ லூசு என்று திரும்ப திரும்ப என்னைச் சொல்லவைக்கிற. அவன் உன்னைத் தான் விரும்பறான். அதை அவனை சொல்லவை. நீ உணர்ந்துட்டே என்று அவனுக்கு புரிய வை.’ என்று அவளைக் குட்டி, அறிவுறுத்தியது ஒரு குரல்.

சற்றே தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டு எதுவும் பேசாமல் அமைதியாகத் தன்னுடைய தாலியை எடுத்து வெளியில் போட்டுக் கொண்டாள். ‘நான் தான் உன் மனைவி’ என்று வாய் வார்த்தையில் சொல்லாமல் செய்கையில் உணர்ந்துகிறாளாம்!

அவள் குழந்தைத்தனத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நவீனிற்கு சிரிப்பு பொங்கியது. இருப்பினும், “என்ன சொல்ல வர்றீங்க?” என்று அமைதியாகக் கேட்டான்.

“சில விஷயங்களை வார்த்தையில் சொல்லி புரிய வைக்க முடியாது.” என்று சொன்னாளே தவிர, அவளது பார்வையில், “உன் மனைவி நான் தான்னு சொன்னது கூடவா புரியலை?” என்ற கேள்வி தொக்கி நின்றது.

நவீனுக்கு அந்த நேரத்தில் ராஜேஷ் பற்றிய ஐயமெல்லாம் மறைந்து தெளிவாக விளங்கியது, நந்தினியின் மனதில் தன்னைத் தவிர வேறு யாருக்கும் இடமில்லை என்று! அதை சீக்கிரமே அவளுக்கு உணர வைக்க வேண்டும்.

இரண்டு பேருமே தாங்கள் உணர்ந்துக்கொண்டு, அதை மற்றவர் உணர வேண்டும், உணர வைக்கவேண்டுமென்று நினைத்து, ஒரு கண்ணாமூச்சி ஆட்டத்தை வெற்றிகரமாக தொடங்கி வைத்தனர்.

அடுத்து வந்த இரண்டு நாட்களும் நவீனின் கண்ணில் நந்தினியின் மாங்கல்யம் தெரியும் வகையில் இருந்ததன் விளைவாக அவ்வப்பொழுது மனைவியிடம் சீண்டும் விதமாக கேலி பேசினான். நந்தினியும் கேலியாகவே திருப்பித் தந்தாள், ஆனால் மாங்கல்ய சரடை மட்டும் வெளியே தெரியும் விதமாகத் தான் அணிந்திருந்தாள்.

மருத்துவரிடம் மீண்டும் ஒருமுறை சென்று கால் காயத்தைக் காட்டிவிட்டு அவரது அனுமதியுடன் பாண்டிச்சேரிக்கு இருவரும் பயணித்தனர்.

நவீன் வீடு இருக்கும் தெருவில் சாலை வேலைகள் நடந்தபடியால், தெருமுனையிலேயே ராஜேந்திரன் மகனிற்காகக் காத்திருந்தார். காரில் டிரைவருடன் வந்ததால் லேசாக வியப்படைந்தவர், நவீன் நந்தினியின் தோளில் கை போட்டபடி மெல்ல நடந்து வருவதையும், அவன் காலில் கட்டையும் கண்டு பரிதவித்தார்.

நவீன் சிரித்தபடியே, "சின்ன காயம் தான்பா. டாக்டர் ஃபீஸ் வசூல் செய்யணும்ங்கறதுக்காக கொஞ்சம் கட்டை பெருசா போட்டு இருக்கார்." என்று ஆறுதல் படுத்தும் விதமாகச் சொன்னான்.

தந்தை அநாவசியக் கவலை கொள்ள கூடாது என்ற அர்த்தத்தில் நவீன் சொல்வதை நந்தினி புரிந்து கொண்டாலும், இந்த மழுப்பல் அவசியமில்லை என்றே உணர்ந்தாள். அப்படி உணர்ந்தாலும் கூட தேவையில்லாத கோபமோ, எரிச்சலோ அவன் மீது எழவில்லை.

தந்தை நம்பாத பாவனையில், "நீ சொல்லும்மா நந்தினி. இவன் அம்மா கொஞ்ச நாள் மகனை பார்க்கலை என்றாலே என்னாச்சோ ஏதாச்சோன்னு பயப்படுவான். இவன் எப்பொழுதும் இப்படித்தான். தேவையில்லாமல் கஷ்டப்படுவோம்னு இந்த மாதிரி விஷயத்தையெல்லாம் எங்களிடம் சொல்லவே மாட்டான். பையனுக்கு ஒரு கஷ்டம் வந்தால் ஆதரவா இருக்கத்தானே பெத்தவங்க இருக்கோம்? ஆனால் நவீன் புரிஞ்சுக்கிறதேயில்லை. எந்த வருத்தத்தையும் வெளியில் சொல்லவே மாட்டான்." என்று மருமகளிடம் முறையிட்டார்.

நந்தினி சின்ன சிரிப்புடன் தன் கணவனைப் பற்றி சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

"அப்பா! சின்ன காயம் தான்பா..." என்று நவீன் தொடங்கினாலும் நந்தினி, "எங்க அபார்ட்மென்ட் குட்டிஸ் செய்த களேபரத்தில் கீழே விழுந்து கம்பி கிழிச்சு, அவங்க காலில் அடிப்பட்டது மாமா. டாக்டர் தையல் போட்டு இருக்கார். நேத்தைக்கு பூஸ்டர் இன்ஜெக்ஷன் போட்டுட்டு வந்தோம். பயப்படறதுக்கு ஒண்ணுமில்லை. அடுத்த வாரம் தையலை பிரிச்சடலாம்னு சொல்லியிருக்காங்க." என்று உண்மையைச் சொன்னாலும், தைரியமூட்டும் விதமாகவே பேசினாள் நந்தினி.

தேவையற்ற மனக் கவலைகளைத் தவிர்க்க உண்மையை மறைப்பதை விட, நந்தினி சொல்வது மாதிரி எதிர்மறை விஷயங்களைக் குறைத்து சொல்லலாம் என்று நவீன் மனதில் குறித்துக் கொண்டான்.

அதே சமயம் நந்தினியும், நவீன் சின்ன விஷயத்திற்காக பொய்யே சொன்னாலும் தேவையற்ற மனக்கவலைகளை அளிக்காத வகையில் சொன்னால் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தாள்.

மூவரும் வீட்டையடைந்த பொழுது சரஸ்வதியும் மகனின் கால்கட்டைப் பார்த்து வாசலிலேயே கவலையுடன் விசாரித்தார்.

இந்த முறை நவீன் ஆறுதலுக்காக மழுப்பாமல் நந்தினி தந்தையிடம் விவரித்த மாதிரியே சொல்லி, கூடுதலாக இரண்டு வரியையும் சேர்த்துக் கொண்டான். "இப்போ வலியெல்லாம் எதுவுமே இல்லைமமா. நந்தினி என்னை நல்லா கவனிச்சுக்கிறாள். நீங்க எதுவும் கவலைப்படாதீங்க." என்று சொல்லிவிட்டு நந்தினியிடம், "இப்போ சரியாகச் சொன்னேனா?" என்று கண் ஜாடையில் வினவி, அவளது முகத்தில் திருப்தி பரவுவதைக் கண்டான்.

நந்தினியிடம் நலன் விசாரணையை சரஸ்வதி நடத்திக் கொண்டிருக்க வீட்டிற்குள் நுழைந்து செருப்பைக் கழட்டும் போதே, "என்னம்மா ஆச்சு ஹரிணிக்கு? மூட் அவுட்டா? மேடம் எங்கே?" என்று கண்களைச் சுழற்றி தேடினாள்.

நவீன், ஹரிணியின் செருப்பு முறையாக வைக்கப்படாமல், மூலைக்கு ஒன்றாக இருப்பதை மட்டும் கண்டு, தங்கையின் முகத்தைப் பார்க்காமலேயே இவனால் எப்படி சொல்ல முடிகிறது என்ற வியப்பு எழுந்தது நந்தினிக்கு.

"உங்கப்பா அவளுக்கு செல்லம் கொடுத்து கெடுத்து வைச்சிருக்கார். மாடியில் தான் இருக்கிறாள். நீ இந்த காலை வைச்சுட்டு மாடிக்குப் போக வேண்டாம். நானே போய் அவளை அழைச்சுட்டு வர்றேன்பா." என்று அவர் மாடியை நோக்கி நகர, நந்தினி நாத்நாரை அழைத்து வருவதற்காக முன் வந்தாள்.

"வேண்டாம்டா நந்தினி. அவள் ஏதாவது கோபத்தில் சொன்னால் சங்கடம் வரும். நானே கூப்பிடறேன்." என்று தடுத்தும் கேளாமல், ஹரிணியின் அறைக்குச் சென்றாள் நந்தினி.

கதவைத் தட்டும் பொழுதே, "ஹரிணி கோபமா இருக்கிறாள். யாரும் அவளைப் பார்க்க வர வேண்டாம். எந்த சமாதானமும் செய்ய வேண்டாம்." என்று அறிவிப்பு வந்தது உள்ளிருந்து.

மெல்ல கழுத்தை மட்டும் அறையினுள் நீட்டி, “டாக்டர்மமா ரொம்ப கோபமா இருக்கீங்களா? உள்ளே நாங்களாவது வரலாமா?” என்று புன்னகைத்தாள் நந்தினி.

நந்தினியின் குரலைக் கேட்டு மெத்தையிலிருந்து துள்ளியெழுந்த ஹரிணி, “அண்ணி! வாங்க வாங்க. எப்படி இருக்கீங்க? அண்ணன் எங்கே? மகராஜா மாடிக்கு வரமாட்டாரா?” என்று கேள்வி மேல் கேள்வி அடுக்கினாள்.

“மகராஜாக்கு காலில் விழுப்புண் பட்டிருப்பதால், ராஜமாதா உத்தரவின் பெயரில் கீழேயே இருக்கிறார்.” என்று தூய தமிழில் அறிவிப்பு கொடுத்தாள் நந்தினி.

“அச்சோ! அண்ணனுக்கு என்னாச்சு? டாக்டர்கிட்ட காண்பிச்சீங்களா? என்ன சொன்னாங்க அண்ணி?” என்று மருத்துவர் என்பதையும் மீறிய பரபரப்புடன் வினவினாள் ஹரிணி.

“அண்ணன் நல்லாதான் இருக்காங்க. கீழே அம்மா கூட பேசிட்டு இருக்காங்க. இப்போ தான் வந்தோம். சரி சொல்லுமமா... எதனால் கோபம் உனக்கு?” என்று நந்தினி கேள்வி கேட்கும் பொழுதே ஹரிணியின் முகம் வாடிவிட்டது.

லேசாக நாதத்தனாரின் தாடையைப் பிடித்து உயர்த்தி, “முடிஞ்சால் ஹெல்ப் பண்ணேன் ஹரிணி.” என்று நம்பிக்கையுடன் சொன்னாள்.

“சும்மா தான் அண்ணி. அம்மாகூட சின்ன சண்டை. சரியாகிடும்.” என்று நந்தினியிடம் வாய் வார்த்தைக்காகச் சொன்னாலும், அவளது குரலில் நம்பிக்கைத் துளிக்கூட இல்லை.

“உங்க அண்ணன் தான் என்ன மூட் அவுட் என்று பார்த்துட்டு வர அனுப்பினாங்க. ஒண்ணுமில்லை என்று சொல்லிடவா ஹரிணி?” என்று கேசத்தைக் கோதியபடியே வினவினாள் மூத்தவள்.

இளையவளோ எதுவுமே சொல்லாமல் மௌனமாக இருக்கவும், “சொல்லணும்னு இருக்கு... சொல்ல வேண்டாம்னு இருக்கு ஹரிணி குட்டிக்கு. நான் உங்க அண்ணனையே அனுப்பி வைக்கிறேன். ஒருவேளை அவங்களிடம் ஃப்ரீயா சொல்லுவினா?” என்று கேட்டபடியே திரும்புவதற்காக எத்தனித்தாள்.

நந்தினியின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, “அப்படியில்லை அண்ணி! எங்கள் காலேஜில் ட்ரைபல் ஏரியாக்கு கேம்ப் போறதுக்கு என்னையும் செலக்ட் செய்துருக்காங்க. இந்த சான்ஸ் கிடைக்கிறது ரொம்ப ரொம்ப அபூர்வம். செர்வீஸ் செய்யணும் போல ரொம்ப ஆசையா இருக்குது. ஹவுஸ் சர்ஜன் பண்ணும் போதே இந்த சான்ஸ் கிடைச்சது எனக்கு மேலே படிக்கிறதுக்கு ரொம்ப உதவியா இருக்கும். ஆனால் வீட்டில் இந்த கேம்புக்கு நோ சொல்றாங்க அண்ணி. அதான் கஷ்டமா இருக்கு. தனியா அனுப்ப முடியாதாம்.” என்று சுருக்கமாகத் தன் பிரச்சனையை எடுத்துக் கூறினாள்.

“எத்தனை நாள் ஹரிணி கேம்புக்குப் போகணும்?” ஒருவேளை கேம்ப் ஒரு வாரம், பத்துநாள் எனும் பட்சத்தில் ஹரிணியுடன் இவளும் சேர்ந்து செல்லலாமே என்ற எண்ணம் தோன்றியது நந்தினிக்கு.

“மூனு மாசம் தான்.” என்று சர்வ சாதாரணமாகச் சொன்ன ஹரிணி, “எங்க காலேஜிலிருந்து பத்து பேர் வராங்க. தமிழ்நாட்டிலிருந்து இன்னும் நாற்பது பேர் வராங்க. கூடவே கேர் டேக்கர்ஸ், இன்ஸ்ட்ரக்டர்ஸ் என்று வர்றதால் எதுவுமே பயப்பட தேவையிருக்காது. பொம்பளைப் பிள்ளைன்னு அப்பா கூட சொல்றது கஷ்டமா இருக்கு அண்ணி. எப்போதும் அவர் என்னிடம் இந்த மாதிரியெல்லாம் சொன்னது கிடையாது.” என்று கண்களில் சுரந்த கண்ணீரை உள்ளிழுத்துக் கொண்டு சொன்னாள்.

நந்தினிக்கு அந்த சின்னப்பெண்ணை பார்க்கவே பாவமாக இருந்தது. தன்னால் முடிந்தவரை ஏதாவது உதவி செய்ய வேண்டும் என்று தோன்றினாலும், கணவனின் கருத்தையும் கேட்டுக்கொள்ளலாம் என்று எண்ணினாள். ஹரிணியின் பாதுகாப்பு தான் முக்கியம் என்று கருதி தன் புத்திக்கு எட்டிய கேள்விகளையெல்லாம் தொடுத்து திருப்தியடைந்தாள்.

“சரி... நான் பேசி பார்க்கிறேன். ஆனால் இப்படி கோபத்தோடு இருக்கக்கூடாது. இந்த முறை முடியலை என்றாலும் பெரியவங்க சொல்றது நல்லதுக்குத் தான் என்று எடுத்துக்கணும் சரியா?” என்று உரிமையுடன் சிறிது கண்டித்தாள்.

“ம்... சரி அண்ணி. அண்ணனைப் பார்க்கப் போகலாமா?” என்று வினவியவள் கவலை குறைந்த மனதுடன் கீழிறங்கினாள்.

சரஸ்வதி வியப்புடன் மகளையும் மருமகளையும் ஏறிட, “என்னங்க! வேதாளம் முருங்கை மரத்திலிருந்து இறங்கியாச்சு... வந்து பாருங்க.” என்று மகளைப் பார்த்து புன்னகைத்தபடியே சொன்னார்.

நவீன் தன் அருகில் அமர்ந்த தமக்கையின் தோளில் கையைப் போட்டுக் கொண்டு, “எந்த வேதாளத்தை சொல்றீங்கம்மா? சின்னதா? பெருசா?” என்று தங்கையையும், மனைவியையும் மாறி மாறி பார்த்தான்.

நந்தினி சிரித்துக்கொண்டே, “பெரிய வேதாளம் தான் ஏற்கனவே இறங்கும் போது காலில் அடிப்பட்டு உட்கார்ந்திருக்கே... அப்புறம் என்ன?” என்று வினவவும் குடும்பத்தினர் அனைவரும் சிரித்தனர்.

*****

அத்தியாயம் 19

சென்னையில் தன்னுடன் இயல்பாகப் பேசுவதற்கும், நெருங்குவதற்கும் சற்றே தயங்கும் நந்தினி இங்கு பாண்டிச்சேரிக்கு வந்ததில் இருந்து குதூகலமாக இருப்பதைப் பார்த்து நவீனுக்கு சந்தோஷமாய் இருந்தது. ஆனால் அப்படியும் முழுதும் சொல்ல முடியாது தான். கடந்த சில நாட்களாக, அவளாகவே வந்து அவனிடம் வம்பு செய்வது ஆரம்பித்திருக்கிறது தான். மம்ம்...

நந்தினியைப் பொறுத்தவரையில் நவீன் மீதிருந்த காதலை உணர்ந்த பிறகு, தான் முன்பு நடந்துகொண்ட முறைக்காக வருந்திக் கொண்டிருந்தவளுக்கு இந்த பாண்டிச்சேரி பயணம் இதமாகவே இருந்தது. அதுவும் ஹரிணியைத் தன் இளைய சகோதரியாகவே கருதினாள்.

ஹரிணிக்கும் நந்தினியின் கூட்டணி மிகவும் பிடித்துவிட ‘அண்ணி! அண்ணி!’ என்று அவளுடனே எப்பொழுதும் வளைய வந்தாள். இப்பொழுது கூட வீட்டு ஷோ கேசில் வைத்திருந்த சான்றிதழ்களையும், புகைப்படங்களையும் நந்தினிக்கு ஆர்வமுடன் காட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

“அண்ணி! இது அண்ணன் மியூசிக் க்ளப்பில், ப்யானோ வாசிச்சதுக்காக வாங்கின பொழுது....” என்று சொல்ல, நந்தினிக்கு எப்பொழுதோ நவீன் ப்யானோ பற்றி குறிப்பிட்டது நினைவிலாடியது.

கொடைக்கானல் சென்ற பொழுது நவீன் சொன்னானே?

மேலும் நந்தினியை யோசிக்க விடாத வண்ணம், “இது ஃபேன்சி டிரஸ் காம்படிஷனில் நான் ப்ரைஸ் வாங்கினதுக்கு.” என்ற பொழுது, “அந்த போட்டோவையும் காட்டு ஹரிணி! அப்போ தான் அண்ணிக்கு நீ நார்மல் அலங்காரத்திலேயே ப்ரைஸ் வாங்கினது தெரியும்.” என்று தங்கையை வம்பிழுத்தபடியே இயல்பாக நந்தினியின் அருகில் வந்து நின்று சேர்ந்தே பார்வையிட்டுக் கொண்டிருந்தான் நவீன்.

ஹரிணி, “பாருங்க அண்ணி! என்னைப் பார்த்து கிண்டல் செய்யறான்.” என்று நந்தினிக்கு வலதுபக்கம் நின்றிருந்தவனை அடிக்கிறேன் பேர் வழியென்று நந்தினியை நவீனின் புறத்தில் நெருக்கி, அண்ணனின் முதுகில் அடிக்க முயன்றான்.

நவீன் லாவகமாக தன்னை பின்பக்கமாக வளைத்துக் கொள்ள, ஹரிணியும் தன் முயற்சியிலிருந்து பின் வாங்காமல் நந்தினியை நவீன் பக்கமாக சாய்த்துக் கொண்டிருந்தாள், அடிக்கும் சாக்கில்!!

இருவருக்குமிடையில் மாட்டிக்கொண்டு அவஸ்தைப்பட்ட நந்தினி ஒரு நிலையில் பொறுக்க முடியாமல், “ஹரிணி! விடு! பிழைச்சப் போகட்டும். அப்படி என்னதான் அன்னைக்கு அலங்காரம் செய்திருந்த?” என்று தன் நாத்தனாரிடம் ஆர்வமானாள்.

நவீனுக்கும் தான் வம்பு செய்தது நினைவில் வர மீண்டும் உற்சாகமாக, “குறத்தி வேஷம் தான்! அங்கே போய் டயலாக்கை மறந்து மைக் முன்னாடி முருகன் ஸ்லோகம் சொல்லிட்டு வந்துட்டாள்.

அவங்க வள்ளி வேஷம் போட்டுட்டு வந்திருக்கறதா நினைச்சு ப்ரைஸ் கொடுத்துட்டாங்க.” என்று சிரித்தான்.

“போ அண்ணா!” என்று காலை ஓங்கி அடித்து சத்தம் வருவது போன்று ஹாலிலிருந்த சோபாவில் சென்று அமர்ந்து கொண்டாள்.

“ஏய்! ஹரிணிமா! இப்படியெல்லாம் நடந்து காலை டேமேஜ் செய்துக்காதே. நான் வேற உன்னைத்தான் நந்தினிக்கு ஹை ஹீல்ஸ் போட்டு நடக்கிறதுக்கு சொல்லி கொடுக்க வைக்கனும்னு நினைக்கிறேன்.” என்று விடாமல் கேலி செய்தான்.

அவன் அப்படிச் சொல்லும் பொழுது நவீன் சொன்ன, “உன் சம்பந்தப் பட்டதெல்லாம் எதையும் நான் மறக்கலை. எல்லாத்தையும் ஞாபகம் வச்சிருக்கேன்.” என்ற வாசகம் மனதில் மின்னலாய் வெட்டியது.

ஜென்சி பாடல், டிசைனர் புடவை, ஐஸ்க்ரீம் பற்றி எல்லாமும் நீங்கள் மறக்கவேயில்லை நவீன். ஆனால் நான் தான் அதைப் பற்றி சொன்னது கூட நினைவில் இல்லாமல் அல்லவா இருந்திருக்கிறேன்?

அவனது குணம் மாறாமல் இருப்பதைப் பார்த்து மனம் பூரித்து, “அம்மா பாவம்! உங்க ரெண்டு பேரையும் பாலன்ஸ் பன்றதுக்கு ரொம்ப கஷ்டப்பட்டிருப்பாங்க போல?” எந்த தயக்கமும் இல்லாமல் இயல்பாய் நவீனிடம் பேசினாள் நந்தினி.

“அப்படியெல்லாம் சொல்ல முடியாது. அம்மா நான் பெரிய பையன் விட்டு கொடுத்து போகணும்னு சொல்லிச் சொல்லி விவரம் தெரிஞ்ச கொஞ்ச நாளில் நான் அவ்வளவா அடம் பண்ண மாட்டேன்.” என்று தன் இயல்பைப் பற்றி சொல்லிவிட்டு, “எங்க வீட்டு ப்யூட்டியை அறிமுகப்படுத்தி வைக்கிறேன். போன தடவை வந்திருந்த பொழுது நேரம் ஒத்து வரலை. இப்போ வர்றியா நந்தினி?” என்று அழைத்தான்.

அவன் ப்யூட்டி என்றதும் ஆர்வம் வந்தாலும், “வர்றேன் நவீன். இப்போ மீதி போட்டோஸ் எல்லாம் ஹரிணி வந்து காண்பிச்ச முடிச்சதுக்கு அப்புறம்...” என்று சொல்லிவிட்டு ஹரிணியை அழைக்க, முதலில் பிகு செய்து கொண்ட இளையவள் சிறிது நேரத்தில் சாமாதானமாகி மீதி படங்களுக்கு விளக்கம் தந்தாள்.

அப்படியே பார்த்துக்கொண்டு வரும் பொழுது, “இந்த போட்டோ அண்ணன் கராத்தேயில் ப்ளாக் பெல்ட் வாங்கும் பொழுது எடுத்தது. இது இன்டர் ஸ்கூல் காம்படிஷனில் கராத்தேயில் ப்ரைஸ் வாங்கின போது.” என்று உற்சாகமாகச் சொன்னாள்.

“ஹையோ! நவீன் ப்ளாக் பெல்டா?!” என்று மனதில் எழுந்த அதிர்ச்சி வார்த்தைகளாகவும் வெளிப்பட, நவீனின் உதடுகள் அவளைப் பார்த்து கேலியாக வளைந்தது.

அதன்பிறகு, “ஆமாம் அண்ணி!” என்று ஹரிணி கதையளந்தது எதுவும் நந்தினிக்குக் கேட்கவேயில்லை.

நவீனோ சந்தர்ப்பத்தை விடாமல், “உங்க அண்ணி பிரவுன் பெல்ட் வைச்சிருக்கிறாள் தெரியுமா?” என்றான் சிரிப்பை அடக்கியபடி.

“நான் பிரவுன் பெல்ட் வைச்சிருக்கேன் ஹரிணி! ஆனால் கராத்தேயில் இல்லை...” என்று சமாளிக்கும் பொழுது மறந்தும் கூட நவீனைப் பார்க்கவில்லை.

அன்றிருந்த பதட்டத்தில் கராத்தே, குங்கஃபூ என்று எதுவும் உளறி வைத்திருந்தாளா என்று கூட தற்பொழுது அவளுக்கு நினைவிலில்லை.

“என்ன அண்ணி சொல்றீங்க ரெண்டு பேரும்?” என்று புரியாமல் வினவியவளிடம் அதி முக்கியமாக, “இந்த ஃபோட்டோ எப்போ எடுத்தது?” என்று கேட்டு நந்தினி சமாளிக்க, நவீன் வாய் மேல் கையை வைத்துக்கொண்டு லேசாக தோளைக் குலுக்கி சிரித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இன்னொரு முறை ஹரிணி கேள்வி கேட்டால் சமாளிக்க முடியாது என்று தோன்றிவிட, தன்னருகில் நெருங்கி அமர்ந்திருந்தவனின் வயிற்றில் தன் வலது கையை முட்டியை வைத்து லேசாக இடித்தாள்.

நவீன், “கராத்தேயில் பெல்ட் வாங்காமலே இந்த இடியா? கஷ்டம் தான்!” என்று அவன் செவியருகில் சொல்லிவிட்டு நகர்ந்துச் சென்றுவிட்டான்.

நந்தினியின் காதோர குறுகுறுப்பு அவன் அப்படிச் சொல்லிவிட்டு நகர்ந்து சென்ற பிறகும் அடங்க மறுத்தது.

ஹரிணி, “இப்போ அண்ணன் கிட்ட நீங்க ட்ரைபல் கேம்ப் பத்தி பேசியிருக்கலாம் அண்ணி! அண்ணன் ஏதோ நல்ல மூடில் இருந்த மாதிரியிருந்தது.” என்று கோடிட்டுக் காட்டவும் மீண்டும் நந்தினி அவளுக்குக் கட்டாயம் சிபாரிசு செய்வதாக நம்பிக்கைத் தந்தாள்.

சந்தர்ப்பம் அமைந்த போது, நவீனிடம் ஹரிணியைப் பற்றி பேச்செடுத்து, அவன் என்ன நினைக்கிறான் என்று வினவினாள் நந்தினி.

“எனக்கும் அது நல்ல சந்தர்ப்பம் என்று தான் தோன்றுது. அவளும் ரொம்ப விரும்புறா. ஏற்கனவே பேசிட்டேன் ஆனால், அப்பாவிற்கு இஷ்டமில்லை நந்தினி. தனியா எப்படி மூணு மாசம் சமாளிப்பா என்று பயப்படுறார்.” என்றவன் சிரிப்புடன், “உன்னை மாதிரி பிரவுன் பெல்டா இருந்தாலும் ஏதோ சமாளிச்சுக்குவா. அவள் பாவம்.” என்று கண் சிமிட்டினான்.

அசடு வழிய, “ஐயோ! அதை விடுங்க. நான் ‘பெல்ட் வைச்சிருக்கேன்’ என்று தானே சொன்னேன். எங்கே, எப்படி, எதில் வாங்கினேன் என்று சொன்னேனா? நான் சொல்லாததை எல்லாம் உங்களை யாரு கற்பனை செய்ய சொன்னது? என் தப்பில்லை.” என்று சிரித்து தோளைக் குலுக்கினாள்.

சிறிது கிண்டல், கேலிக்கு பிறகு அவன் பெற்றோரிடம் ஹரிணியைப் பற்றி பேசுவதாக அவனிடம் சொன்னான்.

அவன் கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு அன்றிரவு உணவருந்தும் பொழுது, “அத்தை! நம்ம ஹரிணிக்கு ட்ரைபல் சர்வீஸ் பன்றதுக்கு கேம்ப் போக சான்ஸ் கிடைச்சிருக்காமே? என்ன முடிவு செய்திருக்கீங்க மாமா?” என்று பேச்சைத் தொடங்கினாள்.

சரஸ்வதி ஹரிணியை முறைக்க, தந்தையோ நேரடியாகவே, “உன்னிடம் சிபாரிசு பிடிக்கிறாளா நந்தினி? ஏதோ ஒரு வாரம், ரெண்டு வாரம்ன்னு சொல்ற மாதிரியில்லை. மூணு மாசம் அதுவும் அங்கே மலைவாழ் குடியிருப்பில் இருக்கணும்! இவளால் இருக்க முடியுமா முதலில்? சென்னை எம்.எம்.சி கிடைச்சதைக் கூட ஹாஸ்டல் வேண்டாமன்னு தான் இங்கே ஜிப்மரில் படிக்கிறேன்னு சொன்னாள். இவளுக்கெல்லாம் ஒத்து வராதுமமா. அதைப் பத்தி யாரும் பேச்சை எடுக்க வேண்டாம்.” என்று கண்டிப்பான குரலில் குடும்பத்தின் மூத்தவர் என்ற முறையில் முடித்தார்.

ஹரிணிக்கு முக்கெல்லாம் சிவந்து அழுகை வந்துவிடும் போல் இருக்க, அவளது தோளை சமாதானமாக அழுத்தி, “மாமா! நான் சொல்றேன் என்று தப்பா எடுத்துக்காதீங்க.” என்று மன்னிப்பை முதலில் கேட்டுவிட்டு, “இந்த வாய்ப்பு யாருக்கும் சாதாரணமா கிடைச்சுடாது. சேவை பண்ணுமன்னு ஹரிணி ரொம்ப விரும்புறாள். மலைவாழ் மக்களுக்கும் உடல் ஆரோக்கியம் பத்தி தெரிய வைக்கணுமன்னு அரசாங்கம் எடுக்கிற முயற்சிக்கு நம்மளும் கை கொடுக்கலாமே?” என்ற பொழுது, நவீன் நந்தினியைப் பார்த்த பார்வையில் காதலுடன் பெருமையும் சேர்ந்தே இருந்தது.

தன் கணவன் தைரியமளிக்கும் விதமாகப் பார்க்க, “எல்லாருமே இப்படி ஒதுங்கி இருந்துட்டால் பணம், காசுன்னு இல்லாத ட்ரைபல்ஸ் எல்லாம் அடிப்படை மருத்துவம் கூட கிடைக்காமல் கஷ்டப்பட்டுட்டே தான் இருப்பாங்க மாமா. இவள் மட்டும் தனியா போகப் போறதில்லை. மொத்தமா தமிழ்நாடு, பாண்டிச்சேரியில் இருந்து அம்பது பேர் க்ரூப்பா போறாங்களாம். ஹரிணிக்கும் மருத்துவப் படிப்பின் முக்கியத்துவத்தை நல்ல உணர்வு முடியும். நாளைக்கு இவளுக்கு மேலே படிக்கணும் என்றால் கூட, இந்த சேவை கட்டாயம் உதவியா இருக்கும்.” என்று சொன்னாள் நந்தினி.

சரஸ்வதி, “நேத்தைக்கே நவீனும் அவங்க அப்பாக்கிட்ட பேசினான். ஆனால் அவருக்குப் பொண்ணை பிரிஞ்சு மூணு மாசம் எப்படியிருக்கிறதுன்னு தான் பெரிய கஷ்டமே! வேறெதுவும் கேம்ப் என்றால் இவரும் கூடவே போகலாம். மலை பிரதேசம் என்றால் மாமாக்கு உடம்புக்கு ஒத்து வராதுமமா.” ராஜேந்திரனின் முக்கியமான தயக்கத்தைப் போட்டு உடைத்தார்.

நந்தினி, “நாளைக்கு ஹரிணிக்கு வீட்டோட மாப்பிள்ளையா தேட போறீங்களா மாமா? கல்யாணம் செய்து முடித்து அனுப்பினாலும் அவளை புகுந்த வீட்டுக்கு தனியா தானே அனுப்பி வைக்கணும். மூணு மாசம் கேம்புக்கு அவள் போனால் தான் என்ன? நீங்க சென்னைக்கு வந்து என்கூட இருங்க.

மகள் உங்கள் பக்கத்தில் இல்லாத குறையே தெரியாமல் நான் பார்த்துக்கிறேன்.” என்று சொல்லவும் நவீனுக்கு நந்தினியை அப்படியே தூக்கி தட்டாமாலை சுற்ற வேண்டும் போல் இருந்தது.

சரஸ்வதியோ யதார்த்தமாக, “எங்கேம்மா? நீங்களே சிங்கள பெட்டும் ஃபிளாட்டில் இருக்கீங்க. இதில் நாங்களும் வேற வந்து தொந்தரவு செய்யணுமா?” என்று வினவினார்.

நவீன், “நாங்க ட்ரிபிள் பெட்டும் ஃபிளாட் பார்த்துட்டு இருக்கோம்மா. கூடிய சீக்கிரம் மாறிடுவோம்.” என்று அன்னையிடம் சொல்லிவிட்டு நந்தினியிடமும் ஜாடை பேச, “ஆமாம் அத்தை. ஆனாலும் அதுக்காக நீங்க வற்றதைப் பத்தியெல்லாம் யோசிக்க வேண்டாம்.” என்று மனப்பூர்வமாக மூத்தவர்களை அழைத்தாள்.

“ஆமாம் நவீன். ட்ரிபிள் பெட்டும் ஃபிளாட் நல்லது தான். பேத்தியோ, பேரனோ வந்துட்டாள் தேவைப்படுமே?” என்றார் சரஸ்வதி இயல்பாக.

நவீன் நந்தினியைப் பார்த்து புருவம் உயர்த்த, கவனமாக நந்தினி தன் உணவில் இருக்கும் கடுகைத் தேடிக் கொண்டிருந்தாள்.

சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்த ராஜேந்திரன், “யோசிக்கிறேன்மா. யோசிச்சு சொல்றேன்.” என்று சொன்னாலும் முன்னிருந்த கண்டிப்பு மறைந்தே இருந்தது.

“நான், பொண்ணை கல்யாணம் பண்ணி கொடுத்தால் மாப்பிள்ளை வீட்டுக்கு அனுப்பி தானேங்க ஆகணும் என்றால் ஏதாவது சொல்லி வாயடைச்சுடுங்க. இப்போ மருமகளே சொல்லிட்டாள். அப்புறம் என்ன?” என்று சிரித்தபடியே மெல்லிய குரலில் சொன்னார் சரஸ்வதி.

சாப்பிட்டு முடித்ததும் ஹரிணி நந்தினியை அணைத்து, “ரொம்ப தேங்க்ஸ் அண்ணி! அப்பா இந்தளவுக்கு யோசிக்கிறேன்னு சொன்னால் எப்படியும் ஓகே சொல்லிடுவாங்க.” என்று நன்றி தெரிவித்தாள்.

“தேங்க்ஸ் எல்லாம் இருக்கட்டும் ஹரிணி. அப்பாக்கு இருக்கிற கவலை எனக்கும் இருக்கு. நீ அங்கே வீட்டு வசதியை அப்படியே எதிர்பார்க்க முடியாது. கொஞ்சமில்லை, ரொம்பவே கஷ்டப்பட வேண்டியதா இருக்கும்டா. அதோட நீ பத்திரமா இருக்கணும். உங்க அண்ணனும் அதே தான் சொல்றாங்க.” என்று மூத்தவளாய் அறிவுறுத்தினாள்.

“சரிங்க அண்ணி!” என்றவளிடம் மறுநாள் வெளியில் போவதற்காக முடிவு செய்திருந்ததை மீண்டும் ஒருமுறை நினைவுப்படுத்திவிட்டு உறங்கச் சென்றாள்.

அறையில் இவளுக்காகவே காத்திருந்தது மாதிரி நந்தினி வந்ததும், “கலக்கறீங்க மேடம்! எப்பொழுதும் போல் மத்தவங்களுக்கு பேச சான்ஸே கொடுக்காமல்...” என்று இழுக்கும் பொழுதே அவன் சொல்ல வந்த விஷயம் அவளுக்குப் புரிந்தது.

“எனக்கு தூக்கம் வருது. உங்ககிட்ட வம்பு பேச என்னால் முடியாதுப்பா...” என்று தோளைக் குலுக்கிக் கொண்டு உறங்க முயன்றாள்.

சிரிப்புடன் நவீன், “தேங்க்ஸ் நந்தினி!” என்று ஹரிணிக்குப் பரிந்துரைத்ததற்காக சொன்னதும் இவளுக்கு லேசாக எரிச்சல் எட்டிப்பார்த்தது. ஆனால் அந்த எரிச்சல் கூட உரிமையில் வந்த எரிச்சல் தான்.

“எதற்காக தேங்க்ஸ்? நீயும் நானும் வேற வேற தான்னு சொல்லி காட்றீங்களா?”

“ஓ! அப்போ ரெண்டு பேரும் ஒண்ணுக்குள் ஒன்னுன்னு சொல்ல வர்றியா?” என்றதற்கு, “எனக்கு தூக்கம் வருது...” என்று பழைய பல்லவியையே பாடினாள்.

“வந்துடுமே?” என்று நவீன் கிண்டல் செய்ததற்கும், பதிலே பேசவில்லை நந்தினி.

இன்னும் நான்கு நாட்களில் ராஜேந்திரன் மற்றும் சரஸ்வதி தம்பதியருக்கு திருமண நாள் வருவதால் அவர்களுக்கு ஏற்ற பரிசை வாங்க மறுநாள் ஹரிணியும், நந்தினியும் வெளியே சென்றனர்.

அப்பொழுது காரில் ஒரு சீடியில் இருந்து பாடல் வராமலிருக்கவும் ஹரிணி, "அண்ணனுடைய அலமாரியில் இருந்து கொஞ்சம் சீடிஸ் சுட்டுட்டு வந்தேன். அவங்க கலெஷன் நல்லாயிருக்கும்னு நினைச்சால், இந்த சீடி ரீட் ஆகவே மாட்டேங்குது அண்ணி. அடுத்ததையாவது போட்டுப் பார்க்கலாம்." என்று ஆடியோ ப்ளேயரில் இருந்து சீடியை ஹரிணி எடுத்த பொழுது 'ஸ்வீட்டி' என்று அதில் எழுதியிருந்தது நந்தினியின் கண்களில் பட, ஒரு நிமிடம் மூளை சுத்தமாக வேலை நிறுத்தம் செய்தது அவளுக்கு.

பின்பு நந்தினிக்கு கை கால்களெல்லாம் லேசாக நடுங்க ஆரம்பிக்க, ஏற்கனவே 'நவீனுக்குக் காதலி இருப்பாளோ?' என்று அவள் மனதில் முளை விட்டிருந்த சந்தேக வித்து இப்பொழுது விருட்சமாய் கிளை பரப்ப முனைந்தது.

நேற்று கூட ப்யூட்டியைக் காட்டுவதாக நவீன் தான் வளர்க்கும் கிளியை அறிமுகப்படுத்தும் பொழுது அது, "ஸ்வீட்டி! ஸ்வீட்டி!" என்று மட்டுமே சொல்லிக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்டு மகிழ்ச்சி அடைந்தது ஏனோ இப்பொழுது நெருடத் தொடங்கியது.

ஆனால் எப்படியோ பிரயத்தனப்பட்டு தன் எண்ணத்தை மாற்றும் பொருட்டு ஹரிணியிடம் விடாமல் பேசியபடியே சரஸ்வதிக்குப் பிடித்தமான 'க்லாஸ் பெயிண்டிங்' என்று சொல்லக்கூடிய கண்ணாடி ஓவியத்தையும், ராஜேந்திரனுக்குப் பிடிக்கின்ற வகையில் சில புத்தகங்களுடன் ஒரு சின்ன கேக் மற்றும் ஒரு எளிய பார்ட்டிக்குத் தேவையான விஷயங்களையும் சேர்த்து வாங்கினாள்.

வீட்டிற்கு வந்த பிறகு பெரியவர்களுக்குத் தெரியாத வகையில் அலங்காரத்தையும், ஏற்பாட்டையும் முடிக்கும் வரையில் கூட கைப்பையிலிருந்த அந்த சீடி உறுத்திக் கொண்டேயிருந்தது.

ஹரிணி பெற்றோர்களை அழைத்து வர, குடும்பத்தில் இருந்த ஐவர் மட்டும் பங்கேற்று, சரஸ்வதி-ராஜேந்திரன் தம்பதியரின் திருமண நாளை எளிமையான முறையில் மனநிறைவுடன் கொண்டாடினார்கள்.

தன் கையில் கேமராவை வைத்துக் கொண்டு ஹரிணி, "அம்மா... நீங்க அப்பாக்கு ஊட்டுங்க. அப்பா இப்போ நீங்க..." என்றவள் அடுத்ததாக அண்ணனையும், அண்ணியையும் ஒருவருக்கொருவர் ஊட்டிவிடச் சொல்லி வற்புறுத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

நந்தினிக்கு உள்ளே அழுந்திக்கொண்டிருந்த மன அழுத்தம் நவீனுடன் இருந்த அந்த சில நிமிட நெருக்கத்தில் கண்ணீராய் வெளிப்பட, தோளை அழுத்தி மெல்லிய குரலில் அவளுக்கு மட்டும் காதில் விழும் வகையில், "என்ன ஸ்.. நந்து? கஷ்டமா இருக்கா?" என்று வினவினாள்.

இப்பொழுது கூட நவீனுக்கு என் பெயர் வராமல் அனிச்சையாய் 'ஸ்... ஸ்வீட்டி' என்று சொல்லத்தான் வாய் வருகிறது.

'நான் நந்தினி... உங்கள் மனைவி நந்தினி நவீன்.' என்று கணவனின் சட்டையைப் பிடித்து உலுக்கி உரக்கச் சொல்ல வேண்டும் போலிருந்தது.

சரஸ்வதியின் கண்களிலும் நந்தினியின் கலங்கிய கண்கள் பட, "என்னம்மா ஆச்சு? அப்பா, அம்மா ஞாபகம் வந்துடுச்சா?" என்று அவரே நந்தினி மண்டையை ஆட்டுவதற்கு ஒரு காரணத்தையும் சேர்த்து வினவியது வசதியாய் இருந்தது.

அவளிடம் புன்னகையுடன், "நேத்திக்குத் தான் மாமாகிட்ட நான் மகளா கவனிச்சுக்கிறேன்னு சொன்னே? இன்னைக்கு அப்பா-அம்மா ஞாபகம் வருதுன்னு சொல்ற?" என்று ஆறுதலாய் சொல்லிவிட்டு, "ரொம்ப தேங்க்ஸ்டா. எங்க கல்யாண நாளை தெரிஞ்சு வைச்சுக்கிட்டு அதை கொண்டாடறதுக்கு ஏற்பாடெல்லாம் செய்து அசத்திட்ட. நீ எனக்கு கொடுத்த பெயிண்டிங் ரொம்ப நல்லாயிருந்தது நந்தினி." என்று புது மருமகளின் செய்கையில் பூரித்தார்.

சற்றே தன் கவலையை ஒதுக்கிய நந்தினி நவீனின் பார்வையை மட்டும் தவிர்த்து ஓரளவு சகஜமாகவே வளைய வந்தாள்.

நவீனோ மனைவியின் ஒதுக்கத்திற்கு விடையாக, நந்தினிக்குத் தான் கேக் ஊட்டி விட்டது பிடிக்காமல் தான் கண்ணீர் வடித்தாள் என்று நினைத்துக்கொண்டு வருந்தினாள். எல்லாம் மாறிக் கொண்டிருக்கிறது என்று நினைத்ததெல்லாம் பிரமையோ? பாண்டிச்சேரிக்கு வந்த இடத்தில் எந்த

உரசலும் இருக்க வேண்டாம் என்று நினைத்துத் தான் சந்தோஷமாக இருக்கிறாளா? இருக்காது... அப்படியெல்லாம் இருக்காது என்று எண்ணமிட்டபடி இருந்தான்.

ஹரிணி வேறு பார்ட்டி முடிந்த பிறகு, "அண்ணனுக்கு அவர் பெர்மிஷன் இல்லாமல் நான் சீடி எடுத்து வந்தது தெரிஞ்சால் திட்டுவாங்க. நீங்களே அந்த சீடியை மறக்காமல் அண்ணன் அலமாரியில் வைச்சுடறீங்களா?" என்று வினவியதற்கு யோசிக்காமலேயே தலையை அசைத்து வைத்தாள்.

தங்கள் அறைக்கு வந்த நந்தினிக்கு தனிமை கிடைத்த பொழுது மீண்டும் எண்ணங்கள் நவீனின் பெயர் தடுமாற்றத்தையும், சீடியைச் சுற்றியுமே வளைய வந்தன. அவளது எண்ண ஓட்டங்களுக்கிடையில் நம்பிக்கையின் வெளிப்பாடாக ஒரே ஒரு சிறு பொறி, 'ஒருவேளை நான் தான் ஸ்வீட்டியோ? அதனால் தான் என் பெயரை... அப்படியும் நவீன் அழைச்சிருக்கலாமோ?' என்று தோன்றியது.

"உனக்கு நினைப்பு தான் பொழப்பை கெடுக்குது!" அவள் தன்னையே சொல்லிக் கொண்டாள்.

ஆனால் அதன்பிறகு என்ன யோசித்தாலும் எண்ணங்கள் மீண்டும் மீண்டும் ஸ்வீட்டி என்றே வந்து நின்றது. எதற்கும் ஒருமுறை அந்த சீடியையே எடுத்துப் பார்த்து விடலாமே என்று தோன்றினாலும் "ஒருவேளை இல்லாமல் போய்விட்டால்..." என்ற கேள்வி எழுந்தது.

'எப்படியும் உண்மையை ஒருநாள் நேருக்கு நேர் சந்தித்துத் தான் ஆக வேண்டும்' என்று மனதை ஒருவழியாய் நிலைக்குக் கொண்டு வந்து நடுங்கும் கைகளுடன் கைப்பையில் இருந்து சீடியை எடுத்தாள்.

கம்ப்யூட்டரில் அதைப்போட்டுப் பார்ப்பதற்குள் நந்தினியின் இதயம் வெளியே எகிறி குதித்துவிடும் போல் அதிகமான துடிப்புடன் இயங்கியது. ஆனால் அத்தனை பதட்டமும், பரபரப்பும் அந்த சீடியில் இருந்த இவளது புகைப்படங்களைக் கண்ட கணத்தில் மறைந்து, உலகையே வென்ற சந்தோஷம் குடிக்கொண்டது. சின்ன குழந்தை மாதிரி துள்ளிக் குதிக்க வேண்டும் போலவும் தோன்றியது.

தன் வெற்றிக் களிப்பை அடக்கியபடி, பெரிதாக விரிந்த முறுவலுடன் சீடியைப் பார்வையிட்டாள்.

கம்ப்யூட்டர் உதவியுடன் இவளுடைய உருவத்தை பலவிதமான பாவனைகளில் வரைந்து வைத்திருந்தான் நவீன்.

நந்தினிக்குத் தான் புகைப்படங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது 'கனவா, நினைவா?' என்று கூட சந்தேகம் எழுந்தது. 'ச்சோ... ஸ்வீட்' என்ற பெயரிலிருந்த ஃபோல்டரில் வரிசையாக இருந்த ஓவியங்களும், புகைப்படங்களும் புன்னகையைத் தோற்றுவித்தது என்றால், அதன் பின்னணியில் 'என் வானிலே... ஒரே வெண்ணிலா' என்ற பாடலுக்கான ப்யானோ இசைக் கேட்க ஆங்காங்கே 'விழி மூடி யோசித்தால் அங்கேயும் வந்தாய் பெண்ணே! பெண்ணே!' என்ற வாசகங்களைப் படிக்கும் பொழுது கண்ணிலிருந்து ஆனந்தக் கண்ணீரை வரவழைத்தது.

இவள் சாயலில் இருந்த பெண் ஃபோனில் பேசுவது போல், ஏதோ ஒரு கோவிலைச் சுற்றுவது போல் என்று பார்த்ததும் உற்சாகமாக, "ஹேய்! நவீன் அன்னைக்கு கோவிலுக்கு நீங்க வந்தீங்களா? சொல்லவேயில்லை!!" என்று கூவினாள்.

இருவரும் கை குலுக்குவது போல் இருக்கும் படத்தில் வடித்திருந்த சின்ன கவிதையைப் பார்த்தவளின் இதழ்களில் புன்னகை மேலும் பெரிதாக விரிந்தது.

"இதயத்தில் அம்பு துளைப்பது
காதலின் குறியீடாம்!
கேட்ட பொழுது சிரிப்பு வந்தது;
காதலில் விழுந்த பிறகு தான்
குறியீட்டின் அர்த்தம் உணர்ந்தேன்...
உன் விழிகளின் அம்புகள்
என் இதயத்தை துளைப்பதை
சொல்லாமல் உணர்த்துகிறதோ?!"

என்னவோ அவன் தன்னுடன் சேர்ந்து இருப்பது போன்று, "முன்னாடி எடுத்த ஃபோட்டோஸ் எல்லாம் எப்படி நவீன் உங்களுக்குக் கிடைச்சது? என்கிட்டே இதைப் பத்தி கூட சொல்லவேயில்லையே?" என்று வினவினாள். ஆனால் அதன் பிறகு தான், 'நவீன்

சொல்லவேயில்லை!’ என்ற பட்டியல் நீண்டுகொண்டே வந்தது தெரிய வந்தது. சொல்லவேயில்லை என்று சொல்வது கூட நியாயம் ஆகாது. நான் அல்லவோ சந்தர்ப்பமே கொடுக்காமல் தவிக்க விட்டிருக்கிறேன்?

கொடைக்கானலில் இருந்து திரும்பும் பொழுது கண்ணில் தூசி எடுத்துவிட்டதால் வரைந்து வைத்திருக்கும் படமா என்று வியந்தவளுக்கு அதனுடன் இருந்த கவிதையும் சந்தோஷத்தைத் தந்தது.

“இதயத்தில் உள்ள
நான்கறைக்குள் உன்னை
சிறைப்பிடிக்க ஆசைப்பட்டேன்!
ஆனால்...
என் ஐம்புலன்களையும் ஆட்சி செய்து
என்னை நீயல்லவோ அடிமையாக்கியது?
என் இதய சிம்மாசனத்தில்
இப்பொழுதே சாசனம் இயற்றுகிறேன்...
ஆட்சி செய்வது நீயெனில்
அடிமையாய் இருப்பதில் ஆட்சேபனையில்லை...!
உன் இசைவை விழியசைவில்
சொல்வாயா கண்மணியே?!”

அவனை பேசுவதற்கு சந்தர்ப்பமே கொடுக்காமல் இருந்தவள், இப்பொழுது அவனது அளவில்லா காதலில் வாயடைத்துப் போனாள்.

இத்தனை காதலையும் சுமந்து கொண்டிருப்பவன் ஏன் என்னிடம் வந்து ஒருமுறை கூட கோடிட்டுக் காட்டவில்லை?

‘ஏன் நீ காட்டினாயா?’

“நானும் மிஸ் யுனிவர்ஸ் என்று யாரையும் சொல்றது கிடையாது நந்தினி. நான் அப்படி சொன்ன ஒரே ஆள் நீ தான். நீ மட்டும் தான்.” என்று அவன் கோடிட்டுக் காட்டவில்லையா? அதை நான் தானே புரிந்து கொள்ளவில்லை?

எல்லாம் நன்றாகத் தானே சென்று கொண்டிருந்தது. எங்கே தவறு நடந்தது... சிந்தனை செய்தவளுக்கு விடை தான் கிடைக்கவில்லை. அவனே என்னிடம் சொல்லியிருந்தால்...ஹ்ம்ம்...

கணவனை எந்த ஜென்மத்தில் மன்னிக்கவே முடியாது என்று சூளுரைத்துக் கொண்டிருந்தாளோ, அதே ஜென்மத்தில் தான் அவனது காதலை எண்ணியும் பூரித்துக் கொண்டிருந்தாள். உனக்கு நான் கொடுத்ததெல்லாம் வருத்தமும், துன்பமும் தானே? அதுவும் திருமணத்திற்கு முன்பே என் மீது காதல் கொண்டிருக்கிறாய் எனும் போது நான் நடந்து கொண்ட விதம் உன்னை பன்மடங்கு அல்லவா துன்புறுத்தியிருக்கக் கூடும்? உன் மனதில் இருக்கும் காயத்தை என் அன்பின் மூலம் மறைய வைத்து என் வசம் ஆக்குவேன் என்று நவீனிடம் மானசீகமாகப் பேசிக் கொண்டாள்.

நவீனிடமே எல்லா விஷயங்களையும் உட்கார்ந்து விளக்கமாகப் பேசி விடலாமா என்று தோன்றிய அடுத்த கணமே ‘நவீனே வந்து நேரடியாக அவனிடம் காதலைச் சொல்லும் வரையில் காத்திருக்கலாம்’ என்ற பழைய முடிவே தோன்றியதால் இருவருக்கிடையில் நடக்கும் கண்ணாமூச்சி ஆட்டமும் தொடர்ந்தது.

கேம்ப் செல்வதற்கு ராஜேந்திரனும், சரஸ்வதியும் சம்மதம் தெரிவித்திருந்தது ஹரிணிக்கும், நந்தினிக்கும் மிகவும் சந்தோஷம். இன்னமும் மூன்று வாரத்தில் ஹரிணி கிளம்புவதாக முடிவாகியிருக்க, சென்னைக்குக் கட்டாயம் வருமாறு அனைவரையும் அழைப்பு விடுத்துவிட்டு பாண்டிச்சேரியில் இருந்து சென்னை திரும்பும் பொழுது இருவரும் ப்யூட்டியையும் உடன் அழைத்துக்கொண்டு வந்தனர்.

*****

நவீனின் அலுவலகத்தில் அவர்களின் ஏரியா மேனேஜர் அவசரக் கூட்டத்தைக் கூட்டினார்.

எல்லோரும் வந்தப் பின் அவர், “ஹலோ ஃபிரண்ட்ஸ்! வெல்கம். ஒரு முக்கியமான, சந்தோஷமான விஷயத்தை உங்களுக்குச் சொல்றதுக்கு தான் இப்போ இந்த மீட்டிங். நவீனா ஃபிரான்சில் செய்ற ப்ராஜெக்டுக்கு நல்ல வரவேற்பு இருக்கு. அவங்க டீமை அவங்களுக்கு ரொம்ப பிடிச்ச போயிடுச்சு. இப்போ அதே ஆபீசில் வேற ஒரு ப்ராஜெக்டுக்கு நம்மை பரிந்துரை செய்து இருக்காங்க. அதுக்கு முதல் கட்ட நடவடிக்கையா, நவீனா டீமிலிருந்தே யாராவது ஒருத்தர் இப்போ போய், வழக்கமா பண்பு அந்த வேலையைப் பற்றிய இனிஷியல் அனாலிசிஸ் செய்துட்டு வரணும். யாரை அனுப்பலாம் என்று அந்த ரிஜினல் பிரான்ச் மேனேஜர், ப்ராஜெக்ட் மேனேஜரும் சேர்ந்து முடிவு செய்து சொல்லுங்க. தி டெசிஷன் இஸ் யுவர்ஸ். ஆரம்ப வேலை ரெண்டு மாசம் இருக்கலாம். இட் மைட் ப்ரோலாங் ஆல்சோ. முடிவு செய்துட்டு சொல்லுங்க.” என்று தன் உரையை முடித்துக் கொண்டார்.

அவர் சென்ற பின், அந்த ரிஜினல் பிரான்ச் மேனேஜரும் நவீனின் மேலதிகாரியுமான ஷர்மா, நவீனின் குழுவில் உள்ளவர்களை அழைத்துப் பேசினார்.

“முதலில் எல்லோருக்கும் கங்க்ராட்ஸ் அண்ட் தேங்க்ஸ் சொல்லிக்கிறேன். யு ஆல் டிட் எ க்ரேட் ஜாப்.” என்று எல்லோருக்கும் வாழ்த்தையும் நன்றியையும் தெரிவித்துவிட்டு, “யு ஆல் ஹியர்ட் வாட் ஹி செட். இன்னும் ஒன்னு ரெண்டு வாரத்தில் கிளம்பறதுக்கு ரெடி ஆகிக்கோங்க. விசா எல்லாம் ரெடியா இருக்கும்ன்னு நினைக்கிறேன். அப்படி இல்லைன்னா...சி டு தட். காஸ்ட், டைம், ஆன்-சைட், ஆஃப் சைட், பட்ஜெட் எல்லாத்தையும் யோசிக்கணும். அப்புறம் ப்ராஜெக்ட் ஆரம்பித்ததும் மறுபடியும் அங்கே அட்லீஸ்ட் ரெண்டு பேரு போக வேண்டியதாய் இருக்கும். நவீன், ஐ தின்க் இந்த தடவையும் முதல் தடவை நீங்க போனால் சரியா இருக்கும்ன்னு நினைக்கிறேன். வாட் டு யு தின்க்? டீமில், வீட்டில் பேசிட்டு யோசிச்சு சொல்லுங்க.” என்று அனைவருக்கும் விடைக் கொடுத்தார்.

தன் அறையில் மேஜையிலிருந்த நந்தினியின் புகைப்படத்தை தடவிக் கொடுத்துக் கொண்டே யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தான் நவீன். இப்போது நவீனா செய்து வரும் ப்ராஜெக்டிற்காக ஏற்கனவே அவன் ஒரு முறை ஃபிரான்ஸ் சென்றிருந்ததால், அவனுக்கு பாஸ்போர்ட், விசா எல்லாம் தயாராகத் தான் இருக்கிறது. அங்கிருக்கும் நிலவரம், அலுவலகச் சூழல் என்று விவரங்கள் விரல் நுனியில் வைத்திருந்தான் நவீன். அதனாலேயே இப்பொழுது அவனை அங்கு போகச் சொல்ல ஒரு காரணம். ஆனாலும் பின்னுக்குச் சாய்ந்தபடி உட்கார்ந்து, தலையைக் கோதியவன் நீண்ட பெருமூச்சை வெளியேற்றினான்.

திருமணமாகி இத்தனை நாட்களில், இப்பொழுது தான் தன் மனைவி தன்னை மனதால் நெருங்குவது போன்று இருக்கிறது. இந்த சமயத்தில் தான் போய் வெளிநாட்டில் இரண்டு மாதமோ இல்லை அதற்கும் மேலோ சென்று உட்காருவது என்பது... ஏனோ அவன் மனதுக்கு உகந்ததாய் இல்லை. அவனைவிட்டுப் பிரிவது – அது சொற்ப காலமென்றாலும் – அவனுக்கு சுத்தமாகப் பிடிக்கவில்லை.

என்ன செய்வதென்றும் அவனுக்குப் புரியவில்லை. தான் இப்பொழுது போக முடியாது, ப்ராஜெக்ட் ஆரம்பித்ததும் பார்க்கலாம் என்றால் ஷர்மாவும் சரி, ஏரியா மேனேஜரும் சரி ஒன்றும் சொல்லப் போவதில்லை. அவனுக்கு அடுத்தது இங்கே விக்னேஷ், சுரேஷ் என்று திறமை வாய்ந்தவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். இருந்தாலும் தன் வேலையைத் தட்டி கழிக்கவும் அவனுக்குத் தயக்கமாக இருந்தது.

இதே யோசனையோடும் குழப்பத்தோடும் காலை வேலைகளை முடித்தான் நவீன். மதிய உணவு வேளையிலும் குழப்ப ரேகைகளுடனே இருந்தவனை கேள்வியோடுப் பார்த்தான் விக்னேஷ். நவீன் ப்ராஜெக்ட் மேனேஜர் என்றாலும், அவன் எல்லோருடனும் பழகும் முறையில் எல்லோருமே அவனிடம் நட்பாகத் தான் இருந்தார்கள்.

விக்னேஷ், “ஹே நவீன்! என்ன ஒரே ட்ரீம்ஸா? எங்கேப்பா அதுக்குள்ள பாரீஸில் டூயட் பாட போயிட்டியா?” என்று விளையாட்டாக விசாரித்தான்.

“ப்ச்...அட நீ வேற!” அலுத்துக் கொண்டான் நவீன்.

நவீன் எப்போதுமே வேலை விஷயத்தில் மிகவும் கறார் பேர்வழி. விளையாட்டாகவே வேலை வாங்கிவிடும் திறமைப் படைத்தவன். வேலை செய்பவரே அதை விரும்பி செய்ய வைத்து விடுவான்.

தானும் அதே போன்று காரியத்தில் கண்ணாய் இருப்பான். இன்று அவனே இப்படி அலுத்துக் கொள்ளவும் அவனை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தான் விக்னேஷ்.

“என்னாச்சு நவீன்? போன முறை நீயே அவ்வளவு விருப்பமா ஃபிரான்ஸ் போனியே? இப்ப என்ன?” என்று கேட்டவன், “ஓஹ்...நந்தினி தான் காரணமா?” என்று கேட்டு கடகடவென சிரித்தான்.

கையிலிருந்த பேப்பர் நாப்கினை அவன் மீது தூக்கி எறிந்து, “சிரிக்காதே விக்கி! நானே என்னடா செய்யலாம்ன்னு யோசிச்சிகிட்டு இருக்கேன். நீ வேற வெந்த புண்ணில் வேலை பாய்ச்சாதே.” என்று புலம்பினான் நவீன்.

“எப்படியிருந்த நீ இப்படி மாறிட்டியே தலைவா?!” கேலி இழையோடியது விக்னேஷின் குரலில்.

அவனை முறைத்தவன், “உனக்கு கிண்டலா இருக்காடா? தலை வலியும் பல் வலியும் உனக்கு வந்தால் தான்மா தெரியும். அப்போ வைச்சுக்கிறேன்.” என்றான் கடுப்புடன்.

விக்னேஷ் முணுமுணுப்பாக, “ம்கும். இப்ப மட்டும் என்ன வாழுதாம்?” என்றான் மெல்லிய குரலில்.

“ஹே! என்ன சொன்னே? திரும்ப சொல்லு.” என்று ஆர்வமாகக் கேட்டான் நவீன்.

விக்னேஷ், “சொல்றேன். சொல்றேன். ஆனால் இப்போ இல்லை. நீ ஃபிரான்ஸ் போறியா இல்லையான்னு தெரிஞ்சு பிறகு.” என்று பெரிய பீடிகைப் போட்டான்.

“ம். எனக்கு இப்போ... இந்த சமயத்தில் போக இஷ்டமில்லை விக்கி. அப்புறம் ப்ராஜெக்ட் ஆரம்பிச்சு பிறகு போகலாம் என்று பார்க்கிறேன்.” என்றவன், “இப்போதைக்கு உன்னையோ இல்லை சுரேஷையோ...உங்களுக்கு விருப்பம் இருந்தால் அனுப்பலாம்னு யோசிச்சுகிறேன். ஷர்மாக்கிட்டேயும் இதைப் பத்தி பேசணும்.” என்று தன் நினைப்பை அவனிடம் சொன்னான்.

ஒரு நிமிடம் யோசித்த விக்னேஷ், “நான் ஃபிரான்ஸ் போறேன் நவீன். இதை உன்கிட்ட சொல்றதுக்கு என்ன? வீன்ஸ் இங்கே இருக்கிற வரைக்கும் எனக்கு ஒன்னும் தெரியலை. ஆனால் அவன் ஃபிரான்ஸ் போன பிறகு, நான் அவனை ரொம்ப மிஸ் பண்ணேன். ஐ தின்க் ஐ அம் இன் லவ் வித் ஹர். இது கடவுளா பார்த்து கொடுக்கிற சந்தர்ப்பம். இதை மிஸ் செய்ய கூடாது. அதனால் உனக்கு பதிலா அங்கே நான் போறேன்டா.... உனக்கு எதுவும் ஆட்சேபணையில்லை என்றால் மட்டும்.” என்று கூச்சத்தோடு கூறினான்.

நண்பனின் தோளில் தட்டி அணைத்த நவீன், “ஹே கங்கராட்ஸ்டா. வெல்கம் டு தி க்ளப். ரொம்ப சந்தோஷம் விக்னேஷ்.” என்று தன் மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தியவன், “ஆனால் நான் செய்த அதே தப்பை நீயும் செய்யாதே. உடனே உன்னோட அன்பைச் சொல்லிடு.” என்று தன்னுடைய அனுபவம் கற்றுத் தந்த பாடத்தை நண்பனுக்குப் பயிற்றுவதான.

விக்னேஷோ, “எத்தனை முறை வாய் கிழிய எதுக்குடா நந்தினிக்கிட்ட காதலை சொல்றதுக்கு இத்தனை யோசிக்கிறன்னு உன்னை கேட்டிருப்பேன்? ஆனால் அனுபவிக்கும் போது தான் நவீன் உண்மையான கஷ்டம் தெரியுது. ஒவ்வொரு தடவையும் ஆன்லைனில் வரும் போது மணிகணக்கில் பேசறேன்... ஆனால் மனசில் இருக்கிறதை நேரடியா சொல்லாமல் சுத்தி வளைச்சு ஏதோ உளறிட்டு இருக்கேன்டா. அட்லீஸ்ட் நேரில் போயாவது சொல்ல முடியுதான்னு பார்க்கலாம்.” என்று கூறினான்.

நவீன் புன்னகைத்துவிட்டு, “ஷர்மாவிடம் இன்னைக்கு இல்லையென்றால் நாளைக்குப் பேசலாம். உனக்கு விசா இருக்கு இல்லையா? குட்.” என்றபடியே நண்பர்கள் இருவரும் நடந்தார்கள்.

“தேங்க்ஸ் மச்சி! எனக்கு யார்கிட்டேயும் இதை சொல்லாமல் தலையே வெடிச்சுடும் போலிருந்தது.” சந்தோஷமாகச் சிரித்தான் விக்னேஷ்.

நந்தினியும், நவீனும் இரவு உணவை முடித்துவிட்டு, எல்லாவற்றையும் சுத்தம் செய்து முடித்த பிறகு ஹாலில் வந்து அமர்ந்தார்கள். பாண்டியில் இருந்து திரும்பியதன் பலனாக இருவருக்குள்ளும் இப்பொழுது சுமுகமான பேச்சு வார்த்தைத் தங்கு தடையில்லாமல் அமுலுக்கு வந்திருந்தது.

நந்தினிக்கு இன்னமும் ஈகோ முழுவதும் போகவில்லை. நவீனோ, இத்தனை நாள் அவன் பட்ட அவஸ்தையில் இனி எது செய்தாலும் தன் மனைவியின் தரப்பிலிருந்து தான் ‘சிக்னல்’ வெளிப்பட வேண்டுமென்பதில் உறுதியாக இருந்தான். திடீரென நான் ஒரே வீட்டில் இருப்பவருடன் நல்லா

பழகலாமே என்று தான் இப்போ நல்லா பேசறேனாக்கும்.' என்று நந்தினி சொன்னால் என்ன செய்வது என்ற பயமும் அவனுக்கு இருந்தது.

இத்தனை நாள் காத்திருந்தவனால் இன்னமும் சில நாட்கள் காத்திருக்க முடியாதா என்ன? அது நாள் கணக்காகத் தான் இருக்கும் என்பதில் அவனது நம்பிக்கைத் திடமாக இருந்தது.

அன்றைய நடப்புகளை தம்பதிகள் இருவரும் பகிர்ந்து கொண்டனர்.

"நந்தினி! இன்னைக்கு எங்க டீம் மீட்டிங் இருந்தது." என்று அது பற்றி விவரமாகக் கூறியவன், தன்னிடம் ஃபிரான்ஸுக்கு யாரை அனுப்பவது என்ற பொறுப்பைக் கொடுத்து இருக்கிறார்கள் என்பதை மட்டும் மறைத்தான்.

"அப்போ... நீங்க...?" என்று இழுத்தாள் நந்தினி.

அவளையே இமைக்காமல் பார்த்தபடி, "ம்ம்.... எஸ். இன்னமும் ரெண்டு வாரத்தில் நான் ஃபிரான்ஸுக்குக் கிளம்பற மாதிரி இருக்கும். நீ இங்கே மேனேஜ் செய்துப்பியா? கேம்ப் போன பிறகு அம்மா, அப்பாவையும் இங்கேயே வந்து தங்க சொல்லிடறேன்." என்று ஏற்கனவே திட்டமெல்லாம் போட்டு வைத்திருப்பது மாதிரியே அவளிடம் சொன்னான்.

அவனது நோக்கம் புரியாத நந்தினி, "நீங்க ஒன்னும் ரெண்டு மாசத்துக்கெல்லாம் அங்கே போக வேண்டாம். ரெண்டு மாசம் அப்படின்னு சொல்லுவாங்க. அப்புறம் அது அப்படியே இழுத்துகிட்டு இருக்கும். நோ என்று சொல்லிடுங்க." என்று பரபரத்தாள்.

கண்ணில் மலர்ந்த மலர்ச்சியை சிரமப்பட்டு மறைத்துக் கொண்டு, "அப்படியெல்லாம் சொல்ல முடியாது. அங்கே சில பேரை எனக்கு நல்லாவே தெரியும். அதனால் நான் போனால் நல்லாயிருக்கும்னு பாஸ் ஃபீல் செய்யறாங்க." என்றான்.

"அவர் ஃபீல் செய்யறது இருக்கட்டும். நீங்க என்ன ஃபீல் செய்யறீங்க? ப்ளீஸ் நவீன்... போக வேண்டாமே!!?" என்று ஒரு எதிர்பார்ப்புடன் அவளிடம் கேட்டாள் நந்தினி.

அவளிடம் போகத் துடித்த கால்களை அடக்கி, தோளை மட்டும் குலுக்கினான் நவீன்.

அவளையே பார்த்தவள் யோசனையோடு, "நவீனா அங்கே போன உடனே உடம்பு சரியில்லாமலான மாதிரி உங்களுக்கும்... அதனால்... வேண்டாம் நவீன். நீங்க போக வேண்டாமே ப்ளீஸ்!" என்று ஏதேதோ காரணத்தைக் காரணமாக சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்... உண்மைக் காரணத்தை வெளிப்படுத்த முடியாமல்.

"அந்த மாதிரியெல்லாம் எதுவும் நடக்காது நந்தினி. உனக்கு தினமும் தவறாமல் ஃபோன் செய்றேன். எந்த பிரச்சனையும் இருக்காது..." என்று ஃபிரான்ஸைப் பற்றிய கற்பனைக் கோட்டையை நந்தினியிடம் எழுப்பிக் கொண்டிருந்தான்.

சிறிது நேரம் மௌனமாய் இருந்தவள் பின்பு விழிகளில் குறும்பு கூத்தாட, "நீங்க உள்ளே போனால்...அப்புறம் எப்படி வெளிநாட்டுக்குப் போவீங்க நவீன்?" என்று யோசிப்பது போன்று பாவனை செய்தாள்.

நவீன் புரியாமல் பார்க்கவும், தலையை லேசாக சாய்த்து, "நீங்க வரதட்சணை கேட்டு கொடுமை செய்யறதா போலீசில் ஒரு கம்பனைன்ட் கொடுத்தால்.. என்ன செய்வீங்க?" என்று கேட்டாள்.

வாய்விட்டுச் சிரித்தவன், "விட்டால் 'இப்ப என்ன செய்வீங்க.... இப்ப என்ன செய்வீங்கன்னு' எழுந்து ஒரு டான்ஸ் போடுவ போலிருக்கு. கம்பனைன்ட் செய்து தான் பாரேன். என்ன செய்யறாங்கன்னு." என்றவன் எழுந்து படுக்கையறைக்குச் சென்றான்.

படுக்கையறை வாயில் வரை சென்றவன், நின்று திரும்பி உதட்டில் சிரிப்புடன், "சோ... எப்படியும் என்னை போகவிட மாட்டாய்? அப்படித் தானே?" உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள வினவினான்.

தலையை நன்றாக ஆட்டி, "ஆமாம். அப்படித்தான். நினைச்சா உடனே பார்க்க முடியாத தூரத்தில் உங்களை அனுப்ப முடியாது." என்றாள் அழுத்தமாக.

அவன் போய் தான் தீருவேன் என்றிருந்தால் அவளால் என்ன செய்ய முடியும்? இல்லை அவனின் அலுவலகத்தில் அவன் தான் போக வேண்டுமென்றால் அவளாலோ இல்லை அவளாலோ தான் என்ன செய்ய முடியும்?

நன்றாக மலர்ந்த சிரிப்புடன், “ஆனால் நீ அந்த எக்ஸ்டீமூக்குப் போக வேண்டாம் என்று நினைக்கிறேன். விக்னேஷ் ஃபிரான்ஸ் போறதாக முன்வந்தான். ஆனால் இன்னும் இறுதியா முடிவாகலை நந்தினி.” என்றான்.

முகத்தில் அசடு வழிந்தோட, ‘அப்போ நான் தான் தேவையில்லாமல் வாயை விட்டேனா?’ என்று நடிக்கர் வடிவேலு ரேஞ்சுக்கு முகத்தில் பாவனையைக் காட்டினான் நந்தினி.

“குட் டைட்!” கண் சிமிட்டிவிட்டுப் போனான் அவனின் கணவன்.

மூக்கைச் சுருக்கி, “வவ்வவே...” அழகுக் காட்டிச் சிரித்தான்.

அடுத்த நாள் விக்னேஷுடன் சென்று ஷர்மாவைச் சந்தித்து அவர்களின் எண்ணத்தைக் கூறி, அதன் சாதகப் பாதகங்களை விவாதித்தார்கள்.

கடைசியில் ஏக மனதாக விக்னேஷ் ஃபிரான்ஸ் செல்ல எல்லோரும் சம்மதம் தெரிவிக்க, அதற்குரிய ஆவணகளைத் தயார் செய்வதிலும் வேறு நடவடிக்கைகளிலும் மூழ்கினார்கள்.

அந்த வாரயிறுதியில் விக்னேஷும் நவீனின் வாழ்த்துதலோடும், நவீனாவிற்காக நந்தினி வாங்கிக் கொடுத்தவற்றையும் சுமந்துக் கொண்டு புறப்பட்டுச் சென்றான்.

விக்னேஷ் புறப்பட்டுச் சென்ற ஓரிரு நாட்களில், அவன் முக்கிய பொறுப்பு வகிக்கும் கிளைன்டிடமிருந்து அழைப்பு வந்தது. மும்பையில் இருக்கும் அவர்களின் தலைமை அலுவலகத்தில் ஏதோ பிரச்சனை என்றும், விக்னேஷை வரச் சொல்லியும் அழைத்திருந்தனர். விக்னேஷ் தனக்குப் பதிலாக ஃபிரான்ஸ் சென்று விட்டதால், தானே அங்குச் செல்வதாக முடிவு செய்தான் நவீன். நாளை காலை அங்கு இருப்பதாகச் சொல்லி அவர்களைச் சமாதானப் படுத்திவிட்டு வீட்டிற்கு வந்தான்.

வீட்டில் நுழைந்த நந்தினி, நவீன் பெட்டியில் அவனுடைய துணிமணிகளை எடுத்து வைத்ததைப் பார்த்து ஆச்சரியமானாள்.

கட்டிலில் அமர்ந்தவாறே, “என்ன நவீன்? எங்கே பயணம்? இந்த தடவை லண்டனா இல்லை பெர்லினா?” என்றாள் கேலியாக.

ஒரு வாரத்திற்கு முன்பு தான், தன்னை நவீன் வம்பிழுத்து விளையாடியது நினைவிலாடியது அவளுக்கு. அதே நினைப்பில் கேள்வியைத் தொடுத்தாள்.

அவளை நிமிர்ந்துப் பார்த்து சிரித்தவன், “இல்லை. இந்த தடவை உள்நாடு தான். வெளி நாடு இல்லை.” என்றான்.

“எங்கே ஆவடியா இல்லை அம்பத்தூரா?” சிரிப்பு இழையோடியது அவனின் முகத்தில்.

“ம்ஹூம். சென்னை டு மும்பை.” கையை பறப்பது போல் பாவனை செய்தான் நவீன்.

முகத்திலிருந்த சிரிப்பு மறைய, “சும்மா தானே...? இல்லையா? நிஜமாவா? எத்தனை நாள்? கண்டிப்பா போகனுமா? நான் இங்கே தனியா என்ன செய்வேன்?” அவனைப் பேசவே விடாமல் அவனின் ஒவ்வொரு முக பாவத்துக்கும் தானாகவே கேள்விகளை அடுக்கினாள்.

“நீயும் வாயேன்.” என்று சொல்லத் துடித்த வார்த்தைகளைக் கட்டுப்படுத்தியவன், அவனின் கேள்விகளுக்கு ஒவ்வொன்றாக பதில் அளித்தான்.

“நிஜம் தான். எத்தனை நாள் சரியா என்று தெரியலை. மிஞ்சி போனால் ஒரு வாரம் இருக்கும். இல்லை ரெண்டு வாரம் ஆகலாம்.” அவன் விழிகளில் மறுப்பைக் காணவும், “அத்தனை நாள் ஆகாதுடா. கூடிய வரை சீக்கிரம் முடிச்சுட்டு வரப் பார்க்கிறேன். அப்படி இல்லைனாலும் வீக்-எண்ட் கண்டிப்பா வந்துடுவேன். நாளைக்கு காலையில் ஃபிளைட் புக் செய்து இருக்கு.” என்று விவரங்களை மென்மையாகக் கூறினான்.

அன்றிரவு பேச்சு வார்த்தைக்குத் தட்டுப்பாடு வந்திருக்க, படுக்கப் போகும் முன் நவீன், “நாளைக்கு விடிய காலையிலேயே போகணும் நந்தினி. சோ இப்பவே சொல்லிடறேன். போயிட்டு வரேன். பத்திரமா இருந்துக்கோ. இதான் அங்கே மும்பை ஆபீஸ் நம்பர். மம்?” அக்கறையுடன் அவன் பேச, பேச நந்தினிக்குக் கண்ணைக் கரித்துக் கொண்டு வந்தது. ஏதும் பேசமாட்டாமல் தலையை மட்டும் ஆட்டிச் சென்றாள்.

காலையில் நந்தினிக்கு இடைஞ்சலில்லாமல் கிளம்ப முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தான் நவீன். ஆனால் இரவும் முழுதும் தூக்கம் வராமல் புரண்டுக் கொண்டிருந்தவள், அவன் குளித்து வரும் முன் டியுடன் நின்றாள்.

“ஓஹ்! தேங்க்ஸ்! நீ ஏன் அதுக்குள்ள எழுந்துட்டே நந்தினி? டிஸ்டர்ப் செய்துட்டேனா? சாரி.” என்று கோப்பையைப் பெற்றுக் கொண்டான்.

“நீங்க என்னை டிஸ்டர்ப் செய்ய ஆரம்பிச்சு ரொம்ப நாள் ஆகுது நவீன்.” என்று வாய்க்குள்ளேயே முனகிக் கொண்டாள்.

“என்ன சொன்னே?”

“ஒன்னுமில்லை. குடு போதுமா? இல்லை இன்னமும் ஆறப் போடணுமா என்று கேட்டேன்.” ‘லாக்’ என்று திரும்பவும் முனங்கினாள்.

“ஒன்னுமே புரியலை எனக்கு.” என்றவன், எல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு, “டைம் ஆகுது. நான் கிளம்பறேன் நந்தினி. டாக்ஸி வந்துடும். பத்திரமா இருந்துக்கோ. ஃபோன் செய்றேன். ஏதாவது ஹெல்ப் வேணும்னா நேசன் அங்கில்கிட்ட கேளு. சரியா? நான் வரட்டா?” என்றான்.

கண்கள் லேசாக கலங்க, வாயில் அருகே நின்று அவனைப் பத்திரமாக இருக்கச் சொன்னவனை ஒரு நொடி பார்த்தவன், மெல்ல அவளின் கன்னத்தைத் தன் புறங்கையால் மென்மையாக வருடிக் கொடுத்து, “சரிமமா! நீ கீழே வர வேண்டாம். சீ யு.” என்றுவிட்டு அவள் கன்னத்தில் லேசாகத் தட்டி, தலையை அசைத்தான்.

என்ன நினைத்தானோ, மறுபடியும் திரும்பி, அவளை அணைத்து நெற்றியில் அழுத்தமாக இதழ்ப் பதித்து விட்டு விடைப் பெற்றுச் சென்றான்.

அவன் சென்ற டாக்ஸி கண்களிலிருந்து மறைந்தப் பின்னும் தன் கன்னத்தையும், நெற்றியையும் தடவியவாறே நின்றிருந்தாள் நந்தினி. மறுபடியும் உறங்க முடியாமல், அவன் மும்பை போய் சேரும் நேரத்தைக் கணக்கிட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

“ஹாய் நந்தினி! நான் இங்கே வந்து சேர்ந்துட்டேன். இப்போ ஆபீஸ் போய்க்கிட்டு இருக்கேன். திரும்ப டைட் கால் செய்றேன். நீ ஆபீஸ் கிளம்பலையா? சரி. வச்சுடவா?” என்று நவீன் போய் சேர்ந்து அழைக்கும் வரை அங்குமிங்கும் அலைந்துக் கொண்டு, பாண்டியிலிருந்து எடுத்து வந்திருந்த ‘ப்யூட்டி’யுடன் தனிமையைப் போக்க பேசிக் கொண்டிருந்தாள்.

அது திரும்பத் திரும்ப “ஸ்வீட்டி! ஸ்வீட்டி!” என்றே சொல்லிக் கொண்டிருந்தது.

“ச்ச...நீ வேற! ‘ஸ்வீட்டி, ஸ்வீட்டி’ன்னு. கூப்பிட வேண்டிய உங்க அய்யா மும்பைக்கு போயாச்சு! பாரு இப்பத் தான் உங்க அய்யா கால் செய்திருக்காங்க. நான் இனி தான் கிளம்பனும். பை. என்னை மாதிரியே சமத்தா இருக்கணும். என்ன சரியா?” கணவனின் குரல் கேட்ட சந்தோஷத்தில் கிளியிடும் பேச்சுக் கொடுத்தப் படியே அலுவலகத்திற்குப் புறப்பட்டுச் சென்றாள்.

அங்கு நவீனின் நினைவு வந்தாலும், வேலை பளுவில் அது பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டது. ஆனால் வீடு வந்து சேர்ந்தவளுக்கு, தனிமையும் வீட்டின் வெறுமையும் கசந்து வழிந்தது. ஒரு ஆளுக்கு என்னவென்று சமைக்க என்று யோசித்து, வெறும் தயிரோடு உணவை வேண்டா வெறுப்பாக முடித்தாள்.

அந்த அரைகுறை உணவு உண்ணும் போதே, அங்கே அவன் ஏதாவது சாப்பிட்டானோ இல்லையோ, இல்லை மறந்துவிட்டானோ என்றெண்ணம் எழுந்து, பாதி உணவிலேயே அவளைக் கை கழுவ வைத்தது.

திருமணமாகி இத்தனை நாளில், அவள் வெறுப்பை மட்டுமே உமிழ்ந்த நேரத்தில் கூட, உணவில் அவன் கோபத்தைக் காட்டியதில்லை.

அவளின் திருமணமான சில தோழிகளின் கணவன்மார்கள் சொல்வது போல் 'இது நன்றாக இல்லை, இது நொட்டை, இது சொள்ளை' என்று சொன்னது கிடையாது. போட்டதை உண்டுவிட்டு கூடவே 'நல்லா இருந்தது நந்தினி' என்றும் சில, பல வேளைகளில் சொல்லிவிட்டுச் செல்வான்.

நான் தான் அவனைப் புரிந்துக் கொள்ளவே இல்லை. ஹம்ம்...நாட் டு லேட். வரட்டும் அவன்.

மெல்லிய புன்னகையோடு ஹாலிலிருந்த புகைப்படத்தில் அவளின் முகத்தை வருடிக் கொடுத்துவிட்டு, "ஐ மிஸ் யூ நவீன்." என்று முத்தமும் கொடுத்துவிட்டுப் படுக்கச் சென்றாள்.

நவீன் இல்லாத அந்த வாரத்தில், அவளின் வாசம் இன்னமும் இருக்கும் அவன் தலையணையை இறுக்கக் கட்டிக் கொண்டுப் படுப்பதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டிருந்தாள். என்னமோ அவளே தன்னுடன் இருப்பது போன்ற நிறைவு அவளுக்கு. அவன் கூடவே இருக்கும் போதெல்லாம் அவன் அருமை புரியவில்லை. இப்பொழுது நிஜம் இல்லாத நேரத்தில் நிழலைக் கொஞ்சுகிறாள். அவளை நினைத்து அவளுக்கே வெட்கமாக வந்தது.

தினமும் நவீன் பகல் ஒரு முறையும், இரவும் அழைத்துப் பேசினான். பகலில் நீண்ட நேரம் பேச முடியாவிட்டாலும், இரவு சற்று நேரம் பேசுவார்கள். சாதாரண நலன் விசாரிப்பில் தான் தொடங்கும். ஆனால் அதுவே சிறிது நேரத்தில் நேசன் பற்றி, அலுவலகம் பற்றி, மும்பை பற்றி என்று பேச்சு 'ஸ்வீட் நத்திங்க்ஸ்' இல்லாவிடினும், சுவாரஸ்யமாக நீளும்.

"நந்து! நான் இன்னைக்கு ஷாப்பிங் போனேன். உனக்காக என்ன வாங்கிட்டு வந்தேன்னு சொல்லு பார்க்கலாம்."

"வாங்கிட்டு வந்தெல்லாம் இருக்கட்டும். முதலில் நீங்க சீக்கிரம் சென்னைக்கு வர பாருங்க."

"இன்னும் நாலு நாளில் வந்துடுவேன்மா. சொல்லு இப்போ என்ன வாங்கிட்டு வந்துருக்கேன்னு?"

"ம்ம்ம்....ஏதாவது க்ளூ இல்லாமல் எப்படி சொல்லறதாம்?"

"க்ளூ... சம்திங் ஸ்பெஷல். உனக்கே உனக்கு மட்டும்."

சிறுமி ப்ரியா கொடுத்த சாக்லேட் நினைவிற்கு வர, "எனக்கு... ஸ்பெஷலா... ஸ்பெஷலா என்றால் அன்னைக்கு ப்ரியா கொடுத்த சாக்லேட்டா?!" என்று நாணத்துடன் கணவனிடம் வினவினாள்.

"ஓஹோ!" என்று சீட்டியடித்தவன் இன்னொரு முறை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளும் விதமாக, "நந்து! எனக்கு ஒரே ஒரு சந்தேகம்... இந்த சாக்லேட் விக்கலுக்கு மருந்து மாதிரி தானேடா?" என்று எதிர்பார்ப்புடன் வினவினான்.

இதற்கு நந்தினி வெட்கப்பட்டுக் கொண்டு நேரடியாக விடைச் சொல்ல முடியாமல் எப்படியோ மழுப்பும் விதமாக பேச்சைத் திசை மாற்றி முடித்து வைத்தாள்.

மறுமுனையில் நவீனுக்குத் தான் தவிப்பாய் இருந்தது. இன்னமும் நந்தினிக்குத் தன் மேலிருக்கும் கோபம் முற்றிலுமாக மறையவில்லையோ? நேரில் இருந்திருந்தால் நந்தினியின் வெட்கத்திலாவது விடை தெரிந்திருக்கும். ஆனால் இப்பொழுதோ நந்தினியின் மௌனத்தை மறுப்பாக எண்ணிக் கொண்டான்.

இது போன்று முதலிலேயே சல்லாபமாகவும், விஷயம் ஒன்றுமேயில்லாவிட்டாலும் பேசியிருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்குமே என்று இத்தனை நாட்களை வீணாகக் கழித்தப் பின் தான் ஞானோதயம் வந்தது. எந்த வித பகிர்தலும் இல்லாமல் புரிதலும், காதலும், அன்பும் எங்கிருந்து வரும்? ஒவ்வொரு நேரமும் காயும் சூரியனாகவும், சில நேரம் சிரித்து பேசியும், மற்றொரு நேரம் அமைதியாகவுமிருந்து அவனைக் குழப்பத்தில் தான் ஆழ்த்தியிருக்கிறோம். இனி அப்படியிருக்கக் கூடாது. கோபமோ தாபமோ பேச வேண்டுமென்று தனக்குள்ளேயே உறுதி எடுத்துக் கொண்டாள்.

வெள்ளியன்று முதலில் வருவதாகச் சொல்லியிருந்தவன், அன்று காலை அழைத்து வேலை முடியாததால் இப்பொழுது வர முடியாதென்று கூறிவிட்டான். இன்னமும் இரண்டு நாள், இன்னமும் ஒரு நாள் என்று நாட்களைக் கடத்திக் கொண்டிருந்தவளுக்கு இது பெருந்த ஏமாற்றமாக இருந்தது. 'ஆமாம் வந்தால் மட்டும் அப்படியே அவனை அணைத்து, கொஞ்சிய பிறகு தான் மறு வேலை செய்வே? உன்னிடம் எதற்கு அவன் ஓடோடி வருவான்?' பெருமூச்சை வெளியேற்றியவள், தொலைக்காட்சியைப் போட்டுவிட்டு, எப்போதும் போல் அன்றும் அவர்களின் கல்யாண ஆல்பத்தை எடுத்துக் கொண்டு அமர்ந்தாள்.

தொலைக்காட்சியில் அவள் மனதை பிரதிபலிப்பதைப் போன்று இனிமையான பாடல் பாடிக்கொண்டிருந்தது.

"இரு விழி உனது, இமைகளும் உனது
கனவுகள் மட்டும் எனதே எனது..."

நாட்கள் நீளுதே...நீ எங்கோ போனதும்...
ஏன் தண்டனை...நான் இங்கே வாழ்வதும்..
ஓஹோ...ஹோ...ஓரே ஞாபகம்
ஓஹோ...ஹோ...உந்தன் ஞாபகம்

காதல் காயம் நேரும் போது
தூக்கம் இங்கே ஏது
ஓஹோ...ஹோ...ஓரே ஞாபகம்
ஓஹோ...ஹோ...உந்தன் ஞாபகம்"

அந்த பாடல் அவளை கணவனின் அருகாமைக்காக மேலும் ஏங்க வைத்தது. சிரிக்கும் தன் கணவனின் முகத்தைப் பார்த்தவாறே அதை அணைத்துக்கொண்டு, நிஜத்தை அணைக்கும் நாளை எதிர்பார்த்தபடி, வண்ணக் கனவுகளுடன் உறங்கச் சென்றாள் நந்தினி.

*****

அத்தியாயம் 21

நவீனின் வரவை வெகுவாக எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த அந்த நாளும் வந்துவிட, நந்தினியின் மனதில் கண்ணாமூச்சி ஆட்டத்தை முடித்துக்கொண்டு விடலாமா என்று யோசித்தாள். ஆனால் அப்படி முடித்துக்கொள்ளவும் முடியாதபடி அவளுடைய வெட்கமும், தயக்கமும் துணை நின்றன.

நவீன் மும்பையிலிருந்து அதிகாலையிலேயே சென்னைக்கு வந்து சேர்ந்ததால் நந்தினியை விமான நிலையம் வரை அலைய வேண்டாம் என்று டாக்சியிலேயே வந்துவிட்டான். அவளுள் மொட்டுவிட்டிருந்த காதல் கிட்டத்தட்ட ஒரு வாரத்திற்கு மேல் இருந்த பிரிவாற்றாமைமையில் அவளை மிகவும் சோர்வடைய வைத்திருந்தது. இன்று அவனை பார்த்த நொடியில் ஜென்ம சாபல்யமே அடைந்த ஒரு மகிழ்ச்சி நந்தினிக்கு ஏற்பட்டது.

நவீன், நந்தினியை குடியிருப்பு வளாகத்தின் வாசலிலேயே எதிர்பார்க்கவில்லை. அதுவும் இந்த விடியற்காலையில்? அவளை அணைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற பேராவலை தன் புன்னகையால் மறைத்தான்.

"என்னம்மா? எதுக்காக இப்படி தனியா வந்து நிற்கிறே? பனி வேற கொட்டுது பாரு." என்று அக்கறையாக விசாரித்தபடியே வீட்டிற்கு அழைத்து வந்தான்.

வீட்டிற்கு வரும் வரை மௌனமாகவே இருந்தவன், தொண்டையை சரி செய்துகொண்டு, "எப்படி இருக்கீங்க?" என்றான் மெல்லிய குரலில்.

"நான் நல்லாயிருக்கேன். ரெண்டு புது ப்ராஜெக்ட் நம்ம கம்பெனிக்குக் கிடைச்சிருக்கு. நல்ல விஷயம் தான். நீ எப்படி இருக்கே?" என்று காதலுடன் மனைவியைப் பார்த்தான்.

சிணுங்கலாக, “தனியா... ரொம்ப கஷ்டமா இருந்தது நவீன். இனிமேல் இந்த மாதிரி ட்ரிப் எல்லாம் வேண்டாம்.” என்று கோரிக்கை வைத்த நந்தினியை நோக்கி புருவம் உயர்த்தவும், குரலைத் தாழ்த்தி, “வீட்டில் யாரும் சண்டை போடறதுக்கு இல்லாமல் போர் அடிக்குது.” என்று கண் சிமிட்டி அழகுக் காட்டினாள்.

“பிரவுன் பெல்ட் பொண்டாட்டியைக் கட்டிகிட்டால் இப்படித் தான்டா! வேணும் நவீன் உனக்கு!” என்று தனக்குள் சொல்வது போல் சொல்லிக்கொண்டு தோளைக் குலுக்கவும், “போங்க!” என்று சிரித்தாள் நந்தினி.

நந்தினி காபி தயாரிக்கச் செல்ல, சிறிது நேரத்தில் சுத்தம் செய்து வந்த நவீன் மீன்களையும், கிளியையும் நலம் விசாரிக்கவும், ப்யூட்டி நவீன் தோளில் சலுகையாக உட்கார்ந்து கொண்டு சிறிது நேரம் அவனுடன் விளையாடிவிட்டு தன் இடத்திற்குச் சென்றது.

“ஆபீஸ் போறதுக்கு முன்னாடி குட்டி தூக்கம் போடணும் போல இருக்கு.” என்று சோம்பல் முறித்தவனிடம் காபியை நீட்டினாள் நந்தினி.

“ஆபீசா? இன்னைக்கு லீவு போட்டுடலாம் இல்லையா? நான் கூட முடிந்தால் தான் வருவேன் என்று சொல்லி வைச்சுட்டு தான் வந்தேன். நம்ம எங்கேயாவது வெளியில்...” என்றவள் அவன் ஏதாவது மனம் வருந்தும்படி குறிப்பிடுவானோ என்ற ஆதங்கத்தில் அவசரமாக, “...வெளியில் போகலை என்றாலும் பரவாயில்லை; இங்கேயே வீட்டில் இருக்கலாம் நவீன். இந்த வீக்கென்ட் எப்படியும் அண்ணா நகர் போகணுமே?” என்று தனக்குத் தானே தேறுதலாகச் சொன்னாள்.

“இல்லை நந்தினி! நான் சொன்னேனில்லையா? புதுசா ரெண்டு ப்ராஜெக்ட் வந்திருக்கு. ரிப்போர்ட் சப்மிட் செய்யணும். அதனால் கட்டாயம் இன்னைக்கு ஆபீஸ் போய் தான் ஆகணும்.” என்று சொன்னதும் நந்தினியின் முகம் அனிச்சையாய் வாடியது.

அவளை நெருங்கியவன் அவளது முகத்தைத் தன் கரங்களில் ஏந்தி, “நான் எதையும் மனசில் வைச்சுட்டு பேசலை; இந்த வீக் என்ட் வரைக்கும் கூட காத்திருக்க வேண்டாம். இன்னைக்குக் கொஞ்சம் நிறைய வேலை முடிச்சு வைச்சுடறேன். நாளைக்கு லீவு எடுக்கலாம். ஓகே ஸ்... நந்து?” என்று நவீன் சொல்லவும் கண்கள் மலர அவளை நோக்கி, “தேங்க்ஸ்!” என்று புன்னகைத்தாள்.

நவீனிற்குத் தன் மாற்றத்தின் மீது அத்தனை நம்பிக்கையில்லாமல் தானே அவன் எனக்கு வைத்த செல்லப் பெயரை அழைப்பதில் கூட அவனுக்கு தயக்கம் எழுகிறது. குறைந்தபட்சம் நவீனுக்குத் தன் பெயரைச் சொல்வதில் இருக்கும் தயக்கத்தையாவது சீக்கிரமே உடைக்க வேண்டும் என்று விரும்பினாள் நந்தினி.

அதற்காகவே, அவள் மாற்றத்தை அவனுக்கு காண்பிக்கும் பொருட்டு, நவீன் அலுவலகம் கிளம்பும் பொழுது, எப்போதுமிருக்கும் வழக்கத்தை மாற்றி, “நவீன்! என்னுடைய ஸ்கூட்டியில் பின்னாடி வீல் பஞ்சர். அதனால் நாம் ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து போகலாம் நவீன்.” என்று அவனுடனே சேர்ந்து தயாரானாள்.

அவள் சொன்னதை உண்மை என்று நம்பிய நவீன், “அப்போ நேத்தைக்கெல்லாம் எப்படி ஆபீஸ் போன? கார் எடுத்தியா? இல்லை... நம்ம ஆபீஸ் பஸ்ஸில் போனியா நந்தினி?” என்று விவரம் கேட்டபடியே காரை நோக்கிச் செல்ல, “கார் வேண்டாம் நவீன்! நம்ம... நம்ம பைக்கில் போகலாம்.” என்று தயக்கத்தை உதறிவிட்டுச் சொன்னாலும் அவளது முகத்தை மட்டும் நேராகவே பார்க்கவே முடியவில்லை அவளால்!

இப்பொழுது நவீன் சிரித்தபடியே, “ஏன் நந்து? காரில் முன் வீல் பஞ்சரா?” என்று கேலியாகக் கேட்கவும் அவளது கேள்வி காதில் விழாதவாறு சமாளிப்பது நந்தினிக்குப் பெரும்பாடாய் ஆனது.

அவளது அவஸ்தையை ரசித்தவன், “இதை நேரடியாகவே சொல்லியிருக்கலாம் நந்து!” என்று அவளது பதிலுக்குக் காத்திருக்காமல், “ரெண்டே நிமிஷம்! வண்டி சாவியை எடுத்துட்டு வந்துடறேன்.” என்று அவன் துள்ளலுடன் வீட்டிற்குச் செல்ல எத்தனிக்க, புன்னகை மலர அவளை நோக்கி தன் கைகளில் இருந்த பைக் சாவியை லேசாக அசைத்து ஓசை எழுப்பினாள்.

அவன் நம்ப முடியாமல் கண்களை விரித்து நோக்கவும் நந்தினி, “ஏற்கனவே எடுத்துட்டு வந்துட்டேன்!” என சொல்ல உற்சாகமாக விசிலடித்தபடியே சாவியைப் பெற்றுக் கொண்டு வண்டியை எடுத்தாள்.

‘ச்ச! இப்படி நான் தான் எல்லா விஷயத்திற்கும் முன் வரணுமா? நவீனம் கொஞ்சம் இறங்கி வந்தால் தான் என்ன?’ என்ற எண்ணம் தோன்றியதும், ‘ம்... முன்னாடி மட்டும் வாய் கிழிய கார் இல்லையென்றால் ஆட்டோவில் போகறேன்னு சொல்ல முடிந்தது? இப்போ மட்டும் இறங்கி வர கசக்குதா?’ என்ற அதட்டல் மனதில் கேட்டாலும் வண்டியில் பயணம் செய்யும் பொழுது சற்று விலகியே இருந்தாள்.

நவீன் வண்டியின் வேகத்தை சற்றே குறைத்தபடி, “நந்தினி! காரில் வர்றதுக்கும், பைக்கில் வர்றதுக்கும் ரொம்ப ஒன்னும் வித்தியாசம் இருக்கிற மாதிரி தெரியலையே?” என்று சீண்டினான்.

“கொஞ்சம் முன்னாடி பார்த்து வண்டியை ஓட்டுங்க.” என்று கம்பீரமாய் சொல்ல முயன்று தோல்வியைத் தழுவினாலும் கூட அவள் இதழ்களில் புன்னகைத் தோன்றியது.

ரியர் வ்யூ கண்ணாடியில் மனைவியைப் பார்த்தவன், “மேடம்! சிரிக்கிறதெல்லாம் இருக்கட்டும். அப்படியே கொஞ்சம் கருணை காட்டலாமே?” என்று கணவன் சொல்லவும், ஆவலாகவே அவனது தோளைத் தன் கரங்களால் இறுகப் பற்றிக்கொண்டாள்.

“அவ்வளவு தானா நந்தினி?” என்று நவீன் சோகமாகக் கேட்டதற்கு, “உங்ககூட பைக்கில் வந்ததே தப்பா போச்சு. அப்புறம் காட்டிய கருணையையும் வாபஸ் பெற வேண்டியிருக்கும்.” என்று கறாரான பாவனையில் பதில் சொல்லவும் சிரிப்பும், பேச்சுமாக அலுவலகத்தை அடைந்தார்கள்.

நந்தினி அலுவலகத்தில் தன் வேலை முடிந்ததும் நவீனை அழைத்து, “நவீன்! வீட்டுக்குக் கிளம்பலாமா?” என வினவினாள்.

ஆனால் அவனோ, “சாரி நந்தினி! நாளைக்கு முடிக்க வேண்டியதையும் சேர்த்து கொஞ்சம் வேலையிருக்கு. இந்நேரத்துக்கு கம்பெனி பஸ் வேற கிளம்பியிருக்குமே? நீ வீட்டுக்குக் கிளம்பறதா இருந்தால் ஆட்டோ அல்லது டாக்ஸி பிடிச்சுட்டு கிளம்புறியா?” என வேலையில் மூழ்கியபடி வினவினான்.

“இட்ஸ் ஓகே! நான் வெயிட் பண்ணேன். நீங்க வேலை முடிச்சதும் கால் பண்ணுங்க.” என்று அவனுக்காகக் காத்திருந்தாள் நந்தினி.

தனக்குள் நிகழும் மாற்றத்தைக் கண்டு வியந்தபடியே இன்டர்நெட்டில் சிறிது நேரம் செலவழிக்க, நவீனாவும் அந்த நேரத்தில் ஆன்லைனில் இருக்கவே, அவளுடன் சந்தோஷமாய் அரட்டையைத் தொடங்கினாள்.

வழக்கமான நலன் விசாரணை முடிந்த பிறகு, “நந்து! உன்னிடம் ரொம்ப நாளா கேட்கணும்னு நினைச்சுட்டு இருந்தேன். இப்போ கேட்கிறேன்னு தப்பா எடுத்துக்காதே!...” என்று நவீனா மிகவும் தயங்கினாள்.

“சொல்லு ஹிப்போ! என்ன ராஜேஷ் பத்தி தெரியனுமா?” என்றாள் நந்தினி. இவள் ராஜேஷுடன் திருமணம் உறுதியானதுப் பற்றி நவீனாவிடம் மட்டும் தானே சொன்னது? அதனால் நெருங்கிய தோழியிடமிருந்து இப்படி ஒரு கேள்வியை எதிர்பார்த்து தான் இருந்தாள்.

“ஆமாம்டி. அந்த விஷயம் தான். நான் உடம்பு சரியான பிறகு தான் ஈமெயில் பார்த்தேன். பார்த்துட்டு பயங்கர ஷாக். அந்த ஷாக்கிலிருந்து வெளியில் வர்றதுக்குள் நவீன்கிட்ட இருந்து கல்யாணம் பத்தின ஈமெயில். சரி கேட்க வேண்டாமென்று நினைச்சேன். பட் ஒரு ஆர்வம் தான் இப்போ... நவீன் லவ் பத்தி தெரிஞ்சதும் பழைய ப்ரொபோசலை ட்ரப் செய்துட்டிங்களா?”

அவனது கேள்விக்கு இப்பொழுது பதில் சொல்லி எந்த பயனும் இல்லையென்பதால், “நல்ல வேளை...எங்களுக்கு குழந்தைப் பிறந்ததும் கேட்காமல் விட்டியே?!” என்று கேலி செய்தவன், “நவீன் லவ் பத்தி... என்றால் உனக்கு முன்னாடியே தெரியுமா ஹிப்போ? ஏன்டி என்கிட்டே சொல்லவேயில்லை?” என்று கேட்டாள்.

“கொடைக்கானல் ட்ரிப்பில் நான் என்ன கண்ணிருந்தும் குருடாய், காதிருந்தும் செவிடாய் வந்தேன்னு நினைச்சியா? சின்ன குழந்தை கூட சொல்லும் நவீனுக்கும், உனக்கும் நடுவில் சம்திங் சம்திங் என்று.” என்று நவீனா சொல்லவும், ‘என்ன இவள் எனக்கும், நவீனுக்கும் இடையே கொடைக்கானலில் இருந்தே ‘சம்திங் சம்திங்’ என்றால், அதைக் கூட உணர்ந்து கொள்ள முடியாத அளவிற்கா இருந்திருக்கிறேன்?’ என்று எண்ணினாள் நந்தினி.

“சும்மா கதை சொல்லாதே ஹிப்போ!? அப்படியென்றால் நீ என்கிட்டயோ, நவீன்கிட்டயோ கேட்க வேண்டியது தானே?”

“யார் சொன்னா கேட்கலைன்னு? உனக்கெல்லாம் சம்திங் விஷயத்தில் ஹார்மோன் சரியா வேலை செய்ததான்னு எனக்கு சந்தேகம் தான். ஆனால் நவீன்கிட்ட தனியா கூப்பிட்டு விசாரித்தேன். கொஞ்சம் எனக்கு அதிர்ச்சி தான். ஒரு நல்ல பையன் இப்படி ஒரு பொண்ணுகிட்ட மாட்ட ஆசைப்பட...”

‘அடடா! இதெல்லாம் வேறு நடந்திருக்கிறதா?’ என்று மனதில் நினைத்துக்கொண்ட நந்தினி, “ஏய்! கொழுப்புடி உனக்கு!” என்றாள் தோழியிடம்.

“சரி சரி! கிண்டலுக்குத் தான் சொல்றேன். ஹி வாஸ் வெரி சின்சியர் நந்து. அது மட்டும் எனக்கு தெரிஞ்சது. உங்க ரெண்டு பேரையுமே நல்லா தெரியும் என்பதால், யூ மேக் பெர்ஃபெக்ட் ஜோடி என்று நினைச்சு தான் சந்தோஷமா இருந்தேன் நந்து.”

பாண்டிச்சேரியில் பார்த்த சீடி நினைவிற்கு வர, “அந்த சந்தோஷத்தில் தான் என்னைப் பத்தின ஃபோட்டோஸ், டைடல்ஸ் எல்லாம் அங்கே கொண்டு கொடுத்தாச்சாக்கும். இதைக்கூட சொல்லவேயில்லையேடி துரோகி?” என்று தோழியிடம் கேள்வித் தொடுத்தாள் நந்தினி.

“இந்த விஷயத்தையெல்லாம் உன் ஆள்கிட்டேயே விளக்கம் கேட்க வேண்டியது தானே? என்னுடைய லேப்டாப் ரிப்பேர் செய்து தரேன்னு வாங்கினாங்க இல்லையா... அப்போவே அய்யா சொல்லிட்டாரு.... சொன்னார் என்று கூட சொல்ல முடியாது. ‘என் ஆளு ஃபோட்டோ எல்லாம் எனக்கு வேணும்’ என்று மிரட்டல் தான். நவீன் உடைய கேரக்டர் மேல் எனக்கு நம்பிக்கையிருந்தது. அந்த ஃபோட்டோஸ் வைச்சு எதுவும் மிஸ்யூஸ் செய்ய மாட்டாங்கன்னு, அதனால் நான் ஓகே சொல்லிட்டேன்.” என்று விளக்கம் சொன்ன பொழுது, நந்தினியின் காதல் கொண்ட மனம் துள்ளியது.

தன் கணவனின் குணத்தின் மீது நவீனா எவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறாள்? ஆனால் நானோ, யாரோ துர்கா குற்றம் சாட்டியதின் அடிப்படையில் என்னவெல்லாம் கற்பனை செய்தேன்? தன் மேல் அவன் வைத்திருக்கும் அளவு கடந்த காதலை கொஞ்சம் கூட புரிந்து கொள்ளாமல்... மீண்டும் அவளுடைய சிந்தனை பலவிதமாக ஓட நவீனா, “ஆர் யூ தேர்? இருக்கியாடி?” என்று அந்த பக்கத்தில் இருந்து தகவல் அனுப்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

“எஸ். சொல்லுடி. இன்னும் ஏதாவது என்கிட்டே மறைச்சியா?”

“எதுக்கு இத்தனை விசாரணை? எதுவும் பிரச்சனையா?” என்று முதல் முறையாக சந்தேகத்தை எழுப்பினாள் நவீனா.

“இல்லை ஹிப்போ. சும்மா தான்... நீ சொல்ற தகவலும், உன் ஃபிரண்ட் சொன்ன தகவலும் ஒரே மாதிரியிருக்கான்னு சரி பார்த்தேன்.” என்று விளையாட்டாய் சமாளித்தாள்.

“ஏய்! கொழுப்புடி உனக்கு!” என்று சற்று நேரத்திற்கு நந்தினி சொன்ன அதே வசனத்தை அவளுக்குத் திருப்பிக் கொடுத்தாள் நவீனா.

நந்தினி இப்பொழுது, “சரி அதெல்லாம் இருக்கட்டும். உன் ஆளு எப்படியிருக்காங்க? இன்னும் அலையவிட்டுட்டு தான் இருக்கியா?” என்றாள் தோரணையாக.

“அதெல்லாம் நல்லா தான் இருக்காங்க. விக்னேஷ் நேத்தைக்கு ப்ரொபோஸ் செய்த கூத்தை சொல்லவேயில்லையே? விக்னேஷ் எப்படி தெரியுமா என்கிட்டே ப்ரொபோஸ் செய்தான்... ‘உன்னை எனக்கு பிடிச்சிருந்தால் நம்ம கல்யாணம் செய்துக்கலாமான்னு?’ நான் உடனே ‘வாட்?’ என்றேன். உடனே ஆளு சமாளிச்சு இல்லையெல்லாம் எனக்கு என்னை... சாரி... உன்னை பிடிச்சிருந்தால் நம்ம கல்யாணம் செய்துக்கலாமான்னு கேட்டான்.”

தோழி சொல்லும் குழப்பமான தகவலில் வாய்விட்டு சிரித்தவள், “ரெண்டாவது தடவை சொன்னதுக்கு, முதல் தடவை சொன்னதே தேவலாம் போலயே?” என்று கேட்டாள் நந்தினி.

“அதே தான் நானும் சொன்னேன். அதுக்கு உடனே ‘உன்னைப் பார்த்தாலே என்னால் நார்மலா பேச முடியலை; இருக்க முடியலை; சுத்தி வளைக்காமல் சொன்னால் உன்னை எனக்கு ரொம்ப பிடிச்சிருக்கு.’ என்று டயலாக் சொல்லி மழுப்பல்ஸ் தான்.”

“ஹா ஹா! எந்த படம் ஹிப்போ இந்த டயலாக்?” என்றாள் நந்தினி.

“உளறல் மன்னன், கதை திரைக்கதை வசனம்- விக்னேஷ்.” என்று தோழியிடம் இருந்து வந்த பதிலைப் பார்த்து சிரித்துவிட்டு, “நீ என்னடி சொன்ன ஹிப்போ?” என வினவினாள்.

“உடனே பதில் சொல்லலை. நாளைக்கு வரைக்கும் டைம் கேட்டிருக்கேன் நந்து.” என்று நவீனா சொல்லவும் தொடர்ந்து பல விஷயங்களையும் பேசி முடிக்கவும், நவீன் அழைக்கவும் சரியாக இருந்தது.

நவீன், “சாரி நந்தினி! ரொம்ப நேரம் காக்க வைச்சுட்டேன் போல?” என்று கேட்டபடியே பைக் நிறுத்தி வைத்திருந்த இடம் நோக்கி விரைந்தான்.

“ஆமாம்! காக்க வைச்சதும் நல்லது தான். நிறைய விஷயங்கள் தெளிவாகவே புரியுது. ஆனால் காக்க வைக்கிறதே பொழப்பா போச்சு!” என்று பூடகமாகச் சொன்னாள் நந்தினி.

“என்ன சொன்ன நந்தினி?” என்று பைக்கை கிளப்பியபடியே வினவ, “ஒண்ணுமில்லை. நவீனா கூட பேசிட்டு இருந்தேன். விக்னேஷ் எதுவும் உங்ககிட்ட சொன்னாரா?” என்றாள் நந்தினி.

“ம்ம்.. எனக்கு ஈமெயில் செய்திருந்தான். ரொம்ப உளறிக்கொட்டி சொதப்பிட்டேன். டைம் வேணும்னு சொல்லிட்டான் என்று புலம்பியிருந்தான். என் ஃபிரண்டை வைச்ச கேலி பேசிட்டு இருந்தீங்களாக்கும் இவ்வளவு நேரம்? முகமெல்லாம் ஒரே பூரிப்பா இருக்கு.”

“ஆமா... ஆமாம்! காதல் ஒரு அற்புதமான ஃபீலிங் என்று ஒரு மகான் போன வாரம் சொன்னாரு. அதையும் நினைச்சு தான்!” என்று நவீனிடம் நெருங்கி அமர்ந்துக் கொண்டு மெல்லிய குரலில் சொன்னாள்.

சாலையில் கவனத்தைச் சிதற விடாமல், “அந்த மகான் சொல்றதையெல்லாம் கேட்டு அதன் படி நட நந்தினி. உன் வாழ்க்கையில் பதினாறு பெற்று பெரு வாழ்வு வாழலாம்.” என்று சிரிக்காமல் சொன்னான்.

அவன் சொன்னதில் நந்தினி வாய்விட்டு சிரிக்க நவீனுக்கு சந்தோஷமாய் இருந்தது.

இரவு உணவை கடையில் இருந்தே வாங்கிவிட்டு வீட்டிற்குள் நுழையும் பொழுதே, “காலையில் சீக்கிரம் எழுந்ததா என்னனு தெரியலை. தூக்கம் தூக்கமா வருது.” என்று சோர்வுடன் சொன்னாள் நந்தினி.

நவீன், “பேசலாம் என்று நினைச்சேன்! அதுக்குள்ள தூக்கம் வந்துடுமே!” என்று பாவமாக அலுத்துக் கொண்டாலும், “நல்லவேளை! வெளியில் சாப்பாடு வாங்கிட்டு வந்தோம். கொஞ்சமாவது சாப்பிட்டு படுத்துக்கோ.” என்று அக்கறையுடன் கூறிவிட்டு, “வீட்டுக்கு ஃபோன் செய்யணும் நந்தினி. ஒரு வாரமா சரியாவே பேசவேயில்லை.” என்றான்.

உணவு முடிந்ததும் சிறிது நேரம் அமர்ந்திருந்தவளிடம், “உனக்கு மும்பையில் வாங்கிட்டு வந்த ஸ்பெஷல்...” என்று பெட்டியைத் திறக்க நந்தினிக்கு உடல் சோர்வை மிஞ்சிய எதிர்பார்ப்பு எழுந்தது.

கவரைப் பிரித்து தங்க நிறத்தில் எம்ப்ராய்டரி வேலை செய்த காக்கரா சோலியை நீட்ட கணவனின் ரசனையை வெகுவாக வியந்தாள் நந்தினி.

“வழக்கமா எல்லா இடத்திலும் கண்ணாடி அல்லது கல் வைச்சு தான் நவீன் டிசைன் பண்ணியிருப்பாங்க. இதில் எம்ப்ராய்டரி.. வாவ்... சூப்பரா இருக்கு. ஆனால் ஹரிணிக்கும் இதே மாதிரி வாங்கிட்டு வந்திருக்கலாம் இல்லையா?” என்று சொல்லும் பொழுதே, அதே மாதிரியான வேலைப்பாட்டில், மயில் பச்சை வர்ணத்தில் உடையைக் காட்டினான் நவீன்.

அவள் கண்கள் வியப்பில் விரிந்ததைக் கண்டவன், “ஹரிணி ஒருமுறை இந்த மாதிரி எம்ப்ராய்டரி டைப் டிரஸ் தேடி அலைஞ்சதா ஞாபகம் நந்து! அதை ஞாபகம் வைச்ச வாங்கிட்டு வந்தேன்.” என்று விளக்கம் சொன்னான் நவீன்.

“தேங்க்ஸ்! ரொம்ப அழகா இருக்கு.” என்று தன்னுடையதை நெஞ்சோடு அணைத்தவளின் கண்களில் உறக்கம் தழுவினாலும், கணவனைப் பார்த்த நந்தினியின் பார்வையில் அன்பும், காதலும் நிரம்பி வழிந்தன.

தன் மனைவி புதிய உடையை அணைத்திருந்ததைப் பார்த்த நவீன் கண்களில் குறும்பு மின்ன, “அதிர்ஷ்டம் ட்ரெஸ்க்கு மட்டும் தான் போல?” என்று பெருமூச்சை வெளியேற்றினான்.

அறையிலிருந்த பீரோவில் சென்று உடையை வைத்துவிட்டு, நந்தினி, “இந்த டிரஸ்க்கு அதிர்ஷ்டமே அதை வாங்கிட்டு வந்தவரால் தான்.” என்று மெல்லிய குரலில் கூறிவிட்டு திரும்ப, நிதானமான எட்டுக்களுடன் அவள் முன் வந்து நின்றான் நவீன்.

அவளின் பாவமும், வார்த்தையும் அவனுக்கு எதிர்பார்ப்பையும் நம்பிக்கையையும் வளர்க்க, அவளை நெருங்கி வந்தவன், “நந்தும்மா! உனக்காக ஸ்பெஷலா வாங்கிருக்கேன்னு சொன்னேனே? அதைப் பத்தி எதுவுமே கேட்கலை?” என்று கண்களில் குறும்புடன் வினவினான்.

“ஸ்பெஷலா? இப்போ நீங்க கொடுத்த டிரஸ் ஸ்பெஷல் தானே? அதைவிட என்ன?” குரல் ஏன் அவளுக்கு உள்ளே உள்ளே போகவேண்டும்?

“கஷ்டம் நந்து!” என்று பெருமூச்சை வெளியேற்றியவன், “இது உனக்கே உனக்காக மட்டும் ஸ்பெஷல். இன்னும் ஒரு விஷயத்தையும் இப்போவே சொல்லிக்கிறேன். இந்த டிரஸ்சை போட்டால் தான் வாங்கிட்டு வந்தவனுக்கு அதிர்ஷ்டம்.” என்று ரகசியக் குரலில் சொன்னவன், அவள் கன்னத்தில் லேசாகத் தட்டியதுடன் நெற்றியில் செல்லமாக முட்டிவிட்டு கவரைத் தந்தான்.

திரும்பி இரண்டு எட்டு வைத்த கணவனிடம், “ஒரு தடவை முட்டினால் கொம்பு முளைக்குமாம்!” என்று நந்தினி மெல்லிய குரலில் சொல்ல, நவீன் திரும்பி வந்து இன்னொரு முறை அவள் நெற்றியில் முட்டிவிட்டு, “அதெல்லாம் ஏற்கனவே கொம்பு முளைக்காமல் இருக்கிறவங்களுக்கு கண்ணாட்டி!” என்று செல்லமாக சீண்டியதற்கு, நந்தினி நாக்கைத் துருத்தி அழகுக் காட்டவும் நவீனிற்கு அவளை விட்டு விலகுவது கஷ்டமானது.

தன் மனைவியை இறுக அணைத்து, உச்சியில் அழுத்தமாக இதழ் பதிக்க, இருவரும் அவர்களின் முதல் அணைப்பை அனுபவித்து ரசித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில் அவர்கள் வீட்டுத் தொலைப்பேசி கர்ம சிரத்தையாய் ஓசை எழுப்பியது.

நவீன் சற்றும் விலகாமல் இருக்க நந்தினி தான் மெல்லிய குரலில், “நவீன்! போன் அடிக்குது. என்னன்னு கேளுங்க.” என்று விருப்பமின்றி விலக முயற்சித்தாள்.

“அது அடிச்சால் அடிக்கட்டும்...” என்று அவன் பொறுமையைத் தொலைத்து, அவள் முகத்தில் இதழ்களை ஒற்றி எடுத்தான்.

அவன் அணைப்பிலிருந்து விலகத் தோன்றாமல் நந்தினியும் அந்த நொடியில் தன்னை லேசாக தொலைத்துக் கொண்டிருக்க, அலைபேசி மறுபடியும் ஒலி எழுப்பியது.

“ஏதாவது முக்கியமான விஷயமா இருக்கப் போகுது நவீன்!” என நந்தினி சிரமப்பட்டு கணவனை நகர்த்தினாள்.

மனமின்றி ஃபோனை எடுத்தவனிடம் ராஜேந்திரன், “நவீன்! நான் தான் அப்பா பேசறேன் ராஜா. இன்னைக்கு காலேஜில் இருந்தே ஹரிணிக்கு ஏதோ கேம்பி விஷயமா ப்ரிலிமினரி மீட்டிங் என்று சென்னை மெடிக்கல் கவுன்சில் வரைக்கும் அவங்களே அங்கே சென்னை அழைச்சுட்டு வந்திருக்காங்கப்பா. இப்போ தான் மீட்டிங் முடிந்திருக்கும் போல... நைட்டே அவள் இங்கே பாண்டி வரைக்கும் கிளம்பிவர வேண்டாம்னு பார்க்கிறேன்.” என்று தயக்கமாகச் சொல்லும் பொழுதே, நவீன் அப்பாவின் தயக்கத்தைப் புரிந்துக் கொண்டான்.

நந்தினியை கையணைப்பில் வைத்தபடியே, “எதுக்குப்பா இவ்வளவு தயங்கறீங்க? ஃபார்மாலிடீஸ் பார்க்கிற அளவுக்கு ஹரிணி ரொம்ப பிகு பண்றாள். நானே அவளை போய் அழைச்சுட்டு வரேன். எங்கே இருக்கா? வடபழனியா? சரிப்பா. நான் அப்புறம் பேசறேன்.” என்றவனுக்கு மனைவியிடம் தனியாக எதுவும் சொல்ல தேவையிருக்கவில்லை.

இருவருக்குள்ளும் லேசான ஏமாற்றம் பரவ, “சாரிடா! நாம பேசணும், நிறைய சொல்லணும். ஆனால் இப்போ முடியாது. சீக்கிரம்.” என்று அவள் கன்னத்தை வருடியவாறே சுருக்கமாகச் சொல்லிவிட்டு தங்கையை அழைத்து வரச் சென்றான் நவீன்.

ஹரிணி வீட்டுக்கு வந்ததுமே சிறிது நேரம் பேசிவிட்டு சோர்வில் தூக்கம் வருவதாகச் சொல்ல நந்தினியும், நவீனும், “குட் நைட்” சொல்லி உறங்கச் சென்றனர்.

படுக்கையறையில் மெத்தையில் கணவன் கொடுத்த ஸ்பெஷல் பரிசு இருக்கவும், ஆர்வத்துடன் கவரைத் திறந்தவளுக்கு இப்படி ஒரு பரிசை எதிர்பார்க்காததாலோ என்னவோ, முகம் வெட்கத்தில் செந்தாமரையாய் மாறியது.

வழவழப்பான சாட்டின் துணியில் லிங்கரி என்று சொல்லக்கூடிய இரவு உடையை அன்புக் கணவன் பரிசாகக் கொடுத்திருந்தான். அடர் சிவப்பு நிறத்தில் ஆங்காங்கே இருந்த வெள்ளைப் பூக்களும், கருப்பு நிற ‘லேஸ்’ வேலைப்பாடும் கண்ணைக் கவரும் விதமாக அமைந்திருந்தது. ஸ்லீவ் லெஸ்சுடன் முட்டி வரை நீண்டிருந்த மெல்லிய உட்பகுதிக்கு வெளியே தனியாக அழகிய நீண்ட கோட் ஒன்று அங்கி மாதிரி கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த வெளி அங்கியில் பதிக்கப்பட்டு ஒளிர்ந்த ‘ஸ்வரோஸ்கி’ கிறிஸ்டல் நந்தினியைப் பார்த்து கண் சிமிட்டுவது போலவே இருக்க அவளது முகம் மேலும் அழகாய் மிளிர்ந்தது.

அவன் இதைக் கொடுக்கும் போது சொன்ன, “இந்த டிரஸ்சை போட்டால் தான் வாங்கிட்டு வந்தவனுக்கு அதிர்ஷ்டம்!” என்று சொன்ன பொழுது குரலில் எதிரொலித்த உணர்ச்சி, இந்த உடையைப் பார்க்கையில் தெளிவாக விளங்கியது நந்தினிக்கு.

“ம்ஹ்ம்ம். தலைவர் வார்த்தையால் கூட சிக்னல் தருவதற்கு சிரமப்பட வேண்டாம் என்று சொல்லாமல் சொல்கிறாருக்கும்!” என்று அன்புடன் அலுத்துக் கொண்டு, மீண்டும் அந்த உடையைப் பார்க்கவும் அவளுக்கு நாணத்தில் மேலும் முகம் ரத்த நிறம் கொண்டது.

மேலும் சிறிது நேரம் அலுக்காமல் வெட்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தவள், “ஊமை குசும்பு அப்பு குட்டி உங்களுக்கு!” என்று செல்லச் சிணுங்கலுடன் உறங்கினாள் நந்தினி.

*****

அத்தியாயம் 22

ஹரிணியுடன் நவீனும், நந்தினியும் அடுத்த இரண்டு நாட்களைச் செலவு செய்துவிட்டு, அந்த வார இறுதியில் அண்ணா நகரில் வசிக்கும் நிஷா அக்காவின் வளைக்காப்பு போவதாக இருந்தனர்.

விழாவிற்கு செல்வதற்காக, நவீன் அவளுக்கு முதன் முதலில் வாங்கிக் கொடுத்த பிங்க் வர்ண பூக்களுள்ள வெள்ளை டிசைனர் புடவை அணிந்து, அதற்கு பொருத்தமாக, ஒற்றை வரிசையில் சற்றே பெரிய வகை முத்துக்களாலான செயினில் அதன் நடுவில் பெரிய பிங்க் நிற பெண்டேண்டுடன் கூடிய எளிமையான அணிகலனில் தயாராகி, அழகாக மிளிர்ந்தாள் நந்தினி.

குளிக்கக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்த ஹரிணி, விழாவிற்கு அணிவதற்காக அரக்கும், சந்தன நிறமுமிருந்த சுரிதாரை எடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“அண்ணி! இந்த புடவை உங்களுக்கு ரொம்ப எடுப்பா, சூப்பரா இருக்கு. அண்ணன் பார்த்தால்...அவ்வளவு தான். திரும்பவும் ஃபிளாட் தான். இன்னும் ஒன்னும் சொல்லலையா?” என்று கேட்டு சிரித்தாள்.

புடவையைக் குளிந்து பார்த்த நந்தினி ஒரு நொடி, 'ம்க்ஹம்...உங்க அண்ணன் வாய் முத்து உதிர்த்து ஒன்னை சொல்லிட்டாலும்... கோபப்பட வேண்டிய நேரத்திலும் ஒன்னும் சொல்லலை. இப்போ...நான் எப்போது அவர் வாயைத் திறந்து ஏதும் சொல்வார் என்று காத்திருக்கும் போதும் ஒன்றும் சொல்வதில்லை.' என்று ஏங்கினாள்.

சத்தமில்லாமல் ஏக்கப் பெருமூச்சை வெளியிட்டவள், அதை விடுத்து, ஹரிணி கையிலிருந்த உடையைப் பார்த்து, "ஹரிணி! இந்த ட்ரெஸ் கலருக்கு பொருத்தமா என்னிடம் ஒரு ஆன்ட்டிக் செட் இருக்கு. அதைப் போட்டுக்கிறியா?" என்று கேட்டாள்.

"இல்லை வேண்டாம் அண்ணி!" என்று தயங்கிய ஹரிணியை அடக்கிவிட்டு, "ஷ்...சும்மா இரு. ரொம்ப சும்பளா தான் இருக்கும் ஹரிணி. பீரோவில் இருக்கு. நீ குளிச்சிட்டு வரறதுக்குள்ள எடுத்து வைச்சுடறேன்." என்று படுக்கையறைக்குள் போனாள்.

கட்டிலின் மறு புறத்திலிருக்கும் பீரோவில், எப்போதும் நகை வைக்கும் இடத்தில் தேடியவள், அது அங்கில்லை என்றதும், நுனிக் காலில் நின்றுக் கொண்டு, பீரோவின் மேல் தட்டிலிருந்த நகைப் பெட்டியை, "ச்ச...நல்லா உள்ளே போயிடுச்சு போல?" என்று முனகிக் கொண்டே எடுக்க முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தாள் நந்தினி.

குளித்து முடித்து தயாராகிக் கொண்டிருந்த நவீன், அவள் எம்பி எம்பி எதையோ எடுக்கப் போராடுவதைப் பார்த்தான். முதுகைப் பாதி மறைத்தார் போன்று படர்ந்திருந்த கூந்தலும், இழுத்து சொருகிய சேலையுடனும் வடித்து வைத்த சிலையென இருந்தவளை சில நிமிடங்கள் மௌனமாக ரசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

'என்ன எடுக்க வேண்டும்' என்று கேட்கப் போனவன், எதையோ நினைத்து புன்னகையோடு பூனை போல் நடந்து வந்து, தன் வலிய இரு கரங்களாலும் அவள் இடையைப் பற்றி உயரத் தூக்கினான்.

திடீரென தன் இடையில் ஏற்பட்ட ஸ்பரிசுத்தால் நிலை தடுமாறிய நந்தினி, "ஆ..ஆ.." என்று பதறியபடியே துள்ள, அதை எதிர்ப்பாராத நவீனும் நிலை தடுமாறி, அவளுடன் சேர்ந்து கட்டிலில் விழுந்தான்.

துள்ளிக் கொண்டு விழுந்த வேகத்தில் நவீன் முதலில் விழ, அவன் மீது பூக்குவியலாய் விழுந்திருந்தாள் நந்தினி. அதிர்ச்சியிலும், இத்தனை நெருக்கத்தில் தன் துணையின் முகம் பார்த்த பரவசத்திலும், இனிமையிலும், அந்த நொடியை ரசித்தபடி இருவருமே மௌனிகளாய் ஆயினர்.

நந்தினியின் விழிகள், கரு வண்டுகளாய் அவள் கணவனின் முகத்தை அங்குலம் அங்குலமாக மொய்த்து, அன்பும் ஆசையும், தாபமும் போட்டிப் போட்டுக் கொண்டிருந்த அவன் பார்வையோடு கலந்து நிற்க, சில கணங்கள் மூச்செடுக்க மறந்து போனாள் அவள். அவளின் கட்டுபாடின்றியே அவளது கரம் மெதுவாக எழுந்து, அவன் முக வடிவை சிறகால் வருடுவது போன்று மிருதுவாக அளந்தது.

மூச்செடுக்க மறந்துப் போனவனாக, உள்ளிழுத்த மூச்சோடு, அவன் மனைவி அடுத்து என்ன செய்ய போகிறாளோ என்ற ஆர்வத்தில், அவள் கரத்தை சிறை செய்யும் எண்ணம் துளியுமில்லாமல், கருமமே கண்ணாக இருப்பவளைப் பார்வையால் விழுங்கிக் கொண்டிருந்தான் நவீன்.

நெற்றி, கன்னம் என்று வருடிக் கொண்டு வந்தவளின் பார்வை, அவனின் இதழ்களுக்கு அருகில் வந்ததும் சட்டென்று உயர்ந்து, மறுபடியும் அவன் விழியோடு கலந்து நின்றது. அவனோ, ஒற்றைப் புருவத்தை உயர்த்தி அவளை குறும்புடன் கேள்வியாக பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஹரிணி குளித்து முடித்ததற்கான அறிகுறியாக தண்ணீர் நிற்கும் ஒலியும், அவனின் கேலி விரவிய பார்வையும், நந்தினியை இந்த உலகத்திற்கு வேகமாக இழுத்து வரவும், மெல்லிய கிசுகிசுப்பான குரலில், "வி..டுங்க. ஹரிணி வந்துடுவாள்." என்றாள் கன்னங்களில் சிவப்பு குடியேற!

நவீனின் உடல் சிரிப்பில் லேசாக குலுங்க, "நான் எங்கே உன்னைப் பிடிச்சுக்கிட்டு இருக்கேன். என் கையைப் பாரு. அது மெத்தையில் அமைதியா இருக்கு. உன் கை தான்.....இன்னமும்...." என்று கண் சிமிட்டினாள்.

கையைச் சட்டென்று எடுத்துக் கொண்டு, கன்னங்கள் இப்போது ரத்தம் நிற கொண்டாலும், மிடுக்கான பாவனையில், "நான் என்ன நானாகவா இப்படி வந்து உங்க மேலே விழுந்தேன்.

உங்களால தானே? அப்போ நீங்க தான் முதலில் எழுந்துக்கணும். இல்லை என்னை எழுப்பி விடணும்." என்று கூறினாள்.

சத்தமாக சிரித்துக் கொண்டே, அவள் இடையைப் பற்றித் தூக்கி நிறுத்திவிட்டு, "ஹரிணி வெளியே வர சத்தம் கேட்குது. போய் பாரு." என்று அவள் கன்னத்தைத் தட்டி அனுப்பினாள்.

நந்தினி எழுந்துப் போக, அவனின் சந்தோஷமான நகைப்பொலி அவளைத் தொடர்ந்தது.

ஹரிணி, "என்ன அண்ணி? இத்தனை வேகமா வர்றீங்க? எடுத்துட்டிங்களா? எங்கே காட்டுங்கப் பார்க்கலாம்." என்று ஆர்வமாகக் கேட்டாள்.

"அது....வந்து..." ஹரிணி என்ன கேட்கிறாள் என்பதே நந்தினிக்கு சில நொடிகளுக்குப் புரியவில்லை.

"இந்த நகையையா கேட்கிறே ஹரிணி?" என்று நந்தினியின் பின்னாலிருந்து குரல் கொடுத்துக் கொண்டே, அவளின் தோளைச் சுற்றி கைப்போட்டபடி வந்து நின்றான் நவீன்.

****கீழே செல்வதற்காக லிஃப்டிற்குள் இருந்த நந்தினி, கணவனையை ஓரக் கண்ணால் நோட்டம் விட்டாள். முன்பு இதே இடத்தில் நடந்தது அவளுக்கு நினைவு வந்து, அவள் முகத்தை வாட வைத்தது. ச்சே..ரொம்ப பாவம்டா செல்லம் நீ.

அதையே நினைத்துக் கொண்டிருந்ததாலோ, இல்லை கிளம்பும் போது அவசரமாக சாப்பிட்டு வந்ததோ, ஏதோ ஒன்று அவளுக்கு இப்போது நிஜமாகவே விக்கல் வந்தது.

நவீன் இவள் வேண்டுமென்றே செய்கிறாளோ என்று நினைத்துவிடுவாளோ என்னவோவென்று, அவசரமாகத் தன் வாயை இரண்டு கரத்தாலும் இறுக மூடிக் கொண்டாள் நந்தினி. ஆனால் விக்கல் ஒலியை அப்படியெல்லாம் மறைக்க முடியுமா என்ன?

"நான் வேணும்னா ஏதாவது ஹெல்ப் செய்யட்டா நந்தினி?" சிரிப்புடன் நவீன் கேட்க, "வேண்டாம். வேண்டாம்." என்று பதறினாள் நந்தினி. அந்தப் பதட்டத்தில் நந்தினிக்கு உண்மையிலேயே விக்கல் நின்றுவிட்டிருந்தது.

ஹரிணி, "ஏன் அண்ணி வாயை மூடிக்கிறீங்க? எப்பவும் என் ஹான்ட்-பேகில் தண்ணி பாட்டில் இல்லாமல் எங்கேயும் போக மாட்டேன். இந்தாங்க அண்ணி! தண்ணி குடிங்க." என்று கொடுத்தாள்.

தண்ணீரைக் குடித்தவள், "அவசரத்துக்குத் தண்ணியில்லைன்னா, என்ன செய்றது ஹரிணி?" என்று அப்பாவியாகக் கேட்டாள்.

'இதெல்லாம் ஒரு மேட்டரா?' என்பது மாதிரி ஹரிணி, "தண்ணிக் கொடுப்பாங்க, இல்லை ஏதாவது சின்னதா பயமுறுத்துவாங்க. அப்படி ஒண்ணுமே செய்யலை என்றால், அண்ணன் கன்னத்தில் லேசா அடிப்பாங்க." என்றாள்.

"ஓஹ்...கன்னத்தில் அடிப்பாங்களா?" என்று உதட்டை மூடி சிரித்தவள், இவர்கள் இருவரும் பேசுவதை சுவாரசியமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நவீனிடம் திரும்பி, "அப்படியா நவீன்? அடிப்பீங்களா?" என்று குறும்பாகக் கேட்டாள்.

நவீன், 'ஷ்.' என்று பத்திரம் காட்டி, "இப்போ உங்க ரெண்டு பேருக்கும் தான் அடி வேணும்ங்குது." என்று சிரித்தான்.

அதற்குள் நிஷாவின் அக்கா ஆஷா வீடும் வந்திருக்க, மூவரும் சிரிப்புடனே வீட்டினுள் நுழைந்தனர்.

அங்கே ஏற்கனவே நிஷா, ஸ்ரீதர் மற்றும் இரு வீட்டு உறவும் வந்திருக்க, இவர்கள் மூவரையும் அவர்கள் ஜோதியில் ஐக்கியமாக்கிக் கொண்டனர்.

"ஹே நவீன், நந்தினி வாங்க வாங்க. ஹரிணி! எப்படி இருக்கே? கேம்புக்கு எல்லாம் ரெடியா?" என்று விசாரித்தாள் நிஷா.

"நாங்க நல்லா இருக்கோம். ஆஷா எப்படியிருக்கா? வா! அவளைப் போய் பார்த்துட்டு வரலாம்." என்று பெண்கள் உள்ளே போனார்கள்.

ஆஷாவைச் சென்னையில் திருமணம் செய்துக் கொடுத்திருந்தார்கள். இப்பொழுது வளைக்காப்பு முடித்து, தாய் வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்வதாக இருந்தனர். உள்ளே துர்காவும் இருக்க, மரியாதை நிமித்தம் அவளிடம் ஒரு தலையசைப்புடன் நகர்ந்தாள் நந்தினி. விலகிச் சென்றாலும், துர்காவின் பார்வை நந்தினியை ஒரு வன்மத்துடன் தொடர்ந்தது.

பெரியவர்கள், வயதில் மூத்தவர்கள் சேர்ந்து நல்ல நேரத்தில் ஆஷாவிற்கு வளையல்களை அடுக்க, சிரிப்பும், கேலியுமாக விழா எளிமையாகவும், நிறைவாகவும் நடந்து முடிந்தது.

பின் புதிதாகத் திருமணமானவர்களான நிஷாவையும் நந்தினியையும் இழுத்துக் கொண்டு வந்து மனையில் உட்கார வைத்தார்கள்.

நிஷா பூரிப்புடன் உட்கார, அதைப் பெருமையாகப் பார்த்திருந்தான் ஸ்ரீதர்.

நந்தினியை உட்கார வைக்கும் போதும், அவளைக் கேலி கிண்டல் செய்யும் போதும், அவள் ஏக்கப் பார்வையைத் தன் கணவனிடம் செலுத்த, அவளை அள்ளி மார்போடு சேர்த்து அணைக்க வேண்டுமென்ற ஆசையை அடக்க, நவீன் பெரிதும் பாடுபட வேண்டியதாகப் போய்விட்டது.

இன்றாவது பேசி விட வேண்டியது தான். இருவர் மனத்திலும் இருக்கும் விருப்பத்தை ஒருவர் மற்றவருக்கு நேரடியாகவும், மறைமுகமாகவும் பல சந்தர்ப்பங்களில் சுட்டிக் காட்டியாகிவிட்டது. காதலிக்கும் போது நடத்தவேண்டிய 'கோர்டிங் டான்சை' இப்பொழுது கைத்தலம் பற்றிய பிறகு இவர்கள் இருவரும் ஆடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அது எத்தனை சுவாரஸ்யமாக இருந்தாலும், அதற்கும் ஒரு முடிவு வந்தாக வேண்டுமே? அன்று ஹரிணி மட்டும் வீட்டில் இல்லாதிருந்திருந்தால்... ஹம்ம்.... ச்ச... நான் ஏன் இப்படியெல்லாம் நினைக்கிறேன்? பொறுமை பொறுமை நவீன்!

அவன் மனைவியைப் பார்வையால் விழுங்கிக் கொண்டிருந்தது அங்கிருந்த துர்காவின் கழுகு பார்வையில் பட்டு, கருத்திலும் பட்டது.

விழாவும், விருந்தும் முடிந்து எல்லோரும் கிளம்பிச் சென்றுவிட, வெகு நெருங்கின சுற்றம் மட்டும் தங்கியிருந்தார்கள். துர்கா, ஆஷாவின் கணவர் வழி சொந்தம் என்ற காரணத்தாலும், நந்தினியை ஏதாவது வம்பிழுக்கலாம் என்ற காரணத்தை முன்னிறுத்தியும் அங்கேயே இருந்துவிட்டாள்.

மற்றவர்கள் போன பின்னும், ஸ்ரீதர் அவ்வப்போது நிஷாவிடம் 'இப்போ எப்படிம்மா இருக்கு?' 'உட்கார்ந்துக்கிறியா?' 'ஜூஸ் வேண்டுமா?' 'மத்தவங்க வேலைப் பார்ப்பாங்க. நீ வந்து உட்கார்.' என்று கரிசனமாக விசாரிக்கவும், நந்தினி நிஷாவை என்னவென்று கேள்வியாக பார்த்தாள்.

நந்தினி, "என்ன நிஷா? பயங்கரமான கவனிப்பா இருக்கு. லவ் செய்த போது கூட இப்படி விழுந்து விழுந்து கவனிச்ச இருக்க மாட்டாங்க போலிருக்கு அத்தான்?" என்றாள் கேலியாக.

முகத்தில் பெருமைத் தாண்டவமாட, "இப்போ தான் ரெண்டு நாளைக்கு முன் டாக்டர் கான்ஃப்ரம் செய்தாங்க நந்து." என்று கூறியவள், "இந்த கவனிப்பெல்லாம் எனக்கில்லையாம். ஜூனியருக்காம்." என்றாள் குறை கூறுவது போல்.

"ஹே கங்கராட்ஸ் நிஷா!" என்று அவளை அணைத்துக் கொண்டவன், "கங்கராட்ஸ் ஸ்ரீதர் அத்தான்!" என்று மகிழ்ச்சியாகக் கூறியவளை, நிஷாவின் தாயார் அழைக்கவும், நிஷாவுடன் அங்கிருந்துச் சென்றாள்.

நவீன், "கங்கிராட்ஸ் மேன்! ரொம்ப சந்தோஷம் டா!" என்று ஸ்ரீதரின் தோளை அணைத்துத் தன் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொண்டான்.

ஸ்ரீதர், "தேங்க்ஸ் டா! நீ எப்போ குட் நியூஸ் சொல்ல போறே?" என்று தான் தந்தையாகப் போகும் சந்தோஷமான செய்தியைக் கேட்டதிலிருந்து, எல்லோருக்கும் அந்த இன்பம் கிடைக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் கேட்டான்.

தன் மனைவியைப் பார்வையால் தொடர்ந்த நவீன், "சூன்! வெரி சூன்!" என்று சந்தோஷத்தோடும் எதிர்பார்ப்போடும் கண் சிமிட்டிச் சிரித்தான்.

நந்தினியிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தவர்களில் ஒருவர், “நீ எப்படியிருக்கே நந்தினி? கல்யாண வாழ்க்கை நல்லபடியா இருக்கா? நிஷா இந்த வீட்டு பொண்ணு மாதிரி. நீ தான் வற்றதேயில்லை.” என்று அவளிடம் நலம் விசாரித்தார்.

“நான் நல்லா இருக்கேன் ஆன்ட்டி. மேரேஜ் லைஃப் இத்தனை சந்தோஷமா இருக்குமென்று நான் நினைச்சுக் கூட பார்த்ததில்லை. ஐ அம் வெரி ஹாப்பி.” என்றாள் முகத்தில் நிஜமான சந்தோஷம் எல்லோருக்கும் புரிபட.

“நவீன் அப்போ உன்னை நல்ல படியா வைச்சிருக்கான் என்று சொல்லு. அவன் தான் பாவமா அப்போ? நீ அவனை நல்லா வைச்சிருக்கியா? அதை முதலில் சொல்லு.” என்று மேலும் கேலி பேசினார்.

“ஏன்? எங்க அண்ணிக்கு என்ன? ரெண்டு பேரும், ஒருத்தரை இன்னொருத்தரை நல்லா வைச்சிருக்கிறதோட இல்லாமல் எல்லார்கிட்டேயும் பாசமா இருக்காங்க.” என்று அவள் அண்ணிக்கு வக்காலத்து வாங்கிக் கொண்டு, அவளைத் தோளோடு அணைத்தபடி நின்றாள் ஹரிணி.

“ஹா..ஹா! அண்ணியைக் கேலி செய்தவுடன், என்னமா சப்போர்ட்டுக்கு வற்றாள் உன் நாத்தனார்? பார்க்க ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கு ஹரிணி.” என்று ஹரிணியை அணைத்துக் கொண்டார் அந்த முதியவர்.

அருகிலிருந்த ஸ்ரீதரின் அன்னை, “நவீனைப் பற்றி நாங்களே சொல்ல கூடாது. இருந்தாலும் சொல்றேன். தங்கமான பையன். என் பெண்ணை அவனை நம்பி தனியா விட்டுட்டுப் போகலாம். அவள் மட்டும் இன்னும் கொஞ்சம் பெரியவளா இருந்திருந்தா கண்டிப்பா அவனுக்குத் தான் கொடுத்திருப்பேன். உன் அதிர்ஷ்டம் நந்தினி. அவங்க ரெண்டு பேருக்கும் வயசு வித்தியாசம் அதிகம்.” என்று எந்த கல்மிஷமுமில்லாமல் வெளிப்படையாகச் சொல்லிச் சிரித்தார்.

தன் கணவனைப் பற்றி அவனைத் தெரிந்தவர்கள் நல்ல விதமாகச் சொல்வதைக் கேட்டவளுக்குப் பெருமை பிடிபடவில்லை; அதே பெருமை விழியிலும் வழிந்தோட அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள் நந்தினி.

இதையெல்லாவற்றையும் நந்தினிக்கும் நவீனிற்ும் கிட்டத்தட்ட இடையில் நின்று கேட்டும், பார்த்தும் கொண்டிருந்த தூர்காவிற்குத் தாங்கவில்லை. நந்தினியை விளையாட்டாகக் கேலி செய்தாலும் துணைக்கு வரும் அவள் கணவனின் தங்கை, எல்லோருக்குமே தெரியும் படியே மனைவியைக் காதலுடன் பார்வையால் தொடரும் கணவன், பொய் சொல்லி, நாடகமாடி மணந்த அந்தக் கணவனின் புகழ் பாடும் ஒரு கூட்டம், அதில் அகமும் புறமும் மலர, பெருமைப்படும் மனைவியாக நந்தினி?!

இதையெல்லாம் பார்க்கப் பார்க்க தூர்காவிற்கு அடி வயிறு காந்தியது. நாம் வேண்டாமென்று சொன்னவளுக்கு இப்படி ஒரு வாழ்வா என்று பொருமினாள். என் தம்பியை வேண்டாமென்று போனவளுக்கா இந்த வாழ்வு? இருடி! எல்லோர் முன்னாடியும் உன்னைக் கேவலப்படுத்தலை... என் பேரு தூர்கா இல்லை என்று கறுவினாள்.

அதன் பலனாக, “இப்போ இப்படி செய்றவங்களுக்குத் தான் காலம் போலடியம்மா!?” என்று பெரிய குரலோடு அங்கலாய்ப்பதுப் போன்றுக் கூறினாள் தூர்கா.

எல்லோரும் தாங்கள் பேசுவதை விட்டுவிட்டு தூர்கா என்ன சொல்ல வருகிறாள் என்று அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். இந்த தருணத்திற்காகத் தானே அவள் காத்துக் கொண்டிருந்தது!?

“என்ன சொல்றே? யாரைப் பத்தி பேசுறே தூர்கா?” அங்கிருந்த ஒருவர் புரியாமல் கேட்க, தூர்கா, “காலம் கலி காலம் என்கிறது ரொம்ப சரியாத் தான் இருக்கு. பொய் பித்தலாட்டக்காரனை எல்லாம் நம்பி பெண்ணை தனியா விட்டுட்டு போவாங்களாம். கூத்தா இல்ல இருக்கு?” என்று நொடித்தாள்.

அவள் யாரைப் பற்றி பேசுகிறாள் என்பது இப்பொழுது எல்லோருக்குமே தெளிவாக விளங்கிவிட்டிருந்தது.

அதிர்ச்சியும், கோபமுமாக பார்த்துக் கொண்டிருந்த நந்தினியை உறுத்து விழித்தவாறே தூர்கா மேலும் தன் நாவெனும் தேள் கொடுக்கால் கொட்டினாள்.

துர்கா, "திருட்டுத்தனமா வீட்டுக்குத் தெரியாமல் ஒரு பெண்ணை கல்யாணம் செய்துட்டு தனியா பைக்கில், காரில், பஸ்ஸில், ட்ரெயினில் என்று ஊர் சுத்த வேண்டியது. அவள் அலுத்துப் போனவுடன்...ஏமாந்தவன் யாருடா கிடைப்பான்னு பார்த்திட்டு இருந்துட்டு அகப்பட்டதும்..." இல்லைங்க அதெல்லாம் பொய், அதெல்லாமே யதேச்சையா நடந்தது; அவள் என்னை லவ் செய்யலை; சுத்தலை; அவள் சொக்கத் தங்கம்' அப்படி இப்படின்னு உருக்கமா கதையளந்து எங்க தலையிலேயே அந்த பழைய சரக்கைக் கட்ட வேண்டியது. ஆனால் அப்படிப்பட்டவங்களைத் தானே உலகம் உத்தம புத்திரன்னு சொல்லுது! என் தம்பி தான் பாவம். நல்லா தான் இருக்கு உங்க நியாயம்." என்று கூறி தோள் பட்டையில் கன்னத்தை இடித்துக் கொண்டாள்.

அவள் பேச பேச எல்லோரும் எப்படி இவள் வாயை மூடுவதென்று தவித்துக் கொண்டிருக்க, ஆஷாவின் கணவன் அருண் தர்மசங்கடமாக நந்தினியைப் பார்த்தான். நவீனம் நந்தினியோ கொதி நிலைக்கே போயினர்.

நவீன் வாயைத் திறக்க, அவனை முந்திக்கொண்டு நந்தினி, குரலில் கேலியும், கோபமும் எது அதிகம் என்று சொல்ல முடியாத தோரணையில் பொரிய ஆரம்பித்தாள்.

கணவனின் அருகில் சென்று, அவன் கையோடு கை சேர்த்து இறுகப் பற்றிக்கொண்டு துர்காவிடம் அலட்சியமாக, "துர்கா! முதலில் உங்களை... உன்னை என்றே உங்க தகுதிக்குச் சொல்லலாம் தான்..." அதிலேயே அவள் தகுதி என்ன என்று முகத்தில் அறைந்தது போன்று சொல்லி, "... ஆனால் உங்களவுக்கு என்னால் கீழே இறங்க முடியாது. குறைந்தபட்சம் வயசுக்காவது மரியாதை கொடுக்கணும் இல்லையா? உங்களை அக்கா என்றோ அண்ணி என்றோ கூப்பிடும் அபாக்கியத்தில் இருந்து என்னை காப்பாற்றின என் கணவர் நவீனுக்கு, நான் இத்தனை நாள் சொல்லாமல் விட்டுப்போன ஒரு பெரிய நன்றியை இப்போ சொல்லிக்கிறேன். மை ஹார்ட் ஃபெல்ட் தேங்க்ஸ் நவீன்!" என்றாள் நவீனைக் காதலோடு ஏறிட்டபடி.

நந்தினி கோபத்தோடு ஏதாவது சொல்வாள் என்று துர்கா நினைத்திருக்க, இந்த அலட்சியத்தை அவளிடமிருந்து சத்தியமாக எதிர்பார்க்கவில்லை.

ஆச்சரியமாக அவளைப் பார்த்தவளிடமிருந்து வலுக்காட்டயமாகப் பார்வையைத் திருப்பி அதிர்ச்சியில் பேச்சிழந்து நின்ற துர்காவைப் பார்த்து, "நம்பிக்கை என்பது அவங்கவங்களைப் பொறுத்தது தான். 'தான் திருடி பிறரை நம்பாள்' என்று ஒன்னு சொல்வாங்களே? கண்டிப்பா கேள்விப்பட்டிருப்பீங்க இல்லையா?" என்றாள் நக்கலாக.

துர்கா ஏதோ சொல்ல வாயெடுக்க, தன் கரத்தை உயர்த்தி அவளை அமைதியாய் இருக்கும்படி சைகை செய்தாள் நந்தினி.

"ஷ்ஷ்... நான் இன்னும் பேசி முடிக்கலை. நீங்க பேசும் போது எல்லோரும் கேட்டோமில்ல? இப்போ என்னோட முறை. அடுத்து என்ன சொன்னீங்க? கூத்தா இருக்கா? கலிகாலமா? இல்லையா பின்னே...? நீங்க பேசறதை இத்தனை நேரம் அமைதியா கேட்டதே பெரிய கூத்து தானே? இதை விட பெரிய கூத்தை எங்காவது பார்க்க முடியுமா என்ன?" ஒற்றைப் புருவத்தை உயர்த்தி, அவளை வார்த்தையால் குத்தினாள் நந்தினி.

நந்தினியிடம் அங்கிருந்த எல்லோரும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்தில் குறும்பு, விளையாட்டு, அவசரம், கோபம் என்ற வெவ்வேறு குணங்களைக் கண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இப்போது அவளிடத்தில் காணும் இந்த ஆளுமையும், அதிகாரமும், தோரணையும், மிடுக்கும் எல்லோருக்குமே புதிது. அதிசயமும், ஆச்சரியமுமாக அவளைப் பார்த்தபடி இருந்தார்கள்.

துர்கா மறுபடியும் பேசத் தொடங்க, "ஷ்ஷ்... நான் இன்னும் பேசி முடிக்கலைன்னு சொன்னேன் இல்ல?" இப்பொழுது நந்தினியின் குரலில் கோபம் அப்பட்டமாகத் தெரிந்தது.

தன் வலது கரத்தால் நந்தினியின் இடையை அணைத்தவாறு பிடித்து, இடது கரத்தால் அவள் கையை விடாது பற்றி அழுத்திக் கொண்டிருந்தான் நவீன்.

அவன் தந்த அழுத்தத்தில் தன்னை சிறிது ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டவள், "நான் செய்ததுக்கோ இல்லை, என் கணவர் செய்ததுக்கோ... எந்த சம்பந்தமும் இல்லாத உங்ககிட்ட இப்போ விளக்கம் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் எங்களுக்கில்லை; சொல்லும் பொழுது கேட்க நீங்க தயாராக இல்லை. யுவர் டைம் இஸ் ஓவர் நவ். அது கதையா இல்லையான்னு தெரிய வேண்டியவங்களுக்குத் தெரிஞ்சா போதும். 'காமாலை கண்ணுக்கு எல்லாமே மஞ்சளா தான் தெரியும்தான்' சொல்ற மாதிரி... எதையுமே

தப்பான கண்ணோட்டத்தில் பார்த்தால் தப்பா தான் தெரியும். ஆனால்... என் கணவர் சொன்னதில் ஒன்னும் மட்டும் பொய் தான்." என்று கூற, நவீன் அவளைக் கூர்ந்து பார்த்தான்.

மூச்சை உள்ளிழுத்தபடி, "நான் அவரை விரும்பலை என்று சொன்னது மட்டும் பொய். ஐ லவ் ஹிம். ஐ லவ் ஹிம் எ லாட்." என்றவளை, இடையிலிருந்த அவன் கரம் உணர்ச்சிப் பெருக்கில் அழுத்த, அவனை நிமிர்ந்துப் பார்த்து, "உலகம் அவரை உத்தம புத்திரன் என்று சொல்லுதோ இல்லையோ... நான் கண்டிப்பா சொல்லுவேன். கூடவே அவர் இத்தனை உத்தமராகவும் இருந்திருக்க வேண்டாமென்றும் சேர்த்து சொல்லுவேன்." என்றாள் அழுத்தமாக.

அங்கிருந்தவர்கள் மௌனிகளாக நடக்கும் நாடகத்தை வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கவும், துர்காவின் முகம் அசுரையிலும், ஆக்ரோஷத்திலும் விகாரமாக மாறியது. 'யாரிடம் குட்டு வாங்கப் போறியோ தெரியலை; வீட்டில் சொல்றதைக் கேட்டு திருந்தலை என்றால், வெளியில் தான் இந்த வாய் சவடாலுக்கு வாங்கிக் கட்டிக்க வேண்டியதாக இருக்கும்' என்று எப்பொழுதும் துர்காவின் தாயார் அறிவுரை சொல்வது தான். அந்த தாயாரின் தீர்க்க தரிசனத்தின் விளைவாக, 'நந்தினி என்னை வெல்வதா?' என்ற ஆவேசத்தில் மற்றவர்களின் துணையை நாடினாள் துர்கா.

"சின்ன பொண்ணு எப்படி எடுத்தெறிஞ்சு பேசறா? எல்லோரும் பேசாமல் பார்த்துகிட்டு இருக்கீங்களே?" என்று ஆஷாவின் மாமியாரிடம் துர்கா முறையிட, "அவ சின்ன பொண்ணு தான். ஆனால் சரியாகத் தான் பேசியிருக்காள். நீ வயசில் பெரியவள்... அதுக்கு ஏற்ற மாதிரியா பேசினே? நீ ஆரம்பிச்சு வைச்சதை, நந்தினி முடிச்சு வைச்சிருக்கிறாள். எங்களை என்ன செய்ய சொல்ற?" என்று அவர் தோளைக் குலுக்கவும், 'ஹம்ம்' என்ற ஒரு உறுமலோடும் 'தாம் தாம்' என்ற சத்தத்தோடும் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் சென்றாள் துர்கா.

அதுவும் அவள் கிளம்பும் பொழுது நவீன், "நீ எதுக்குடா தராதரம் தெரியாதவங்ககிட்ட எல்லாம் பேசி டென்ஷன் ஆயிட்டு?" என்று நந்தினிக்கு ஆறுதல் சொல்லியது, எரிகிற தீயில் எண்ணையை விட்டு ஆற்றியது மாதிரி இருந்தது.

அவள் போன பிறகு தன் சக்தி அனைத்தும் வடிந்தது போன்று, அத்தனை நேரமிருந்த நிமிர்வு குறைந்து தொய்ந்தவளைத் தன் தோளோடு சேர்த்து அனைத்துக் கொண்டான் நவீன்.

ஹரிணி ஓடி வந்து அவர்கள் இருவரையும் கட்டியணைத்துக் கொள்ளவும், நிஷா, ஸ்ரீதர், ஆஷா, அருண் என்று ஒவ்வொருவராக 'வெல் டன் நந்தினி!' என்றும், 'அசத்திட்டே நந்து!' என்று ஆளாளுக்கு அவளைத் தட்டிக் கொடுத்தனர்.

அங்கிருந்த மீதி நேரத்திற்கு, நந்தினியைத் தன் கையணைப்பிலேயே வைத்திருந்தான் நவீன். அவளும் அங்கிருந்து சற்றும் விலகத் தோன்றாமல், வீடு வந்து சேர்ந்த நிம்மதியோடு இருந்தாள். கிளம்பும் பொழுது ஹரிணி அங்கேயே இருந்துவிட்டு, நாளை மதியத்திற்கு மேல் வருவதாகச் சொல்ல, கணவன் மனைவி மட்டும் தங்கள் வீடு நோக்கிப் பயணித்தார்கள்.

போகும் போது இருந்த சூழலுக்கும், வீட்டிற்குத் திரும்ப வரும் போது இருந்த சூழலுக்கும் பெருத்த வித்தியாசமிருக்க, காரில் சீடி ப்ளேயரைத் தவிர்த்து பலத்த மௌனம் நிலவியது. இதழ்கள் தான் மௌனம் சாதித்ததே தவிர, அவர்களின் மனமோ அரேபிய குதிரையைத் தோற்கடிக்கும் வேகத்தில் தடதடத்தது.

லிப்ட்டிலிருந்து கனவில் நடப்பவள் போன்று நடந்து சென்ற நந்தினி நடுங்கும் கரங்களால் கதவை இரண்டு முறை திறக்க முயற்சித்து முடியாமல் போக, நவீன் அவளிடத்திலிருந்து சாவியை வாங்கிக் கதவைத் திறந்தான்.

உள்ளே சென்றவள், நேராக மீன் தொட்டியின் அருகே சென்று குனிந்து அதற்கு உணவளிக்கும் வேலையில் ஈடுபட்டாள்.

வாசல் கதவைப் பூட்டிவிட்டு, அதன் மீது சாய்ந்தவாறு, சற்றே குனிந்திருந்த நந்தினியையே அன்போடும் ஆர்வத்தோடும் சில நிமிடங்கள் பார்த்தான் நவீன்.

நவீன், "ந..ந..தி...னி!" என்று குரல் குழைந்து ஒலிக்க அவளை விளித்தான்.

அது அவள் செவியில் விழுந்த அறிகுறியாக நந்தினி சற்றே தலையை நிமிர்த்தினாலும் அவளை நோக்கி திரும்பவில்லை.

“ந..ந..து!” செல்லமாகக் கொஞ்சினான் நவீன்.

அவன் அருகே வந்து குரல் மேலும் குழைந்து கிசுகிசுப்பாக வெளிவர, “ஸ்வீட்டி! செல்லம்! என்னைத் திரும்பி தான் பாரேன்டா!” என்று கொஞ்சினான்.

“ம்ம்” அவன் குரலில் ஒலித்தது செல்ல கோபமா இல்லை ஏக்கத்துடன் கூடிய எதிர்பார்ப்பா என்று அவளாலேயே வரையறுக்க முடியவில்லை.

அப்படியும் அவன் திரும்பாமலிருக்க, குனிந்து அவன் கழுத்தில், காதில், பக்கவாட்டு கன்னக் கதுப்பில் என்று வரிசையாக மெல்லிய முத்தத்தைப் பதித்து, “ஐ லவ் யு கண்ணம்மா!” என்றவன், அவன் தோள்களைப் பற்றி மெதுவாகத் தன் புறம் திருப்பினான்.

திரும்பி அவன் முகம் பார்த்த அவன் இமைகளில், அவன் கழுத்தில் போட்டிருந்த முத்துச்சரத்தைத் தோற்கடிக்கும் வகையில் கண்ணீர் முத்துக்கள் தேங்கி நின்றது.

அவன் முகத்தை நிமிர்த்தியவன், பதறி, “நந்து! என்னடா? என்னடாம்மா?” என்று வினவி, பெருவிரல் கொண்டு அவளின் கண்ணீரை அன்போடு மெதுவாக துடைத்துவிட்டான்.

அவன் துடைக்கத் துடைக்க அது நிற்காமல் மேலும் பெருகி, “நீ...ங்க பேசா...திங்க!” என்று அவன் தோளில் குத்தியவன், தொடர்ந்து, “ஸ்..வீட்டி! என்று என்னைக் கூ...கூப்பிட உங்களுக்கு இத்தனை நாளா? ‘ஐ லவ் யு’ சொல்ல இத்த...னை மாதமா? நீங்க பேசா...திங்க!” என்று அவன் திக்கித் திக்கி, மறுபடியும் மறுபடியும் கேட்ட ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் சரமாரியாக அவன் தோளில், மார்பில், கையில் என்று அவன் கைக்கு அகப்பட்ட இடங்களிலெல்லாம் அடிகள் விழுந்தன.

ஆஷா வீட்டில் கம்பீரமாக இருந்தவன், இங்கே தன்னுடையவன் முன் உடைந்து அழுதான்.

அவன் முதுகை ஆறுதலாக வருடிக் கொண்டே, எல்லாவற்றையும் வாங்கிக் கொண்டவனின் விழிகளிலும் லேசாக கண்ணீர் கசிய, அவளின் ஒவ்வொரு அடிக்கும் ‘ஐ லவ் யூடா!’, ‘சாரி டா’, ‘ஐ லவ் யு செல்லம்!’, ‘சாரி மா’, ‘ஐ லவ் யு கண்ணம்மா!’, ‘சாரி செல்லம்’, என்று இத்தனை நாளாக, மாதமாக சொல்லாமல் விடுத்ததற்கு சேர்த்து வைத்து சொல்பவன் போன்று சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தான்.

அவனை அடித்தவன் சிறிது நேரம் கழித்து தானாகவே ஒய்ந்து, அவன் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு, அங்கேயே முகத்தைப் புதைத்து, “ஐ டீ லவ் யு இடியட்!” என்று அவனை இறுக அணைத்துக் கொண்டான்.

அவளைத் தன்னோடு சேர்த்தணைத்தவனுக்கு உலகத்தையே வென்ற கர்வம் தோன்றியது. இத்தனை நாளாக அடக்கி வைத்திருந்த ஆசையோடும் காதலோடும், அவன் முகமெங்கும் ஒரு வேகத்தோடு இதழ் பதித்தான் அவன் கணவன்.

சிறிது நேரம் கழித்து, நவீனின் மார்பிலும், தாடையிலும் அழுத்தமாக இதழ் பதித்து நிமிர்ந்தவன், “நவீன்...! ஐ அம் சோ...” என்று ஏதோ சொல்ல ஆரம்பிக்க, அவன் இதழ்களை மென்மையாக வருடி, அவற்றை மெதுவாக மூடினான் நவீன்.

“நந்து செல்லம்!” அவன் விரல்களை பற்றி ஒவ்வொன்றாக முத்தமிட்டவன், மெல்லிய ரகசிய குரலில், “இன்னைக்கு மதியம் தான் என் தர்மப் பத்தினி என்னை ‘இத்தனை உத்தமராவும் இருக்க வேண்டாம்’ என்று சொன்னாள்...அதனால.... ” என்று கொஞ்சி, கண் சிமிட்டினான்.

அவன் டி-ஷர்ட் காலருக்குள் கைவிட்டு அவன் பிடரி கேசத்தோடு விளையாடிக் கொண்டிருந்தவன், சிரிப்போடு, “அதனால....என்னவாம்?” என்று புருவம் உயர்த்தினான்.

நந்தினியைத் தன் காலில் நிற்க வைத்துக்கொண்டு, படுக்கையறையை நோக்கி முன்னேறியவன், “...அதனால...நோ டாக்கிங் நவ். ஒன்லி செயல் திறன் தான்.” என்று அவன் காதை மிருதுவாக பல் படாமல் கடித்து, அவன் முகத்தைப் பார்த்து தயக்கத்துடன், “...உனக்கு ஓகே என்றால்...” என்று கேள்வியோடு நிறுத்தினான்.

காதலும் தாபமும் போட்டிப் போட்டுக் கொண்டிருந்த அவன் கண்களைப் பார்த்தவளுக்கு 'இவன் எனக்காக எத்தனை நாள், மாதமாகக் காத்திருந்திருக்கிறான்? இப்போதும் என் சம்மதத்திற்காகக் காத்துக் கொண்டு...' என்று பெருமையாக நினைத்தான். தான் சொல்ல நினைப்பதும், கேட்க நினைப்பதும் இன்னமும் சில மணி நேரங்கள் பொறுக்காதா? இவனின் அன்பிற்கு எது ஈடாகும்? அவனின் கன்னத்தைக் கைகளால் வருடியவன், வாய் வார்த்தையின்றி, அவன் கன்னத்தில் பதித்த அழுத்தமான முத்தத்தால் தன் முழு சம்மதத்தை மகிழ்ச்சியாகத் தெரிவித்தான்.

அவளைக் கையில் ஏந்திக்கொண்டு மீதி தூரத்தைக் கடந்தவன், "ஸ்வீட்டி!" என்று ஆசையோடு அழைத்து அவள் இதழ்களைத் தன் வசமாக்கி, அவளைத் தன் வசமிழக்க செய்தவனும் அவளிடம் தன்னை முழுமையாக இழந்தான்.

வார்த்தைகள் அற்ற மௌனத்தில் இருவரும் கருத்தொருமித்து இரண்டற சங்கமித்தார்கள். வார்த்தைகளும், பாஷைகளும் பேசாவிட்டால் என்ன? அங்கே அவர்கள் இருவரின் விழிகளும், இமைகளும், இதழ்களும், விரல்களும், கரங்களும் ஒரு இனிய கவிதையையே வடித்தது. அந்த ஆதியும் அந்தமுமில்லாத கவிதை மொழி புரிந்தால் போதாதா அந்த காதலர்களுக்கு!!!

*****

அத்தியாயம் 23

"செல்லம்ஸ்! எழுந்திரும்மா! இருட்ட ஆரம்பிச்சுடுச்சு கண்ணா!" என்று அவன் மார்பில் விரல்களால் 'நந்தினி நவீன்' என்று எழுதி கோலம் போட்டபடியே குழைவான குரலில், உதட்டில் உறைந்த மந்தகாச புன்னகையுடன் படுத்திருந்தவனை எழுப்பினான்.

நந்தினியை இழுத்து தன்னோடு சேர்த்தணைத்துக் கொண்டு, "இருட்ட ஆரம்பித்தால் எதுக்கு எழுந்துட்டு?" என்று கொஞ்சியவன், தன் வலது கரத்தை அவளது இடையில் சுற்றி, 'நவீன் நந்தினி' என்று விரல்களால் அவள் இடுப்பில் எழுதவும் கூச்சமாக நெகிழ்ந்தான் நந்தினி.

தடுக்கும் விதமாய் இடையில் எழுதுகோலாய் மாறியிருந்த விரல்களை தன் விரல்களுடன் கோர்த்துக்கொண்டு, "எழுந்திருடா தங்கம்ஸ்! என் செல்லமில்ல?" என்று மறு கையால் அவன் தலைமுடியைக் கோதினான் நந்தினி.

அவளை நிமிர்ந்துப் பார்த்தவன் மெதுவாக, "நந்து! உனக்கு... என் மேலே வருத்தமில்லையே...? எல்லாத்தையும் பேசிட்டு... அதுக்குப் பிறகு..." என்று தயங்கியவனை வெட்கத்தோடு இடைமறித்தான் நந்தினி.

"பேசி இன்னமும் டைம் வேஸ்ட் செய்திருந்தால் தான் வருத்தப்பட்டிருப்பேன்." என்று முகம் சிவக்கக் கூறியவனை மூச்சு முட்டும் அளவிற்குத் தன்னோடு இறுக்கினான் நவீன்.

சிறிது நேர இனிமையான அமைதிக்குப் பின் நவீன், "கண்ணம்மா! ஐ லவ் யு டா!" என்று காதோரத்தில் மெல்லிய குரலில் கிசுகிசுக்கவும் தாடையை அவன் மார்பில் வைத்துக் கொண்டு, "வழிஞ்சான் கேஸ்! வழிஞ்சான் கேஸ்!" என்று குறும்பாகச் சொன்னான்.

நந்தினியின் விரிந்த கூந்தலில் விரல்களால் விளையாடிக் கொண்டிருந்த நவீன், "அப்படி சொன்னால் நாங்க உடனே மிஸ் யுனிவர்ஸ் என்று சொல்லிடுவோமாக்கும்?" என்று வம்பிழுக்கும் பாணியில் கேள்வித் தொடுக்க, "சொல்ல மாட்டிங்களா செல்லம்ஸ்?" என்று பாவம் போல் கேட்டு, அவன் மார்பில் செல்லமாகக் குத்தினான் நந்தினி.

அவன் கன்னத்தை ஒற்றை விரலால் வருடி, அவளது கழுத்திலிருந்த மாங்கல்யத்தைக் காண்பித்து, "இப்போ தான் மிசஸ் யுனிவர்ஸ் ஆகிட்டீங்களே!" என்று காதலுடன் நவீன் சொல்ல, அவன் மார்பிலேயே தலை சாய்த்துப் படுத்தான் நந்தினி.

அவளது மனநிலை புரிந்து இறுக அணைத்தவன், "ஐ அம் சாரி ஸ்வீட்டி. என்னை மன்னிச்சுடு! நான் சொன்ன பொய் உன்னை எவ்வளவு மன வருத்தத்தில் ஆழ்த்தியிருக்கும்?" என்று வேதனைக் குரலில் சொல்ல, அவன் அன்பில் மேலும் நெகிழ்ந்தான் நந்தினி.

அவனிடம் தன்னை மேலும் புதைத்துக் கொண்டவன், "நான் தான் நவீன் சாரி சொல்லணும். எந்த மாதிரியான வாழ்க்கையில் இருந்து என்னைக் காப்பாத்தி இருக்கீங்க? உங்களை... உங்க அன்பை, காதலை புரிஞ்சுக்காமல்..." என்று தொண்டையில் இருந்து குரல் வெளியே வராமல் சத்தியாகிரகம் செய்து கண்கள் லேசாக கலங்கியது நந்தினிக்கு.

தன் மனைவியை மெத்தையில் சரித்துவிட்டு அவளது கலங்கிய கண்களை இதழ்களால் ஒற்றியவன், "நீ புரிஞ்சுக்காமல் என்று ஏன்டா கண்ணம்மா சொல்ற?" என சமாதானம் செய்துவிட்டு, "இன்னைக்கு வளைகாப்பு வீட்டில் பேசின மாதிரி, எத்தனை பேரிடம் கல்யாணத்திற்கு முன்பு பேச்சு வாங்கினாயோ? உன்னைப் பற்றி அவங்க அத்தனை தூரம் பேசியதைக் கேட்க..." இறுகிய குரலில் பேசியவன், லேசாக கனைத்துக் கொண்டு, "எல்லாம் என்னால் தானே? ரொம்ப சாரி டா! எல்லாம் சேர்ந்து என் மேல் திரும்பியிருக்கிறது. அதுவும் உரிமையால் வந்த கோபம் தானே நந்தினி?" என்று அவன் செய்கைக்கு அவளிடமே பரிந்து வந்தான் நவீன்.

அவன் மூக்கைப் பிடித்து செல்லமாக ஆட்டியவன், அவன் கழுத்தில் கரத்தை மாலையாய் கோர்த்து, "உங்க பொண்டாட்டிக்கு ரொம்ப தான் வக்காலத்து வாங்கறீங்கப்பா" என்று சிலாகித்துவிட்டு, "இந்த கோபம் நீங்க சொன்ன மாதிரி உரிமையால் வந்த கோபம் தான் நவீன். ஆனால் இன்னொரு கோபம் எனக்கு உரிமையில்லையோ என்ற கோபம்..." என அவன் கண்களோடு கண்கள் கலந்து சொன்னான் நந்தினி.

"உரிமையில்லையோ என்றால்?" என அவன் காதோரத்து கேசத்தை ஒதுக்கிய நவீனிடம், "என் மேல் விருப்பமில்லாமல், தப்புக்குப் பிராயச்சித்தமாய்..." என்று தயங்கித் தயங்கிச் சொல்ல வரும் பொழுதே அவன் இதழ்களை ஒற்றினான் நவீன்.

அவளது செய்கையின் அர்த்தம் உணர்ந்தவன், "இன்னைக்கே பேசி முடிச்சுடலாமே நவீன்?" என்று மனைவி சொன்னதற்கு சம்மதம் தெரிவிப்பது போல் அவன் இடையை அழுத்த, "நீங்க சாரி கேட்கும் பொழுது நான் இந்த மாதிரி ஏதாவது டிஸ்டர்ப் செய்தேனா? இப்படி நான் கொஞ்சம் சீரியஸா பேச வரும் பொழுது மட்டும்தான்?" என்று கன்னத்தை வலிக்காமல் கிள்ளினான்.

"நான் ஏதோ ரெண்டு தப்பு பண்ணி சுருக்கமா முடிச்சுட்டேன். ஆனால் நீ சாரி சொன்னால் எத்தனை நேரமோ? எத்தனை நாளோ? என்னைப் பார்க்க பாவமாயில்ல ஸ்வீட்டி." என்று பாவமாய் முகத்தை வைத்துக்கொண்டு நவீன் கண் சிமிட்ட, செல்லமாய் சிணுங்கிவிட்டுத் திரும்பிப் படுத்தான் நந்தினி.

அவன் முதுகில் இதழ் பதித்து நந்தினியை அவன் புறம் திருப்ப, "நீ கோபத்தில் தான் கண்ணம்மா ரொம்ப அழகாயிருக்கே!" என்று காதில் ரகசியம் சொல்ல துள்ளி எழுந்த நந்தினி, "பொய் புளுகா! வழிஞ்சான் கேஸ்! கல்லுளி மங்கா!" என்று தலையணையை வைத்து அவனிடம் விளையாடினாள்.

லாவகமாக அவன் கைகளை தடுத்து, அவளைத் தன்னுருகில் இழுத்தணைத்தவன், "ஐ லவ் யு பேபி! நான் தப்புக்குப் பிராயச்சித்தமாய் கல்யாணம் செய்துக்கலை டா. நீ அந்த மாதிரி நினைச்சதை கேட்கிறதுக்கே எனக்குக் கஷ்டமா இருக்கு. எத்தனை தூரம் உன்னை எதை எதையோ நினைக்க வைச்சு வருத்தப்பட வைச்சிருக்கேன்? நான் உன்னிடம் காதலை வெளிப்படையா சொல்லி தான் கல்யாணம் செய்யனும்தான் நினைச்சேன் ஸ்வீட்டி. ஆனால் சந்தர்ப்பம் அந்த மாதிரி அமைஞ்சு போச்சு." என்று ஆத்மார்த்தமான குரலில் எடுத்துரைக்க அவன் காதலில் மகிழ்ந்தான் நந்தினி.

"உங்களுக்கு எப்படி புஜ்ஜு ஃபோனில் நான் பேசினதை வைச்சு லவ்சு?" என்று ஆர்வமாக அவன் தன்னை விரும்பிய கதையைக் கேட்டான்.

நவீன் கண்கள் மின்ன, "உனக்கு எப்படா இதெல்லாம் தெரியும்?" என்று வினவியவதற்குப் பாண்டிச்சேரியில் சீடி பார்த்த விஷயத்தைச் சொன்னான் நந்தினி.

"நீ ஃபோனில் பேசினதில் எனக்கு என்னையும் அறியாமலேயே ஒரு ஆர்வம், ஈர்ப்பு. ஆனால் நீ வீன்ஸ்கிட்ட வழிஞ்சான் கேஸ் என்று பேசிட்டு இருந்ததைக் கேட்டதில் கொஞ்சம் கௌரவம் எட்டிப் பார்க்க கேபினுக்கு வந்துட்டேன். அப்புறம்..."

"உங்க குரலில் ஏதோ சம்திங் இருந்த மாதிரி இருந்ததால் தான் விசாரித்தேன் நவீன். எனக்கு அப்போவெல்லாம் இந்த காதல் விஷயத்தில் ரொம்பவே நம்பிக்கைக் கம்மி. ஹிப்போ கூட அடிக்கடி உனக்கு ஹார்மோன் வேலையே செய்ய மாட்டேங்குது என்று கிண்டல் செய்துட்டே இருப்பாள்." என்று தன் நிலையைச் சொல்லும் பொழுதே 'அப்போவெல்லாம்' என்பதற்குக் கூடுதல் அழுத்தம் கொடுத்தான் நந்தினி.

“என் செல்லம்!” என்று அவள் கன்னத்தைப் பிடித்துக் கொஞ்சியவன், ரசனையுடன், “ஃபோனில் கேட்ட உன் குரல் அப்படியே எனக்குள் கேட்டுட்டே இருந்த மாதிரி இருந்தது செல்லம்ஸ். அப்புறம் நங்கநல்லூர் கோவிலுக்கு வந்தால், அங்கே மேடம் அடிப் பிரதட்சினம் செய்துட்டு இருந்தீங்க. ஆனால் அன்னைக்கும் உன்னை நேரில் பார்க்கவே முடியலை அம்முகுட்டி.” என்றான் கண்களில் காதலைத் தேக்கி.

“என் குரலை மறக்காமல் இருந்ததால் தான் கேண்டினில் முகத்தைப் பார்க்காமலேயே என்னை கண்டு பிடிச்சதா? ஆனால் அன்னைக்கு உங்களிடம் பேசி முடிச்சதும் ஹிப்போ உங்கள் புகழ் புராணம் தான். காதையே கழட்டி அவளிடம் கொடுத்துடலாமான்னு கூட யோசிச்சேன்.” என்று சின்ன குழந்தை பாவனையில் விவரித்தாள் நந்தினி.

கண்களை சுருக்கி சிரித்து, “சோ க்யூட் நந்தும்மா!” என்று கைகளை சொடுக்கி திருஷ்டி கழித்தவன், “நல்லவங்களை இந்த உலகம் புகழத்தான் செய்யும். அதுக்கெல்லாம் காதை கழட்டிக் கொடுப்பாங்களா?” என்று காலை வாரினான் நவீன்.

“போக்கிரி! நீ நல்லவனா? பன்ற வேலையெல்லாம்...” என்று முகம் சிவந்து, அவன் கைகளுடன் கைக்கோர்த்தவன், “கேண்டினில் பேசினதுக்கு அப்புறம் ஜஸ்ட் ஹாய்-பை என்பது மாதிரி தான் இருந்தோமில்லையா?” என்று கண்களை விரித்தாள்.

“உனக்கு தான் ஹார்மோன் வேலை செய்யாதே? அப்போ ஹாய்-பை மாதிரி தான் இருக்கும்.” என்று அவளைச் செல்லமாகச் சீண்டியவன், “அதற்கு முன் உன்னை ஆபீசில் அடிக்கடிப் பார்த்ததில்லை கண்ணம்மா. ஆனால் அதன் பிறகு தினமும் ஏதாவது சாக்கில் அபீஷியலாகவோ இல்லை அன்-அபீஷியலாகவோ உன்னிடம் பேசுவேன். ஆனால் மேடம் வழிஞ்சான் கேசை கொஞ்சம் ஸ்ட்ராங்கா வாபஸ் வாங்கிட்டங்க போல?” என்று கேலியாக வினவினான்.

“அது வீன்ஸ் உங்களைப் பத்தி பாடிய புகழ் புராணத்தால் வந்த வினையாக்கும்! இல்லை அப்போவே எல்லாத்தையும் கண்டு பிடிச்சிருப்பேன்.” என்றாள் சிறுபிள்ளை போல்.

“கொடைக்கானல் வந்ததே உனக்காகத் தான் ஸ்வீட்டி. அது தெரியுமா உனக்கு?” என்று குழைந்தவன், கிளம்புவதற்கு முன் பெயர் கொடுக்க வேண்டிய கடைசி தினத்தில் நடந்த விவரங்களைச் சொல்லவும் முத்துப் பற்கள் வசீகரிக்கும் வகையில் சந்தோஷமாகப் புன்னகைத்தாள் நந்தினி.

“வந்தும் என்ன பிரயோஜனம்? என்னிடம் நீங்க சொல்லவேயில்லையே? சொல்லியிருந்தால் இத்தனை நாள், மாசத்தை நாம வேஸ்ட் செய்திருக்கவே வேண்டாமே நவீன்?” என்றாள் சிறிது வருத்தம் இழையோட.

அவளது வெண்டை விரல்களை சிறிது நேரம் நீவியபடியே, “ம்ஹும்... அங்கே என் காதலை சொல்லலாம் என்று நினைத்தால் சரியான சந்தர்ப்பம் வாய்க்கவேயில்லை. உன் அருகாமை இருந்தது, ஆனால் தனிமை கிடைக்கலை. விக்னேஷும், வீன்சும் விசாரிச்சது தான் நடந்தது. ஆனால் நீ கொஞ்சம் கூட ஈடுபாடு இருக்கிற மாதிரி அறிகுறி காட்டவேயில்லை நந்து. நல்ல ஒரு நண்பன் என்ற வரையறையில் நீ என்னிடம் பழகும் பொழுது நான் எந்த தைரியத்தில் என் காதலைச் சொல்ல முடியும், சொல்லு?” என்று தன் செய்கைக்கு நியாயம் கேட்டான் மனைவியிடம்.

“நீங்க கண்ணில் தூசு எடுத்து விடும் பொழுது ஏதோ வசியம் செய்த மாதிரியிருந்தது. ஆனால்...நான் அதைப் பத்தி பெருசா கண்டுக்கலை வைரம்ஸ். ஐ அம் சாரி!” என்று நெற்றியுடன் நெற்றி முட்டினாள்.

“ஒரு தடவை முட்டினால் கொம்பு முளைக்குமாம் ஸ்வீட்டி!” என்று நந்தினி சொன்ன வசனத்தையே நவீன் குறும்பாய் திருப்பிச் சொல்ல, நந்தினி, அவன் சொன்னதைத் திருப்பிச் சொல்ல வாயெடுக்கும் பொழுது ஒற்றை விரலை அவன் இதழ்களில் ஒற்றிவிட்டு, “எனக்கு இல்லாத கொம்பு முளைச்சுட்டால்?” என்று கேட்டு கண் சிமிட்டினான் நவீன்.

தலை முட்டல் அத்துடன் நிற்காமல் மேலும் அவர்களின் விளையாட்டிற்கு வழி வகுக்க, “எனக்கு பசிக்குது நவீன். சாப்பிடலாமா? ஒண்ணுமே சமைக்கலை!” கிசுகிசப்பாகச் சொல்லி எழ முயன்றவனை தன்னுடன் சேர்த்துக்கொண்டு, “சண்டை போடும் போது மட்டும் தான் நூடுல்ஸ் சமைக்கணும் என்று இல்லை!” என நவீன் கண் சிமிட்டவும் நந்தினி நாணத்தில் மேலும் அழகாய் தெரிந்தாள்.

“உங்களுக்கு லொள்ளு இருக்கே செல்லம்?” என்று கமென்ட் சொல்லியபடியே, எழுந்து சுத்தம் செய்துவிட்டு அடுப்படிக்குச் சென்றாள்.

பத்து நிமிடங்களில் முடிக்க வேண்டிய வேலையை அவளுக்குக் காய்கறி கிச்சடிக்குக் காய் நறுக்க உதவுகிறேன் பேர்வழி என்று, அவளை உரசிக்கொண்டும், ஒட்டிக் கொண்டும் செய்ய வந்த வேலை மறந்து போக வைத்தான் நவீன். ஆனால் அது நேர விரயம் என்று இருவருமே அலுத்துக் கொள்ளவில்லை!

மாறாக சிரிப்பும், கேலியும் கொஞ்சலுமாக இருவரும் சேர்ந்து உணவைத் தயார் செய்துவிட்டு, அவளைத் தன் மடியில் இருத்தி ஒருவருக்கொருவர் உணவை ஊட்டியபடியே மீதிக் கதையை சுவாரசியமாய் பேசத் தொடங்கினர்.

நவீன் வரிசையாய் கொடைக்கானலில் நடந்ததை பட்டியலிட்டதில் மனதிலிருந்த அவன் காதல் முழுமையாய் வெளிப்பட மிகுந்த ஆனந்தம் அடைந்தான்.

அந்த ஆனந்தத்துடன், “ஐ லவ் யூ சோ மச் நவீன்!” என்று அனுபவித்துச் சொல்லிவிட்டு, “ட்ரிப் முடிந்து ஹிப்போ ஃபிரான்ஸ் கிளம்பும் பொழுதும் நீங்க கேட்காமலேயே உதவி செய்ததோடு எவ்வளவு டிசண்டா நடந்துகிட்டிங்க? ஆனால் அதையே நான் கல்யாணம் பேசி முடிந்ததும் வேற மாதிரி... வேற மாதிரி...” என்று எப்படி சொல்வது என்று தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டாள் நந்தினி.

மனைவியின் தயக்கத்தைத் தாங்க முடியாமல், அவளது தாயைப் பிடித்து உயர்த்திய நவீன், “என்னடா?” என்று அனுசரணையாகக் கேட்கவும் அவள் கண்கள் லேசாகக் கலங்க ஆரம்பித்தது.

“கண்ணம்மா! நீ முன்பு எந்த மாதிரி நினைத்திருந்தாலும் கவலையில்லை நந்தினி. இப்போ நீ என்ன நினைக்கிற என்பது தான் முக்கியம். சரியா? சமத்து தானே நீ!” என்று கொஞ்சலும், கெஞ்சலுமாய் அவளிடம் வினவ சின்னதாய் புன்னகைப் பூத்தாள் நந்தினி.

ராகத்துடன், “அழுத பிள்ளை சிரித்ததாம்; கிச்சடி சட்னி சாப்பிட்டதாம்!” என்று சொன்னபடியே அவளுக்குக் கடைசி வாய் உணவை ஊட்ட நந்தினிக்குப் புரை ஏறியது.

“கூல் லேடி கூல்!” என்று அருகிலிருந்த தண்ணீர் பாட்டிலை நீட்டியவன், “இதுக்குக் கூட ‘விக்கல்’ ட்ரீட்மென்ட் கொடுக்கலாம் நந்து!” என்று ஆசையாய் சொன்ன நவீன் அவள் முகம் நோக்கிக் குனிந்தான்.

சிறிது நேரத்திற்குப் நவீன், “ம் அப்புறம்?” என்று அவள் என்ன நினைத்தாள் என்று வினவ, பாத்திரங்களை சுத்தம் செய்தபடியே, “நீங்க ஏதோ நான் வழிஞ்சான் கேஸ் என்று சொன்னதுக்காக இப்படியெல்லாம் மாஸ்டர் பிளான் போட்டு என் கல்யாணத்தை நிறுத்திட்டிங்க என்று நினைச்சேன்!” என்று வெகுவாக உள்ளே போன குரலில் அவள் தன் கற்பனை குதிரையில் சவாரி செய்ததைப் பற்றி விவரித்தாள்.

“அச்சோடா! அப்படி மாஸ்டர் பிளான் பண்ண ஆளா இருந்திருந்தால் உன்னிடம் முன்னாடியே ப்ரொபோஸ் செய்திருக்க மாட்டேன்?!”

“ஐயாவுடைய வீர தீரம் எல்லாம் அப்போ எனக்கு தெரியாதில்ல?” என்று மூக்கைச் சுருக்கி கேலியாகச் சொன்னாள்.

அவளை ஆசையுடன் ஏறிட்டவன், “ஓ! என்னோட வீர தீரம் இப்போவாவது தெரிஞ்சதா? அல்லது இன்னொரு...” என்று அவளை நெருங்க சில நொடிகள் புரியாமல் கண்களை விரித்த நந்தினி, அவன் சொன்ன அர்த்தம் விளங்கிய பொழுது, கன்னத்திலிருந்து காது மடல் வரையில் வெப்பம் பரவுவதை உணர்ந்தாள்.

அவளை நெருங்கி இறுக அணைத்தவன், “செல்லம்மு! நான் காரைக்குடியில்...” என்று தொடங்கி பெருமளவு எழுந்த தயக்கத்தை உதறித் தள்ளிவிட்டு, “இந்த மாதிரியெல்லாம் பிரச்சனை எழும்புமனு நினைச்சு சொல்லலைடா. ‘ஸ்பர் ஆஃப் தி மொமென்ட்’ என்று சொல்ல மாதிரி தான். அதுவும் கமலா அத்தை யாரிடமும் சொல்ல மாட்டாங்க என்ற நம்பிக்கையில்... பிரச்சனை எதுவும் கிளம்புமனு யோசிக்கலை.” என்று தொடங்கவும், அவன் மார்பிலிருந்த முகத்தை நிமிர்த்தி கண்களை மேலும் விரித்து கணவனின் முகத்தை நோக்கினாள் நந்தினி.

“என்னது கமலா அத்தையா? துர்கா அம்மா பேரு ஆதிலட்சுமி தானே?” என்று சந்தேகமாக வினவியவள் விஷாலி சொன்னது நினைவில் வர, “வளைக்காப்பு வீட்டில் கூட விஷாலி ஏதோ சொன்னாள். துர்கா விவகாரத்தில் எதையுமே சரியா காதில் வாங்கலை.” என்று பதப்பென்று வேகமாகச் சொன்னவளையே இமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் நவீன்.

பின்னர் தன் மார்பில் அவள் முகத்தை நன்றாக சாய்த்துக் கொண்டு, “இப்படியே இருந்தால் தான் சொல்லுவேனாக்கும்.” என்று நிபந்தனை விதித்த பிறகே அன்றைய சூழ்நிலையை விளக்கினான் நவீன்.

அவன் கன்னத்தை வருடி, “நீங்க செய்தது ரொம்ப நல்லபடியா முடிஞ்சது நவீன்! எப்படியோ அந்த கல்யாணம் நின்னதே நல்லதா போச்சு! உங்களால் அந்த கல்யாணம் நடக்கலையாலும்... நானா அதை நிறுத்தியிருந்திருப்பேன். என்ன கொஞ்சம் லேட்டா ஆகியிருக்கும்.” என்று அவன் தாடையில் இதழ் பதித்தான்.

ராஜேஷ் மீது நந்தினி பிடிப்பில்லாமல் இருந்தது நவீனுக்கு ஏற்கனவே தெரியும். ஆனால் மனைவியின் வாயால் இப்படி ஒரு விஷயத்தைக் கேட்கும் பொழுது கண்களில் ஆர்வமும், மகிழ்ச்சியும் மின்ன, “ம்ம்? அப்படியா? ஏனாம்?” என்று ஆர்வமாகக் கேட்டான் அவன் கணவன்.

சோகமான முக பாவனையுடன், “ம்ம்... அதுவா? எனக்கு அவன் பெயரை இந்த நேரத்தில் சொல்றதுக்குக் கூட விருப்பமில்லை... ‘சேஃப்டி’ பின் சேல்ஸ் மேன் கூட ரெண்டு நாள் பேசறதுக்கு கூட பிடிக்கலை.” என்று ராஜேஷுடன் பேசியது முதல் ஃபோனில் ‘ஐ சி ஈ’ வரைச் சொன்னவன் தொடர்ந்து குறும்பாக, “அதுவுமில்லாமல்... இங்கே என் ஆபீசில் என்னிடம் தன்னோட காதலைச் சொல்லக் கூட தைரியமில்லாத ஒரு ஆளை நான் அப்போவே விரும்ப ஆரம்பிச்சுட்டேன்னு நினைக்கிறேன். அதனால் தான்.” என்று அவன் கன்னத்தோடு கன்னத்தை இழைத்தான்.

அவனை முறைக்கப் பார்த்தும் முடியாமல், “போக்கிரி!” என்று சந்தோஷமாகச் சிரித்து அவளுடன் ஹாலில் இருந்த கூடை நாற்காலியில் அமர்ந்துக்கொண்டு தன் மடியில் மனைவியை வைத்துக்கொண்டான் நவீன்.

அவளின் முக வடிவை ஒற்றை விரலால் அளந்தபடியே, “என்னை விட நீ ரொம்ப வேகம் தான். அப்போவே விரும்ப ஆரம்பிச்சதை இப்போ தான் உணர்ந்த போல?” கொஞ்சி குழைந்தான் நவீன்.

“உங்க வேகத்துக்கு ஈடு கொடுக்க வேண்டாமா அப்புக்குட்டி?” என்று கேட்டவளிடம் தன் வேகத்திற்கான சிறு சாம்பினை நவீன் காண்பிக்க, சிறிது நேரத்திற்கு மேல் நந்தினியால் அவன் வேகத்திற்கு ஈடு கொடுக்க முடியாமல் துவண்டான்.

அவனை சற்று விலக்கி அவன் மடியில் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தவன், “உங்ககூட காரைக்குடி போன போது மணிக்கணக்கா எந்த தயக்கமும் இல்லாமல் பேச முடிஞ்சது. கொடைக்கானலில் இருந்து திரும்ப வரும் போது தான் ஏதோ நடந்திருக்கணும். அப்பா வந்து நீங்க தான் அப்படி ஒரு பொ... ய்யை சொன்னீங்க என்று சொன்ன பொழுது என்னால் தாங்கவே முடியலை.” அவன் வருத்தப்படுவானோ என்றெண்ணி, அவன் கன்னத்தை ஒரு கையால் தாங்கி, “எனக்கு அப்போ எந்த நிலையில் நீங்க அப்படி சொன்னீங்க என்று தெரியாதில்லையா? மேலும் எனக்கு எல்லோர் மேலுமிருந்த கோபம் உங்க மேலே திரும்ப... எதையும் சரியா பார்த்து, புரிஞ்சுக்க கூடிய நிலையிலேயே நானில்லை.” என்றாள் கம்மிய குரலில்.

“ஒரு விதத்தில் பார்த்தால் உங்க அப்பாவும், குமாரும் வந்த பொழுது சந்தோஷமா இருந்தேன் ஸ்வீட்டி. என்னுடைய காதலை உனக்கு உணர வைக்க இன்னொரு வாய்ப்பு என்று தான் அந்த சந்தோஷம். ஆனால்... என்னைப் போய்? அங்கே அவங்க வீட்டில் போய் விளக்கம் சொல்ல வேண்டிய நிலைமையை நினைச்சு பயங்கர கடுப்பு... ஆத்திரம்...” என்று விரக்தியான குரலில் சொல்லத் தொடங்க அவனது உணர்வைப் புரிந்து கொண்ட நந்தினி அவன் இதழ்களை ஒற்றை விரலால் அழுத்தினாள்.

‘போதும் நவீன்!’ என்று சொல்லாமல் சொல்வது போல் இருந்தது அவளுடைய ஒற்றை விரல் அழுத்தம்.

அழுத்திய விரலை பல் படாமல் கடித்தபடியே, “எப்பொழுதும் என் ஸ்வீட்டி எனக்கு தான்; எனக்கு மட்டும் தான்.” என்று காதலுடன் சொல்ல நந்தினிக்கு தான் தவறாய் நினைத்ததைப் பற்றி சொல்ல வேண்டிய தருணம் வந்தது.

மனைவி சொல்வதைக் கேட்டவன், “அடிப்பாவி! இந்த மாதிரியெல்லாம் நினைச்சு தான் இப்படி மாசு கணக்கில் காய வைச்சியா என்னை?” என்று குறும்பாக வினவ, “அதுக்குத் தான் இப்போ வட்டியும், முதலுமா...இல்லையில்லை... இன்சென்டிவ் எல்லாம் ஒரே நேரத்தில் கிடைக்கிற மாதிரி...” என்று பேசுவவளின் அழகையே ரசித்துக்கொண்டிருந்தவன், அவளைக் கைகளை ஏந்தி படுக்கையறைக்குச் சென்றான்.

*****

அத்தியாயம் 24

நவீன், “எங்கே? மூணு மாசக் கதையை மணிக்கணக்கில் பேசிட்டு தான் இருக்கோம். இதில் இன்சென்டிவ் எல்லாம் ஒரே நேரத்தில் கிடைக்கிற மாதிரியாம்...” என்று போலியாக அலுத்துக்கொண்டவளின் விரல்கள், அவளது கேசத்தில் நுழைந்து விளையாடியது.

“பேச்சு மட்டும் நடந்த மாதிரி தான் அலுத்துக்கறிங்க?! எங்கே? பேச்சும் ஒழுங்கா இல்லை...” என்று நந்தினி செல்லமாய் சினுங்க, நவீன், “வேற என்ன நடக்குதாம்?” என்றான் கொஞ்சலாக.

நந்தினி குறும்பாக, “ம்ம்ம்... கிச்சடி சமைச்சதும் ஒழுங்கா இல்லைன்னு சொல்ல வந்தேன்!” என்றதும் அவள் கன்னத்தைப் பிடித்து செல்லமாக ஆட்டினான்.

சிரிப்போடு அவன் கையைப் பிடித்தவன், “நம்ம கல்யாணத்துக்குப் பிறகு நான் செய்த விஷயத்துக்கு இன்னும் சாரி கேட்டே முடிக்கலை.” என்று சினுங்க, அதை வெகுவாக ரசித்தவன், “கண்ணம்மா! எத்தனையோ முக்கியமான வேலை செய்ற நேரத்தில் சாரி கேட்கலாம்னு படுத்தறியே?” என்று பாவம் போல உதட்டைப் பிதுக்கினான்.

“அன்னைக்குப் புடவைக் கட்டும் போது கூட...” என்று அவள் ஆரம்பிக்கும் பொழுது, அவள் வாயை மூடியவன், “போதும் கண்ணம்மா! நடந்தது எல்லாம் அடிப்படைப் புரிதல் இல்லாமல் நடந்த தப்பு தான் நந்து. அந்த புரிதல் சரியான பொழுது உனக்கும் என் மேலே லவ்வோ லவ்சு தான்.” என்று அவள் கன்னத்தில் முத்தமிட்டுக் கொஞ்சினான்.

“அப்போ உங்களுக்கு நான் சொல்றதைக் கேட்கிறதில் இஷ்டமில்லை அப்படி தானே?” என்று போலியான கோபத்துடன் திரும்பிப் படுத்தாள்.

அவளை மென்மையாகத் திருப்பி, “சொல்லுங்க மேடம். என் மேல் இருந்த கோபம் உங்களுக்குப்போ சரியானது?” என்று அவளது கேசத்தை ஒதுக்கியவாறே வினவினான்.

“அன்னைக்குப் புடவைக் கட்டும் பொழுது... சாரி நவீன்... அப்படி பேசியிருக்கக் கூடாது. அதுக்காக சாரி கேட்கலாம்னு தான் நான் கேண்டனுக்கு வந்தேன். ஆனால் அங்கே... சாதனா?” என்று தவிப்பாய் கணவனைப் பார்க்க, “லூசு? சந்தேகமா?” என்று செல்லமாக அவள் தலையில் குட்டு வைத்தான் நவீன்.

“அவள் கல்யாண வாழ்க்கையில் சின்ன மனஸ்தாபம். அதான் அன்னைக்கு சாதனா ஒரே அழுகை. அவளை சமாதனப்படுத்தும் போது தான் உன்னிடம் பர்சனல் என்று சொல்ல வேண்டியதாகி போச்சு. ஆனால் உனக்கு இந்த சப்பை மூக்கு மேல் எவ்வளவு கோபம்?” என்று கேலியாக அவள் மூக்கைப் பிடித்து ஆட்டினான்.

“எனக்கா சப்பை மூக்கு?” என்று போலி கோபத்தோடு வினவியவளின் மூக்கை உரசிவிட்டு, “ஹப்பா! செம ஷார்ப் தான்!” என்று கண் சிமிட்டிச் சிரித்தான்.

செல்லமாய் அவன் முதுகில் தட்டியவன், “அன்னைக்கு நீங்க பர்சனல் என்று சொன்னதும் கோபம் வந்தது. அந்த கோபத்தில் தான் பாத்திரத்தை போட்டு உருட்டிட்டு இருந்தேன். ஆனால் அன்னைக்கு

உங்களுக்கு வந்ததே கோபம்? எங்கே என்னை அடிச்சுடுவீங்களோன்னு பயந்துட்டேன்.” என்று கண்களை விரித்து சின்னபிள்ளை போல் கதை சொன்னாள் நந்தினி.

“அன்னைக்குக் கோபம் வந்தது உண்மை தான். ஆனால் கோபம் வந்தால் நான் எதுக்குடா உன்னை அடிக்கப் போறேன்? என் மேல் இருக்கும் கோபத்தையோ, வெறுப்பையோ நீ அடிச்சு தான் வெளிப்படுத்தினியா? இல்லையே? அப்போ நான் மட்டும் எதுக்கு அடிச்சு கோபத்தை வெளிப்படுத்தணும்? அதுவும் உன்னை?” என்று கேட்டவன் பதிலுக்குக் காத்திருக்காமல், “சோ...முன்னடியே கோபப்பட்டிருந்தால் உனக்கு பயம் வந்திருக்கும்? அந்த பயத்தில் காதலும் வந்திருக்கும்?” என்று கொஞ்சலும் குறும்புமாக வினவினான்.

“அப்போவே லேசா ஒரு சலனம் இருந்தது. அதனால் தான் நீங்க ஒதுங்கி போனாலும் சாரி கேட்டு நாரம்லிச்சிக்குக் கொண்டு வர வைக்கணும்னு எல்லா முயற்சியும் எடுத்தேன். அந்த முயற்சியின் விளைவாக உங்க மேல் இருந்த ஈர்ப்பு ஜாஸ்தி ஆனது. ஆனால்... ஒரு பேப்பர் எடுத்துட்டு வந்து நீட்டுவீங்களே...?” என்று கொஞ்சம் சினந்த குரலில் இழுத்தாள்.

“அய்யா வெறும் வெத்து பேப்பரை வைச்சு செய்த ட்ரிக் அது.” என்று கண் சிமிட்டி, தன் மாற்றி யோசி தந்திரத்தைப் பகிர, அவளோ அவன் தன்னை ஏமாற்றியதை நினைத்து சந்தோஷமாக பொய் கோபத்தை வெளிக்காட்டினாள்.

“ஆனால் அன்னைக்கு காலில் அடிப்பட்டு வந்தீங்க இல்லையா? அப்போ தான் உங்கள் மேல் இருக்கிற காதலை முழுசா உணர்ந்தேன். அந்த காதலை உங்களுக்கும் உணர்த்தணும்னு வேற சங்கல்பம்.” என்று அவன் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டான் நந்தினி.

அவன் கன்னத்தை வருடியவன், கிசுகிசப்பாக, “ஓ! அன்னைக்கு மாத்திரை போட்டு தூங்கும் பொழுது உன் மடியில் படித்திருந்தது நிஜம் தானா தங்கம்மா? நான் நமக்கெங்கே அந்த அதிர்ஷ்டமெல்லாம் என்று ஏதோ கனவுன்னு இல்ல நினைச்சேன்?” என்று கன்னத்தில் கை வைத்து தான் ஆச்சரியப்பட்டதைத் தொடர்ந்து நந்தினியின் சிரிப்பொலி அழகிய கீதமாய் இசைத்தது.

பாண்டிச்சேரியில் ஸ்வீட்டி பற்றி ஏற்கனவே பகிர்ந்ததை இன்னும் ஒருமுறை பகிர்ந்து முடித்ததும், “அப்படியே மேடம் ஃபுல் பாக்-கிரௌண்ட் செக் செய்திருக்கீங்க போல?” என்றான் விரல்களில் சொடுக்கு எடுத்தபடியே.

“ஆமாம்! செக் செய்து மட்டும் என்ன? வந்ததும் ஃபிரான்ஸ் போகிறேன்னு... என்னை பயப்பட வைக்கிறதுக்காக டிராமா! பொய் புளுகா! ஒன்னாம் நம்பர் பொய் புளுகா!” என்று செல்லமாக தோள் வளைவில் குத்தினாள்.

நவீன், “ஹே! நீ ரொம்ப அழகா இருக்கே!” என்று தொடர்பில்லாமல் கொஞ்சவும், நந்தினி புருவம் உயர்த்த, “நீ தான் ஒன்னாம் நம்பர் பொய் புளுகா என்று சர்டிபிகேட் தந்தியே? அதுல இது தான் முதல் பொய்.” என்று கண் சிமிட்டி வம்பிழுத்து, சில அடிகளை அன்பு பரிசாக பெற்றுக் கொண்டான்.

இருவரின் கொடுக்கல் வாங்கல் சிறிது அடங்கிய பிறகு, “உன் மாற்றம் எல்லாம் எனக்கு தெரிந்ததுடா. ஆனால் ஆசை கொண்ட மனதின் கற்பனையாகவும் இருந்திட கூடாதே என்ற பயமும் சேர்ந்தே இருந்ததால் தான் வெளிப்படையா பேசலை.” என்று தன்னிலை விளக்கம் தந்தான்.

நந்தினி, “என்னை உங்களுக்குப் பிடிக்காமல் போயிடுச்சோனு பயந்துட்டேன். அதுவும் கல்யாணத்திற்கு முன்னடியே என் மேல் ரொம்ப காதல் வைச்சிருக்கீங்கன்னு தெரிஞ்ச போது ரொம்ப ரொம்ப ஹர்ட் ஆகியிருப்பீங்க இல்லையா செல்லம்ஸ்?” என்று குழைந்து அவன் மார்பில் தஞ்சம் புகுந்தாள்.

“ஆமாம்... ஆமாம்! ஹர்ட் ஆனதால் தான் மும்பையில் உன்னை அவ்வளவு மிஸ் செய்தேனாக்கும்? ஸ்பெஷல் கிஃப்ட் எல்லாம் வாங்கிட்டு வந்தேனாக்கும்?” என்று அவன் தாடையை ஒற்றை விரலால் உயர்த்தி காதலுடன் பார்த்தான்.

அவன் பார்வையில் புருவங்களை உயர்த்தி, “நவீனாவுடன் அன்னைக்கு அரட்டை அடிச்சுட்டு இருந்த போது உங்க லவ்வைப் பத்தி சொன்னாள். கேட்க எவ்வளவு சந்தோஷமா இருந்தது தெரியுமா?” என்று புன்னகைப் பூக்க, அவன் கன்னத்தில் அழுத்தமாய் முத்திரை வைத்தான் நவீன்.

“எனக்கு நான் நடந்துகிட்டதை நினைச்சு குற்ற உணர்ச்சி ஜாஸ்தியா இருக்கு நவீன். அதை மாத்தவோ, நியாயப்படுத்தவோ முடியாது. அட்லீஸ்ட் சாரி கேட்டால் கொஞ்சமாவது நிம்மதியா இருப்பேன் நவீன். அதுவும் உங்க வேலையில் பிரச்சனை வந்தப்போ....ஐ வாஸ் சோ மீன்...” என்று வேதனைக் குரலில் கூறியதும் சற்றே அவளிடமிருந்து விலகிய நவீனின் முகம் சீரியசான முக பாவனைக்கு மாறியது.

‘ஒருவேளை நானே அவன் மறந்ததை நினைவுப்படுத்திவிட்டேனோ?’ என்ற பதைபதைப்பில், “சாரி கண்ணா! சாரி சாரிம்மா! நான் செய்ததுக்கு சாரி நவீன்! ஐ லவ் யூ சோ மச்!” என்று அவனை இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு, அவனை நகர விடாமல் செய்தவளிடம் மௌனத்தையே விடையாகத் தந்தான் நவீன்.

அவன் மௌனம் வருத்தத்தை ஏற்படுத்த கண்கள் லேசாக கலங்கி, “நான் சாரி கேட்கிறேனே? எனக்கு மன்னிப்பே கிடையாதா?” என்றாள் பாவமாக.

அவளைத் தன்னோடு இறுக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்று துடித்த தன் கரங்களைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு, “மன்னிப்பா? அதெல்லாம் கொடுக்க முடியாது. செய்த தப்புக்கு தண்டனை தான்.” என்று கறாரான குரலில் சொன்னான் நவீன்.

தன் கண்களை அழுந்தத் துடைத்தவன், “என்ன தண்டனை வேணாலும் கொடுங்க.” என்று உணர்ச்சிமிகுந்த குரலில் நந்தினி சொல்ல, அவளிடம் காதில் ரகசியமாக ஏதோ நவீன் கிசுகிசுக்க, “யூ.. யூ... உங்களை...” என்று அவன் மார்பில் செல்லமாகக் குத்தி சண்டையிட்டவள், சில நிமிட உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பின் விளைவாக அவன் மேலே சாய்ந்து கண்ணீர் வடித்தாள்.

அவன் முதுகை ஆதரவாய் வருடிக் கொடுத்தவன், “சாரி எல்லாம் தேவையில்லைடா. ரெண்டு பேருமே நடந்த விஷயங்களை மறந்திடலாம். நான் ஏற்கனவே சொன்ன மாதிரி தான். என்னிடம் நீ சண்டை போடாமல் இருந்திருந்தால் அது தான் எனக்கு பெரிய தண்டனையாய் அமைந்திருக்கும். எந்த உணர்ச்சியும் இல்லாமல் இருக்கிறதை விட வெறுப்பு இருந்தது கூட நல்லது தான். என்னைப் பற்றிய புரிதல் வரும் பொழுது அது விருப்பா மாறும் என்ற என் நம்பிக்கை பொய்யாகலை.” என நிதானமாக எடுத்துச் சொல்லவும் அவளது அழகை நின்றது.

கண்களைத் துடைத்தவன், “ஐ லவ் யூ நவீன்!” என்று சொல்லிவிட்டு, “உங்கள் தண்டனை...” என்று முகம் சிவந்தாள்.

நவீன், “இன்னைக்கு அப்போ ஜாலியோ ஜிம்கானா தானா?” என்று கண் சிமிட்டி நகைத்த ஒலி நந்தினி குளியலறைக்குள் சென்று கதவை அடைக்கும் வரை தொடர்ந்தது.

நவீன் சொன்ன தண்டனையை மனமுவந்து ஆனந்தமாக ஏற்றுக் கொள்ள நந்தினி தயாராகிவிட்டாள்!!! அது என்ன தண்டனை என்பது அவர்களுக்கு மட்டுமே தெரிந்த ரகசியம்!!!

“சின்னஞ்சிறு கிளியே! கண்ணம்மா! செல்வ களஞ்சியமே!
என்னை கலி தீர்த்தே உலகில் ஏற்றம் புரிய வந்தாய்!!
பிள்ளை கனியமுதே கண்ணம்மா பேசும் பொற்சித்திரமே!
அள்ளி அணைத்திடவே என்முன்னே ஆடி வரும் தேனே கண்ணம்மா!!!”

அனுபவித்துப் பாடிக் கொண்டிருந்த நவீனை, கைத்தலம் பற்றிய அவன் மனைவி நந்தினி எல்லையில்லா காதலுடன் அணைத்துக் கொண்டாள். அந்த அணைப்பின் தொடர்ச்சியாய் சில ஐ லவ் யூக்களும், கொஞ்சல்களும், சிணுங்கல்களும்...

ஐந்து மாதங்கள் கழித்து

நந்தினி – நவீனின் புது வீடு கிரஹப் பிரவேசம் நல்ல படியாக குடும்பத்தினருடன் சிறப்பாக நிறைவடைந்திருந்தது.

விழா முடிந்து அனைவரும் சென்றுவிட, வீட்டில் ஆங்காங்கே இருந்த பொருட்களையும், கடையிலிருந்து வந்திறங்கியிருந்த புத்தம்புதிய வீட்டுப் பொருட்களை சிலவற்றையும் இடம் மாற்றிக் கொண்டிருந்தாள் நந்தினி.

அப்போது தான் உள்ளே நுழைந்த நவீன், நந்தினி இழுக்க முடியாமல் சோஃபாவை இழுத்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, “என்னடா நந்து செய்துக்கிட்டு இருக்கே? எதுக்கு உனக்கு இந்த வேண்டாத வேலை? ஏன் இதை இழுக்கிறே? என்னை இழுத்தாலும் தேவலாம்.” என்று கொஞ்சினான்.

“ஹே வலிக்குதுப்பா! இருங்க நிமிர்ந்துக்கிறேன்.” என்று சினுங்கியவனை நிமிரவிட்டு, அணைத்தபடியே நடந்து வந்து சோஃபாவில் அமர்ந்து, தன் மடியில் அமர்த்திக் கொண்டான்.

அவனின் கைக்கடிகாரத்தை அவிழ்த்து மாட்டியபடியே, “எஸ்.எஸ். கன்ஸ்ட்ரக்ஷன்ஸ் நல்லா அமைப்பா வீட்டை கட்டிக் கொடுத்திருக்காங்க இல்ல செல்லம்? எனக்கு ரொம்ப பிடிச்சிருக்கு.” என்றாள் புன்னகையுடன்

“எனக்கும் ரொம்ப பிடிச்சிருக்கு.” என்று ரகசியம் பேசியவன், அவள் கழுத்து வளைவில் முகம் புதைத்து, “ம்ம்ம்... என்ன வாசமா இருக்கேடி நீ? அப்படியே ஆளை இழுக்குதுடா.” என்று கொஞ்சி குழைந்தான்.

அவள் கழுத்தில், காதில் என்று குறுகுறுப்பு மூட்டி, அவளைச் சிறிது நேரம் சிரிக்கவும் சிவக்கவும் வைத்தவனின் முகத்தை நிமிர்த்தி, “அச்சோ! சும்மா இருங்க நவீன். ஏற்கனவே ரொம்ப டயர்டா இருக்குப்பா.” என்று செல்லமாகச் சினுங்கினாள் நந்தினி.

“டயர்ட்னெஸ் போக்க அய்யாகிட்ட ஒரு சூப்பர் மருந்து இருக்கு. கடைசி ஒரு வாரமா, வீட்டு வேலை, அலைச்சல், கிரஹப்பிரவேசம்ன்னு ஏதோ ஒரு சாக்கை வைச்சுக்கிட்டு நீ என்னை சரியாகவே கவனிக்கலை. நீ என்னை கவனிப்பியாம், நான் உன்னை கவனிப்பேனாம்.” என்று கூறிக்கொண்டு அவளை நன்றாகவே கவனித்தான்.

எல்லை மீறும் அவனின் கரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு, அவன் உள்ளங்கையில் இதழ் பதித்தவன், “நாட் நவ். லேட்டர்.” என்று கண் சிமிட்டிவிட்டு, “எல்லோரையும் போய் விட்டாச்சா?” என்று அவன் நெற்றிக் கேசத்தை ஒதுக்கியவாறே வினவினாள்.

“ம். விட்டாச்சு. நம்ம ரெண்டு வீட்டு அம்மா, அப்பாவையும் பழைய வீட்டில் விட்டுட்டேன். ஹரிணிக்கு பி.ஜி சீட் கிடைச்சதுக்கும், கேம்ப் முடிச்சதும் சேர்ந்து ஃபிரண்ட்ஸ் கூட பார்டியாம். குமார் அவனுக்கு நிச்சயம் செய்த பெண் ஷாலினியைப் பார்த்துட்டு வரும் பொழுது அப்படியே ஹரிணியையும் வீட்டுக்கு கூப்பிட்டு வரேன்னு சொல்லிட்டான்.” என்று ஒவ்வொன்றுக்கும் அவள் விரல்களை மடக்கிவிட்டு, “எல்லாம் சரியாக செய்துட்டேனா? எங்கே ஒரு முத்தா கொடு பார்க்கலாம்.” என்று கன்னத்தை நீட்டவும், அவன் முகம் அருகே நெருங்கிச் செல்லமாக அவன் கன்னத்தை வலிக்கும் மாதிரி நிமிண்டினாள் நந்தினி.

“ஆஹ்... ராட்சசி! உன்னை பிறகு பார்த்துக்கிறேன். இப்போ சொல்லு. எதுக்கு இதை இடம் மாத்திட்டு இருக்கே? என்னிடம் சொல்லியிருந்தா நானே இதை எங்கே போடணுமோ அங்கே போட்டிருப்பேன் இல்ல? என்னடா இப்ப அவசரம்?” என்று கேட்டான்.

அவன் மார்பில் தன்னைப் புதைத்துக் கொண்டவன், தலையை ஆட்டி, ‘ம்ஹும்...சொல்ல மாட்டேன். சொன்னால் நீங்க சிரிப்பீங்க.” என்று செல்லமாய் உதட்டைப் பிதுக்கினாள்.

அப்படி என்ன சொல்லபோகிறாள் என்ற ஆர்வம் வந்துவிட, “இல்லை சிரிக்கலை. சொல்லு.” என்றாள் விரிந்த சிரிப்புடன்.

“பெட்ரூமில் எதுக்கு சோஃபா? அதான் அதை வேற எங்கேயாவது போடலாமே என்று?!” என்று அவன் டி-ஷர்ட் பட்டனை வெட்கத்தோடு திருகிக் கொண்டே சொன்னாள்.

பெருங்குரலெடுத்து சிரித்தவனின் மார்பில் செல்லமாகக் குத்தி, “ம்ஹும்ம்...நான் சொன்னேனில்ல நீங்க சிரிப்பீங்கன்னு.” என்று செல்லமாக சினுங்கினாள்.

சிரிப்புடன், “இந்த ஞானம் உனக்கேண்டா நம்ம முதலிரவு அன்னைக்கு வரலை? நானாவது கொஞ்சம் ஜாலியா இருந்திருப்பேனில்ல?” என்று ரகசியமாய் கேட்டான்.

“அப்போ இந்த ஐடியா சொல்லறதுக்கு என் ஃபிரென்ட் இல்லையே?” என்று நந்தினி சொல்லிச் சிரிக்க, “அடிப்பாவி! என் மானத்தை வாங்கிட்டியா?” என்று சோகமாகப் புலம்பினான் நவீன்.

“அச்சோ...என் செல்லமில்லை?” என்று அவன் தாடையைப் பிடித்து கொஞ்சி, கன்னத்தில் முத்தமிட்டு அவனை சிறிது சமாதானம் செய்தவன், தொடர்ந்து, “அதை நான் வேற தனியா வாங்கனுமா? பார்த்த எல்லோருக்கும் தெரியாதா என்ன?” என்று கண் சிமிட்டி சிரித்தான்.

நவீன் பொய்யாகக் கோபம் கொள்ள, அதை நந்தினி சமரசம் செய்து வைக்கவென்று அங்கு ஒரு சின்ன காதல் நாடகம் அரங்கேறியது.

நந்தினியின் காதோரம் கேசத்தை ஒதுக்கியவன், “ஆனா ஸ்வீட்டி! அன்னைக்கு மட்டும் சோஃபா கூட இல்லையன்னா...நீ என்னை தரையில் இல்ல படுக்க வைச்சிருப்பே!” என்றான் கிண்டலாக.

“இல்லையா பின்னே? சோஃபா இருந்தது உங்க அதிர்ஷ்டம் என்று நினைச்சுக்கோங்க!” என்று கண் சிமிட்டி சிரித்தவன், அவன் கழுத்தில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு, “ஆனா அது அப்போதிருந்த நந்தினி. இப்ப இல்லை. இப்போ இருக்கிறவன்...’ஒரு நாளும் உன்னை மறவாத இனிதான வரம் வேண்டும், உடலாலும் உயிர் உணர்வாலும் பிரியாத வரம் வேண்டும்.’” என்று இருக்கிறவளாக்கும்.” என்றான் குழைவாக.

அதென்னமோ உண்மை தான். இரண்டு மாதத்திற்கு முன்பு நவீனிற்கு ஃபிரான்ஸ் போக வேண்டிய கட்டாயம் வர, அவனை விட்டு மூன்று வாரங்களேனும் தனியாக இருக்க வேண்டும் என்ற நிலையில் அழுது, அடம் செய்து, அலுவலகத்தில் போராடி, வேலையை விட்டு நின்று கொள்வேன் என்று பயமுறுத்தி அவளும் அவனோடு சேர்ந்து தான் ஃபிரான்ஸ் சென்றாள். தேனிலவிற்கு தேனிலவும் ஆனது. அலுவலக வேலையுமானது. அப்படியே அங்கேயிருந்த விக்னேஷ், நவீனாவையும் பார்த்தது போன்றுமானது.

அவளைத் தன்னோடு சேர்த்து இறுக்கியவன் கிசுகிசப்பாக, “ம். தெரியும்தா செல்லம்! வேற என்ன சொன்னாங்க உன் ஃபிரென்ட்?” என்று கேட்டான்.

“பெட்ரூமில் சிங்கிள் காட், சிங்கிள் பில்லோ, ஒரு பெட்ஷீட் தான் இருக்கனுமாம்!” என்று நந்தினி சிரிக்கவும், “அப்படி போடு! கண்டிப்பா நான் அந்த ஃபிரென்டை பார்க்கணும். அவங்களை நானும் ஃபிரென்ட் பிடிச்சு வைச்சுக்கிறேன். ரொம்ப உபயோகமா இருக்கும்னு நினைக்கிறேன். யாரது? எனக்கு தெரியுமா? நான் பார்த்திருக்கேனா?” என்று ஆர்வமாக கேட்டான் நவீன்.

அவனை கண்ணோடு கண் பார்த்து மிகவும் ரகசியமான குரலில், “ம். எனக்கும் முன்னாடியே உங்களுக்குத் தான் அவளை ரொம்ப நல்லா தெரியும். ஆனால் இன்னமும் தெரிஞ்சு வைச்சுக்கிறது நல்லது தான்.” என்று கொஞ்சலாகச் சொன்னவளைப் புரியாமல் பார்த்தான் நவீன்.

“நான் தான்டா கண்ணா அந்த ஃபிரென்ட். என்னை நல்லா ‘கவனிச்சுக்கோங்க’. உங்களுக்கு எல்லாம் நலமும் உண்டாகும்!” என்று குழைந்து, அவன் மூக்கோடு தன் மூக்கை வைத்து உரசியவளை சந்தோஷ சிரிப்போடு அணைத்து, அவள் இதழ்களை சிறை செய்தான் அவள் கணவன்.

அந்த சிறையில் தானாகவே மகிழ்ச்சியோடு வந்து விழுந்தாள் நந்தினி. அவர்களின் புது வீட்டில், அவர்களின் இல்லறம் எல்லா நலன்களும் உண்டாக நல்ல படியாகவே ஆரம்பித்தது. ஆரம்பம் மட்டுமே உண்டு! அதற்கு முடிவில்லை.

